BRO*SİS

Kristal Krallık

KANIN GÜNLÜKLERİ

AMANDA HOCKING

NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR LİSTESİ YAZARI

Karanlık zamanlarda pes eden, aydınlığı bir daha göremez.

DEX

Bryn'in çok sevdiği, hep sadık hizmetkârı olduğu ülkesi ona sırtını dönüyor. Artık bir kaçak olan Bryn'e yardım eli uzatansa hiç ummadığı biri, Konstantin Black oluyor.

Hem adını temize çıkarmak hem ülkesini savunmak için Konstantin'le el ele veren Bryn, çıktığı bu uzun yolculukta karanlık sırları ve ülkesini ne pahasına olursa olsun korumak zorunda olan kraliyet mensuplarının ihanetlerini bir bir gün yüzüne çıkarıyor.

Buz Ateşi ve *Buz Öpücüğü* kitaplarından sonra *Kristal Krallık* ile tamamlanan "Kanin Günlükleri" bu son durakta heyecanın doruğuna varıyor.

ISBN 978-605-09-4298-9

sertifika no: 11940

Tavsiye Edilen Satış Fiyatı

₺ 25

DEX

facebook.com/DEXpub
www.dexkitap.com

Kristal Krallık

KANIN GÜNLÜKLERİ

Bay Eric J. Goldman için: Bu kitap en güzel maceralarımızdan birinin son ayağı olabilir fakat hâlâ birlikte keyfini çıkaracağımız birçok başka kaçamak olduğunu biliyorum.

1

dostlar ve düşmanlar

"E, ne diyorsun beyaz tavşan?" diye sordu. "Dost muyuz?"

Yanımdaki tabureye oturdu. Bakışlarını bir an olsun benden ayırmıyordu. Kalın kaşları gözlerinin koyu gümüş rengi üzerinde ümitle kıvrılırken, bana doğru eğilmesiyle saçının kömür karası dalgaları yüzüne düştü.

Tek yapabildiğim ona hayretle bakmak oldu. Düşünemeyecek ve kımıldayamayacak kadar şaşkın haldeydim. Gerçekten orada olduğundan bile emin olamıyordum. Missouri'de herhangi bir lokantada farkına varmadan bayılmış olmam, ya da bunun strese bağlı bir kâbus veya belli bir lysa olması daha akla yatkındı.

Konstantin'in orada benimle yan yana olması mümkün değildi. İhanetten tutuklanıp Skojare Prensi Kennet Biâelse ve arkadaşım Kasper Abbott'ı öldürmekle itham edilmemin ardından beş günümü Doldastam'den kaçarak geçirdikten sonra bu kadarı fazlaydı.

Dikkat çekmemek için elimden geleni yapmıştım. Sadece nakit para kullanmış ve yanıma bir kullan-at telefon

almıştım. Üstelik daha telefonu kullanıp memleketimden kimseyi aramamıştım bile. Sürekli hareket halindeydim ve kalabalık yerlerden uzak durarak küçük kasabaların ucuz otellerinde kalıyordum.

Birilerinin beni bulmasının hiçbir yolu yoktu. Konstantin Black'in bile.

Bir dakika boyunca sadece gözlerimi dikip tek kelime etmediğimden Konstantin, "Bryn?" dedi.

Sonra gerçek olduğundan emin olmak için uzanıp ona dokundum. Parmağımı pazısını örten siyah, deri ceketine bastırdım. Bir yanım elimin boşta kalmasını ve Konstantin'in puf diye ortadan kaybolmasını beklese de derinin altındaki sıkı kaslarını hissettim.

"İyi misin?" Konstantin bana baktı. Yüzünde samimi bir endişe var gibiydi. Fakat ona güvenebileceğimden emin değildim. "Berbat görünüyorsun."

Hissiz bir ses tonuyla, "Arkadaşlık fikrini böyle satmaya çalışıyorsun demek? Berbat göründüğümü söyleyerek mi?" dedim.

Haksız da değildi. Fazla uyumadığımdan ve yemek yemediğimden normalden daha solgun görünüyordum. Kimliğimi gizlemek için saçımı boyama çabalarım, normalde sarı olan saçlarımı tuhaf, gri bir renge çevirmişti çünkü troll'lerin saçları asla doğru dürüst boya tutmazdı. Sol gözümdeki şişlik nihayet inse de çürük makyajla tamamen kapatamadığım çirkin, sarı bir renge dönüşmüştü.

Konstantin buruk bir gülümsemeyle, "Tüm samimiyetimle satıyorum," dedi. "Benden gerçekten başka hiçbir şey almayacağını bilmeni istiyorum."

Alaycı bir tavırla güldüm. "İşte buna asla inanmam."

"Hadi ama Bryn. Bir şans ver bana." Kollarını tezgâha koydu. Neredeyse bana yalvarıyor gibiydi.

"Burada ne işin var? Benden ne istiyorsun?" diye sordum.

"Söyledim sana... Dostluğunu."

Gözlerimi devirdim. "Saçmalık. Her şeyin yalan dolan."

"Nasıl söyleyebilirsin bunu?" Konstantin inanmaz gözlerle geri çekildi. "Ben sana karşı hep dürüst oldum."

"Tabii, tabii. Babamı öldürmeye kalktığında ya da Linnea'yı kaçırmaya çalıştığında da hep dürüstlük ediyordun zaten."

Konstantin'in birbirlerine bastırdığı dudakları ince bir çizgi oluşturdu. "Babana olanlardan dolayı zaten özür dilemiştim," dedi. Ona öfkeyle baktım. "Söyleyeceğim hiçbir şey durumu düzeltmez fakat pişman olduğumu biliyorsun."

"Bunu nereden bilebilirim ki?" Başımı iki yana salladım. "Hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum."

Konstantin sesini yükseltip, "Neden böyle hırçınsın?" diye sordu. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Beni öldürmesine ramak kalan biriyle işbirliği yapan bir hainsin sen!" diye bağırdım. Küçük lokantada sesimi yükseltmem artık umurumda bile değildi.

"Evet, eh, bu sözlerini sana aynen iade ediyorum!" diye bağırdı Konstantin.

Garson kadın yanımıza gelip öfkeli sohbetimizi yarıda kesti ve sipariş ettiğim buzlu çayı önüme koydu. Bir elini beline götürüp bizi şüpheyle süzdü. Daha öncesinde de bıkkınlığına rağmen bana bakışlarında endişe vardı. Fakat berbat saç rengim ve Konstantin'in öfkesi yüzünden, artık iki kaçak olduğumuzu anlamış olmalıydı.

Gözleri bir bana bir Konstantin'e çevrilen garson, "Burada her şey yolunda mı?" diye sordu.

Konstantin kadına bakmadan terslenip, "Evet, yolunda," dedi.

Garson, Güneylilere has bir aksanla kelimeleri uzatarak, "Eh, sesinizi alçaltsanız iyi edersiniz yoksa müşteriler rahatsız olacak," dedi. Sonra dönüp uzaklaştı.

Konstantin yeniden konuşmak için kadının restoranın diğer ucuna kadar gitmesini bekledi. "Ayrıca Linnea'yı kurtarmaya çalıştım." Öfkeyle oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. "Aslında onu kurtardım da. Müdahalem olmasa muhtemelen ölürdü."

Linnea'nın bana anlattıklarına bakılırsa bu doğru olabilirdi. Konstantin'le tartışamadığım için tabureyi çevirip ona sırtımı döndüm ve buzlu çayıma odaklandım.

Konstantin iç çekip üzerime abandı ve fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle, "Neler yaşadığını biliyorum. Dört yıl önce ben de tam olarak senin durumundaydım. Krallığın sana cephe almasının ne korkunç, nasıl da yalnızlık hissettiren bir şey olduğunu biliyorum."

Çayımdan bir yudum aldım ve tek kelime etmedim. Bunun üzerine Konstantin konuşmaya devam etti: "İkimiz bir süredir karşı saflardaydık ve ben birçok yanlış seçim yaptım. Fakat o hatalarımı telafi etmeye çalışıyorum ve... Artık ben de, sen de yalnızız. Bu yüzden birlikte yalnız olabileceğimizi düşündüm."

Geriye kaykılıp benden uzaklaştı. "Fakat seni zorlamayacağım. Bu dönemi tek başına geçirmek istiyorsan, buyur, geçir. Dünyayla bir başına mücadele et. Seninle tartışmayacağım." Elini cebine atıp tezgâha birkaç dolar

bıraktı. "İçeceğin benden olsun."

Konstantin'in kalkmasıyla oturduğu taburenin gıcırdadığını işitsem de başımı kaldırıp ona bakmadım. Kapının sesini işitene dek, güneşli bahar gününe karışan Konstantin'i izlemedim. Birkaç saniye sonra gitmiş olacaktı ve onunla temas kurmanın ya da bildiklerini öğrenmenin hiçbir yolunu bulamayacaktım.

Bu yüzden bu arkadaşlık meselesinin yürüyüp yürümeyeceğinden, hatta bana bir tür oyun oynayıp oynamadığından emin olamasam da yapmam gerekeni biliyordum. Sessizce küfrettim ve tabureden aşağı atlayıp Konstantin'in peşinden koştum.

2

iz sürerken

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Konstantin'le siyah Mustang'e binmeden önce sorsaydım daha yerinde bir soru olabilirdi bu. Fakat onun bensiz gitmesini istememiştim. Ayrıca nereye gittiğinin çok mu önemi vardı? Gidecek, yuvam diyecek bir yerim yoktu.

"Bilmiyorum." Dikiz aynasına göz attı ve otoyolda hızlanıp arkamızda kalan restoranın gözden kayboluşunu izledi. "Aklında bir yer var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır." Sonra ona baktım. "Fakat doğru dürüst konuşabileceğimiz bir yer bulmamız gerek."

"Bir motel nasıl olur?" diye sordu. Ona kaşlarımı çatmamla güldü. "Seni öldürecek olsam çoktan yapardım bunu. Ayrıca biriyle yatmanın derdinde olsam bu işin daha kolay yolları var."

"Neden baklayı ağzından çıkarmıyorsun? Konuşmamızın vakti geldi geçiyor."

Konstantin sırıttı. "Çok tehditkârsın."

Pencereden dışarı, hızla yanından geçtiğimiz gür yeşilliğe baktım. İz sürücü olarak onca yere gitmeme rağmen Doldastam'in sert soğuğundan herhangi bir başka yerin açık ve sıcak havasına geçmek her zaman sarsıcı oluyordu. Evim uzaktaydı ve burası bana bambaşka bir dünya gibi geliyordu.

"Beni nasıl buldun?" diye sordum. Gözlerim hâlâ yolun iki yanında uzanan dişbudaklardaydı.

"Aslında epey kolay oldu," dedi Konstantin. Ona baktım. Elini deri ceketinin cebine sokup iple bağlanmış sarı bir saç tutamı çıkardı.

Tereddüt etsem de saçı ondan aldım. Hafif dalgalı, soluk sarı renkteydi. Saçımı boyayla berbat etmeden önceki haline benziyordu. Benim saçımdı bu.

Birden taşlar yerine oturdu. Calgary'deki otel odasında, onu yakaladığımda Storvatten'ın dışında olduğu gibi; daha önce beni bir lysa aracılığıyla ziyaret ettiğinde bile Konstantin'in nereye gidersem beni nasıl bulduğu anlaşıldı.

Konstantin köklü bir iz sürücü neslinden gelen bir Kanin iz sürücüydü ve güçlü soyu sayesinde iz sürmeye çok yatkındı. Birçok iz sürücü gibi onda da değiştirilmiş bir çocuğu, ona ait herhangi bir şeyi kullanarak bulma becerisi vardı. En çok da bir parça saç işe yarıyordu.

Bu yapıldığında değiştirilmiş çocuk bir tür vericiye dönüşürdü. Konstantin zihin okuyamasa da takip edilen kişinin başının derde girdiğini belli eden uç duyguları sezebilirdi. Doldastam'de yaşanan son olaylar ve son birkaç gündür hissettiğim korku ve endişe, beni megavatlık bir ışıldağa çevirmiş olmalıydı.

Ve belli ki Konstantin bir süredir izimi sürüyordu.

Parmaklarımın arasındaki saç tutamını gösterip, "Bunu nereden buldun?" diye sordum.

Tüm troll'ler gibi değiştirilmiş çocukların da gür saçları olurdu ve konak ailenin yanına bırakılmadan önce çocuklardan birer tutam saç alınırdı. Böylece iz sürücü, daha sonra bu çocukları bulabilirdi.

Fakat ben bir değiştirilmiş çocuk olmamıştım ve saç, çocuk saçı olamayacak kadar sertti. Belli ki bu tutam kısa süre önce alınmıştı.

"Sende saçımın ne işi var?" Dönüp Konstantin'e baktım. "Neden izimi sürüyorsun?"

Konstantin ağzını açsa da hemen sonra kapatıp burnundan bir nefes verdi. "Bu soruya motele gittiğimizde daha iyi yanıt verebilirim."

"Ne? Niçin?" Koltuğumda sırtımı dikleştirdim. Yüzümü Konstantin'e çevirip gerekirse kendimi savunmak için dizimin üzerine oturdum. "Şu ikide bir bahsettiğin motelde neler oluyor?"

"Sakin ol." Konstantin beni sakinleştirmek ister gibi bir elini kaldırdı. "Galeyana geldin bile. Sanırım sana bazı şeylerden bahsedersem iyice galeyana geleceksin ve araba içinde yeterince kavga ettiğimden, hararetli bir tartışmayı saatte yüz on kilometre hızla giden bir şeyin içinde yapmaktansa başka bir yerde yapmayı beklemenin daha iyi olacağını biliyorum."

Açıklaması bana da makul geldi. Bu yüzden biraz gevşeyip koltuğa yaslandım.

"Kaçak biri için epey göze çarpan, pahalı bir araba seçimi," dedim. Bu konudan bir tartışma çıkmayacağını düşündüm.

"Göze çarptığı doğru fakat pahalı değil," dedi. "Çaldım denebilir."

"Gerçekten nasıl dikkat çekmeyeceğini iyi biliyorsun," diye mırıldandım.

"Orada dur, dört yıldır dikkatleri üzerime çekmeden yaşıyorum. Bildiğim bir-iki şey var. Hem ikna gücü kullandığımdan, arabanın sahibinin beni polise bildireceği falan da yok."

İkna gücü, psikokinez becerisi olan troll'lerin bir tür zihin kontrolü aracılığıyla insanlara istediklerini yaptırabilme özelliğiydi. Konstantin'in bu becerisinin diğer troll'ler üzerinde etkisi olmasa da insanlar bu güçten daha fazla etkileniyorlardı. Bu yüzden Konstantin muhtemelen o insanı arabasından ayırmaya ikna etmekte zorlanmamıştı.

"Peki, kimden kaçıyorsun?" diye sordum. "Kaninler hariç tabii."

Konstantin duraksadı. Direksiyonu daha sıkı kavradı. "Viktor Dålig ve adamlarından."

"Fakat senin Viktor'ın sağ kolu filan olduğunu sanıyordum. Ne oldu da ayrı düştünüz?"

"Sana Storvatten'da, zindandayken de söylemiştim. Artık elimi daha fazla kana bulamak istemedim. Bu yüzden Linnea'yı uyardım. Hatalarımı telafi etmek istedim." Koltuğunda kıpırdandı. "Senin de tahmin edebileceğin gibi Viktor bundan hoşlanmadı. Onu, seni öldürmemeye ikna ettiğimden beri kara listesindeyim."

Yumuşak bir sesle ona, "Bu arada bunun için sana teşekkür ederim," dedim.

"Zarar görmemen gerekiyordu." Bana baktı. Bir an göz-

lerinde kederli bir ifade belirdi. "Orada olmaman gerekiyordu."

Linnea, Storvatten'da hâlâ kayıpken, bildiklerini öğrenmek için Konstantin'in hapsedildiği zindana gizlice girmiştim. Linnea'yı bulmak için canla başla çalışıyordum. Fakat zindana indiğim sırada Viktor, Konstantin'i zindandan kaçırıyordu.

İkisini durdurmamam ya da gördüklerimi kimseye anlatmamam için Viktor başımı defalarca duvara vurdu. Beni öldürmek istiyordu. Ama sanırım, Konstantin hayatımı kurtarmak için araya girdi.

Hâlâ saçlarımın altında o günün anısı olan yara izi duruyordu. Altı dikiş atılması gerekmişti ve yara artık neredeyse iyileşmişti. Aldığım en kötü hasar zaman zaman, özellikle de başımı bir yere vurursam ya da yumruk yersem kötüleşen sağ gözümdeydi.

Konuyu değiştirmek için, "Peki Viktor neden sonunda seni kapının önüne koydu?" diye sordum.

Konstantin başını iki yana salladı. "Viktor yapmadı. Ayrıca kimseyi kapının önüne koymaz o. Amacını yerine getirdiysen ölürsün." Bana yan yan baktı. "Bent Stum'a ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"O halde sen ayrıldın, öyle mi?" diye sordum.

"Evet. Sonunda burama geldi." Derin bir nefes aldı. "Viktor'ın aklında sadece intikam var. Birçok masum ölecek. Ben de artık bunun bir parçası olamazdım. Olacakların önüne nasıl geçeceğimi de biliyordum."

Yutkunup koltuğuma iyice gömüldüm. Konstantin zaten bilmediğim bir şey söylemese de bunların telaffuz edildiğini işitmek rahatsız ediciydi.

Doldastam'deyken bile ne kadar faydam olacağından emin değildim. Fakat en azından orada arkadaşlarımın -Ridley, Tilda ve Ember- yanında savaşıp değer verdiğim insanlarla dolu şehri koruyabilirdim.

Şimdi onlardan çok uzakta, elim kolum bağlıydı. Doldastam'in başına gelecek en kötü felaketle karşı karşıyaydılar ve onlara yardım etmekten acizdim.

3

ember

13 Mayıs 2014

Bryn,

Bunu neden yazdığımdan bile emin değilim. Mektubun nasıl eline geçeceğini bilmiyorum ve geçerse umursayacağından bile şüpheliyim. Kahretsin, seninle görüşmeye çalışmam bile ihanet olarak görülebilir. Fakat elimde değil. Seninle her konuda -özellikle şu ara olup biten onca şey hakkında- sohbet edememek bana tuhaf geliyor.

Seni bir daha görüp göremeyeceğimden şüphe ettiğimi fark ettim. Göreceğime inanmak istiyorum fakat tüm dünya tepetaklak olmuş gibi.

Dün Kasper'ın cenaze töreni vardı. Kafamı çevirip seni orada görmeyi, geç de olsa geleceğini umdum. Fakat gelmedin.

Cenaze törenini anlatmaya nereden başlayacağımı bilmiyorum. Tilda soğukkanlılığını korumak için çok çabaladı. Sergilediği metanete şaşırdım. Onun yanında olmak neredeyse ürkütücüydü. Bir heykel gibiydi. Doğru dürüst

ağlamadı bile. Sadece yapılması gereken işlerden bahsediyordu.

Dün nihayet çöktü. Öldüğünden beri Kasper'ı ilk kez gördü. Kasper üzerinde Högdragen üniformasıyla tabutta hareketsizce yatıyordu. Tilda onu görünce ilk sözü, "Kasper saçına bozulacak; istediği gibi olmamış," oldu.

Sonra hıçkırmaya başladı. Gerçek anlamda çöktü ve kız kardeşiyle onu oturduğu yere resmen taşımamız gerekti. Tilda'yı o halde görmek...

En acı kısmı da sanırım Kasper'ın küçük kardeşi Naima'nın haliydi. Naima durmadan ağladı ve annesi onu teselli etmeye çalıştı. Fakat her şey öyle gerçeküstü ve delice ki. Teselli bulunacak hiçbir yanı yok.

Kral ve Kraliçe methiye düzmek için geldiler. Fakat her şey çok tuhaftı. Kralın hali bir acayipti. Durmadan terliyordu ve yüzü rüzgârda kalmış gibi kıpkırmızıydı. Kraliçe, Tilda'nın üzerine titredi ve onu herkesten çok teselli edeceğim derken, neredeyse Tilda'nın annesini kenara itti. Kral konuşmasında Kasper hakkında birkaç söz etti; onun nasıl müthiş biri olduğundan, krallığını korumak uğruna canını verdiğinden bahsedip bazı yuvarlak laflar söyledi.

Fakat sözlerini ezberlemiş gibiydi ve konuşurken epeyce tekledi. Hemen ardından kral savaş propagandasına başladı. Çirkin ve patavatsızca bir konuşmaydı. Viktor Dâlig'in halkımıza bunları yapmasına izin veremeyeceğimizi ve Viktor herkesi avcuna alabileceğinden kimseye güvenemeyeceğimizi tekrarlayıp durdu.

Sonra sen yakalanana dek durmayacaklarını söyledi. O anda Tilda ayağa kalkıp bunları tartışmanın yeri ve zamanı olmadığını söyledi.

Bunun üzerine kral nihayet çenesini kapattı. Fakat Tilda'nın ona çıkışmasına göz yumduğuna şaşırdığımı söyleyebilirim. Sen gittiğinden beri çok sertleşti. Bir değiştirilmiş çocuğun izini sürerken, insan okullarından birinde okumak zorunda kaldığım bir kitabı hatırlattı bana bu. Sanırım kitabın isimi 1984'tü. Nereye gidersen git kral seni izler ve bunu sana hiç unutturmaz.

Hatta şehrin her yerine bunu ima eden posterler asıldı. Posterlerde kralın yüzünün tuhaf, siyah-beyaz resmi var. Gözleri bir şekilde bakanları hep takip ediyormuş gibi ve çok rahatsız edici. Posterin tepesinde, "KRAL İZLİYOR" *altında da,* "KRALLIĞA İHANET EDENLER YAKALANACAK" *yazıyor ve alttaki yazının üzerinde Kanin sembolü basılmış.*

Högdragen üyeleri her yere bu posterleri asıyor. İçlerinden biri de senin için basılan ARANIYOR *posterleri. (Kanin'in Tehlikeli Suçlular listesine girdin. Heyecan verici olmalı, değil mi?)*

Hepsini koparıp atmak istesem de şu günlerin, kralın gazabıyla uğraşmak için hiç de doğru bir zaman olmadığını düşünüyorum. Bu arada dün tuhaf bir yağmur fırtınası oldu ve posterlerin çoğu yırtıldı. Fakat annem Högdragen'in bugün posterleri yenilediğini görmüş.

Her yerde Högdragen üyeleri var. İnsanları sebepsiz yere durdurup nereye gittiklerini, gittikleri yerde ne yapmayı planladıklarını soruyorlar. Muhafızların sokaktan rastgele insanları çevirip sorguladıkları bile oldu.

Anne-babanı da içeri aldılar. Fakat bunun pek de rastgele olduğunu sanmıyorum. Babanın şansölyelik görevi askıya alındı ve annen öğretmenlikten atıldı. Fakat annenin

kovulması doğrudan kralın emriyle gerçekleşmedi. Şehirdeki insanlar, senin yaptıklarını düşününce ona çocuklarını emanet edemeyeceklerini söyleyip şikâyette bulunmuşlar.

Hiç olmazsa anne-baban özgür. Ridley için ise aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Senin gittiğin gün onu "sorgulama" için içeri aldılar ve o zamandır gözaltında. Durumunu sormaya çalışsam da kimse Ridley'nin başına ne geldiğini bilmiyor.

Ridley'yi idam etseler bize söylerlerdi... Değil mi? Başka bir iz sürücü zamanında şehir meydanında hainlerin halkın gözü önünde nasıl idam edildiğinden bahsediyordu. Sanırım Ridley'yi asmaya karar verirlerse onu meydanda idam ederlerdi. Bu yüzden Ridley hayatta olmalı.

Östen Sundt terfi alıp, "vekil" Överste oldu. Fakat ona resmi unvanı henüz vermediler. Dolayısıyla bunun iyiye işaret olduğunu ve Ridley'nin yine görevine dönme şansı olabileceğini düşünüyorum. Öte yandan, dürüst olmak gerekirse, bana artık hiçbir şey iyiye işaret gibi gelmiyor.

Hiçbir şeye karışmadan eğitimlere katılıyor ve benden istenenleri yapıyorum. Çoğu gece Tilda'yı ziyaret ediyorum çünkü onu dairesinde yalnız bırakmaktan korkuyorum. Bir süredir Delilah'yı gizlice görmeye çalışıyorum. Kısa süre önce çıkmaya başladık ve yakalanırsak olabilecekler bizi endişelendiriyor. En azından eğitimlerde onu görebiliyorum.

Kral ve kraliçe şu ara Doldastam'i boğuyorlar. Bizi Viktor'dan önce ezmeye niyetlenmişler gibi bir halleri var. Sanırım kral sana güvenemeyecekse kimseye güvenemeyeceğini düşünüyor ki bunda gerçek payı var. Tabii ben aslında onun sana güvenmesinde bir sakınca olmadığını biliyorum.

Hakkında söylenenleri yapmadığını biliyorum fakat keşke neler olduğunu bilseydim. Ne yaptın? Ve neden?

Seni bir daha görebilecek miyim?

Bu sorulara yanıt veremeyeceğini biliyorum. En azından bu şekilde. Fakat sen beni işitemesen de seninle konuşmak bana kendimi daha iyi hissettiriyor. Umarım bir gün bunu okuyabilirsin.

Ne olursa olsun arkadaşın olan,
Ember

4

güdü

Burası konakladığım en kötü yer olmasa da çok ama çok küçük bir farkla birinciliği ıskalıyordu. Odada spor salonu kıyafetlerinin ve sigaranın kötü kokusu olsa da motel küçük ve ücra olması açısından ihtiyacımızı karşılıyordu.

Konstantin bir saat kadar araba sürdükten sonra nihayet otobanın kenarındaki derme çatma, küçük moteli fark etmişti. Park yerinde hiç araba olmadığına bakılırsa motelin müşterileri sadece bizdik.

Çantamı odadaki küçük yataklardan birinin üzerine koymamla yıpranmış yorgandan toz kalktı. Konstantin pencerenin başına gidip ağır perdeleri çekince oda karanlığa büründü.

Konstantin, "Bunun için özür dilerim," deyip komodinin üzerindeki lambayı yaktı.

"Oda berbat fakat umurumda değil. Kalacak bir yer bulduk ya." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Sonra Konstantin'e avcumdaki saç tutamını gösterdim. "Artık bana bundan bahsedebilirsin."

"Öyle anlaşmıştık, değil mi?" Konstantin yüzünü buruşturdu ve uzandığı yatağın başucuna sırtını yasladı. "Uzun lafın kısası saçını bana kraliçe verdi."

Kalbim tekledi. "Linnea mı yani?"

"Hayır." Konstantin başını iki yana salladı. "Mina. Kanin Kraliçesi."

Birden bana oda yan yatmış gibi geldi. Ben Konstantin'in söylediğinden ne anlamlar çıkabileceğimi düşünürken, bir an çevremdeki her şey bulanıklaşmıştı sanki.

Nefesim kesilmiş halde, "Neden?" diye sordum. "Hizmet etmeye ve korumaya yemin ettiğim kadın neden bana zarar vermek istesin?"

Konstantin, "Sana zarar vermek istemiyordu..." dedi. "Yani başlarda. Ben seni durduramadan Linus Berling'i kaçırdığında, Mina seni dikkatle izlemeye ve yolundan çekmeye karar verdi."

"Fakat neden?" diye sordum. "Neden bunlara bulaştı?"

"Diğer herkesle aynı nedenden dolayı. Mina gücün peşinde." Konstantin yarım yamalak omuz silkti.

"*Güç* mü?" Kaşlarımı çattım. "Lanet olası taca ve troll dünyasının en güçlü krallığına sahip zaten. Daha ne isteyecek?"

"Mina'nın gücü Evert'a bağlı. Her konuda son söz Evert'ın ve ona bir şey olursa Mina da yerinden olur. Mina da herkes kadar Evert'ın kontrolü altında ve bundan hiç hazzetmiyor. Kendi başına hükmetmek istiyor."

Odada bir aşağı bir yukarı yürüyüp Konstantin'in söylediklerini düşündüm. "Peki, bunu nasıl yapmayı planlıyor? Evert ortadan kalkarsa yerine birini bulurlar..." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz kafama dank etti: "Bu yüz-

den Linus Berling'in peşindeydin."

"Planımız krallığa vâris olabilecek kraliyet ailesi mensuplarının olabildiğince çoğunu ortadan kaldırmaktı," dedi Konstantin. "Ta ki kralın yokluğundaki en akla yatkın çözüm, krallığı Mina'nın yönetmesi olana dek. Elbette yine de hiçbir şeyin garantisi yoktu. Fakat bunun için de bir plan vardı. Toplumda kargaşa yaratılırsa yeni birini başa getirmeye gönülsüz olacaklardı. Bu arada Mina da kendisini herkese sevdirmek için elinden geldiğince çalışacaktı."

"Bunu yapmanın en iyi yolunun da Viktor Dâlig'le takılmak olduğunu mu düşündü?" diye sordum.

Konstantin gözlerini yere çevirdi. "O kadar da basit değil. Viktor krallığın tehdit altında olduğunu hissettirmek için adamlarını kullanma sözü verdi. Mina savaş tehdidi olmasını istiyordu. Böylece öne çıkıp herkese krallığa nasıl da iyi hükmedebileceğini gösterecekti. Evert'ı da yolundan çekecekti ki kendi başına düşmanı 'ezebilsin' ve kimse onu tahtından indiremesin."

Gözlerimi kıstım. "Evert'ı nasıl yolundan çekecek?"

"Bundan emin değilim. Operasyonun ayrıntılarını bilmiyorum."

"Mina kendi krallığına karşı savaş çıkaracağı bu müthiş planı yaptıysa neden Skojare'yle meşgul olup dikkatini dağıttı?" diye sordum.

"Bir savaş için yeterli sayıda adam toplayacaksak paraya ihtiyacımız vardı. Mina da parayı Kanin Krallığı'ndan temin edemezdi. Skojare'yle işbirliğine ne zaman başladığından emin olmasam da Mina bir etkinlikten diğerine koşuyor, diğer asilzadelerle sıkı fıkı oluyordu. O ara

Kennet Biâlse'yle konuşmuş ve birlikte büyük bir entrika kurmuşlar. Kennet safirleri çalacak, safirlerin karşılığında Mina da Kennet'ın kardeşinin tahttan indirilmesini sağlayacaktı."

İç çekip Konstantin'in karşısındaki yatağa oturdum. "O halde Kennet işin içine bu şekilde girmiş. Ya sen?"

"Ben Kraliçe'nin muhafızıydım. Bir yıl boyunca gece gündüz onun yanında kaldım." Konstantin gözlerini halının üzerindeki bir lekeye dikip yutkundu. "Benden ona yardım etmemi istedi. Hayır diyemedim. Babanı Viktor için hedef aldım. Böylece Viktor babandan, tahta geçmesi için Evert'ı seçmesinin intikamını alacaktı. Mina da Viktor'la ittifakımızı kuvvetlendirmemiz için bunu yapmam gerektiğini söyledi."

Konstantin yatağa oturdu. Elleriyle yatağın ucunu tutuyordu. Ne zaman Mina'dan bahsetse elleri yatağın ucunu daha da sıkıca kavrıyordu. Kaşları bitişirken kirli sakalının altındaki çene kasları gerildi.

"Yeterince iyi bir bahane değil," dedim. Sert bir ifadeyle bana baktı. Gözleri yeni dövülmüş çelik gibi parlıyordu.

"Ne?"

"Bir yemin ettin," dedim. Yemininin en önemli kısmını ona hatırlattım: *"Savaş zamanı krallığı koruyup düşmanlarımızla çarpışacağıma; barış zamanı kralı ne pahasına olursa olsun koruyacağıma ant içerim. Asla cinayet işlemeyeceğim fakat gerekirse öldürmek vazifemdir. Bir can sadece krallığı korumak uğruna alınmalıdır."*

Ben konuşurken Konstantin gözlerini kaçırıp duyulabilir şekilde homurdandı. "Hadi ama Bryn. Hayatın siyah ve beyazdan ibaret olmadığını bilecek kadar tecrüben var."

Konstantin'e, "Babam masumdu," diye gürledim. "Kraliçe evlilikten hazzetmiyor fakat zengin ve güçlü olmak istiyor diye babamı öldürmeye kalktın. Burada grinin hangi tonlarını gözden kaçırdığımı söyle bana."

"Baban konusunda üzgünüm! Bir hata yaptım!" Konstantin bağırarak ayağa kalktı. "Fakat Mina'yı korumaya çalışıyordum." Hırıltılı bir nefes verdi. "Ona âşıktım."

Kısa bir an duraksayıp Konstantin'in Mina'ya olan hisleriyle ilgili itirafını duymazdan gelmeye karar verdim. En azından bir süre için. "Onu neden koruyacaktın?"

"Evert." Bu kez odada volta atma sırası Konstantin'e gelmişti. "Evert, Mina'ya karşı soğuk ve acımasızdı. İkimiz yalnız kaldığımızda Mina bana ağlayarak dert yanıyor, kralın ona ne kadar kötü davrandığından bahsediyordu. İlişkimiz böyle başladı. Sadece onu teselli etmek, mutlu etmek istemiştim... Sonra her şey bambaşka bir hal aldı."

"Evert zaman zaman soğuk olabiliyor." Bu konuda Konstantin'le hemfikirdim. "Fakat onun Mina'ya karşı acımasızca davrandığından hiç haberim yoktu. Aslında ona sadece saygı gösterdiğine şahit oldum."

Kralın salonunda Evert ve Mina'yla görüşmemin üzerinden henüz bir hafta bile geçmemişti. İkisi de şarap içip sarhoş olmuştu. Evert, Mina'ya karşı nazik ve sevecendi. Hatta Mina'yı hak etmek için ne yaptığını sormuştu. Mina da ona gülümsemişti.

Üstelik Mina da durmadan Evert'a olan aşkını dile getiriyordu. Suiistimalin her zaman kolayca fark edilmeyebileceğini biliyordum. İnsanlar gördükleri kötü muameleyi gizlemek için ellerinden geleni yaparlardı. Fakat Evert, Konstantin'in tarifine uymuyordu.

Konstantin, "Şu anda ona inandığımı söylemiyorum," dedi. "*Geçmişte* ona inandığımı söylüyorum. Aşktan gözlerimin kör olduğunu itiraf ediyorum."

"O halde neden onunla kaçmadın? Neden cinayete ve ihanete yöneldin?" diye sordum.

"Kaçmayı teklif ettim. Fakat nereye gidecektik ki? Mina, Iskyla'da yetişmişti; adamakıllı elektriğin bile olmadığı o soğuk, ücra ve çorak topraklarda. Yeniden oraya dönmeye niyeti yoktu. Dişiyle, tırnağıyla kurduğu hayattan öylece vazgeçmeye de...

"Evert'ı öldürmesi de söz konusu olamazdı. Çünkü o kraldı. Bir şekilde beni, sonsuza dek mutlu yaşamamızın tek yolunun şansölyenin icabına bakıp Viktor için çalışmaya başlamam olduğuna ikna etti."

Konstantin kendi cehaleti karşısında başını iki yana salladı. "Bunu nasıl yaptığını bile bilmiyorum. Tek söyleyebileceğim, yasak bir aşk yaşadığında yatakta konuştukları insanın üzerinde çok güçlü bir etki bırakıyor."

Kaşlarımı çattım ve Konstantin'i Mina'yla, Mina'nın yatağının saten örtüleri arasında sarmaş dolaş düşünmemeye çalıştım.

"O kadar çok seviyorsan; uğruna çalıştığın, inandığın her şeyden onun için vazgeçmeye gönüllü olduysan şimdi nasıl onu karşına alıyorsun?" diye sordum. "Sana nasıl güvenebilirim?"

Konstantin bir dakika düşündükten sonra nihayet, "Hâlâ onun bana gösterdiği seraba; o güzel, şefkatli ve sevgi dolu haline âşığım. Fakat artık bunun bir yalandan ibaret olduğunu anladım. Kafamdaki imajı, gerçekte asla var olmayan bir kadına aitti."

"Ne oldu da bunu fark ettin?" diye sordum.

"Onun başlarda şüphelendiğimden çok daha katı ve hesapçı olduğunu fark etmeye başlamıştım," dedi Konstantin. "Fakat asıl değiştirilmiş çocukları öldürmemi istediğinde bunu anladım. Başlangıçta sadece onları korkutacaktık, böylece asla iz sürücüleriyle krallığa geri dönmeyeceklerdi. Fakat Linus Berling olayından sonra, Mina benden o masum çocukları öldürmeye başlamamı istedi... O zaman onun için *sadece güç arzusunun* önemli olduğunu anladım." Sonra, "Bir de şu lanet olası tavşanının," diye ekledi.

Birçok Kanin asilzadesi gibi Mina'nın da bir ev hayvanı vardı. Bir Gotland tavşanı. Bu tavşanlar halkımız arasında ümit, prestij sembolüydü ve Mina tavşanını her gittiği yere götürürdü. Ta ki Evert bir partide Mina'nın tavşanıyla alay edene dek. Sonrasında Mina beyaz tavşanı odasında bırakmaya başladı. Yine de Doldastam'de yolculuğa çıktığında hayvanı yanına alırdı.

"Senin söylediğin kadar kötü biriyse -ki bu konuda *sana inanıyorum- bunu anlaman* neden bu kadar zaman aldı?"

"Öncelikle onunla sık görüşemiyordum çünkü aranan bir vatan hainiydim," diye açıkladı Konstantin. "Beni görmek için genellikle kraliyet ailesi mensuplarını ya da akrabalarını görme bahanesini öne sürüp yakınımdaki köylere gelmesi güç oluyordu. Sanırım bir keresinde hafta sonunu geçirmek için bir insan şehrindeki bir kaplıcaya gittiğini söylemişti. Aslında o hafta sonunu benimle geçirmişti."

"Dolayısıyla onu sadece kısa süreler için görebiliyordum ve hep rolünü iyi oynayıp çaresiz kurban kimliğine

bürünüyordu." Konstantin iç çekti. "Ben de -karasevdaya kapılmış bir budala olduğumdan- ona kanıyordum."

Konstantin'in yıllarca hiçbir şey yapmadan beklediğini anımsayıp, "Peki neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordum. "Babama gerçekleştirdiğin saldırıyla Linus Berling'e saldırman arasındaki zaman boyunca sessiz kaldın. Neden Mina sana harekete geçme emrini daha erken vermedi?"

Konstantin, "Viktor daha fazla adam, Mina da daha çok para toplamaya çalışıyordu," diye açıkladı. "Fakat zaman tükeniyordu. Evert çocuk yapmak için sabırsızlanırken Mina bunu reddediyordu."

Başımı iki yana salladım. "Neden?"

"Çünkü Evert'ın başına bir şey gelirse tüm gücü çocuklarına geçecekti. Mina'ya değil."

"Aman Tanrım. Gerçekten güç delisinin tekiymiş." Sonra aklıma bir şey geldi. "*Dört yıl boyunca* saldırısını mı planladı?"

Konstantin gözlerini gözlerime çevirdi. "Dürüst olmamı istiyor musun? Bence o azimli şırfıntı saldırıyı Evert'la tanıştığı günden beri planlıyordu."

5

sürgün

Yatak örtülerinin üzerinde uzanıyordum, üstümde çıkarmadığım blucinim ve kolsuz bluzum vardı. Konstantin'in uykumda beni öldürmeyeceğine söz vermesine ve huzursuz bir ittifak anlaşması yapmamıza karşın hâlâ ona güvenebileceğimden emin değildim.

Motel odasının karanlığında uzun süre uyanık kalıp Konstantin'in bana anlattığı her şeyi enine boyuna düşünmeye çalıştım. Kraliçeyle yan yana geldiğim anları farklı bir bakış açısıyla gözümün önüne getirdim ve düşündükçe Konstantin'in söylediklerinin akla yatkın olduğunu gördüm.

Konstantin'in anlattıkları Mina'ya dair küçük ayrıntıları açıklıyordu. Sık sık, hatta Evert tacını takmadığında bile Mina'nın tacını takmak için diretmesi. Sıcak tavırlar sergilerken bir anda katılaşması. Bana olan sebepsiz nefreti.

Bir de Kennet konusu vardı. Mina, Storvatten'da olduğum dönemde dikkatimi olup bitenlere veremeyeyim diye Kennet'a benimle flört etmesi talimatını vermiş olmalıydı.

Kasper'la ikimiz taşları yerine oturttuğumuzda Mina'ya her şeyi anlatmıştık. O da olaylardaki parmağını ortaya çıkarmamıza fırsat vermemek için bizi tutuklatmıştı.

İlk kez Kasper'ın ölümünün bana verdiği vicdan azabının bir nebze azaldığını hissettim. İkimizin de Mina'nın işin içinde olduğunu, bu yüzden de bizi idam ettireceğini bilmemiz mümkün değildi. Kaçmak yapabileceğimiz en zekice hamleydi.

Uyumadan uzanarak, farklı senaryoları defalarca kafamdan geçirdim çünkü bunu uykuya yeğliyordum. Gözlerimi yumduğumda beni sadece kâbusların beklediğini biliyordum. Kasper'ın ölümüyle ilgili korkunç görüntüler her gece bana musallat oluyor, mide bulandıran bir berraklıkla zihnimde canlanıyordu.

Arada sırada ise hoş başlayan rüyalar görüyordum. Ridley'li rüyalar. Kuş uçmaz, kervan geçmez bir yerde oluyorduk. Tepemizde kutup ışıkları dans ediyordu. Ridley bana gözlerinde yüreğimi kıpır kıpır eden bir arzuyla bakıyordu.

Beni kendine çekiyordu. Sonra dudaklarımız buluşuyordu. Nedense rüyamda bunun onunla son görüşmem olacağını biliyor ve onu çaresizce öpüyordum.

Sonra bir anda Ridley kollarımdan alınıveriyordu. Bilinmeyen bir güç onu uzaklara çekiyor, karanlığın içine sürüklüyordu. İsmini haykırıyordum. Peşinden koşuyordum. Fakat ne kadar hızlı koşarsam koşayım, ona asla yetişemiyordum.

Kasper'ın öldüğü ve Ridley'nin benden koparılıp alındığı o rüyaları durmadan gördüğümden elimden geldiğince uyumaktan kaçınıyordum. Fakat en nihayetinde uyku

mücadeleyi kazanıyor ve karanlık beni sarıyordu.

Fakat uykunun karanlığı uzun sürmedi. Yerini açık mavi sular aldı. Su safirleri andırıyor, gözlerimin önünde uçsuz bucaksız uzanıyordu. Suyu, tenimin üzerindeki serin ve hoş dokunuşunu neredeyse hissedebiliyordum.

Sonra göremediğim birine ait o sesi işittim. "Bryn! Bryn!"

"Ne?" diye karşılık verdim. Sesim tuhaf bir yankı gibi çıkmış, çevremdeki her şeyden bana geri yansımıştı.

Aniden bir el bileğimi yakalayıp beni suyun altına çekti. Mücadele etsem de her yanımı saran suyun içinde nefes alabildiğimi hayretle fark ettim. Aslında bunun dehşet verici olması gerekirken, kendimi tuhaf bir şekilde rahatlamış hissediyordum.

Linnea önümde süzülüyordu. Platin sarısı saçlarının bukleleri başının etrafında uçuşuyor, ona ilahi bir görünüm veriyordu. Suyun altında nasılsa gözleri normalden de mavi görünüyordu. Fakat endişeli ifadesi genç yüzünü yaşlı gösteriyordu.

Linnea bir kez daha, "Bryn," dedi. Sanki doğrudan başımın içinde konuşuyordu. "Neler oldu? Neredesin?"

"Nerede olduğumu bilmiyorum." Çevreme bakındım, orada bana sualtı rüyamın nerede gerçekleştiğini belli edecek bir işaret arıyormuşum gibi.

"Burada değilsin. Bu bir lysa." Linnea elimi tutup dikkatimi kendisine çevirdi. "Storvatten'da her şey tepetaklak oldu. Kennet'ı öldürdüğün söyleniyor."

"Kennet'ı öldürmedim!" diye bağırdım. Sonra, "Onu kurtarmaya çalıştım fakat başaramadım," diye açıkladım. "Fakat her şeyin arkasında o varmış Linnea. Mikko'nun tutuklanmasına o sebep olmuş."

Gözleri fal taşı gibi açılan Linnea'nın ağzından bir hayret nidası çıktı. "*Kennet* mı? Fakat Kennet, Mikko'yu severdi!"

"Konu şu an açıklayamayacağım kadar uzun. Fakat bana inanman gerek. Kennet bazı kötü işlere bulaşmış. Kanin Kraliçesi'ne de güvenemezsiniz. Kennet onunla işbirliği yapmış."

"Kime güvenebilirim ki?" Linnea'nın dudağı titredi. "Burada her şey tepetaklak oldu. Büyükannem işleri yürütmeye çalışsa da danışmanlar kurulu onu dışarıda bırakıyor. Mikko'yu serbest bırakmıyorlar ve Bayle Lundeen'i geri getirmeye çalışıyorlar. Fakat onu hiçbir yerde bulamıyorlar."

Linnea'yı, "Bayle'e sakın görev vermeyin!" diye uyardım. "Onu bulurlarsa mutlaka sorgulayın. Kennet'ın niyetini biliyor o. Bu yüzden belki Mikko'yu kurtarmanıza faydası olabilir."

Su gittikçe soğuyor gibiydi. Başından beri soğuktu fakat artık soğuğun iliklerime işlediğini hissetmeye başlamıştım. Nefes alıp vermekte de zorlanıyordum. Aldığım her nefesin yarısı hava, yarısı su gibiydi ve boğulmaya başlamıştım.

Su akciğerlerimi doldururken, "Kanin'e güvenmeyin," dedim. "Yardım teklif ederlerse kabul etmeyin. Güçlü olun."

Linnea'nın yüzü kararlılıkla sertleşti. Bana, "Artık kimsenin bana ya da Mikko'ya zarar vermesine göz yummayacağım," diye söz verdi. "Ve ismini temize çıkaracağım Bryn!"

Bunlar, rüya üstüme çökmeden önce işittiğim son sözler oldu. Sonra nefes nefese yatakta uyandım.

6

ittifak

Bir elimle ıslak saçlarımı havluyla kurularken, diğeriyle de perdeleri çektim. Göz kamaştırıcı güneş karanlık odaya doldu. Gözlerim ışığa alıştığında biraz da beni yakalamak için dışarıda bekleyen Högdragen üyelerini ya da Viktor Dålig'in adamlarını görmeyi bekliyordum.

Fakat tek gördüğüm, görece ıssız bir otobanın kenarındaki boş, çakıl döşeli park yeriydi. İnsan kaçak olunca paranoyak hislere bürünmemesi zordu. Özellikle de gerçekten bana karşı düzenlenen bir komplo olduğu ortaya çıktığı için.

"Orada heyecan verici bir şeyler var mı?" Konstantin'in arkamdan gelen gür sesi beni irkiltti.

Perdeleri kapatıp ona doğru döndüğümde banyonun kapı aralığında dikildiğini gördüm. Siyah saç lüleleri ıslaktı ve üzerinde sadece blucini vardı. Onu gömleksiz görünce, sandığımdan daha kaslı olduğunu fark ettim.

Şekilli göğsü hoş bir manzara olsa da zeytin yeşili teni, göğsüne ve kollarına yayılan yara izleriyle kaplıy-

dı. Şüphesiz bu izler sert spor müsabakaları olan Kral Oyunları'nda yer aldığı günlerden kalma olsa da bir kısmı muhtemelen Viktor Dâlig ve adamlarıyla birlikte gerçekleştirdiği kötü amaçlı eylemlerin yadigârlarıydı.

Konstantin'in göğsünde, kalbinin üzerinde siyah bir tavşan dövmesi vardı. Högdragen üyelerinin hepsinde olan bir dövmeydi bu. Genellikle bu dövmeyi ant içmelerinin ardından yaptırırlardı. Konstantin'in de dövmesini aynı şekilde yaptırdığından emindim. Bir zamanlar o da benim gibi genç ve kararlıydı. Fakat bir noktada, yolundan çıkıp karanlık bir yöne sapmıştı.

"Hayır, hiçbir şey yok," diye yanıt verdim. Gözlerimi yere çevirip havlumu küçük televizyonun yanındaki şifonyerin üzerine attım.

Siyah tişörtünü yatağın üzerinden alan Konstantin dalgın bir sesle, "Sıcak suyu bitirmişsin," dedi. Tişörtü kafasından geçirişine baktım. Tişörtü giymesiyle de hemen gözlerimi kaçırdım.

"Özür dilerim. Sanırım bir şeyleri paylaşmaya alışkın değilim."

"Zaten bu yerde fazla sıcak su olacağını da sanmıyorum." Bana baktı. "En azından saçların artık daha iyi görünüyor."

Omzuma düşen saçlarımdan bir tutamı elimle çekip yakından baktım. Soluk gri neredeyse tamamen akmıştı ve saçım her zamanki rengine dönüyordu.

"Planın nedir?" diye sordu Konstantin.

"Bilmem." Şifonyere yaslandım. "Seninki ne?"

"Planım seni bulmaktı ve buldum." Konstantin havaya bir onay işareti çizdi. "Görev tamamlandı."

"Sonrası için hiçbir şey düşünmedin mi?"

"Düşündüm denemez." Konstantin karşımdaki yatağa oturup kollarını yatağın kenarına yasladı. "Seni bulduğumda ne olacağını bilmiyordum. Fakat günlerdir kaçaksın. Sen bir sonraki hamleni düşünmedin mi?"

"Hayır." İç çektim. "Demek istediğim, ne yapmak istediğimi biliyorum. Doldastam'e dönüp Kasper'dan intikam almak istiyorum. Ailemin ve dostlarımın emniyetini sağlamak, başkalarına da zarar vermeden önce kraliçeyi şehirden def etmek istiyorum. Bu da Kanin ordusunun yanında Viktor Dålig ve ordusuyla da mücadele etmem gerektiği anlamına geliyor.

"Bunları başarınca da Storvatten'a gidip Mikko'yu özgürlüğüne kavuşturmam, onun ve Linnea'nın güvenliğini sağladıktan sonra, iyi ve dürüst kişilerden oluşan bir muhafız birliği kurmalarına yardım etmem gerek."

Konstantin uzun bir ıslık çaldı. "Epey etkileyici bir liste bu, beyaz tavşan."

"Biliyorum. Nereden başlamam gerektiğine dair hiçbir fikrim de yok." Elimi saçlarımda gezdirdim. "Tüm bunlarla nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyorum."

"Hey, yalnız değilsin." Konstantin ayağa kalkıp bana yaklaştı. "Yanındayım. Unuttun mu?"

Gözlerinin içine baktım. Çaresizce ona inanmak istiyordum. Bunun nedeni sadece başa çıkılamaz bir görevle karşı karşıya olmam ve onun yardımına ihtiyacım olması da değildi. Fakat Konstantin'de bir şey vardı. Beni hâlâ biraz nefessiz bırakan bir şey. Sanki çocukluğumdan beri hiçbir şey değişmemişti.

O zamanlar ona güveniyor ve inanıyordum ve şimdi de

aynı hisleri yaşamayı her şeyden çok istiyordum.

"Yanımda olduğun için mutluyum, gerçekten," dedim. "Fakat hâlâ sadece iki kişiyiz ve devlet düşmanlarıyız. Bize *kimse* inanmaz ve bir orduyu kendi başımıza mağlup edemeyiz."

Konstantin bir adım gerileyip bir süre söylediklerimi düşündü. "Belki de bunu yapmamız gerekmez."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim...Bent Stum."

"Bent Stum öldü," diye hatırlattım.

Konstantin parmaklarını şıklattı. "Kesinlikle! Bent'i Mina'dan emir alan Kennet Biâelse öldürdü."

Omuz silktim. Konstantin bana bildiklerimi tekrar ediyordu. "Ee? Bunun bize ne faydası olacak?"

Konstantin sırıtarak, "Bent Stum, Omte kabilesinden," dedi.

"Omte mi?" Başımı iki yana salladım. "Onlar uzlaşılamaz ve huysuzdur. Açık konuşmak gerekirse de aptal sayılırlar."

"Güven bana, bunu ben de biliyorum. Aylarca Bent'in yanında çalıştım." Konstantin kaşlarını çattı. "Bent öldürüldü. Bu berbat bir şey fakat uğraşması güç biriydi. Hulk'la çalışmak gibiydi. Tabii daha aptal ve öfkeli bir Hulk'la."

"Ve sen de yardım için onlara gitmek mi istiyorsun?" Buruk bir ifadeyle güldüm.

"Bak, bunun ideal bir çözüm olmadığının farkındayım. Fakat Omte zaten diğer kabilelerden nefret ediyor. Onları hep kıskandılar. Çünkü kalan tüm kabileler onlardan daha zengin, daha akıllı ve daha çekiciydi. Fakat Omte kabilesindekiler onlardan çok daha güçlü. Fiziksel

güçleriyle diğer hiçbir kabile boy ölçüşemez. Vittra bile."

"Ve sana göre, Bent Stum'ın hatırına bize yardım edecekler, öyle mi?" diye sordum. Sonra Ridley'nin, Bent Stum'ı Linus Berling vakasının ardından soruştururken söylediklerini hatırlayıp, "Omte Kraliçesi'nin Bent'i önemsemediğini sanıyordum," diye ekledim.

"Bunun önemi yok." Konstantin başını iki yana salladı. "Omteler aşırı duygusaldır ve çabuk parlarlar. Halklarından biri Skojare ve Kanin arasındaki bir komploda öldürüldü, ha? Hepsi seferber olur."

"Fakat ben Omte'nin Kanin'i ya da Skojare'yi ortadan kaldırmasını istemiyorum," dedim.

"Asilzadelerinin ortalama Omte vatandaşından daha makul olduğunu işitmiştim," dedi Konstantin. "Belki Omte Kraliçesi'yle bir araya gelip ne kadar mantıklı göründüğüne bakabilir ve oradan yola çıkabiliriz."

Yanağımın içini ısırdım. Konstantin'in fikrine hâlâ aklım yatmamıştı. Berbat bir fikir değildi. Fakat Omte kadar öngörülemez bir kabile söz konusu olduğundan, onlara bulaşmaya pek de meraklı değildim.

"Ayrıca başkentleri öyle uzakta da değil," diye ekledi Konstantin. "Sanırım arabayla buradan sadece bir günlük mesafede."

Evlerini kuzeyin soğuk bölgelerine kurmayı tercih eden çoğu troll kabilesinin aksine, Omte kabilesi güneye ilerlemiş ve sonunda Louisiana'nın güneyindeki bataklıklara yerleşmişti. Sanki kendilerini diğer kabilelerden uzak tutmak için ellerinden geleni yapmışlardı.

Nihayet pes edip, "Peki," dedim. "Kaybedecek neyimiz var ki? Gidip Omte Kraliçesi'yle görüşelim."

7

yolculuk

Mustang çakıl kaplı yolda hızla ilerlerken arka koltuğa eğildim. Konstantin bir tümsekten geçerken bedenim yukarı fırladı ve başımı aracın tavanına vurdum.

"Hey, ne yapıyorsun?" diye sordum.

Çantama uzanmaya çalışırken, Konstantin'in fermuarı açık çantasının çantamın hemen yanında durduğunu gördüm. Çantanın içinde metal bir nesnenin parladığını fark ettim. Giysilerinin üzerinde iki hançer duruyordu. Uzanıp birini elime aldım.

"Bunları neden taşıyorsun?" Gözlerimi kısıp ona baktım ve görmesi için elimdeki hançeri havaya kaldırdım. "Kraliçenin muhafızı olduğunda sana verilen hançerler bunlar."

Sarayda büyük bir tören gerçekleşmişti. Elimden geldiğince ön sıralara yaklaşıp töreni görebilmek için parmak uçlarımda yükselmiştim. Hançerler güzeldi. Keskin silahların gümüş ve fildişi kabzaları usta işi oymalarla süslenmişti.

Konstantin terslenerek, "Kendimi savunmak için," diye yanıt verdi. "Ayrıca Högdragen'de olduğum zamanlardan sadece bunlar kaldı. Bu yüzden onunla oynamayı bırakıp aldığın yere koyarsan memnun olurum."

"Evet, tabii. Özür dilerim." Yeniden koltuğun üzerinden arkaya eğilip Konstantin'in hançerini çantasına geri koydum. Sonra çantamı alıp yeniden yerime oturdum. "Niyetim kendi çantamı almaktı zaten."

"Neden?"

"Nereye gittiğini bildiğinden şüpheliyim ve burada bize faydası olacağını umduğum bir şey var," deyip çantamın fermuarını açtım.

"Sana söyledim," dedi Konstantin. Sesi kızgın çıkıyordu. "Daha önce Fulaträsk'e gitmiştim. Yıllar önce, Mina'yla. Bir barış antlaşması için. Bir kez gittiğim bir yere nasıl gidileceğini de asla unutmam."

"Bu ne kadar rahatlatıcı da olsa güneş batmaya başladı..." Pencereden söğüt ağaçlarının dalları arasından seçilen kehribar göğe baktım. "Ve karanlık çökmeden oraya varmak istiyorum."

"Bu harika bir fikir. Fakat yanına troll başkentlerinin haritalarını aldıysan, bunu bana daha önce söylemen iyi olurdu." Konstantin'in sesinden alaycılık akıyordu.

"Haritaları ben almadım." Çantamı karıştırmaya başladım. Geçen birkaç günde bitpazarlarından ve garaj satışlarından aldığım giysileri kenara ittim. "Bu çantayı ben hazırlamadım bile. İçindekilerin hepsini Ridley koydu."

Bir blucini yana ittiğimde cep telefonu pantolonun cebinden düştü. Bir an telefona bakakaldım. Bir kez daha Ridley'yi arama düşüncesinin kışkırtıcılığı beni kapana

kıstırdı. Telefon kontörlüydü. Bu yüzden de takip edilmesi hemen hemen imkânsızdı. Ridley'yi aramak, sesini işitip iyi olduğunu öğrenmek için neredeyse yapmayacağım şey yoktu.

Fakat bu riski alamayacağımı biliyordum. Henüz aradan çok az zaman geçmişti ve Doldastam'de herhangi biri Ridley'yle temas kurduğumu öğrenirse onun başı büyük belaya girerdi. Tabii kaçmama yardım ettiği için çoktan hapsedilmediğini varsayarsam.

"Ridley kim?" diye sordu Konstantin. "Dur biraz. Rektor gibi biriydi o, değil mi?"

"Önemi yok," diyerek Konstantin'in sorusunu geçiştirdim. Çünkü Ridley'den bahsetmek bana hâlâ büyük bir ıstırap veriyordu. Telefonu çantanın içine tıktım. "Fakat yeni iz sürücülerin standart çantasına benziyor bu; hani içine acil durumlarda kullanılacak bazı malzemeler, elkitabı falan konur ya..."

Nihayet çantanın en altında kalan bir cebin fermuarını açıp elkitabını buldum. Çanta benimle insan dünyasına gideceğinden, yanlış ellere geçme olasılığına karşı elkitabını mümkün olduğunca gizlemeye çalışmıştık. Kitabın içinde tavsiyeler ve çeşitli stratejiler, hatırlanması gereken önemli bilgiler olduğundan ilk görevlerine çıkacak iz sürücüler için faydalı bir yardımcıydı.

Ayrıca diğer kabilelerin üyeleriyle karşılaşma ihtimaline karşı (hiç duyulmamış bir durum değildi bu; özellikle de değiştirilmiş iz sürücüler çocukların izini New York ya da Chicago gibi popüler yerlerde sürdüklerinde) kabilelere dair özet bilgiler vardı.

"Aha!" Kitabı Konstantin'e göstermek için kaldırsam

da hiç etkilenmiş gibi bir hali yoktu.

Konstantin bir kaşını kaldırıp, "İçinde adres var mı?" diye sordu.

"Dur bakayım." Çantamı arka koltuğa atıp rahatça geriye yaslandım ve çıplak ayaklarımı arabanın ön konsolunun üzerine koydum; sonra da elkitabını bacaklarımın üzerine koyup açtım.

İlk bölümlerde sadece iz sürücülerin işlerini daha iyi yapmalarında yardımı olacak bilgiler vardı. O sayfaları hızlıca geçip kabilelerle ilgili kısmı açtım. Her bir kabileye sadece birkaç sayfa ayrıldığını görünce moralim bozuldu.

Omte'yle ilgili sayfalardan birinin üst çeyreğini kabilenin ambleminin ayrıntılı bir eskizinin kaplaması da cabasıydı. Omte'yle ilgili temel bazı bilgiler verilmişti. Nihayet en altta, az da olsa faydalı olabilecek bir paragraf buldum.

"Omte başkenti Fulaträsk insan eyaleti Louisiana'nın sulak arazilerine kurulmuştur," diye yüksek sesle okumaya başladım. *"Fulaträsk'in tahmini nüfusu altı bindir. Bu da şehri beş kabilenin başkentleri arasında en kalabalık ikinci başkent yapmaktadır. Halk, başkentteki sarayda oturan Kral Thor ve Kraliçe Bodil Elak'ın hükümdarlığında yaşamaktadır."*

Okumayı bitirdiğimde Konstantin, "Eski bir baskı olsa gerek," dedi.

Tekrar kapağı çevirdiğimde elkitabı gözüme gayet yeni göründü. "Bu kanıya nereden vardın?"

"Çünkü Thor üç yıl kadar önce öldü," dedi Konstantin. "Bodil'in hükümdarlığının devam etmesine izin verildi. Çünkü Thor'dan olma, küçük bir çocuğu var."

"Bunları nereden biliyorsun?" diye sordum. "Ben bile bilmiyorum bunu."

"Bir süre Bent'le birlikte seyahat ettim, unuttun mu? Bent, Omte'nin yaptığı aptalca saçmalıkları anlatmaya *bayılırdı*."

"Krala ne olmuş?"

"Fulaträsk'te Çirkin Akbaba diye bir taverna var." Bunun aptalca bir isim olduğunu düşünüyormuş gibi başını iki yana salladı. "Bent'e göre orası gerçek bir hödük mekânıymış. Gerçi ona göre Fulaträsk'teki tüm barlar gürültü patırtının eksik olmadığı yerlerdi. Fakat anlaşılan Çirkin Akbaba en beterleriymiş."

Yol daralmış, bataklık yolun kenarlarına kadar ulaşmıştı. Konstantin yavaşladı. Güneş batarken etrafımız ürkütücü bir kızıla bürünmüştü.

Konstantin, "Thor Çirkin Akbaba'yı gerçekten seviyormuş," dedi. "Bent'in Omte hakkında söylediği hoş şeylerden biri buydu. Asilzadeleri sıradan halkla kaynaşmaktan çekinmiyorlarmış."

Hissiz bir sesle, "Ne de ileri düşüncelilermiş," dedim.

"Eh, neyse, sanırım Thor, eldvatten'la epey sarhoş olmuş..."

"Eldvatten mı?" diye sordum.

"Omtelerin yaptığı çok ama çok sert, alkollü bir içki," dedi Konstantin. "Şarap ve kaçak içki arası bir şey. Fakat içine ne kattıklarını bilmiyorum. Eh, bir ara kral zilzurna sarhoş olmuş ve tavernanın bir başka müşterisi de Thor'a saygısızca laflar söylemeye başlamış. Thor adama vurunca adamın kafasının tası atmış ve çıplak ellerle Thor'un gırtlağını sökmüş."

Şaşkın halde Konstantin'e baktım. "Biz de bunlardan yardım isteyeceğiz ha? Kralları bir bar kavgasında ölmüş."

Konstantin bana, "Fazla seçeneğimiz yok," diye karşılık verdi. "Ayrıca kral sarhoşmuş. Muhtemelen ayıkken o kadar da gıcık biri değildi."

Başımı koltuğa yasladım. "Hapı yutmuşuz biz."

Araba yavaşlamaya başladı. Pencereden dışarı baktım. Bir saray ya da yaklaştığımızı belli edecek tabela gibi bir şeyler görmeyi umuyordum. Fakat gördüklerim serviler ve karanlık sulardan ibaretti.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Burada yol bitiyor." Konstantin arabayı park edip motoru kapattı. "Yolun geri kalanını yürümemiz gerekiyor."

8

bataklıklar

Sıcak bunaltıcıydı. Eksi altı derece sıcaklıktan ve kar fırtınalarından çıkıp yirmi beş derecenin üzerinde bir sıcaklık ve nemli havayla karşı karşıya kalmanın nasıl bir his olduğunu açıklamak zor. Hava tenimin üzerinde yoğunlaşıyor gibiydi ve böcekler etrafımda vızıldıyordu.

İkimiz bulanık suların dizlerimize kadar geldiği bataklık kolunda ilerlerken Konstantin'in nereye gittiğimizi bildiğini ümit ettim.

Konstantin beni, "Timsahlara dikkat et," diye uyardı.

Suya bakındım. Giderek azalan günışığında çevremi görmem güçtü. Fakat orada parlak ikindi güneşinin altında bile bir kütüğü kocaman bir sürüngenden ayırt etmek güç olurdu. "Timsahlar mı var burada?"

"Hiçbir fikrim yok." Konstantin sırıtarak bana baktı. "Burada hangi yaratıkların yaşadığını bilmiyorum."

"Sanırım yakında öğreneceğiz, değil mi?" diye mırıldandım.

Bir sivrisinek kulağımın dibinde gürültüyle vızıldadı.

Sineği elimle kovalamaya çalışsam da faydası olmadı. Sonunda enseme konan sivrisineği kaçırmamak için enseme hızlıca bir şaplak indirdim.

Birkaç adım geriden takip ettiğim Konstantin, "Gürültü çıkarmamaya dikkat etsen iyi olur," dedi.

Alaycı bir tavırla, "Neden? Timsahların dikkatini mi çeker?" diye sordum.

"Hayır. Fakat Omteler kolay ürker. Ürkmelerini de kesinlikle istemeyiz."

Suyun altındaki, attığım her adımda botlarımın tabanını koparacak gibi duran çamur yürümeyi güçleştiriyordu. Konstantin'e Fulaträsk'e gitmenin daha kolay bir yolu olması gerektiğini söylesem de bana Omtelerin bulunmak istemediklerini hatırlattı. Başkalarının şans eseri yaşadıkları yeri bulmalarını ellerinden geldiğince zorlaştırmışlardı.

Hava o kadar karardı ki cep telefonlarımızı çıkarıp yolumuzu aydınlatmak için el fenerleri gibi kullanmamız gerekti. Fakat etrafımızda göremediğimiz birçok şey vardı. Bataklıklar farklı yaratıkların sesiyle can buluyordu: Kurbağalar, böcekler ve gece şarkılarını şakıyan kuşlar.

Epeyce tepemizde kanat sesleri işitsem de ışığımı üzerlerine tutabilecek kadar hızlı hareket edemedim. Ayrıca yarasaların tiz çığlıklarını da işitmiştim. Çevremizde bolca bulunan böceklerle kendilerine ziyafet çekmek için fırıl fırıl dönüyorlardı.

Arada bir şeyin bataklığın dibinde yüzerek bacağıma dokunduğunu hissetsem de henüz hiç ısırılmadığımdan endişe etmemeye çalıştım.

Ateşböcekleri etrafımızda ışıklarını saçıyordu. Küçü-

cük bedenleri ağaçların arasında parıldayıp suda yansıyordu. Alacakaranlıkta, hayvanların müziği arasında, durgun suların içinde ve ağaç dallarının gür sayvanı altında ilerlerken bataklığın güzel, neredeyse büyüleyici bir yanı vardı.

Konstantin'in, "Bryn," diye tıslamasıyla düşüncelerim dağıldı.

Etrafa bakmak için kısa bir süre duraksadığımdan Konstantin'in birkaç adım gerisine düşmüştüm. Ona yetişmek için hızlandım. Yanına vardığımda kolunu uzatıp beni durdurdu.

"Şışt!" Konstantin ışığının ortaya çıkardığı, su yüzeyinin hemen üzerinde kalan bir kütüğün üzerinde parlayan iki noktaya işaret etti. Bu bir timsahtı ve bizden bir metre bile uzakta değildi. Devasa görünüyordu.

"Ne yapacağız?" diye fısıldadım.

"Bilmiyorum. Herhalde yavaşça geriye kaçacağız."

Konstantin ışığı timsahın üzerine tutarken hayvandan uzaklaşmaya başladık. Tam o anda kulağıma yine kanat sesleri geldi. Belli ki kanatlar bir yarasaya ait olamayacak kadar genişti. Sonra yine kanat sesleri geldi. Sesleri çıkaran her neyse yakındaydı ve yalnız değildi.

Cep telefonumun fenerinin ışığını göğe çevirdiğimde tepemizde uçan büyük, kahverengi kuşu gördüm. Kuş bir süre etrafımızda daire çizdikten sonra uzun bir dalın üzerine kondu. O an onu doğru dürüst görebildim.

Geniş kanat açıklığı, sivri burnu ve uzun boynunu kaplayan gür tüyleriyle kesinlikle bir sakallı akbabaydı bu. Sakallı akbabalar o bölgeye has kuşlar değildi. Troll'lerin Gotland tavşanları ve Tralla atları gibi eski

dünyadan getirdikleri hayvanlardı.

Omte bölgesine girmiştik.

Etrafımızı çeviren servi ve söğüt ağaçları alabildiğine yüksekti. Göz ucumla ağaçlardan birinin tepesindeki bir parıltıyı fark ettim. TracFone'umun cılız ışığını yukarı çevirdiğimde büyükçe bir ağaç evin konturlarını seçtim.

Öyle lüks ağaç evlerden olmasa da bir çocuğun arka bahçesinde görebileceğiniz ortalama ağaç evlerden çok daha lükstü. Ağaç evin ahşabı çarpılmış ve yıpranmış, üzerini yosunlar kaplamıştı. Önüne sarkık bir veranda iliştirilmişti. Fakat ev bir aileye rahatlıkla yetecek kadar genişti. Hatta sağ tarafına ağacın gövdesi boyunca yükselen ikinci bir kat çıkılmıştı.

Pencereden dışarı iri bir baş çıkıp bana baktı. Baş Bent Stum'un başı gibi bir nebze orantısız, bir gözü diğerinden büyüktü.

Sessizce, "Konstantin," dedim. "Sanırım geldik."

"Ne?" dedi Konstantin.

Sözcük Konstantin'in ağzından çıkar çıkmaz devasa bir ogre ağaçtan aşağı atlayıp önümüzdeki bataklık suyuna gürültüyle indi. Üzerimize çamurlu sular sıçradı. Sular durulduğunda ogre uzun, pes bir homurtu çıkardı. İşte o an başımızın dertte olduğunu anladım.

Konstantin, "Onları ürkütmememiz gerektiğini söylemiştim," dedi.

9

hilkat garibesi

Ogre'ların namını işitmeme ve ders kitaplarında resimlerini görmeme rağmen gerçek hayatta onlardan biriyle hiç karşılaşmamıştım. Omtelerin bazen ogre bebekler doğurduklarını ve nüfuslarının bir kısmını ogre'ların oluşturduğunu biliyordum. Fakat o devasa troll'leri kitaplarda okumakla onlardan birini tam karşınızda görmek arasında dağlar kadar fark vardı.

Ogre neredeyse iki buçuk metre boyundaydı ve kalın kolları kaya gibi kaslarla kaplıydı. Bedeni bir yana eğikti ve sağ omzu sol omzundan yüksekte kalıyordu. Sağ eli de sol elinden iriydi. Başı kocamandı ve geniş ağzı eğri büğrü, sarı dişlerle doluydu. Ağzı gözlerini orantısız biçimde küçük gösteriyordu. Ogre'ın bize bakışında öfke ya da açlık var gibiydi. Hangisi olduğundan emin olamıyordum.

"Yuvama neden rahatsızlık verdiniz?" diye sordu ogre. Gür sesi kalan tüm gürültüleri bastırdı.

"Sana zarar vermek istemiyoruz." Konstantin ellerini havaya kaldırıp yaratığa çevirdi.

Ogre korkunç, gürleyen bir sesle güldü. "Siz bana zarar vermemek! Siz bana zarar *verememek*!"

"Bu doğru," dedi Konstantin. O an yanımızda silah olarak kullanabileceğimiz bir şeyler getirmediğimiz için pişmanlık duydum. Bu dev kemiklerimizi ufalayıp ekmek yapmakta kullanmaya karar verse ona karşı kendimizi savunamazdık. "Sadece kraliçenizle konuşmak istiyoruz."

Timsah bize doğru yüzmeye başlamıştı. Dikkatimi ogre'a odakladığımdan timsahı fark etmemiştim. Ancak ogre ileri atılıp devasa yumruğunu salladığında timsahın bize ne kadar yaklaştığını gördüm. Ogre timsaha bir yumruk atıp onu gerisingeri bataklığa uçurdu.

Konstantin'le bir adım geriledik. Oraya gelmemizin çok kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Sonra ogre yeniden bize doğru döndü. Boncuk gibi gözleri kısılmıştı. "Kraliçe hakkında ne bilmek siz?"

Konstantin, "Bizler Kanin'iz," dedi. "Müttefikiz."

Ogre'ın kafasının karıştığını görünce, "Arkadaşız," diye ekledim.

"Kraliçe bana arkadaşların geleceğini söylememek." Ogre bizi daha yakından görmek için eğildi. Nefesinin kötü kokusu yüzünden az kalsın öğürecektim. "Arkadaşlar ne zaman ziyaret, kraliçe bana söylemek."

"Eh, bizimkisi biraz sürpriz ziyaret gibi oldu." Konstantin gülümsedi. Ortamı yumuşatmaya çalışsa da ogre'ın umurunda bile değildi.

"Kraliçe bana ziyaretçileri ez demek," dedi ogre. "Bence kraliçe seni ezmemi istemek."

"Kraliçe arkadaşlarını ezmeni istemezdi," dedim. Te-

laşla sonumuzun timsah gibi olmaması için bir bahane aramaya başladım.

Ogre bir kez daha sırtını dikleştirip bize öfkeyle baktı. Sözlerimi düşünüyor gibiydi. Fakat o bir karara varamadan arkasından bir pervane sesi geldi. Bize çevrili bir fener suyun üzerinde bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. Bir dakika geçmeden bir hava botu ogre'ın yanında durdu.

Hava botunun üzerinde dikilen kadın kalın, kauçuk botlarından birini teknenin önüne yaslamıştı. Yirmili yaşlarının sonlarında görünen, pürüzsüz ciltli kadının iri, siyah gözleri ve son derece simetrik bir vücudu vardı. Uzun, kestane rengi saçlarını arkadan bağlamıştı ve üzerinde kollarındaki kalın kasları açıkta bırakan, siyah, kolsuz bir bluz vardı. Kadın benden çok daha uzun boylu olmasa da istese beni kolayca alaşağı edebilirdi.

Ogre'a, "Nedir bu gürültü Torun?" diye sordu. Fakat gözleri Konstantin ve benim üzerimdeydi.

Torun kadına, "Ziyaretçileri ez!" deyip kocaman eliyle bizi işaret etti.

Kadın ogre'la aynı fikre kapılmadan Konstatin telaşla, "Kanin kabilesindeniz," diye açıklamaya koyuldu. "Buraya sadece kraliçenizle konuşmaya geldik. Elimizde faydalı bulabileceği bilgiler olduğunu düşünüyoruz."

Kadın gözlerini kısıp bana baktı. "Seni bir yerden gözüm ısırıyor." Sonra başını yana eğdi. "Kanin kısa süre önce bize üzerinde yüzün olan ARANIYOR posterleri göndermemiş miydi? Önemli birini öldürmüşsün, değil mi?"

Soğukkanlı davranmaya çalışarak, "Biz de kraliçeyle bu konu hakkında konuşacaktık," dedim.

Kadın kısa bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Peki." Eğilip elini bana uzattı. Kavrayışı kemiklerimi kırabilecek kadar güçlüydü. Beni kolaylıkla bota çekti.

Kadın, Konstantin'in de bota binmesine yardım ederken Torun kederle, "Fakat ben ezmek!" diye bağırdı.

Kadın, "Bu kez olmaz Torun," deyip botu çalıştırdı. Torun öfkeyle yumruklarını suya indirirken kadın botu ters yöne çevirip bizi ogre'dan uzaklaştırdı.

Botta oturacak yer olmadığından dengede kalmak için Konstantin'e tutundum ve kadın hızlandığında bataklığa uçmamayı ümit ettim.

Botun büyük pervanesinin sesini bastırmak için yüksek sesle konuşan kadın, "Siz de kimsiniz bakalım?" dedi.

"Adım Bryn Aven, bu da Konstantin Black."

Kadın, "Ben Bekk Valin," dedi, "kraliçenin muhafızlarından biriyim. İstediğiniz topraklarımızda affedilmekse kraliçe bunu yapmayacaktır. Yine de sizi ona götüreceğim. Söyleyecekleriniz ilgisini çekebilir."

"Teşekkürler," dedi Konstantin. "Gerçekten tek isteğimiz onunla konuşma fırsatını bulmak."

Bekk başka bir şey söylemeden ağaçların arasında zikzaklar çizerek suda ilerlemeye devam etti. Sadece birkaç dakika sonra saraya vardık. Beklediğim gibi bir yer çıkmamıştı.

Saray kare bir kaleydi. Çamur ve taştan inşa edilmiş gibi görünüyordu. Üzerinde kalın bir yosun tabakası ve sarmaşıklar vardı. Omte kabilesinin geri kalanı ağaç evlerde yaşadığından sarayın yerden yüksekte olacağını düşünmüştüm. Fakat kale neredeyse bataklıkla aynı seviyede, bataklığın üzerindeki küçük bir tepenin üzerindeydi.

Konstantin'le Bekk'in peşinden çamurlu tepeye çıktık ve devasa, demir bir kapıya ulaştık. Kapı küften koyu kahverengiye dönmüştü. Bir ogre'ın açtığı kapı seslice gıcırdayınca yakınlardaki bir sakallı akbaba rahatsızlığını ciyaklamalarıyla dile getirdi.

Sarayın içerisi de dışarısı kadar rutubetliydi ve iç duvarların üzerinde yosunlar bitmişti. Belli ki salyangozlar orayı yuva bellemişti. Devasa bir örümcek kapı aralığının köşesine ağını örmüştü.

Bekk hiç konuşmadan bizi içeri aldı. Demir avizeler o güne dek gördüğüm sarayların en küçüğünü aydınlatıyordu. Burası bana troll'lerin içinde halen yaşayıp çalıştıkları canlı bir saraydan çok ders kitaplarından birinde gördüğüm, İrlanda'daki bir şato harabesini andırıyordu.

Duvar kenarında bir merdiven taştan dışarı uzanıyordu ve bir yanı boştu. O yandan aşağı düşmeye engel olabilecek bir tırabzan ya da duvar yoktu. Bekk merdivenden çıkınca Konstantin'le onun peşinden gittik.

Sahanlığa vardığımızda karşımıza üç ağır, ahşap kapı çıktı. Bekk kapılardan birini itip açtı. Küçük bir odaya girdik. Odada paslı bir yatak, metal bir tuvalet ve bir köşeye iliştirilmiş bir lavabo vardı. Odanın tek penceresinin dışarı kaçmayı engelleyecek parmaklıkları olsa da böcekler ve kuşlar o parmaklıklardan gönüllerince girip çıkabiliyordu.

Bekk bize, "Ben sizi almaya gelene kadar burada bekleyeceksiniz," dedi.

"Uzun sürer mi peki?" diye sordum.

Bekk terslenerek, "Kraliçe ne kadar isterse o kadar sürer," dedi.

Başka bir seçeneğimiz olmadığından Konstantin'le odaya girdik. Biz içeri girer girmez Bekk kapıyı ardımızdan sertçe kapattı. Sonra yuvalarına oturan kilitlerin sesini işittik. Konstantin emin olmak için kapıyı yokladı. Kapı açılmadı. İçeride kısılıp kalmıştık.

"Şimdi de mahkûm mu olduk?" diye sordum.

Konstantin iç çekti. "Öyle görünüyor."

10

tutsak

Önce karanlık vardı. Sonra güçlü eller bedenimi kavrayıp etimi ezdi. Öncesini hatırlamıyordum. Tek bildiğim hayatta kalmak istiyorsam mücadele etmem gerektiğiydi. Saldırıp etrafımdaki bulabildiğim her şeye darbeler indirdim. Ta ki Konstantin'in acı dolu sesini işitene dek.

"Bryn!" diye bağırdı Konstantin.

Sonra ağır ağır gözlerim çevreme odaklandı. Sabah güneşi hücremizin açık penceresinden içeri sızıyordu. Konstantin sırtını duvara yaslamış, dikiliyordu. Arkasındaki yosunlu taşla üzerinde çömeldiğim yatak arasında kalan dar alana sıkışmıştı.

Gözlerini kırpıştırıp Konstantine'e baktım. Neler olduğunu anlamaya çalıştım. Sonra aniden üzerime atıldı. Beni bileklerimden tutup yatağa yapıştırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye homurdanıp bacaklarımla onu geriye itmeye çalıştım.

Bana, "Asıl *sen* ne yapıyorsun?" diye karşılık verdi. Yüzü yüzümün hemen üzerinde, gözlerini gözlerime dik-

mişti. "Önce sen bana saldırdın."

"Saldırmadım," diye yanıt versem de bir şeye *vurduğumu* anımsayınca, "Vurduysam da sadece kendimi koruyordum," dedim. "Sen ne yapıyordun?"

Konstantin, "İnliyor ve bağırıyor, bacaklarını kâbus gören bir köpek gibi sağa sola savuruyordun," dedi. Suçlayıcı yüz ifadesi yumuşadı ve yerini endişeli bir ifade aldı. "Bir sorun olabileceğini düşünüp elimi koluna koydum. Durumuna bakmak için. Sonra birden deliye döndün."

Gözlerimi yere çevirdim. "Özür dilerim."

"Sorun değil." Konstantin bileklerimi bırakıp yanıma oturdu. "Şimdi iyi misin?"

"Evet, iyiyim." Yavaşça sırtımı dikleştirip oturur pozisyona geçtim ve elimi birbirine girmiş saçlarımda gezdirdim.

Odada bir tek yatak -küflü bir demir yatağın üzerinde dar, yamru yumru bir şilte- olduğundan Konstantin'le geçen gece yatağı paylaşma kararı almıştık. İçtenlikle yerde yatmayı düşünsem de zeminde kırkayaklar ve böcekler cirit atıyordu. Yatağın çok daha güvenli olacağı söylenemese de yerde yatsam gözüme uyku girmeyeceğini biliyordum.

Elimden geldiğince yatağın kenarında uyumuş, sıkı sıkıya yan dönmüştüm ve Konstantin'in aldığı her nefesin ve her kıpırtısının fazlasıyla farkına varıyordum. Beş yıl önce biri bana Konstantin Black'le aynı yatağı paylaşacağımı söylese buna inanamayacak kadar heyecanlanırdım. Fakat şimdi ne düşüneceğimi bile bilmiyordum.

"Kâbus ne hakkındaydı?" diye sordu Konstantin.

Dürüstçe, "Hatırlamıyorum," dedim. Fakat genellikle kâbuslarımın çoğunda Kasper ve Kennet ölüyor, Ridley

kollarımın arasından çekilip alınıyor ya da ben Cyrano'yu öldürüyordum. Gördüğüm rüyalar hatırlanmaya değmeyecek kadar feciydi.

Kalkıp Konstantin'le duvar arasından geçip odanın daha geniş kısmına yürüdüm. Saç lastiğimi bileğime bağlamıştım. Lastikle saçımı arkadan bağlayıp atkuyruğu yaptım. Midem gurulduyor, bana en son yemek yiyeli neredeyse yirmi dört saat geçtiğini hatırlatıyordu. Tekrar ne zaman bir şeyler yiyebileceğimi bilmiyordum.

Yapacak daha iyi bir işim olmadığından kendimi yere bırakıp şınav çekmeye başladım. Blucinime ve bluzuma çamur bulaşmış, çamur kuruyup kaskatı olmuştu. Fakat hareket ettikçe çamurun döküleceğini umuyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Konstantin.

"Orada oturup kraliçenin bizi çağırmasını beklemeyeceğim. Tabii bir gün çağıracağını varsayarsak." Şınav çekerken gözlerimi Konstantin'e çevirdim. "Ayrıca buradan çatışarak çıkmamız gerekebilir."

Konstantin sırıtarak, "Ve fazladan yirmi şınavın Torun denen herif gibi ogre'ları alt etmene yeteceğini düşünüyorsun, öyle mi?" diye sordu.

"Yüz şınav," diye homurdansam da onunla tartışmadım.

İşin aslı oradan nasıl kaçabileceğimize dair hiçbir fikrim yoktu. Omteler yumruk yumruğa savaşamayacağımız kadar güçlüydü. İstedikleri bizi sonsuza dek o kuleye hapsetmekse muhtemelen amaçlarına ulaşırlardı.

Konstantin yataktan kalkıp pencerenin başına gitti. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Doğan güneşin ışığının vurduğu Konstantin'in arkasında kalan gölgesi tüm odayı kaplıyordu. Şınav çekmeyi bitirdiğimde

Konstantin'in öylece dikilip parmaklıkların arasından baktığını gördüm.

Ayağa kalkıp alnımdaki teri sildim. "Bu kadar erken saatte havanın bu kadar sıcak olduğuna inanamıyorum. İnsanlar burada nasıl yaşayabiliyor?"

Konstantin, "Aslında burası güzel sayılır," dedi.

Konstantin'in neler gördüğüne bakmak için yanına gittim. Odamız ağaç tepelerinin hemen üzerinde kalıyordu. Bulunduğumuz yerden aşağıdaki ağaçlar ve su muhteşem görünüyordu. Birkaç kuş uçtu. Kanatları parlak güneşte yayları andırıyordu. Konstantin'in haklı olduğunu kabul etmeliydim.

"Sence bu parmaklıklardan geçebilir misin?" diye sordu.

"Ne?" Bir süredir pencereden dışarı bakıyordum. Birden dikkatim bizi odaya hapseden üç kalın parmaklığa çevrildi.

"Parmaklıklar." Konstantin pencerenin çevresindeki taşları itmeye başladı. "Burası pek iyi durumda değil. Bu yüzden birkaç taşı yerinden çıkarabileceğimi düşündüm ve..." Bir belime bir de parmaklıklardan biriyle pencere çerçevesi arasındaki mesafeye baktı. "Sanırım buradan geçebilirsin."

Öne eğildim. Başımı parmaklıkların arasına sokup tepenin çamurlu kıyısıyla aramdaki müthiş yüksekliğe baktım. Aklıma Kennet'ın ölümü geldi. Gözlerimi kaçırıp kafamda canlanan görüntüyü silmeye çalıştım.

"Belki. Fakat sonrası?" Geriye kaçıp pencereden uzaklaştım. "Atlarsam ölürüm."

"Tutunarak inebilirsin. Taşların arasında oyuklar var." Konstantin aşağı baktı. "Dikkatlice dışarı çıkıp yavaş

hareket edersen bunu başarabileceğini düşünüyorum."

"Hadi ben başardım diyelim. Sen ne yapacaksın? Ben bile buradan zor geçerim. Sen benden çok daha irisin. Yapamazsın."

Konstantin yüzünü tekrar bana çevirdi. "E?"

"*E* mi?" Dudak büktüm. "Sen nasıl dışarı çıkacaksın?"

Konstantin basitçe, "Çıkmayacağım," dedi. "Buraya gelmeyi teklif edip bizi bu duruma sokan benim. İkimizin de sonsuza dek bu kulede çürümesine gerek yok."

Başımı iki yana salladım. "Buradan birlikte çıkmanın bir yolunu bulacağız. Sensiz gitmiyorum."

Bir an Konstantin'in ağzı benimle tartışmak istiyormuş gibi açıldı. Fakat gözlerinde beliren bir şey -hayret ve hayranlığın bileşimi- onu durdurdu. Sözlerimde samimi olmam onu afallatmış gibiydi. Gerçekten samimiydim de.

Yıllarca ondan nasıl intikam alacağımı planlamıştım. Şimdi onu arkamda bırakıp feci bir kadere terk etme şansım olsa da bunu yapmayacaktım. *Yapamazdım.* Tüm yaşananlardan ve başımıza gelenlerden sonra Konstantin Black'le bir şekilde dost olabileceğimi fark etmiştim ve elimden geldiği sürece başına kötü bir şey gelmesine göz yummayacaktım.

Kapının kilitleri gıcırdadı. İkimiz de dikkatimizi yeniden kapıya çevirdik. Ağır ahşap yavaşça açıldı. Bekk Vallin kollarında siyah kumaşlarla içeri girdi.

"Kraliçe kahvaltıda sizinle görüşmeye karar verdi," dedi Bekk. Giysileri bana fırlattı. "Üzerinizi değişip kahvaltıya hazırlanmanızı istedi. Sizi kabul edeceği zaman gelip sizi alacağım."

"Teşekkürler," dedim. Bekk başını sallamakla yetindi. Kapıyı kilitleyip gitti.

Giysileri yatağın üzerine bırakıp Bekk'in bize neler getirdiğine baktım. Giysiler rutubet kokuyor ve yıpranmış görünüyordu. Üzerlerinde delikler vardı ve dikişleri gevşemişti. Bana gelen giysiler bel korseli, siyah, omuzları açık bir elbise ve bir balo eteğiydi. Birilerinin gotik bir düğünde giydiği bir kostümü andırıyordu bu. Muhtemelen düğünden sonra da birkaç ay bu giysilerle gömülmüşlerdi.

Konstantin'in giysileri de benimkilerden çok farklı değildi. Viktorya dönemi havası olan, yıpranmış, siyah birtakım. Önce Konstantin giyindi. Ona arkamı döndüm. Çamurlu giysilerini çıkarıp yenileri üzerine geçirdi. İşi bitince yanıma gelip elbisenin arkasındaki korsenin iplerini bağladı.

Başını eğip kendisine bakan Konstantin, "Kendimi Dracula gibi hissediyorum," dedi. "Fakat kalbine kazık çakıldıktan sonraki haline." İç çekti. "Bak hâlâ kaçmak için şansın var."

Kesin bir dille, "Hayır, yapacağız bu işi," dedim. "İşleri yoluna koymak için tek şansımız bu. Kraliçeyi saflarımıza çekmeliyiz."

11

etobur

Kocaman, siyah bir böcek ahşap masada hızla ilerliyor, dosdoğru ortadaki kızarmış tavşan leşine koşuyordu. Helge Otäck gelip böceği yumruğuyla ezdi. Böcek ölüsünü yemek masasından almayıp orada bıraktı. Sonra geri dönüp Kraliçe Bodil'in yanında dikilmeye devam etti.

Konstantin'le bir garip paralel dünyaya düşmüş gibiydik. Her şeyin troll kültürünün çarpık bir kopyası olduğu ve hiçbir şeyin doğru dürüst olmadığı bir dünyaya.

Mesela yemek salonu pencereleri olmayan, epey küçük, kare şeklinde bir odaydı. Atıldığımız hücre kadar yosunlu ve küflü olmasa da rutubetliydi. Pencerelerin yokluğunu telafi etmek için duvara iki geniş halı asılmıştı. Halılarda aşina olmadığım, epeyce vahşi bazı Omte muharebeleri resmedilmişti ve kenarları yıpranmış, sökülmüştü. Halılardan birinin üzerinde gezen kocaman, kahverengi bir örümcek gözüme çarptı.

Üzerlerinde mumlar olan iki demir avize tavandan sarkıyordu. Duvarda da dört meşale vardı. Bu kadar ışık

kaynağı öylesi küçük bir alana fazla gibi gelse de içerisi epey loştu.

Asilzadelerle katıldığım birçok yemekte olduğu gibi geniş masanın üzeri türlü türlü yemekle doluydu. Öte yandan, katıldığım tüm yemeklerden farklı olarak bu yemekte bolca et vardı. Troller vejetaryen değildi. Skojareler de balığa bayılırdı. Fakat biz balığı çok da sık yemez; çoğu zaman meyveleri, sebzeleri, tam tahılları ve süt ürünlerini tercih ederdik. Çünkü geri kalan hiçbir şey bize uygun kaçmazdı.

Fakat belli ki Omteler farklı düşünüyordu. Bir tabak kerevitlerle dolup taşıyordu. İçlerinden birinin hâlâ hareket ettiğini gördüğüme yemin edebilirdim. Bir başka tabakta köseleyi andıran, rafadan timsah yumurtaları vardı. Kraliçe bunların leziz olduğunu ısrarla dile getirse de yumurtaları düşünmek bile midemi kaldırıyordu.

Bir tabakta her biri tek parça halinde kızartılmış dört tavşan vardı. Başları gövdelerinden ayrılmamıştı ve bu manzara beni epey huzursuz etmişti. Kendimi bunun biz Kaninlere yönelik bir mesaj olduğunu düşünmekten alamadım.

Masadaki yenebilir görünen yiyecekler sadece bir kâse incir ve böğürtlen olsa da servis tabaklarının görüntüsü yüzünden bu meyveler de gözüme hoş görünmüyordu. Tabaklar paslı ve kirliydi. Az önceki açlığıma rağmen orada hiçbir şey yemek istemiyordum.

Kraliçe Bodil Elak masada karşımızda oturuyor, memnuniyetle tabağını dolduruyordu. Sandalyesinin arkasında bize isminin Gam olduğunu söylediği iri, siyah bir sakallı akbaba duruyordu.

Bodil benden biraz daha uzun boylu, Omte ortalamasına göre kısa bir kadındı. Çok da güzeldi. Uzun, siyah ve dalgalı saçları örülüp topuz yapılmıştı. Elbisesi benimkine benzese de onunki daha iyi durumdaydı.

Tacı başında yamuk duruyordu. Bunun nedeni de herhalde epeyce bükülmüş olmasıydı. Omte hakkında bildiklerimden yola çıkarak tacın defalarca duvara fırlatılmış olabileceğini düşündüm. Kalın ve bronz taç gösteriş katmak için kıvrılmışsa da azimli bir çocuğun elinden çıkma bir sanat projesi gibi görünüyordu.

Bodil'in takıları iri mücevherler, çok sayıda zevksiz yüzük ve bir bilezikti. Belli ki bütün mücevherler pahalıydı, kehribar rengi taşlar emparyel topazlardı. En iri taşları da bunlardı.

Bodil bizimle pek konuşmadı. Sadece timsah yumurtalarının çok lezzetli olduğunu yineledi. Konuşma işini daha çok Bodil'in naibi Helge Otäck üstleniyordu. Kraliçenin hemen arkasında dikiliyor, hiçbir şey yemeden oradakileri takdim ediyordu. Bodil'den çok daha yaşlı görünüyordu. Ellilerinde olmalıydı. Fakat derisinin köselemsi ve yıpranmış hali adamın yaşını kestirmeyi güçleştiriyordu.

İri ve kaba Helge'nin etkileyici bir yanı vardı. Dağınık, açık kahverengi saçları omuzlarına kadar iniyordu ve kraliçe kadar çok mücevher takmıştı. Gözleri yanık karamel rengiydi ve yüzüne göre küçüktü.

Kraliçe ve naibinin yanı sıra genç prens Furston da oradaydı. Olsa olsa beş yaşındaydı. Ona ayrılan bir yer olsa da bir kez olsun oturmamıştı. Bunun yerine odada koşuşturuyordu. Koyu kahverengi, kıvırcık saçları prens güldükçe ve ciyakladıkça bir aşağı bir yukarı oynuyordu.

Servis tabaklarından her istediğini alan prens belli ki yemeğini hareket halinde yemeyi tercih ediyordu.

"Hadi, yiyin," dedi Bodil. Bu sözleri bir tekliften çok emir gibiydi. Ayağa kalkıp uzandı. Sert hareketlerle tavşanlardan birinin bacağını kopardıktan sonra yeniden yerine oturdu. Yemek boyunca sadece ellerini kullanmıştı.

"Evet, tabii." Konstantin ayağa kalkıp tabağına bir timsah yumurtası ve biraz meyve koydu. Sonra benim için de benzer bir tabak hazırladı.

Konstantin tabağımı bana uzatınca ona sessizce, "Teşekkür ederim," dedim.

Bizim için ağır kadehlere doldurdukları eldvatten'dan bir yudum aldım. Sıvı neftyağı gibi koksa da gerçek anlamda bir tadı yoktu. Tabii "yakıcı" ve "ateş" tat tarifi sayılmazsa. Öğürmemek ve yüzümü ekşitmemek için elimden geleni yaptım. Sonra kadehi masaya bıraktım.

"E, sizi buraya hangi rüzgâr attı bakalım?" diye sordu Helge. Gülümsemesi bana engereği hatırlattı.

Konstantin dikkatle konuşarak, "Size bilgi sunmak ve bize yardım edip edemeyeceğiniz sormak için geldik," dedi.

Tavşan bacağına yumulan Bodil eti dişleriyle kopardı. Akbaba viyaklayıp kanatlarını çırptı. Bacağı hızla yiyip bitiren kraliçe kalan kemiği kuşa attı. Gam kemiği gagasıyla kolayca kaptı. Kemiği tek parça halinde yutarken başındaki ve boynundaki kahverengi tüyler kabardı.

Parmaklarını yalayıp temizleyen Bodil, "Elinizdeki bilgiler neymiş?" diye sordu.

"Bent Stum," dedi Konstantin. "Krallığınızdan biriydi."

Birden Furston üzerime atılıp tabağımdaki incirler-

den birini kaptı. Yüzünde yiyecek lekeleri vardı. Keyifle güldükten sonra koşarak uzaklaştı.

"Bent bir yıl kadar önce sürgün edilmişti," dedi Helge. "İşittiğimize göre ölmüş. Sizde bize faydası dokunacak ne gibi bilgiler olabileceğini bilmiyorum."

"Onu kimin öldürdüğünü biliyoruz," dedim.

"Furston, gel anneciğinle otur." Bodil ellerini prense uzattı. Küçük çocuk ona koştu. Furston annesinin kucağına, elbisesinin kıvrımları arasına yerleşti ve salona girdiğimizden beri ilk kez sustu.

Helge yüzünde o sürüngenimsi gülümsemeyle, "Kimmiş söyleyin," dedi.

Öyküyü uygun hale getirmek için yalan söyleyip, "Viktor Dâlig," dedim. Viktor, Bent'e saldırı emrini vermişti. Kılıcı tutan onun eli olmasa da pekâlâ olabilirdi de. "Kanin'e düşmanlık yemini etmiş biri ve Bent'i saldırı planları bir başkası tarafından öğrenilmesin diye öldürdü. Bent'i yanına aldı. Onu kullandı. Sonra da öldürdü."

Helge burnundan bir nefes aldı. "Büyük bir talihsizlik. Fakat Bent bizi terk etmekle bu yolu seçmişti."

Bodil, "O bizi terk etmedi," diyerek Helge'yi düzeltti. Göz ucuyla ona sert bir bakış attı. "Biz onu sürgün ettik."

Helge'nin gülümsemesi birden kayboldu. "Bent kurallara karşı geldi. İtaate yanaşmadı."

"Sana onu sürgün ettiğimizde bunun olabileceğini söylemiştim." Bodil, Helge'ye aldırış etmeden oğlunu kendisine yaklaştırdı. "Bu durum onu kendisinden beter olanlara karşı savunmasız bıraktı. Şu Viktor Dâlig gibilere karşı."

Helge, "Kraliçem, bu konuyu daha önce tartışmıştık," dedi. "Bent kurallara bir türlü uymuyordu ve bizim düze-

ne ihtiyacımız var. Ayrıca şu Viktor Dålig'i abartmadıklarından da emin değiliz. Bent'in ölümüyle hiçbir ilgisi olmayabilir. Skojareler ölüm nedeninin intihar olduğunu söylemişlerdi."

"Skojare kabilesi yanlış yönlendirildi," dedi Konstantin. "Ben oradaydım. Bunu Viktor'ın yaptığını biliyorum." Helge, Konstantin'e öfkeyle baktı. Dudağının kenarı hiddetle kıvrıldı.

Bodil kararını vermişti. "Ona inanıyorum," dedi. "Bent kız kardeşimin oğluydu. Kararlı ve kibirliydi. Asla kendisini öldürecek biri değildi. Bunu sana haberi aldığımda söylemiştim. Hiç aklıma yatmamıştı fakat sen beni dinlemedin. Şimdi hatamızı telafi etmemiz gerek."

Olabildiğince belli etmeden, hoş bir şaşkınlıkla Konstantin'le bakıştım. Omte ve Kanin arasındaki sınırlı iletişimden dolayı Omte kraliyet ailesine dair neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Chicago'da Bent ve Konstantin'le yaşanan olayın ardından Ridley kraliçeyle görüştüğünde, kraliçe ona Bent'le herhangi bir bağı olduğunu söylememişti. Fakat bu Omtelerin tipik bir tavrıydı. Son derece ketum bir halktı.

Artık Bent'in kraliçenin yakın akrabası olduğunu biliyordum ve bu durum Omte'nin yardımını alma planımız açısından olumlu bir gelişmeydi.

Helge öne eğildi. Alçak sesle, "Şu an bu meseleyi konuşmak için doğru zaman olmayabilir."

"Kız kardeşim Bent'e olanlardan dolayı beni asla affetmeyecek," dedi kraliçe. Fakat belki hâlâ hatamı telafi edecek zaman vardır." Bize doğru dönüp, "Şu Viktor Dålig'in nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

Konstantin, "Tam yerini bilmiyoruz," diye yanıt verdi. "Fakat Doldastam yakınlarında. Kanin'e bir saldırı planlıyor."

Bodil uzun kirpikli gözlerini kıstı. "Demek bizden istediğiniz bu, öyle mi? Size saldırmasını engellememiz?"

Başımı salladım. "Evet. Ortak bir düşmana karşı birlikte çalışabileceğimizi düşündüm."

"Gücünüz düşünüldüğünde, halkınızdan birkaç kişiyi bile göndermeniz Viktor ve adamlarına telafisi mümkün olmayan bir zarar verecektir," dedi Konstantin.

Bodil hayretle başını iki yana sallayıp, "Kanin'in başına neler geleceği seni neden ilgilendiriyor?" diye sordu. "Orada bir suçlusun."

Dürüstçe, "Sevdiğim herkes hâlâ Doldastam'de," dedim. "Canlarının yanmasını ya da öldürülmelerini istemiyorum."

Kısa bir süre odada gergin bir sessizlik olurken Bodil söylediklerimi düşündü. Akbaba tüylerini kabartırken bir kerevit tabaktan ayrılıp ağır ağır masaya indi.

Nihayet Bodil, "Tamam," dedi. "Size yardım edeceğiz."

"Kraliçem, şu Viktor Dålig'in bir ordusu var." Helge itirazlarını nerdeyse bağırarak dillendirmeye başlamıştı. "Kaninlerin dalaşının ortasına dalmamıza gerek yok."

Kraliçe kararlı bir sesle, "Viktor, Bent'i öldürdü," dedi. "Birinin bizden birini öldürüp bunun yanına kâr kalması görülmüş şey değildir." Güçlü çenesini sıkıyordu ve siyah gözlerinden kararlılık okunuyordu. "Onun cezasını veren biz olmalıyız."

12

güvensizlik

Bekk bizi uzun ve helezon biçimindeki merdivenden odamıza götürürken ayağım elbiseme takılırsa aşağı düşüp ölürüm endişesiyle eteğimi yukarı kaldırarak yürüdüm. Dikkatli de olmam gerekiyordu. Çünkü bir daha ne zaman yemek yiyeceğimiz bir muamma olduğundan elbiseme birkaç incir saklamıştım.

Kraliçe, naip ve diğer danışmanlar bir saldırı planı hazırlayana dek odamızda beklememizi emretmişti. Helge uzun süre bekleyeceğimizi fazlasıyla belli etmişti.

Bekk omzunun üzerinden Konstantin'e ve bana bakıp, "Toplantınız nasıl geçti?" diye sordu.

Konstantin, "Sanırım iyi geçti," dese de sesi pek kendinden emin çıkmarı.

Konstantin'e hayretle baktım. "Aslında beklediğimden çok daha iyi geçti."

"Benim de." Konstantin gözlerini gözlerime çevirdi. "Beni endişelendiren de bu."

Sahanlığa vardığımızda Bekk, "Kraliçeden tam olarak

ne istemiştiniz?" diye sordu. "Sormamın bir mahzuru yoksa."

Konstantin'e baktığımda çekimsere bir edayla omuz silkti. Sonra vereceğim yanıta karar verip, "Kraliçe planını hayata geçirirse zaten öğreneceksin," dedim. "Ondan Viktor Dålig'i püskürtmek için yardım istedik."

Bekk'in alnının pürüzsüz cildi kırıştı. "Bu ismi daha önce işitmiştim," dedi. Düşüncelere dalıp gözlerini çevirdi. "Nereden duyduğumu hatırlamıyorum fakat bana tanıdık geldi."

"Belki onu ARANIYOR posterlerinde görmüşsündür," dedim. Ne de olsa benim yüzümü de o posterlerden birinde görmüştü. "On beş yıldır Kanin'in bir numaralı düşmanı."

"Belki de," dedi Bekk. Fakat sesinde şüphe vardı. "Her neyse, neden kraliçenin bunun için size yardım edeceğini düşünüyorsunuz?"

Konstantin ona, "Çünkü Viktor kraliçenin yeğenini öldürdü," diye yanıt verdi.

Bekk başını salladı. "O halde önerinizi kabul etti, öyle mi?"

"Viktor Dålig'le savaşmamızda yardımcı olmaları için halkından birilerini göndereceğini söyledi," dedim. "Sadece kimleri ve kaç kişiyi göndereceğine karar verecek."

"Ne düşünürsünüz bilmiyorum fakat sizinle gelmekten memnun olurum," dedi Bekk. "Bu duvarların dışını görmek ve halkımızın canını yakan bir düşmanla savaşmak için. Bu büyük bir ayrıcalık olur."

"Teşekkür ederim." Gülümsedim. "Bize katılırsan çok memnun oluruz."

Bekk bana cılız bir gülümsemeyle karşılık verdi. Sonra eliyle hücremize dönmemizi işaret etti. İçeri girdiği-

mizde Bekk kapıyı kapatmadan önce duraksadı.

"Biz iyi bir halkız," dedi. "Fakat sağımız solumuz belli olmaz. Kötü niyetli olmasak da bize her zaman güven olmaz. Bunu aklınızdan çıkarmamalısınız."

Ona bu sözleriyle ne kastettiğini sormak istesem de ayrıntıya ineceğini sanmıyordum. Kapıyı kapattı. Biz Konstantin'le odanın ortasında dikilirken kilitler seslice tıkırdadı.

Konstantin ceketini çıkarıp yatağın üzerine attı. "Bana bu işte bir tuhaflık varmış gibi geliyor," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Lavabonun başına gidip incirlerimi içine koydum. Hücrede yiyecek saklayacak yegane temiz yer orası gibiydi.

"Bilmiyorum." Konstantin başını iki yana salladı. "Aklımı kurcalayan..." Sözünün gerisini getirmeden yatağa sırtüstü uzanıp öfkeyle iç geçirdi.

"Bodil uyumlu görünüyordu." Konstantin'in yanına gidip yatağın kenarına oturdum. "Şu Helge denen herif tam bir yılan olsa da kraliçe en azından birkaç adamını göndermekte ısrar edecek. Bu da Viktor'ın ordusuna zarar vermemiz için yeterli olur. Hatta ordusu Doldastam'e varmadan onları durdurabiliriz bile.

Tabii elbette sonrasında tek yapmamız gereken geri dönüp bir şekilde Mina'nın hakkından gelmek olacak. Fakat bu sorunu ileride düşünebiliriz. Şu an her şeyi adım adım halletmeliyiz."

Konstantin, "Haklısın," dese de sesi kötümser çıkmıştı.

Bana baktığında yüzünde mahzun bir ifade olduğunu fark ettim. Gri gözlerini hiç o kadar yumuşak ve hüzünle bakarken görmemiştim.

Elbisemin kolları omuzlarımı açık bıraktığından sol omzumdaki yara izi açıktaydı. Konstantin uzanıp yara izine dokundu. Parmağını ince kabarıklığın üzerinde gezdirirken içimi tuhaf bir ürperti kapladı.

Boğuk bir sesle, "Bunu ben yaptım, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet."

"Üzgünüm beyaz tavşan." Parmaklarını yara izinden köprücükkemiğime kaydırmasıyla nefesim kesildi. Sonra elini çekti. "Asla sana zarar vermek istemedim."

"Bana zarar verip vermemek neden umurunda olsun ki?" diye sordum. Gülümsemek için kendimi zorladım. "O zamanlar beni tanımıyordun bile."

Konstantin babamı öldürmeye çalışalı dört yıl olmuştu. O zamanlar iz sürücü okulunda on beş yaşında bir çocuktum. Konstantin ise benden büyüktü ve bir Högdragen üyesiydi. Apayrı çevrelerimiz vardı. Omzumda o yarayı bıraktığında ismimi bile bildiğinden şüpheliydim.

"O gece ümit dolu görünüyordun. Seninle konuştuğumda gözlerini kocaman açmıştın ve o kadar maviydiler ki." Konstantin gülümsedi. Yüzünde hem üzgün hem de düşünceli bir ifade vardı. "Bir an için tüm dünya sana aitti sanki."

Gerçekten müthiş bir gece olmuştu. Mutluluktan sarhoş olmuştum ve Konstantin'le konuşmam bu mutluluğumu katlamıştı. Tabii her şey tepetaklak olmadan önceydi bu.

Konstantin'in gülümsemesi kayboldu. "Ve beni babanla gördüğünde yüzündeki ifade... Kalbini kırdım."

"Ben..." Ona itiraz edecek oldum. Fakat söylediklerinin doğru olduğunu fark ettim. Konstantin kalbimi kırmıştı. Yutkunup gözlerimi ondan kaçırdım.

"Neden o gece?" diye sordum. "Neden ben oradayken

yapmak zorundaydın bunu?"

"Mina haftalardır benden bunu yapmamı istiyordu ve elime bir fırsat geçmişti." Duraksayıp, "Az kalsın saldırıyı gerçekleşmekten vazgeçecektim ve sanırım girişimim gönülsüz oldu. Bu yüzden içeri girdiğinde baban hâlâ hayattaydı."

"Yaptığının yanlış olduğunu biliyordun," dedim. "Nasıl yapabildin bunu?"

"Mina'yı seviyordum ve onun her istediğini yapardım." Konstantin derin bir nefes aldı. "Fakat aşk bu olamaz, değil mi?"

"Bunu sorman gerekenin ben olduğumdan emin değilim. Aşkla aram asla iyi olmamıştır."

Konstantin uzandığı yerde sırtını doğrultup bana sokuldu. Bir koluna bedeninin ağırlığını verirken diğer kolunu bacağımın üzerine koydu. "Affedilmeyeceğimi biliyorum. Bunu hak etmiyorum da. Fakat sence yaptıklarımı telafi edebilecek miyim?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. Gözlerimi gözlerine çevirdim. Fakat şimdi nefes almakta daha da zorlanıyordum. "Fakat seni affediyorum."

Konstantin yumuşak bir sesle, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi.

"Biliyorum. Fakat yapmak istiyorum."

Konstantin gözlerini yere çevirirken ben de hızla ayağa kalktım. Hava beni boğacak gibiydi. Konstantin'in yakınımdaki varlığını fazlasıyla hisseder olmuştum. Pencerenin kenarına gidip sırtımı ona çevirdim ve temiz havayı içime çektim. Karışık hisler içinde o odada daha ne kadar Konstantin'le kapalı kalacağımı düşündüm.

13

özlem

Uyandığımda Konstantin'in kolu üzerimdeydi. Kolunu oraya nasıl ve ne zaman koyduğunu bilmesem de oradaydı işte. Belimde, güçlü ve kedinden emin. Konstantin'i uyandırmamak için dikkatle ve sessizce kolunun altından sıyrılıp ayağa kalktım.

Gece göğünde parlak bir dolunay vardı. Ay hücremizi beyaz bir ışıkla dolduruyordu. Sıcak iyice çekilmez bir hal aldığından Konstantin üzerinde ince bir örtüyle ve boksör külotuyla uyumuştu. Ben de yatağa sadece kolsuz bluzum ve külotumla yatmıştım. Fakat Konstantin'le aramızdaki mesafeyi korumaya çalışmıştım. Anlaşılan çabam işe yaramamıştı.

Bir süre pencere kenarında dikilip uyuyan Konstantin'i izledim. Yüzünün iki yanından sarkan bukleleri, rüya gördüğünde titreyen siyah kirpikleri, kaslı ve çıplak göğsü. Konstantin'in yakışıklı bir adam olduğu inkâr edilemezdi. Özellikle de uyurken.

Fakat o ana dair bir şey aklıma Ridley'yi, o soğuk ge-

cede aslında tek isteğim sonsuza dek onunla yatağında kalmakken sessizce kaçışımı getirdi. Konstantin içimde hangi duyguları uyandırırsa uyandırsın, hislerim hâlâ aynıydı. Hâlâ Ridley'yle olmayı her şeyden çok hissediyordum.

Bu düşünce yüreğimi sızlattı. Onu deliler gibi özlüyordum ve güvende olup olmadığını bilmem imkânsızdı. Mina, Konstantin'in anlattığı kadar deliyse Ridley'yi sonsuza dek hapisten çıkarmayabilirdi.

Şimdi orada olmamız, Viktor'ın ordusunu durdurmak için Omte'nin yardımını almamız gerektiğini bilsem de bu iş biter bitmez Doldastam'e dönmem gerekiyordu. Sonuçları umurumda bile değildi. Ridley'nin emniyetini sağlamak için ne gerekirse yapardım.

Yerdeki blucinim kırışık bir kumaş yığını gibi duruyordu. Üzerindeki hamamböceğini elimle kovaladım. Ay ışığında diz çöküp cebimden TracFone'umu çıkardım. Telefonun şarjı neredeyse bitmek üzereydi. Omte Krallığı'na geldiğimizden beri şarj edememiştim ve fener özelliği bataryayı epey tüketmişti.

Vakit gece yarısını geçmişti ve telefonun saati 16 mayıs cumayı gösteriyordu. Doldastam'den ayrılmamın, Ridley'yi son kez görmemin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti. Onu telefonla aramam emniyetli olur muydu? Vakit gecenin bir yarısıydı. O saatte Ridley'nin çağrılarını takip etmekle kim uğraşırdı ki?

Dudağımı ısırıp ekranda yanıp sönen batarya simgesine baktım ve ne yapmam gerektiğini düşündüm. Tek yapmak istediğim Ridley'nin sesini duymak, iyi olduğunu bilmekti.

Sonra hiç düşünmeden daha önce görevlere çıktığımda yüzlerce kez tuşladığım o numarayı tuşlamaya başladım. O anda yaptığımın sonuçları bana önemsiz geliyordu. Ridley'ye ihtiyacım vardı.

Telefonu kulağıma götürüp ümitsizce dinledim. Cılız ve teneke gibi telefon sesi kulağıma gelene kadar bir ömür geçmişti sanki. Gözlerimi yumdum ve içimden Ridley'nin telefonu açması için dua ettim.

Fakat Ridley'nin sesi yerine hüzünlü bir *bip* sesi işittim. Telefonun ekranına baktım. Çağrı kesilmişti ve tarihin altındaki bir mesajda şebeke olmadığı uyarısı vardı. Ridley'yi aradığımda telefonun şarj göstergesinde hâlâ tek çubuk vardı. Bunun yeterli geleceğini ummuştum.

Elimdeki işe yaramaz telefona bakarken içimden çığlık atmak ya da telefonu duvara fırlatmak geliyordu. Fakat Konstantin'i uyandırmak ve ona canımı neyin sıktığını açıklamak istemiyordum.

Bu yüzden başımı öne eğip ellerimi ensemde kavuşturdum ve derin derin nefes aldım. Tüm bedenim titriyordu ve bana göğsüm deşilmiş gibi geliyordu. Kollarımı birbirlerine daha da yapıştırıp kendimi toplamaya çalıştım.

Tam çığlık atacağım sırada kapı kilitleri tıkırtılarla açıldı. Hızla ayağa fırladığımda Konstantin'in de aynını yaptığını gördüm. Yatak örtülerini üzerinden atıp yataktan fırladı. Bizi bekleyen her neyse onunla yüzleşmeye hazırdık.

Bekk bizi odamıza geri getirdiğinden beri ziyaretçimiz olmamıştı. İncirleri almakla doğru bir iş yapmıştım. Yoksa koca bir gün boyunca yiyecek bir şeyimiz olmayacaktı.

Ve şimdi, gecenin bir yarısında biri odaya giriyordu.

Ardındaki figürden önce meşalenin turuncu alevini gördüm. Adamın kapıdan geçmesi için eğilmesi gerekti. Fakat sırtını dikleştirmesiyle onun Naip Helge Otäck olduğunu gördüm.

Helge o yılansı gülümsemesiyle, "Gitme vaktiniz geldi," dedi.

"Ne?" Konstantin'e baktım. "Kraliçenin göndereceği adamlar hazır mı?"

Helge sakince, "Hayır," dedi, "korkarım yanınıza adam verilmeyecek. Kraliçe bugün acele karar verdi. Sonrasında fikri tamamen değişti. Bu yüzden sizi buradan çıkarmamız iyi olacak çünkü kendisinin konukseverliği tükendi."

İtiraz etmeye çalışarak, "Fakat kraliçe..." dedim.

Helge, "Kraliçe gitmenizi istiyor," diye çıkıştı. "Kendiniz gitmezseniz de Torun'u getiririm o sizi gitmeye ikna eder." Gülümsemesi daha da yayvanlaşınca sivri dişleri göründü. İçimden bir his Helge'nin, Torun'un Konstantin ve beni parçalayışını izlemekten büyük bir keyif alacağını söylüyordu.

Konstantin muhtemelen Helge'yle tartışmayı sürdüreceğimi sezip, "Bryn," diye fısıldadı. "Gitmemiz gerek."

Söyleyecek başka bir sözümüz olmadığından Konstantin'le giysilerimizi topladık ve kaçma fırsatı bulup firar eden iki mahkûm gibi gece yarısı kaçtık.

14

yeniden sahiplenmek

İkimizin de Fulaträsk'te geçirdiğimiz sürenin ardından kendimizi temiz hissedeceğimiz bir yere ihtiyacı vardı. Bu yüzden Holiday Inn'de bir oda tutmuştuk. Bataklıkları aşmamızın ardından Konstantin olur da Omte bizi takip eder diye dört saat boyunca araba sürmüştü.

Odada bir aşağı bir yukarı yürürken, "Anlamıyorum," dedim.

"Mantıklı olması da gerekmiyor. Onlar Omte!" Konstantin aynı konuyu benimle tartışıp durmaktan bıkmak üzereydi. "Bekk bile onlara güven olmayacağını söyledi."

"Fakat Bodil bunu yapmak istiyordu!" diye ayak diredim. "İstediğini biliyorum. Kraliçe kabul etmişti. O aptal naibi araya girdi."

"Bu doğru olabilir," dedi Konstantin. Çantasını karıştırıp yanındaki yatağa temiz giysiler koydu. "Senin duş alacak halin yok gibi. Önce ben alayım."

"Helge neden kraliçeyi kararından vazgeçirdi?" diye sordum. "Vazgeçirdiği de bir muamma. Belki de kraliçe hâlâ

bize yardım etmek istiyordu ve Helge bu yüzden bizi gece yarısı oradan gönderdi. Onunla dövüşmemiz gerekirdi."

"Torun'u getirirse ne olacaktı?" Konstantin dönüp bana baktı. "O zaman ne yapacaktık? Kollarımız ve bacaklarımız koparılsa da Viktor'ın ordusunu dize getirebilecek miydik?"

"Bilmiyorum!" Yürümeyi kestim. Omuzlarım çöktü. "Helge neden yaptı bunu?"

"Çünkü haklıydı." Konstantin elinde giysilerle yanıma geldi. "Omte'nin değil, Kanin'in kavgası bu. Bir başkasının kavgası uğruna insanlarını tehlikeye atmaları için hiçbir sebep yok."

"Fakat..."

"Durum bu, Bryn. Başka bir fikir bulmamız gerekecek." Beni teselli etmek için elini omzuma koydu. "Bir yolunu bulacağız."

Kederle, "Nasıl?" diye sordum.

Konstantin beni, "Bilmiyorum fakat bulacağız," diyerek teskin etti. "Fakat önce duş almalıyım."

Beni süitin ana odasında yalnız bırakıp banyoya geçti. Suyun sesini duymamla yüksek sesle küfrettim. Sonra kendimi iki yataktan birine bıraktım. Gözlerimi yumup nereye gidebileceğimizi düşündüm.

Vittra ya da Trylle kabilelerine gidersek Kanin bizi mahkemeye çıkarmak için alana dek ikimizi tutsak ederlerdi. Kanin'in sıkı müttefikleriydi. En büyük ordu Kanin'de olduğu için de ittifaklarını korumak isterlerdi.

Skojare kabilesi söz konusu bile olamazdı. Orada her şey allak bullak olduğundan bize isteseler de yardım edemezlerdi.

Güç birliği yapabileceğimiz, bizim gibi sürgün edilmiş başka troll'ler de olabilirdi. Fakat internete, "Troll kötü troll'lerin ordusuyla çarpışacak troll'ler arıyor," diye ilan verecek halim yoktu.

Gözlerimi açtığımda bir şeyi fark ettim. Bent Stum, Konstantin ve Viktor'a nasıl katılmıştı? Bodil'in Bent hakkında söylediklerinden Bent'in asi bir mizacı olduğu anlaşılsa da onun Kanin'e saldırmak istediğinden şüpheliydim. En azından bir başkasının teşviki olmadan.

O halde Viktor onu nasıl grubuna dahil etmişti?

Konstantin banyodan çıkınca bu konuyu onunla konuşacaktım. Fakat çantasından gelen telefon sesiyle planlarım yarım kaldı.

Başta benim telefonun çalmış olabileceğini düşünsem de sesin Konstantin'in eşyasının arasından geldiğini fark ettim. Telefona bakmak için kalktım. Konstantin'in cep telefonu çantasının üzerinde duruyordu. Ekranda ENGELLENMİŞ NUMARA yazıyordu. Konstantin gibi birinden bekleyeceğim bir şeydi bu.

Su sesi kesilince banyoya baktım. Kapıyı çalıp Konstantin'e telefonu uzatmak kolay olurdu. Fakat artık iki dost, iki müttefiktik. Aramızda sırlar olmamalıydı.

Bu mazeretle telefonu açtım ve sesimi elimden geldiğince kalınlaştırıp alo dedim.

Karşıdaki kişi hırıltılı bir sesle, "Gereken yapıldı," dedi.

Ben tek kelime edemeden banyo kapısı açıldı. Konstantin üzerinde sadece beline sardığı bir havluyla banyodan çıktı. Telefonunu kulağımın dibinde görünce aceleyle yanıma gelip telefonu elimden kaptı.

Bana tedirgin bir bakış atıp, "Alo?" dedi. "Üzgünüm. Telefon burada iyi çekmiyor." Duraksadı. "Tamam. Haber verdiğin için teşekkür ederim."

Hepsi bu kadardı. Konstantin telefonu kapatıp dikkatini bana çevirdi. "Aklın neredeydi Bryn? İkimizi de öldürtebilirdin!"

"Neden?" diye sordum. "Hem o da kimdi? Yapılan ne?" Konstantin yüzünü çevirince omzunu tutup onu zorla kendime doğru çevirdim.

"Arayan Viktor'du," dedi Konstantin. Uzun bir nefes verdi. "Evert Strinne öldü."

15

duyuru

16 Mayıs 2014

Bryn,

Kral öldü.

Bu satırları yazarken bile yaşananlar bana gerçek değilmiş gibi geliyor. Kral Evert Strinne öldü.

Ölümünü dün ilan ettiler. Sabaha karşı, şafak söktükten hemen sonra ölmüş. Kraliçe onun öldürüldüğünü söylediği için herkes panik içinde.

İlk kez şu an oturup bu olay konusundaki düşüncelerimi topluyorum ve ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Kralın zehirlendiğine dair söylentiler çıktı. Linus Berling'in dediğine göre babası kralın dudaklarında zehrin siyah lekesinin olduğunu işitmiş. Bir haftadan uzun bir süredir zehri kralın içkisine katıyorlarmış ve nihayet zehir etkisini göstermiş.

Bu da kralın Kasper'ın cenaze törenindeki tuhaf hallerini açıklıyor. Fakat bu da beraberinde daha ciddi ve karanlık bir soruyu getiriyor. Bunu yapanlar kim? Kraliçe aramızda bir köstebek olduğunu fakat ne yapıp edip onu

ortaya çıkaracağını söyledi.

Kralın ölümünü şehir meydanındaki saat kulesinin balkonundan duyuran kraliçe, "Sürekli tetikte olmalıyız," dedi. Kraliçe gözyaşları içinde bize seslenirken onu endişeyle izledik. Hepimizin aklında krallığımızın kaderinin ne olacağı sorusu vardı.

Hem daha ne kadar tetikte olabiliriz ki? Högdragen her köşede. Fakat bize kendimizi daha emniyette hissettirmiyorlar. Aslında onlar hep etrafı izlerken kendimi daha savunmasız hissediyorum.

Ya yanlış bir şey yaparsam ve köstebeğin ben olduğumu sanırlarsa?

Bugün eğitimde isminin birkaç kez anıldığını, tüm bunların arkasında senin olabileceğinin söylendiğini işittim. Hemen onlara çenelerini kapamalarını söyledim. Sen burada bile değildin. Bunu yapman imkânsız. Zaten böyle bir şeyi asla yapmayacağını da biliyorum.

Fakat bütün şehir korkuyor. Komşularımızı bile gözetler olduk. Düşman onlar mı? Ya da kralı kimin zehirlediğini biliyor olabilirler mi?

Dün gece Delilah evime geldi. Birilerinin onu görmesini önemsememiş bile. Korkmuş ve kendisini güvende hissetme ihtiyacı duymuş. Bu yüzden bana geldi.

Uzun süre ona sarılıp her şeyin düzeleceğini söylesem de artık bir şeylerin düzeleceğinden emin değilim. Fakat o gözleriyle bana bakışı var ya... (O gözler, Bryn, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor; o siyah çikolata rengi ve iri gözlere günlerce dalıp gidebilirim ve istediğim sadece ona sarılıp gözlerine bakmakken buna vakit yok). Şu an her şey altüst olmuş halde.

Burada olmadığın için şanslı olduğunu düşünüyorum. Şehir tecrit halinde. Giriş çıkışlar yasak. Sokağa çıkma yasağı var. (Yasak Delilah dün geceyi yanımda geçirdiği için işime yaradı çünkü eve dönecek olsa tutuklanıp sorguya çekilirdi.)

Burada olsan delirirdin. Hiç olmazsa bununla teselli bulabilirsin. Delilikten kurtulmuş oluyorsun.

Bugün kraliçe babanın yerini alması için yeni bir şansölye atadı. Şu ara bir seçim için hiç de uygun bir zaman olmadığını söyledi. Fakat bu olaylar karşısında görevi üstlenecek birine ihtiyaçları var.

İnsanlar seslerini yükseltmeliydiler. Kraliçe seçimi kaldırarak insanların seslerini duyurmalarının tek aracını kaldırmış oldu. Fakat kimsenin gıkı çıkmadı. Hepimiz kaderimizi kabullendik.

İyi haberler de var; anne-baban iyiler ve babanın -anlaşılan krallığın hâlâ kesmediği- maaşıyla idare ediyorlar. Şimdilik. Tilda da iyi. Ya da belki mevcut koşullar altında olabileceği kadar iyi demeliyim.

A! Sana iyi haberlerim de var!

Tilda'yla bu sabah kahvaltılık bir şeyler almak için şehir meydanında dolaşırken (en az günde bir kere onu daireseinden çıkarmaya çalışıyorum)Ridley'yi meydanın diğer yanında, bir kalabalığın arasında gördüm.

Sana karşı dürüst olacağım; Ridley iyi görünmüyordu. Fakat özgürdü. Yanında muhafızlar olmadan yürüyordu. Ona seslenip el salladım. Fakat bana doğru bakmadı. Yanına koşmak istedim fakat Tilda beni durdurdu.

Tilda, "Seni işitti Ember; sanırım şu an fark edilmek istemiyor," dedi.

Fakat Tilda bana bu gece Ridley'nin evine uğrayacağını söyledi.

Tüm bunların sona ermesini sabırsızlıkla bekliyorum.

Karlar eriyor ve sabahtan beri tuhaf ve soğuk bir yağmur çiseliyor. Astıkları tüm posterler hava şartları yüzünden yırtılıp söküldüğünden Högdragen sokaklarda poster asmakla uğraşıyor. İyi haber senin ARANIYOR *posterlerini kaldırmaları.*

Kötü haber ise o posterlerin yerine kralın ölümüyle ilgili bilgisi olanlara ödül verileceğine dair ilanlar asmaları. Kral öldüğü ve artık halkını izleyemeyeceği için o eski posterlerin yerine Kraliçe Mina'nın siyah-beyaz, Evert'tan iki kat sert göründüğü posterlerini koydular.

Posterlerde sadece SİZİ HEP İZLİYORUM *yazıyor. Nedense ben Mina'nın bizi merhum kraldan daha çok izlediğini düşünüyorum.*

Ne olursa olsun arkadaşın olan,
Ember

16

hile

Bir an için kralın ölüm haberini almanın şoku tüm duyularımı bastırdı.

Troll toplumunun dışından birine kralın ölüm haberini almanın nasıl bir his olduğunu açıklamak güç. Aklıma gelen en iyi örnek başkanın en sevdiğiniz pop yıldızı, Papa ve İngiltere Kraliçesi'yle aynı anda ölmesi.

İşte yaşadığım şokun nedeni bu imkânsız bileşimdi. Krallar her zaman ölürdü fakat tuhaf bir şekilde size ölümsüzmüşler gibi gelirdi. Tabii bir de hürmet ve sadakat vardı. Fikir ayrılıklarımıza rağmen Evert *benim* kralımdı ve onu korumaya ant içmiştim.

Sanki ciğerlerimdeki nefes koparılıp alınmıştı. Destek almak için şifonyere tutunmam gerekti.

"Bryn?" dedi Konstantin. Düşebilirim diye bana yanaştı. "İyi misin?"

Bu soru beni zıvanadan çıkarmaya yetti. Konstantin'e öfkeyle baktım. Gözlerimde haşin bir bakış olmalıydı ki Konstantin bir adım geriledi.

Tıslamayı andıran alçak bir sesle, "Viktor neden hâlâ seni arıyor?" diye sordum. "Kralın öldüğünü bilmeyi isteyeceğini düşünmesinin nedeni ne?"

"Sana onlarla bağımı kopardığımı söylemiştim ve bu doğru." Konstantin duraksadı. "Fakat onlar henüz bunu bilmiyorlar."

Ona, "Seni yalancı pislik!" diye bağırdım. "Nasıl sana güvenecek kadar aptal olabildim?"

"Bryn, sandığın gibi değil."

Sırtımı Konstantin'e çevirip çantamı hazırlamaya koyuldum. "Beni yalanlarınla daha fazla kandırmaya çalışma Konstantin. Sözlerine kanmayacağım."

Konstantin, "Bunu seni korumak için yaptım!" diye ayak diredi.

Ona inanmaz gözlerle bakıp, "Canın cehenneme," dedim. Sonra öfkemi daha fazla dizginleyemeyip üzerine atıldım.

Konstantin ben ona vuramadan bileğimi tuttu. Ona tekme atmaya çalıştığımda da diğer bileğimi tutup geriye itti ve beni gereğinden fazlaca sert bir şekilde duvara çarptırdı. Bileklerimi başımın iki yanına bastırıp beni o pozisyonda tuttu. Duştan çıktığı için hâlâ ıslak olan bedenini bedenime yasladı.

"Bırak beni," diye gürledim. Konstantin'in elinden kurtulmanın bir yolunu düşünemeyecek kadar öfkeliydim. Tek istediğim *bir şeylere* vurmaktı. Tercihen de Konstantin'in yakışıklı yüzüne.

"Hayır! Sakinleşip beni dinlemelisin!"

Ona, "Benden istediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim!" diye karşılık verdim.

Konstantin öfkeyle, "Bryn!" diye bağırdı. "Beş dakika

beni dinle. Sonra seni bırakacağım ve ne istiyorsan yapacaksın."

Yüzümü ekşitip elinden kurtulmaya çalıştım. Bacaklarını bedenime tekme atmamı imkânsız kılacak bir şekilde bastırıyordu. Nihayet pes ettim. Zaten başka bir şansım da yoktu.

"Viktor beni seni bulup öldürmem için gönderdi," dedi Konstantin. "Senin olanlar hakkında çok şey bildiğini ve sözüne inanacak birilerini bulabilirsen onun ve Mina'nın hapı yutacağını düşünüyor."

"O halde beni ne zaman öldürmeyi planlıyorsun?" diye sordum.

"Sana söylemiştim. Seni öldürecek olsam şimdiye kadar bunu yapardım." Konstantin sakince gözlerime baktı. "Seni güvende tutmak ve onların yaptıklarına ortak olmamak için senin peşine takıldım. Viktor'la ve adamlarıyla işim kalmadı. Fakat bunu onlara söylersem Viktor peşimize adamlarını takıp ikimizi de öldürtür. Viktor'ın ordusundan öyle kolayca ayrılamazsın."

Dudaklarımı büzdüm. Yürüttüğü mantığın akla yatkın oluşu canımı sıkmıştı. "Neden bunu bana daha önce söylemedin?"

"Bana inanmayacağını düşündüm. Yanılıyor muymuşum?" Gözlerimi Konstantin'den kaçırıp söylediklerini düşündüm. "Seni dinledim. Şimdi beni bırakacak mısın?"

"Peki." Konstantin iç çekip beni bıraktı ve bir adım geriledi. Elleri belinde beni izleyip ne yapacağımı görmek için bekledi.

Bileklerimi ovuşturarak, "Kralı kim öldürdü?" diye sordum.

"Viktor bunu söylemedi. Fakat sanırım Mina."

"Nasıl?"

"Bunu da söylemedi. Fakat daha önce kralı öldürmek hakkında tartıştıklarında en uygun yöntem olarak zehri seçmişlerdi."

"Viktor neden senin bu haberi almak isteyeceğini düşündü?"

"Onun sağ kolu gibi bir şeydim. Beni olup biten her şeyden haberdar ediyordu."

Bir kaşımı kaldırdım. "Demek bunca önemli olay olurken seni bir ayak işine gönderdi, öyle mi?"

"Kısa sürmesi gerekiyordu. Şimdiye kadar dönmüş olacağımı düşünüyordu."

Konstantin'e doğru yürüdüm. Burnunun dibine kadar ilerleyip ona baktım. "Şu an senin ne yaptığını sanıyor?"

"İzini sürdüğümü. Ona senin kolayca yakalanmayacağını söylemiştim."

"Ve sana inanıyor, öyle mi?" diye sordum.

"Şimdilik." Duraksadı. "Fakat fazla beklemeyecektir."

"Ya sonra ne olacak?"

"Bizi öldürmek için adamlarını gönderecek."

"Peki biz ne yapacağız?" diye sordum.

"*Biz* mi?" Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Bana güvendiğin anlamına mı geliyor bu?"

İç geçirdim. "Fazla seçeneğim yok, değil mi?" Konstantin'den uzaklaşıp yatağa oturdum. "Planın nedir? Buradan nereye gideceğiz?"

"Hareket halinde olacağız. Sabit kalamayız." Banyoya işaret etti. "Duş almalısın. Sonra da buradan gitmeliyiz."

17

çağrı

Odamızın penceresinden arkamızdaki dağları görebiliyordum. Konstantin telefon görüşmesinden sonra neredeyse hiç durmadan, yirmi dört saat araba sürdü. Ta ki Wyoming'teki bir pansiyonda durana kadar.

Konstantin yolun büyük bir kısmında direksiyonda olmak için ısrar ettiğinden odayı tutmamızın hemen ardından kendisini yatağa atmış, örtülerin üzerine sere serpe uzanmıştı. Bayağı bir western havası olsa da küçük oda fena değildi. Ayrıca oda tutmak için kredi kartı kullanmak zorunda da kalmamıştık. Geride ne kadar az yazılı belge bırakırsak o kadar iyiydi.

Holiday Inn'de kart kullandığımız ve Omte Krallığı'nda oyalandığımız için Konstantin istese Viktor'ın bizi bulabileceğine dair bir paranoyaya kapılmıştı.

Uzun yol boyunca Konstantin'le bir sonraki adımımızın ne olacağı hakkında konuşmaya çalışsam da onun tek düşünebildiği "hızla uzaklaşmak" olmuştu.

İşin aslı benim de ne yapacağımız ve nereye gideceği-

miz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Konstantin kütük gibi uyuduğundan temiz hava alıp düşünmek için dışarı çıkmaya karar verdim.

Pansiyonun sekiz odası vardı. Sessiz bir yerdi. Binanın etrafını çeviren verandada dağların muhteşem manzarasına çevrili birkaç sallanan koltuk vardı. Dışarısı biraz serin olduğundan -hava ancak on küsur dereceydi ve rüzgârlıydı- veranda bana kalmıştı. Koltuklardan birinde bağdaş kurdum.

Hâlâ Konstantin'e güvenmekte kararsız olsam da Viktor'ın adamları ve Kanin izcileri peşimdeyken onsuz yapayalnızdım. Konstantin'leyken de şansım çok daha fazla olmasa da benden biraz daha bilgiliydi ve en azından yanımdaydı.

Kesin olarak emin olduğum bir şey varsa o da bu şekilde çok da uzun süre kaçamayacağımdı. Kaçmak hiçbir şeyi çözmüyordu. Konstantin bunun bizi hayatta tuttuğunu söylüyordu ve haklıydı da. Fakat kaçmakla elimize ne geçecekti? Sürekli bir yerden diğerine geçip her gittiğimiz yerde arkamıza bakacaksak kaçmamızın ne anlamı vardı?

Dahası, kralın ölmesiyle Doldastam'de bir kargaşa hali baş göstermiş olmalıydı. Bu tam da Mina'nın isteyeceği bir durumdu. Çünkü böylece halkın kurtarıcısına dönüşebilirdi. Fakat bunu ancak yoluna çıkabilecek herkesi ortadan kaldırdıktan sonra yapabilirdi. Doldastam'in durumu iyiye gitmeden önce daha da kötüye gidecekti. Tabii iyiye gideceği varsayılırsa.

Mina, Konstantin ve Evert gibi sevdiği insanlara bile bu korkunç şeyleri yapabiliyorsa kim bilir nasıl bir hükümdar olurdu? Kraliçe kindar, açgözlü ve merhametsiz-

di. Krallık onun hükümdarlığında sadece acı çekerdi.

Koltuğumda yavaşça sallanıyordum. Güneşin sıcaklığını tenimde hissederek kaderimin ne olacağını düşünürken cebim titremeye başladı. Telefonumun çaldığını fark etmem için birkaç saniye geçmesi gerekti. Ben telaşla çağrı sesli mesaja geçmeden telefonu cebimden çıkarmaya çalışırken ekrana baktığımda bilinmeyen bir numaranın aradığını gördüm.

Bir saniye için yanıt verip vermemeyi düşünsem de Viktor Dålig ya da Mina bu telefonun numarasını bir şekilde aldılarsa zaten çağrıyı yanıtlasam da yanıtlamasam da başımın büyük bir belada olacağını fark ettim. Böylece çağrıyı yanıtladım.

"Alo?" dedim. Biraz nefessiz kaldığımı hissettim.

Arayan kişi kısa bir süre bekleyip, "Bryn?" dedi.

Öyle ferahlamıştım ki neredeyse ağlayacaktım. Fakat kendimi tuttum. "Ridley."

Ridley telaşlı bir fısıltıyla, "Sensin, Tanrı'ya şükür, sensin," dedi. "Telefonumdaki cevapsız çağrıyı görünce arayanın mutlaka sen olacağını düşünmüştüm."

"Nasılsın?" diye sordum. "Doldastam nasıl?"

"Krallığın durumu..." iyi değil. Ridley'nin sesi kederli çıkıyordu. "Her şey tersyüz oldu Bryn. Seni Ember'ın benim için getirdiği bir telefondan arıyorum. Bu telefonu izleyebileceklerini sanmıyorum. İzleyememeleri gerek çünkü bu telefonun varlığından bile haberdar değiller. Seninle konuşmam gerekiyordu. İyi olduğunu bilmem gerekiyordu. İyi misin? Güvenli bir yerde misin?"

"Evet, güvendeyim. İyiyim. Fakat ben gittikten sonra neler oldu? Sen iyi misin?"

Ridley öyle uzun bir süre sustu ki çağrının kesildiğinden korktum. "Şu an bundan bahsetmek istemiyorum."

İçim cız etti. Bir an kusacağımı sandım. "Ridley, çok üzgünüm. Başını derde sokmayı hiç istemezdim."

"Hayır, üzülme. Seni korumak için yapmam gerekeni yaptım," dedi Ridley. "Yine olsun yine yaparım. Ayrıca şimdi iyiyim."

"Gerçekten iyi misin? İyi olduğuna yemin et."

"İyiyim. Evet." Ridley iç çekti. "Demek istediğim, Doldastam'daki herkes kadar iyiyim." Duraksadı. "Kral öldü."

Ona yalan söylemeyi düşünsem de Ridley'ye yalan söylemek istemedim. Ne o an ne de bir başka zaman. "Biliyorum."

"Biliyor musun?" Sesindeki gerilim iyice arttı. "Ne demek biliyorum? Nasıl?"

"Bunun önemi yok," diyerek sorusunu geçiştirdim. Çünkü ona Konstantin'i açıklamak zor olurdu.

Ridley neredeyse bağırarak, "Elbette ki önemi var!" dedi.

"Ridley, biliyorum işte. Tamam mı? Şimdilik bu kadarı yeterli olsun."

Ridley, "Peki," deyip geri adım attı. "Uzun süre konuşmam mümkün değil. Ayrıca şu süreyi seninle tartışarak geçirmek istemiyorum. Seni Förening'e gidip Tryllelerle görüşmen gerektiğini söylemek için aramıştım."

"Ne? Neden? Tyrlle, Kanin'in müttefiki. Beni gördükleri yerde tutuklarlar."

"Hayır, bunu yapacaklarını sanmam," dedi Ridley. "Ember erkek kardeşiyle konuşmuş. Erkek kardeşi kral ve kraliçeyle konuşup onları sana sığınma hakkı vermeye ikna edebileceğini düşünüyor."

"Bu çok büyük bir risk. Kendimi yine Doldastam zindanlarında bulmak istemiyorum. Oradan bir daha canlı çıkmama izin vermezler."

Ridley, "Biliyorum fakat Ember senin en büyük ümidinin Trylle olduğuna ikna olmuş görünüyor," dedi. "Kardeşi kraliçenin daha önce de af taleplerini kabul ettiğini söyledi. Ben de senin bu şekilde yollarda güvende olmadığını biliyorum. Korunduğun bir yere gitmen gerek."

Sonunda, "Tamam," dedim. "Sence en iyisi buysa."

"Bence bu." Ridley derin bir nefes aldı. "Şimdi kapatmam gerek."

"Bu kadar çabuk mu?" diye sordum. Sesimdeki çaresizlik beni rahatsız etmişti.

Ridley boğuk bir sesle, "Evet, şu an şüphe çekemem," dedi. "Fakat sesini duymaya değdi." Duraksadı. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim."

"Kendine dikkat et, olur mu?" dedi Ridley. Sesi yine kederli çıkıyordu.

"Sen de Ridley. Tehlikeye atılma."

Ridley, "Sen atılmazsan ben de atılmam," deyip sessizce güldü. "Hoşça kal Bryn."

"Hoşça kal Ridley."

Karşıdan gelen ses kesildikten sonra bile onu işitebilecekmişim gibi telefonu kulağımdan ayırmadım. Ridley'yle konuşmak bir şekilde beni hem hüzünlendirmiş hem de canlandırmıştı. Onu çok özlüyordum ve orada, yanında olamamak; neler yaşadığını bilmemek canımı sıkıyordu.

Fakat en azından hayatta ve iyi durumda olduğunu biliyordum ve bana yön göstermişti. Tryllele gitmem gerekiyordu.

18

ayrılık

"Ben sürerim," dedim. İlk kez söylemiyordum bunu. Wyoming'deki pansiyondan Mississippi Nehri'nin kıyısındaki kayalıklar üzerine kurulu Trylle başkenti Förening'e yolculuğumuz on iki saatten uzun sürecekti ve o ana kadar arabayı hep Konstantin kullanmıştı.

"Bu arabayı sürmek için aldım," dedi Konstantin. Sözünün ispatı olarak Mustang'in gaz pedalına bastı.

"Ben söylemiş olayım da. Bana ihtiyacın olursa buradayım." Çıplak ayaklarım arabanın ön konsolunun üzerinde koltuğuma gömülüp pencereden hızla geçen dünyaya baktım.

Konstantin yumuşayıp arabayı biraz yavaşlattı. "İşlerimi kendim halletmeye alışmışım."

"Evet. Bunu anladım zaten."

Konstantin, "Trylle'in seni affedeceğinden emin misin?" diye sordu. Ona Ridley'yle telefon görüşmemizden bahsettiğimden beri en az onuncu kez aynı konuyu açıyordu.

"Hayır, emin değilim. Fakat Ridley ve Ember'ın beni zarar göreceğim bir yere göndermeyeceklerinden eminim."

Konstantin hemen yanıt vermedi. Dudakları kenetlenip ince bir çizgiye dönerken gözleri önümüzde uzanan yola kilitlendi. Bir an için direksiyonu sıkmasıyla parmak eklemleri beyaza çaldı. Sonra ellerini gevşetti.

Konstantin'i endişeli görünce, "Ne var?" diye sordum.

Nihayet Konstantin, "Güven ve sevgi tehlikeli şeyler olabilir," dedi. "Mina'yı sevmeme ve ona çok güvenmeme rağmen neler yaşadığımı biliyorsun."

"Ridley ve Ember, Mina'ya hiç mi hiç benzemezler." Sonra bir şeyi fark edip duraksadım. "Fakat bana güveniyorsun sen."

Konstantin göz ucuyla bana baktı. "Güveniyorum," dedi. Sesi boğuk ve aksiydi. Sanki bunu itiraf etmek hoşuna gitmiyordu. Kendisine bile. "Fakat seninle aramızdaki durum çok farklı."

Sessizce, "Evet ne kastettiğini biliyorum," dedim.

Dönüp yine pencereden dışarı baktım. Arabaya tuhaf bir gerilim çöktü. Konuşmamın gerilimi daha beter yapmaktan öte bir işe yaramayacağını hissettim.

Giderek kıvrılan yollar akçaağaçlar ve her dem yeşil bitkilerin arasında dolaşık bir ip gibi görünüyordu. Araba tepeleri bir çıkıp bir iniyor; kayalıkların kenarından, yanımızdan geçen Mississippi'nin karanlık sularını dalları arasından ara sıra seçebildiğim ağaçların içinden geçiyordu.

Nehir kenarındaki kayalıkların zirvesine ulaştığımızda yol ancak tek arabanın geçebileceği kadar daraldı.

Neyse ki karşıdan hiç araba gelmiyordu da Mustang'in asfaltın kenarındaki toprak sete çıktığında yola tutunup tutunamayacağını görmek zorunda kalmadım.

Bir an için ağaçların üzerinden nehri görebildim. Sonra araba dik bir yokuştan aşağı inmeye başladı. Konstantin araba yoldan çıkıp ağaçlara toslamasın diye durmadan frene asılıyordu.

Araba biraz düze çıkınca Konstantin aracı olabildiğince yana çekip park etti.

"Ne oluyor?" diye sordum. Etrafıma bakınıp Trylle sarayına dair bir işaret arasam da sadece çevremizdeki ağaçları görebildim. "Neden durdun?"

"Förening hemen yukarıda." Eliyle ileriye işaret etse de az ötede yol yana kıvrıldığından hiçbir şey görmedim. "Dört yüz metre kadar ileride sanırım. Kalan yolu yürüyerek gidebilirsin."

Çekingence, "Gidebilirim," dedim. "Fakat bunu neden yapayım? Neden arabayı sürmüyorsun?"

Konstantin yüzünü bana çevirdi. Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme, gözlerinde sert bir bakış vardı. "Seninle gelemem beyaz tavşan."

İç çektim. "Ridley ve Ember'ı tanımadığını, güven sorunların olduğunu biliyorum. Bunları anlıyorum da. Fakat..."

"Ridley senin yanımda olduğunu bilmiyor, değil mi?"

Duraksadım. "Evet."

"Ve bilse af dilemek için Förening'e benimle gitmeni önereceğinden şüpheliyim."

"Trylle kraliçesi açık görüşlüdür..." dedim.

"Evet. Fakat seninle aramızdaki fark benim suçlandı-

ğım eylemleri gerçekleştirmiş olmam. Oysa sen suçsuzsun." Konstantin bana bitkin bir gülümsemeyle baktı. "Orada senin kadar iyi karşılanmam ve amacına gölge etmekten öteye gitmem."

Saçlarımı yüzümden ayırıp uzun bir nefes verdim. Nedense Konstantin'in benimle gelmeyeceği aklıma gelmemişti. O ana kadar birlikte hareket etmiştik. Sonuna kadar da yan yana olacağımızı sanmıştım.

Nihayet, "Ne yapacaksın?" diye sordum.

Konstantin omuz silkti. "Bilmiyorum. Bir şeyler düşünürüm. Hep düşünmüşümdür."

"Viktor'ın yanına mı döneceksin?" diye sordum.

"Hayır." Konstantin başını kararlılıkla iki yana salladı. "Sana zaman kazandırmak için, bir süre benim peşime düşmeleri için elimden geleni yapacağım. Fakat Viktor'ın yanına dönmeyeceğim."

"İyi."

Söyleyecek başka bir söz kalmadığından Konstantin'e gülümseyip arabanın kapısını açtım. Konstantin çantamı bagajdan almak için inip arabanın arkasına geçti. Yanına gittim. Çantayı bana vermesinin ardından bir süre ne yapacağımızı bilemez halde dikildik.

"Sarılsak mı?" diye sordum.

Konstantin sırıttı. "İkimizin de sarılacak karakterde olduğumuzu sanmıyorum."

"Bu doğru. O halde elveda."

Konstantin bir omzunu silkti. "Şimdilik."

Konstantin'in açık bıraktığı sürücü kapısına kadar birlikte yürüdük. Ona hızlıca el sallayıp yolda yürümeye başladım. Asfalt çıplak ayaklarımı yaksa da bunu umur-

samadım. Konstantin henüz uzaklaşmamıştı. Beni izlediğini hissettiğimden omzumun üzerinden ona baktım.

"Bana ihtiyacın olursa seni bulurum," diye seslendi. Sonra Mustang'e bindi. Dönemeci geçerken yolculuğun kalanında beni tek başıma bırakan arabanın motor sesini ve hızla hareket etmesiyle tekerlerinden çıkan tiz sesi işittim.

19

kompleks

Tyrlle kompleksine giden yolu Doldastam'dekini andıran devasa bir kapı tıkamıştı. Buradaki parlak, gümüş rengi bir kapıyken bizimkisi eskimiş demirdendi. Kısa süre önce boyanmış gibi duran nöbetçi kulübesi grimsi yeşil renkteki kulübenin yan tarafı sarmaşıklarla kaplıydı.

Kapıda nöbet tutan muhafız cam penceresini kaydırarak açıp beni yakından görmek için öne eğildi. Üzerinde koyu, zümrüt yeşili bir üniforma vardı. Gözleri de neredeyse üniformasıyla aynı renkteydi.

Sert sayılmayacak bir sesle, "Burası özel mülktür," dedi. "Kaybolduysan yeniden anayola çıkman gerek." Tyrlle olduğu için sarışın troll'ler görmeye alışık olmadığından insan olduğumu sanmış olmalıydı.

Muhafıza, "Kaybolmadım," dedim. "Buraya Finn Holmes'u görmeye geldim. Eskiden iz sürücüydü. Fakat sanırım şimdi muhafız olmuş."

Muhafız şapkasını hafifçe kaldırdıktan sonra bana gözlerini kısarak baktı. Beni öyle uzun süre süzdü ki felç

geçirdiğini sandım. Fakat nihayet başını salladı. Pencereyi kapattı. Masasındaki siyah telefonu eline aldığını gördüm.

Telefon görüşmesi bitince tekrar bana baksa da pencereyi açmadı. Neler olduğunu bilmesem de gidecek başka bir yerim olmadığını biliyordum. Çantamı yola bırakıp kapıya yaslandım. Förening'e bakmak için yüzümü soğuk metale dayadım.

Ağaçlar arasında neredeyse görünmeyen birkaç lüks kulübeyi seçtim. Hepsi de aşağıda kalan nehri güzelce görecek şekilde inşa edilmişti. Troll'leri iyi tanıdığımdan daha iyi kamufle edilen başka kulübeler de olması gerektiğini düşündüm. Bu manzara bana bir değiştirilmiş çocuğun izini sürerken kuzey California'da gördüğüm, zenginlerin yaşadığı, etrafı duvarla çevrili siteyi anımsattı. Trylle açık ara troll kabilelerinin en moderniydi.

Yolda yürümekten ayaklarım ağrımıştı. Çantamı bir sandalye gibi kullanıp üzerine oturdum ve sırtımı kapının parmaklıklarına yasladım. Sonra bekledim. Bekledim.

Aniden kapı gıcırdayarak, geriye açıldı. Düşmemek için apar topar ayağa kalktım. Arkamı döndüğümde Ember'ın ağabeyi Finn'in bana doğru geldiğini gördüm. Ben gelmeden önce neyle meşgul olduğunu bilmesem de üzerinde siyah bir bol pantolon, frak gömleği ve yelek vardı. Onu ne zaman görsem üzerinde aynı giysilerin varyasyonları oluyordu. Giysileriyle uyuduğundan şüphelenmeye başlıyordum.

Finn yavaş ve düzgün adımlarla yürüyordu. Çakı gibi duruşu Högdragen'ı imrendirebilirdi. Siyah saçları arkaya yatırılmıştı ve maun rengi gözleri Ember'ınkilere ben-

zese de kız kardeşinin gözleri daha koyuydu.

"Bryn," dedi Finn. Yüzünde beni gördüğü için sevindiğini ya da canının sıkıldığını belli edecek tek bir işaret yoktu. Yüz ifadesi ve sesi hislerini hiç açık etmiyordu.

"Benimle bu koşullar altında görüştüğün için teşekkür ederim," dedim. "Ember'ın seninle konuştuğunu ve senin bana yardım etmeye razı geldiğini işittim."

"Öyle." Eliyle içeri girmemi işaret etti. Çantamı kapıp Förening'in kapısından içeri girdim. "Nasılsın?" diye sordu. "Buraya gelişin kolay oldu mu?"

"Evet, yolculuk zor olmadı. Gayet iyiyim."

"Güzel." Finn yürümeye başlayınca ona ayak uydurdum. "Kraliçeyi görmeye hazır mısın?" diye sordu. "Geleceğini ona bildirmiştim. Seni görmek için sabırsızlanıyor."

Biraz kafamı toplayıp yıkanmak için birkaç dakikam olsa hiç de fena olmazdı. Üstelik üzerimde dizleri delik bir blucin ve siyah sutyenimin kayışını gösteren bir bluz vardı. Saçımı da basitçe atkuyruğu yapmıştım. Fakat asilleri bekletmenin iyi bir fikir olmadığını da biliyordum.

"Kraliçeyle hemen görüşebilirim," dedim.

"Güzel." Finn'in yüzünde anlık bir gülümseme belirdi. "Kendisi adil bir kraliçedir. Endişe etmen için hiçbir sebep yok."

"Teşekkürler." Ben de ona gülümsedim. "Endişe etmemeye çalışacağım."

Förening'in içindeki yollar şehre uzanan yollardan da kıvrımlıydı. Saraya ulaşana kadar bana daireler çizerek dönmüşüz gibi geldi. Şato gibi tasarlanmış diğer birçok troll sarayının aksine Tyrlle sarayı gösterişli bir malikâneyi andırıyordu.

Üç katlı yapı bembeyaz dış yüzeyini neredeyse tamamen gizleyen uzun sarmaşıklarla kaplıydı. Binanın arka tarafı ise tamamen pencerelerle kaplıydı. Yüksek bir kayalığın üzerindeki saray yine sarmaşıklarla kaplı olan kirişlerle desteklenmişti. Saray kayalığın kenarından metrelerce aşağıdaki nehre düşecek gibi dursa da Trylllelerin büyü gücü öyle büyüktü ki bu asla olamazdı.

Finn görkemli ön kapıyı açtı. Bizi bir uşağın karşılayacağını beklesem de anlaşılan Tyrlle'ler kendi işlerini kendileri görmekten yanaydı. Ana salondaki zemin mermerdi ve ön kapıdan içeri baktığımda malikânenin karşı tarafındaki pencerenin ötesindeki nefes kesici manzarayı gördüm.

Sarayda Finn'in peşi sıra yürürken bir kez daha aklıma kuzey California'daki lüks site ve orada gördüğüm *malikâneler* geldi. Tavandaki avizeler, koridora serili yeşim rengi kadife halı hatta mobilya fazlasıyla lüks fakat moderndi. Eski krallar ve kraliçelerin resmedildiği anlaşılan, duvardaki tablolar hariç.

Nihayet kraliçeyle buluşacağım taht odasına vardık. Finn üzerlerinde sarmaşık kabartmaları olan iki büyük kapıyı iterek açtı. Daha önce buraya bir kez gelmiştim. İz sürücü okulunun düzenlediği bir gezide Förening'e gelmiş, sarayı gezmiştik. Fakat taht odasının güzelliği beni yine çok etkilemişti.

Taht odası daire şeklindeydi ve yuvarlak duvarları vardı. Tahtın arkasında kalan duvar ardındaki muhteşem manzara daha iyi görülebilsin diye yerden tavana kadar uzanan camdan yapılmıştı. Aslen oda bana yüksek ve kubbeli bir tavan penceresi olan bir atriyummuş gibi geliyordu. Duvarlardaki gümüşi ve altın rengi, şatafatlı oymalar

sarmaşıklarla sarılmıştı. Bu da odaya Doldastam'de olmayan bir doğaya yakınlık hissi veriyordu.

Taht odanın ortasındaydı. Üzeri yemyeşil kadifeyle kaplıydı ve oraya son gelişimde tahtın kırmızı olduğuna yemin edebilirdim. Platin tahtın metal uzantıları iç içe geçerek üzeri parlak zümrütlerle kaplı bir kafes şekli alıyordu.

Kraliçe Wendy Staad tahtında oturuyordu. Üzerinde uzun ve dökümlü bir elbise vardı. Elbisenin kumaşı siyaha çalacak kadar koyu yeşildi. Fakat yanardönerdi de. Kraliçe kımıldadıkça elbise parıldıyor ve renk değiştiriyordu.

Kraliçenin koyu kahverengi bukleleri mükemmel bir şekilde örülmüştü ve yüzüne gümüşi bir bukle düşüyordu. Benden sadece birkaç yaş büyük olsa da genç görünüyordu. Fakat gülümsemesinin katı bir yanı vardı.

Her iki yanında tahtla benzer bir şekilde tasarlanmış olan fakat daha küçük iki koltuk vardı. Solunda daha önce Storvatten'da tanıştığım Trylle Şansölyesi Bain Ottesen oturuyordu. İnce yapılı bu adamın siyah saçları ve koyu teni yüzünden kısmen Skojare soyundan geldiğinin tek kanıtı açık mavi gözleriydi.

Kraliçenin sağında ise Kral Loki Staad vardı. Loki bir kral için fazlaca rahat bir tavırla oturuyordu. Bir yana eğilmiş, dirseğini kolçağa yaslamıştı. Odaya girdiğimde sırıttı. Saçları birçok Tyrlle'e nazaran daha açık renkli, biraz da dağınıktı.

"Kraliçem." Finn odaya girince hafifçe eğildi. Ben de öyle yaptım. "Bu, Kanin'den Bryn Aven. Size ondan bahsetmiştim."

Öne çıkıp tekrar eğildim. "Bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Buraya yardım istemek için geldin." Kraliçe ellerini kucağında kavuşturdu. Sonra çenesini kaldırıp gözlerini aşağı, bana doğru dikti. "En büyük müttefiklerimizden biri seni ihanetle suçlarken bana sana neden yardım etmemiz gerektiğini açıkla bakalım."

20

yazışma

18 Mayıs 2014

Bryn,

Seni arayan ben olmak isterdim. Fakat Ridley bunu yapmama izin vermedi. Çok tehlikeli olduğunu söyledi. Bunun doğru olduğunu bilsem de seninle konuşabilmeyi çok isterdim.

Fakat belki yakında konuşabiliriz. Trylle seni topraklarında affederse. Fakat bunu yapmak zorundalar, değil mi? Finn sana yardım sözü verdi. Kraliçe Wendy'nin son birkaç yılda katılaştığını biliyorum (Finn, Vittra'yla savaşmasının kraliçeyi değiştirdiğini söylüyor). Fakat yardıma ihtiyacın var; kraliçe de bunu görmeli. Adil olmalı.

Söylediğim şeye bak. Sanki hayatta adil olan, doğru olan bir şey var da! Ridley'ye olanlardan sonra... Yani Ridley'nin başına neler geldiğini bile bilmiyorum. Geri döndüğünden beri tuhaf bir tavır sergiliyor. Hiçbir konuda konuşmuyor. Tilda, Ridley' nin üstüne çok gittiğimi, onu

kendi haline bırakmam gerektiğini söylese de ben sadece Ridley'nin iyi olduğunu bilmek istiyorum.

Kralın cenaze töreni bu sabah yapıldı. Sarayın balo salonunda. Salonda herkes ayakta dursa da kalabalık sokağa kadar taştı. Diğer Kanin topluluklarından gelenler olsa da Kraliçe Mina onları içeri almadı. Viktor'ın ordusundan casuslar olabileceklerini söyledi. Bu yüzden de gelenler Doldastam kapılarının önünde çanların çalışını dinlemek zorunda kaldılar.

Hatta Mina diğer krallıklardan asilzadeleri de törene davet etmedi. Onlara güven olmayacağını söylüyor. Kimseye güvenemeyeceğimizi söylüyor. Cenaze töreni sırasında zamanının çoğunu intikam yeminleri etmeye ayırdı.

En kötüsü ise herkes buna bayıldı. Mina, Evert'ın düşmanlarının kanını akıtmaya yemin ederken herkes tezahürat yapıyordu. Onları tümden kınadığımı da söyleyemem. Aramızdan biri kralımızı öldürdü.

Cenazede Ridley kendi başına arkada oturuyordu. Herkes tezahürata başlayınca arkama baktığımda Ridley'nin dışarı çıktığını gördüm. Kimsenin bunu fark etmemesini diledim. Ridley'nin yaptığı onu kötü gösterebilirdi.

Delilah'yla eğitimi sıklaştırdık. Yaklaşan tehdide karşı hazırlıklı olmalıyız. Henüz bu tehdidin ne olduğunu bilmesem de karanlık ve çok büyük bir şey. Delilah'nın incinmesine izin veremem.

Zamanlamamın çok kötü olduğunu biliyorum fakat elimde değil. Delilah'ya sırılsıklam âşığım. Krallık bu haldeyken bu durum suçluluk hissetmeme neden olsa da yüreğim zamanı ve mekânı hiç önemsemiyor. Önemli olan sadece birbirimize karşı hissettiklerimiz.

Fakat tüm bunlar yaşanırken Delilah bana büyük bir güç aşıladı. Bana onun için her şeyi yaparmışım gibi geliyor. Yapacağım da. Şu savaş nihayet başladığında onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Sana berbat bir gerçeği söyleyeyim mi? Bu savaşı iple çekiyorum. Gerilim ve bekleyiş çıldırtıcı. Özellikle de paranoya bu kadar yaygınken.

Sana bunu söyleyip söylememek konusunda kararsızım. Fakat bu mektup eline geçtiğinde umarım tüm kötü olaylar sona ermiş olur. Bunları öğrenmek isteyeceğini düşünüyorum. Her ne kadar işitmek acı verse de.

Astrid Eckwell babanı kralı zehirlemekle itham etti. Cenaze töreninden hemen sonra, insanlar kalkarken yaptı bunu. Öylece ayağa kalkıp babanı parmağıyla gösterdi ve onun yaptığını söyledi. İsterik bir hali vardı. Sonunda muhafızlar onu sürükleyip götürdüler.

Kraliçe Mina kalabalığı susturup onlara Högdragen'ın babanı çoktan sorguladığını hatırlattı. Fakat söyledikleri bundan ibaretti. Bu yüzden de insanlar annen ve baban oradan kaçıp gidene kadar onlara korkunç bakışlar attılar. Eh, aslında kaçıp gittikleri söylenemez. Anneni bilirsin. Başkaları ona ne söylerse söylesin başını dik tutar o.

İkisinin Doldastam'den ayrılması gerek fakat kraliçenin onlara izin vereceğini sanmıyorum. Kimse ne içeri girebiliyor ne de dışarı çıkabiliyor. Tilda dışarı gizlice kaçmaktan bahsetse de bunu yapacağını sanmam. Fakat onu suçlayamıyorum da. Burada bir bebek doğurmayı hayal edemiyorum. Daha doğumuna birkaç ay olsa da.

Burada olmadığın için şanslısın. Güvende olup olma-

dığını bilmiyorum. Bundan böyle güvende olur musun, bilemiyorum da. Fakat bence hâlâ sen daha şanslısın.

Ne olursa olsun dostun olan,
Ember

21

iltica

Beni hazırlıksız yakalayan gözlerindeki o bakış oldu. Koridorda, ikimiz taht odasına varmadan hemen önce Tyrlle Krallığı'nın Wendy'den önceki kraliçesi Elora Dahl'ın kocaman bir tablosu vardı. Simsiyah saçları, kusursuz zeytin rengi teni ve delici bakışları olan kara gözleriyle güzel olduğu kadar azametliydi de.

Fakat tablodaki o bakış. Tuvale çizilmiş çizgilerden ibaret de olsa Elora bana kendimi ufacık hissettiriyordu. Kraliçe Wendy'nin gözlerinde de annesiyle o aynı bakış vardı.

İçimden bakışı karşısında eğilip bükülmek gelse de omuzlarımı geriye atıp dik durdum.

Soğuk bir sesle kraliçeye, "Haksız yere suçlandım," dedim. Bu sözüm üzerine Kral Loki bir kaşını kaldırdı.

Kraliçe Wendy sözlerimden hiç istifini bozmadan, "Bu epey yerinde bir mazeret," dedi.

"Storvatten'de krallığımın emrinde çalışıyordum," diye açıkladım. "Kraliçe kendisini güvende hissetmiyor-

du. Ben de yoldaşım Kasper Abbott'la onun huzursuzluğunun nedenini bulmaya gitmiştim."

Doldastam'e döndüğümde Storvatten'daki sorunların Prens Kennet Biâelse'yle bağlantılı olduğuna dair bazı bilgiler keşfettim. Bunlardan Kral Evert'a bahsetmek istediğimde Kraliçe Mina bana engel oldu. Kasper'la durumu kraliçeye açıkladığımızda ise bizi ihanetle suçlayıp zindana attırdı."

Sözlerim ilgisini çekmiş gibi duran Kraliçe Wendy, "Ne söyledin de seni ihanetle suçladı?" diye sordu.

"Bir müttefikin aleyhine iddialarda bulunmanın tek başına bir ihanet olduğunu söyledi," diye yanıt verdim.

Wendy sırtını dikleştirdi. Şansölyesi Bain'le bakıştı. Sonra gözlerini tekrar bana çevirdi. "Devam et."

"Zindanda çürüyeceğimizden korktum," dedim. "Bu yüzden kendimizi temize çıkarmak için kaçtık. Doldastam Sarayı'nda kalan Kennet'ın odasına gittik. Storvatten'da Kraliçe Linnea ve Kral Mikko'nun canlarına kast edildiği olaylarda parmağı olduğunu itiraf etti."

Loki hayret dolu bir ıslık çalınca Finn ona sert bir bakış attı. Wendy ve Bain ise hiç şaşırmamış gibiydiler.

"Kennet, Kasper ve benim aramızda bir tartışma başladı," diye devam ettim. "Kennet, Kasper'ı öldürdü. Sonra ben Kennet'la dövüşmeye başladım. Mücadele sırasında Kennet pencereden düşüp öldü."

Bain öne eğilip kollarını dizlerinin üzerine koydu. "Demek Storvatten'da yaşananların ardında Kennet'ın olduğunu düşünüyorsun? Peki ya Konstantin Black ve Bent Stum'ı Skojare Krallığı'na yönelik suçlarından dolayı tutuklamanız?"

Küçük bir yalan söylemeye karar verip, "Kennet onları pis işlerini halletmeleri için tuttuğunu iftira etti," dedim. "Kardeşinin tahtına geçmek istiyordu."

Kennet birini parayla tuttuğunu doğrulasa da Konstantin'le hiç konuşmamıştı. Aracı Mina'ydı. Fakat Mina'yı elimde somut kanıtlar olmadan suçlarsam Kraliçe Wendy'nin söylediğim her şeyden şüphe edeceğini düşündüm.

O anda Konstantin'le aynı safta görünmemin davamda bana fayda sağlayacağını düşünmüyordum. Öte yandan taşları yerine onun sayesinde oturtmuştum. Bu yüzden de birkaç noktaya değinmemem ve birkaç gerçeği çarpıtmam gerekiyordu.

"Fakat Kraliçe Mina neden seni doğru dürüst dinlemedi?" diye sordu Wendy.

"Kendisi sebepleri bana asla söylemedi majesteleri," dedim. "Bunu ona sizin sormanız gerekecek."

Wendy tahtına yaslanıp bir nefes verdi. "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum." Bir süre düşündü. "Kanin'in seni cezalandırmak için benden seni onlara iade etmemi isteyeceklerinden eminim."

Finn, "Affınıza sığınarak, kraliçem, Bryn'i Kanin'e iade ederseniz onu idam ederler," diye araya girdi. "Sizce idamı hak edecek bir şey yapmış mı?"

Loki sinsi bir gülümsemeyle, "Hem bu dışarıdan birini ilk affınız da olmayacak," deyince Wendy ona bakış attı.

Wendy neredeyse fısıltıyla, "O aflar tamamen farklı koşullar altında gerçekleşti," dedi.

Bain, "Ben de Finn'le hemfikirim," dedi. Koltuğuna yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Storvatten'da Bryn'le

birlikte çalışmıştım ve krallığını yok etmeye değil, ona hizmet etmeye meyilli görünüyordu."

"Hem Finn hem de şansölye sana kefil olduğundan, kocam da bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğünden seni affedeceğim," dedi Wendy. Sonra, "Şimdilik," diye ekleyip gerekirse kararını geri alabileceğinin altını çizdi. "Bunu da bir şartla yapacağım."

"Neymiş o?" diye sordum. Öyle ferahlamıştım ki o an hemen her şeye razı gelebilirdim.

"Tyrlle Krallığı'nda kaldığın sürece Finn sana göz kulak olmalı." Wendy sert bakışını Finn'e çevirdi. "Bryn başını herhangi bir derde sokarsa sorumlusu sen olacaksın."

Finn başını salladı. "Anlıyorum."

Kral yeniden bana baktı. "Kral, şansölye ve ben bu konuları tartışmaya devam edeceğiz. Fakat şu an için güvendesin ve bu krallıkta kalmakta özgürsün." Gülümsedi. "Förening'e hoş geldin Bryn."

22

evcil

Finn kayalıkların içine oyulmuş basık kulübesinin kapısını açar açmaz çocuklar -neşeyle ciyak ciyak bağıran paspas sapı gibi kıvırcık saçlı iki baş- üzerine çullandı. İkisinin de giysileri çamurlanmıştı. Herhalde ılık bahar gününü bahçede geçirmişlerdi.

Finn iki çocuğu birer koluyla tutup rahatça havaya kaldırdı. Finn her fırsatta ailesinin ziyaretine gelmeye çalıştığından daha önce Ember'ın evinde çocuklarla tanışmıştım. Küçük kız Hanna beş yaşında olmalıydı. Annesi ve kardeşiyle o gün yaşadığı maceraları heyecanla sayıklıyordu.

Kızın kendisinden küçük erkek kardeşi ise ablasından çok daha gözlemciydi. Tombul yanaklı ve çay tabağı gibi iri, koyu kahverengi gözleri olan Liam olsa olsa iki yaşındaydı. Babasının omzundan bana bakıyor, beni dikkatle süzüyordu.

Finn'in karısı Mia evin arka tarafındaki bir yatak odasından çıktı. Saçlarını savurup atkuyruğu yaptı. Uzun,

kolsuz yazlık elbisesi hızla büyüyen karnını örtüyordu. Onu Ember'ın doğum günü partisinde göreli bir aydan uzun bir zaman olmuştu. Şimdiki haline bakılırsa bebek yakında doğacak gibiydi.

"Çocukların kusuruna bakma," dedi Mia. Bana mahcup bir gülümsemeyle bakıp Finn ve çocukların yanına gitti.

Finn, Mia'nın dudaklarına küçük bir öpücük kondurup onu, "Rahat ol," diye teskin etti.

Mia, "Bryn burada olduğuna göre sanırım toplantı iyi geçmiş, değil mi?" diye sordu.

Finn başını salladı. "Bir süre bizimle kalacak fakat bizim planımız da buydu zaten."

"Umarım burada kalmam size fazla rahatsızlık vermez," dedim.

"Kesinlikle hayır." Mia gülümsedi. "Çocukları oynamaları için Liam'ın odasına götüreceğim. Sen de bu arada odana yerleşirsin. Liam annesinin onu kucaklamasına ses etmese de bir saniyeliğine bile gözlerini benden ayırmak istemediği için başını bana doğru çevirdi.

Mia, Finn ve çocukları gördüğümde kafama dank etti: Tilda'nın da böyle bir hayatı olabilirdi. Karşımdakiler Tilda, Kasper ve doğmamış çocukları olabilirdi. Fakat bu asla gerçekleşemeyecekti.

Çünkü çabuk harekete geçemediğimden Kasper öldürülmüştü ve karşımdaki hayat Tilda'dan ve ikisinin bebeğinden koparılıp alınmıştı. Artık Tilda'nın yanında bile olamıyordum. Ondan olanlardan dolayı özür dileyemiyordum.

Tüm bu düşüncelerin ağırlığı üstüme öyle bir çöktü ki

bir an bana dizlerimin bağı çözülüverecekmiş gibi geldi. Soğuk, toprak zemine yığılıp kalmaktan ve hüzne teslim olmaktan çok hiçbir şeyi istemesem de bunu yapamazdım. Bunun olmasına göz yumamazdım.

"Bryn?" Mia'nın gözlerinde endişeli bir bakış vardı. "İyi misin?" Kocasına doğru döndü. Sesi telaşlı çıkıyordu. "Finn, sanırım bayılacak."

Finn, Hanna'yı hızla fakat dikkatlice yere bırakıp yanıma koştu. "Bryn?"

"İyiyim," dedim. Fakat bu söylediğime kendim bile inanmamıştım. Finn düşmeyeyim diye koluma yapıştı. Elini itmek istesem de bunu yapacak gücüm yoktu.

Mia, Hanna'nın elini tutup, "Onu oturt ve bir bardak su getir," dedi.

Finn çantamı benden aldı. Ona direnmedim bile. Beni mutfak masasına götürüp oturmam için bir sandalye çekti. Başımı ellerimin arasına aldım ve halsizliğim nihayet azalmaya başlayana dek üzerime titremesine ses etmedim.

Başımı kaldırdığımda Finn alnında endişe çizgileriyle tepemde dikiliyordu. Mia masada, yanımda oturuyordu. Geldiğini işitmemiştim bile.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Bana ne oldu, anlamadım."

"Özür dileyecek bir şey yok." Mia uzanıp nazikçe alnıma dokundu. "Buz gibi olmuşsun ve ter içinde kalmışsın. Hasta filan mısın yoksa?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Sadece çok uzun bir hafta geçirdim."

Mia masada öne eğilip beni az önce oğlunun yaptığı gibi süzdü. "En son ne zaman yemek yedin?"

O konuyu açana dek uzun zamandır yemek yemediğimi fark ettim. Yolda hassas troll mideme uygun bir şeyler bulmakta epey zorlanmıştım. Omte'nin yanındayken ise bizi doğru dürüst doyurmamışlardı.

Mahcup bir sesle, "Epey oldu," dedim.

"Sana bir şeyler hazırlayayım." Mia ayağa kalkmak için sandalyeyi geri itti.

Mia'nın göbeğine bakıp, "Hayır, bana hizmet etmekle uğraşmamalısın," dedim.

Mia gülümsedi ve umursamaz bir tavırla elini sallayıp ayağa kalktı. "Hadi oradan. Daha üçüncünün gelmesine bir ay var ve o zamana kadar öylece oturamam." Karnını ovuşturdu. "Yapacak işlerim var."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Finn.

Mia, "Hayır, sen sadece oturup Bryn'le konuş," deyip mutfakta koşuşturmaya başladı.

Finn karşıma oturdu. Bir ara başımı öne eğdiğimde ya Mia ya da Finn benim için bir fincan çay doldurdu. Finn masanın karşısından uzanıp çay fincanını bana doğru itti.

"Bir şeyler içmelisin."

"Teşekkür ederim." Çaydan uzun bir yudum aldım. İçeceğin sıcaklığı muhteşemdi.

Finn'in evi de diğer birçok troll evi gibi bir tür tavşan deliğine benziyordu. Büyük bir kısmı yeraltında, kayalıkların içinde kalıyordu. Bu da evi kışın daha sıcak, yazın daha serin tutuyordu. Havanın yirmili dereceleri bulduğu öyle günlerde de bu hoş bir özellikti.

Çoğu açıdan Finn'in evi Ridley'nin Doldastam'deki evine benziyordu. Tek fark burada havanın daha sıcak olması ve bu krallıktaki evlerde toprağın daha fazla kullanıl-

masıydı. Toprak zeminler ve kapı aralığını saran çalılar gibi.

Ridley'yi ve onun evinde çoğunlukla ateşin karşısında oturup iş konuştuğumuz zamanları anımsamak kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu. Midem kasılırken kalbim göğsümün içinde acıyla zonkladı. Ridley'yi deliler gibi özlüyor, sadece ona sarılmayı istiyordum.

"Dünyanın tüm yükünü omuzlarında taşıyormuşsun gibi bir halin var," dedi Finn.

Dürüstçe, "Kendimi öyle hissettiğim söylenebilir," dedim. "Birçok hata yaptım ve birçok insan o hatalarımın bedelini ödüyor."

"Zor yoldan bir ders almam gerekti. Sanırım senin de o dersi alman gerekebilir." Finn sandalyesine yaslandı. "Her şey senin kabahatin olamaz. O kadar güçlü değilsin. Tüm dünya senin kontrolün altında değil."

Yutkunup çayıma baktım. "Bunu biliyorum."

Finn, "Fakat sana her felaketi önlemen, değer verdiğin herkesin acı çekmesini engellemen gerekiyormuş gibi mi geliyor?" diye sordu. Başımı salladım. Finn, "Fakat bunu yapamazsın," dedi, "bazen insanların kendi başlarının çaresine bakabileceklerine güvenmen gerekir."

Kasper'ı, onun kendi başının çaresine bakmaya çalışırken nasıl hayatını kaybettiğini düşündüm. Ridley'yi ve Doldastam'den ayrılmamın ardından kraliçenin ona neler yaptığını bilmediğimi. Tilda'yı ve onca kederle nasıl başa çıkmaya çalıştığını. Linnea'yı ve Storvatten'da yalnız başına kendisinin ve kocasının hayatı için mücadele etmeye çabaladığını. Bir de Konstantin'i düşündüm. Viktor ve adamları onu bulurlarsa sonunun feci olacağını.

Başımı iki yana salladım. "Onlara sırt çeviremem Finn. Yardım etmeye gücüm varsa bunu yapmak zorundayım."

Finn, "Sana hiçbir şey yapmadan insanların acı çekmelerini izle demiyorum," dedi. "Fakat herkesi kurtaramazsın. Ancak elinden geldiği kadarını yapabilirsin. Sonra hayata kaldığın yerden devam etmeli, önüne bakmalısın."

"Fakat..." Boğazımdaki düğüm yüzünden konuşmakta güçlük çekiyordum. "Kasper öldü."

Finn lafı dolandırmadan bana, "Onu sen mi öldürdün?" diye sordu.

"Hayır."

"O halde bu senin hatan değil."

"Fakat daha fazlasını yapabilirdim." Ona baktım. "Daha fazlasını *yapmalıydım*."

Finn öne eğilip kollarını masanın üzerine koydu. "Bryn, daha fazlasını yapmak elinden gelse zaten yapardın. Bu da senin elinden gelen her şeyi yaptığın anlamına geliyor."

Bu sözlere itiraz edemezdim. Gözlerimi yeniden yere çevirdim.

"Ember'ın bana anlattıklarından ve senin kraliçeye söylediklerinden anladığım kadarıyla büyük bir düşmanla kendi başına dövüşmek istiyormuşsun," dedi Finn. "Tek başına çok büyük bir sorumluluk yüklenmişsin. Bence bir süre dinlenmen gerek."

"Yapamam," dedim. "Değer verdiğim insanların tehlikede olabilecekleri bir dönemde bunu yapamam."

"Kendine hayrın kalmazsa kimseye yardım da edemezsin."

"Finn'in en fena yanı budur," dedi Mia. Ağzına kadar sebze çorbasıyla dolu bir kâseyi önüme koyup gülümsedi. "Genellikle haklı olması."

Mia'ya, "Teşekkürler," dedim. Çorbayı bir çırpıda mideme indirmemek için kendimi tuttum. Sanki hayatımda o kadar güzel kokan ve lezzetli bir şeyle ilk kez karşılaşıyordum.

Ben çorbayı yalayıp yutarken Mia, "Burada istediğin kadar kalabilirsin," dedi. "Sana kapımız her zaman açık."

Mia'ya sözleri için teşekkür etmek ve ona orada uzun süre kalmayı düşünmediğimi söylemek istedim. Hiçbir şey yapmadan oturup dinlenemezdim. Bedenimin dinlenmeye ne kadar ihtiyacı olsa da... Fakat ona bunları söyleyemedim. Yemek yemek dışında bir şey yapamayacak kadar açtım.

23

yeniden değerlendirme

Bu evde, Finn ve Mia birlikte yaşamaya başlamadan önce Finn ve Ember'ın çocukluğu geçmişti. Ember'ın eski odası Hanna'nın olmuştu. Fakat Hanna'nın odasında ben kalacağım için kız o gecelik Liam'ın odasında yatacaktı. Benim için rahatsız olmasınlar diye ne kadar dil döksem de Mia'yı bu fikirden caydıramamıştım.

Bitkinliğime rağmen Hanna'nın bana biraz küçük gelen ve ayaklarımın ucundan sarktığı yatağında gözüme uyku girmedi. Yatağın üzerinde sarkan ışıklı dönence tavana ay ve yıldız şekilleri yansıtıyordu.

Üzerlerinde bulutlar olan duvarlar soluk maviydi. Finn bana Ember'ın on yaşındayken odayı bu renge boyadığını söylemişti. Ember'ın bana çocukluğuna dair anlattıklarını anımsadım. Geceleri bu küçük ve sıkıcı evden, sıkıcı hayatından kaçmak için nasıl planlar kurduğunu. Ember kaçmaya ve macera yaşamaya kararlıydı.

O an ben de Ember'a bir yakınlık duymadan edemiyordum. Onun gibi uyumadan yatıyor, kaçmayı diliyordum.

Elbette başımdaki belaları yine dostlarım ve ailemle birlikte olacağım sıkıcı bir hayatla değiş tokuş etmeye de dünden razıydım.

Aklımdan bu düşünce geçer geçmez aklımda bunun doğru olup olmadığı sorusu belirdi. Şüphesiz Mina, Viktor ve onların yol açtığı tehlikeleri başımdan savmaktan memnun olurdum. Fakat bir düzen kurup Finn ve Mia'nınki gibi normal bir hayat sürmek beni mutlu eder miydi?

Her şey berbat olmadan önce Ridley'yle krallığa dair sorunlar çözüldüğünde birlikte olma planları kurmuştuk. Elbette şimdi bu bana imkânsız geliyordu. Ridley'yi bir daha görebileceğimden bile emin değildim.

Fakat kısa bir süre için de olsa kendime ket vurmayıp onunla sürebileceğimiz hayata dair hayaller kurdum. Tam olarak Finn ve Mia'nın hayatı gibi olmayacaktı bizimkisi. Çünkü çocuk sahibi olma fikrine sıcak bakmıyordum. Evde oturup çocuk büyütmek bunu yapmayı isteyen insanlar, mesela Mia için harika olabilirdi. Fakat ben farklı bir şey istiyordum.

Birkaç yıl daha iz sürücü olarak çalışıp seyahat edebilir ve dünyayı görebilirdim. Eve döndüğümde de Ridley beni bekliyor olur, beni kollarına alırdı. Kışın şöminenin başında şarabımı yudumlamak, yazın ise atla körfeze gitmek. Doldastam siyaseti ya da hangi filmi izleyeceğimiz hakkında tartışmak. Geceleri de sarmaş dolaş uyuyakalmak.

Birlikte bir hayatımız olurdu.

Ya da en azından olabilirdi. Ben vatana ihanetle suçlanmadan önce.

Yine de uykuya daldığımda Ridley'yle kurmamıza ra-

mak kalan hayatı düşünmeden edemedim. O hayata ne kadar yaklaştığımızı da.

Sabah yatağın kenarında gözlerini bana diken küçük bir oğlan beni uyandırdı. Gözlerimi açmamla karşımda belirdi. Az kalsın çığlığı basacaktım. İşin gülünç yanı son zamanlarda yaşadığım onca şeyin ardından az kalsın iki yaşında bir oğlan yüzünden kalp krizi geçirecek olmamdı.

Liam'ı kucaklasam bana ne tepki vereceğinden emin olmasam da şansımı bir denedim. Oğlan bağırıp çağırmayınca bunun iyiye işaret olduğunu düşünüp onu kucağımda Mia'nın kahvaltı hazırladığı mutfağa götürdüm.

Mia hemen Liam beni uyandırdığı için özür dilese de buna gerek olmadığını söyledim. Ayrıca gerçekten kendimi bir süredir hissetmediğim kadar iyi hissediyordum. Güzel bir yemek yiyip gece iyi uyumak insanın bedeninde harikalar yaratabiliyordu.

Liam'ın kucağımdan inmeye yanaşmamasını bile umursamıyordum. Nihayet tombul elleriyle saçımı çekiştirip gözlerimi dürtüklemeye başladığında bana olan ilgisinin kaynağını anladım. Hayatı boyunca bana benzeyen birilerini pek görmemişti.

Kahvaltından sonra nihayet Liam'dan kendimi kurtarmayı başarıp antrenman yapmak için dışarı çıktım. Her fırsat bulduğumda antrenman yapsam da Konstantin'le hep bir yerden diğerine geçtiğimizden, aç kaldığımdan, bitkin düştüğümden ve sürekli endişe içinde olduğumdan istediğim kadar antrenman yapamamıştım.

Finn ve Mia'nın evi bir platoya kuruluydu. Platoda kayalığın üzerinde uzanan küçük, çimlerle kaplı, düz bir arazi vardı. Hayvanlar ve küçük çocuklar kenardan aşağı

düşmesin diye arazinin çevresi tahta bir çitle çevrilmişti.

Finn ve Ember'ın annesi araziyi tiftik keçileri yetiştirmek için kullanmışlardı. Fakat büyükler taşınınca keçilerini yanlarında götürmüşler, Finn de geleneği sürdürmemişti. Mia'yla ikisinin tek hayvanları Finn'in Hanna'ya doğum günü hediyesi olarak aldığı anlaşılan bir midilliydi.

İsmi anlaşılamaz bir şekilde Calvin olan midilli neyle uğraştığımı görmek için yanıma geldi. Uzun yeleli ve toynaklarının etrafı kürkle kaplı, koyu gri hayvan Tralla atım Bloom'un minyatür, çok daha tıknaz bir versiyonu gibi görünüyordu.

Çit boyunca tur atmaya başladığımda Calvin benimle koştu. Kısa bacakları bana yetişmek için hızla hareket ediyordu. Fakat kısa sürede sıkılıp çimleri ve çiçekleri yoklamaya döndü.

Nihayet *burpee* egzersizine geçtim. Çömeldikten sonra yere atlayıp şınav pozisyonuna geçmek, sonra hızla çömelir pozisyona geçtikten sonra sıçrayarak ayağa kalkmaktan ibaret bir egzersizdi bu. İzci okulundayken milyonlarca kez tekrar ettiğim bir egzersizdi bu. Fakat son birkaç hafta beni gerilettiğinden egzersizi eskisi kadar hızlı yapamıyordum.

Ne zaman kendimi yere bıraksam Calvin iyi olup olmadığıma bakıyormuş gibi saçlarımı kokluyordu. Yirminci *burpee*'mi yapacakken Finn'in arazisinin kapısının açıldığını işittim. Egzersizime ara verip gözlerimi kapıya çevirdiğimde Şansölye Bain Ottesen'in kapıdan girdiğini gördüm.

Kolumla alnımdaki teri silip, "Finn evde," dedim.

Bain mahcup bir ifadeyle, "Aslında," dedi, "buraya seni görmek için geldim."

24

av

Bain'in yanına gitmek için arazide yürürken kalbim hızlı atıyordu. Yanında muhafız olmadığından kraliçenin beni affetmekten vazgeçip tutuklatmaya karar vermesinin söz konusu olmadığını düşündüm. Yine de beni krallığından göndermesinin daha iyi olabileceğine karar vermiş olabilirdi.

Bain dikkatli adımlarla, ayakları çıplak olduğu için çamurlu noktalardan sakınarak bana yaklaştı. Havanın Doldastam'dekinden daha güzel olduğu Förening'de Tyrlle'ler bize kıyasla çok daha fazla ayakkabısız geziyorlardı.

Bain siyah pantolonu, frak gömleği ve kravatıyla şık görünüyordu. Kahverengi saçları alnının bir yanından dökülüyordu. Ciddi ve göze hoş görünen haliyle Bain bana kapı kapı dolaşıp dini broşürler satan adamları anımsatmıştı.

Bain'in yanına varınca ona, "Benimle ne konuda görüşmek istiyordun?" diye sordum.

Bain dudaklarını büzdü. "Sana soracak bazı tuhaf sorularım var," dedi. "Ve bu sorulara yanıt verip veremeyeceğini bilmiyorum. Fakat verebilirsen bize faydası dokunur."

Temkinli bir yanıt vermeyi seçerek, "Elimden geleni yaparım," dedim.

Calvin peşimden gelmişti. Bu kez de Bain'i kokluyordu. Bain söze girdiğinde bir yandan midilliyi dalgınca okşamaya başladı.

"Krallığında olup bitenler hakkında neler biliyorsun?" diye sordu.

Karnım endişeden kasıldı. Başımı iki yana salladım. "Çok da fazla bir şey bildiğim yok. Ayrıldığımdan beri krallıkla fazla temasım olmadı. Överste Ridley Dresden'la kısa bir konuşma yapsam da orada her şeyin tepetaklak olduğu dışında pek bir şey söylemedi."

Bain, "Sana kralın öldüğünü söyledi mi?" diye sorup tepkimi gözledi.

"Evet, söyledi."

Bain, "Ve Evert'in ölümüyle hiçbir ilgin yok herhalde?" diye sordu. Bu soruyu beni sorguya çeker gibi değil, bir formaliteymiş gibi sormuştu.

Belki gereğinden biraz daha sert bir vurguyla, "Tabii ki yok!" dedim. "Ben o sırada..." Evert öldüğünde Omte sarayında hapsedildiğimi az kalsın ağzımdan kaçıracaktım. "Ben kral öldüğünde çoktan Doldastam'den ayrılmıştım."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bain gözlerini benden ayırıp aşağıdaki ırmağa çevirdi. Ilık bir rüzgâr esti. "Kanin kraliçesi son zamanlarda çok...tuhaf davranışlar sergilemeye başladı."

Gerildim. "Nasıl?"

"Bir buçuk hafta kadar önce krallığınızdan bize bir sürü ARANIYOR posteri gönderildi." Bain gözlerini yeniden bana çevirdi. "Posterlerde sen vardın. Fakat yanla-

rında Doldastam'in artık hiçbir ziyaretçiyi kabul etmeyeceğini belirten bir mektup gelmişti."

"Bu delilik," dedim. "Mektupta bunun nedeni yazıyor muydu?"

"Sadece bir soruşturma yürüttükleri yazıyordu," dedi Bain. "Fakat asıl tuhaflık bu da değil. Mektupta Kraliçe Mina'nın imzası vardı. Kaninlerde her resmi mektupta ya da kararnamede mutlaka kralın imzasının olduğunu bilirim. Bazen kraliçe de kralın imzasının yanına imzasını atar. Fakat asla sadece kraliçenin imzası olmaz."

Başımı iki yana salladım. "Kraliçenin o tür resmi açıklamalar yapmasına izin verilmez. Tek başına yapamaz bunu."

"Kral Evert ölünce kraliçemiz Wendy baş sağlığı dilemek için kraliçenizi aradı," dedi Bain. "Mina onunla kısa bir görüşme yaptı. Mina cenaze törenine diğer kraliyet ailelerinin katılmasına izin verilmeyeceğini söylemiş ki bu duyulmuş şey değildir. Sadece Doldastam'de yaşayan asilzadeler törene katılabilecekmiş. Mina güvenlik açısından bu kararı aldığını söylese de Wendy bu işte bir tuhaflık olduğunu sezmiş."

"Aman Tanrım." Titrek bir nefes verdim. "Halkı tamamen tecrit edip kendisine bağımlı kılacak. Doldastam'deki herkes kapana kısılmış halde."

"Bu da bizi bu sabaha ve tüm bu olayların en tuhaf kısmına getiriyor." Bain arka cebinden bir kâğıt rulosu çıkardı. "Bize uzun bir mektubun yanı sıra bunlar gönderildi."

Bain'in bana uzattığı ruloyu açtım. Rulonun iki sayfadan oluştuğunu gördüm. Üstteki kâğıtta her üç ayda bir

çekilen iz sürücü fotoğraflarımdan biri vardı. Fotoğrafta gri ve ifadesiz gözlerimi ileri dikmiştim ve yüzümde haşin bir ifade vardı.

BULANA BÜYÜK ÖDÜL
ARANIYOR: BRYN DEL AVEN
TAŞ: 19
BOY: 1.68
SAÇ/GÖZ RENGİ: SARI, MAVİ
KANIN VE SKOJARE'YE KARŞI SUÇLAR İŞLEDİ
İŞLEDİĞİ SUÇLAR ARASINDA KANIN KRALINI VE SKOJARE PRENSİNİ ÖLDÜRMEK DE VARDIR
KENDİSİNİN KONSTANTİN BLACK'LE IŞBIRLIĞI YAPTIĞINDAN ŞÜPHE EDİLMEKTEDİR

İlanın başlangıcının şaşırtıcı bir yanı olmasa da kalbimin teklemesine neden olan son satır oldu.

Mina, Konstantin'le beraber hareket ettiğimizi biliyordu. Onun bana yardım ettiğini de.

Kendi ARANIYOR posterimi altındaki kâğıdın arkasına atarken ellerim hafifçe titredi. Konstantin'in o hissiz siyah ve beyaz tonları içinde bana bakan gözlerini gördüğümde içim cız etti.

KANIN'İN EN ÇOK ARANAN SUÇLUSU
HERHANGİ BİR BİLGİ SAĞLAYAN KİŞİLERE BÜYÜK BİR ÖDÜL VERİLECEKTİR
KONSTANTIN ELIS BLACK

Sonrasını okumama gerek yoktu.

Konstantin'e sırt çevirmişlerdi. Onun kaçtığını anlamışlardı. Şimdi de herkesi onun peşine takacaklardı. Peşindekiler sadece Dålig ve adamları değil, bütün troll'ler olacaktı.

"Fakat anlamıyorum," dedim. Ellerimin titremesini durdurmaya çalıştım. "En çok aranan suçlunun Viktor Dålig olması gerekirdi. Viktor kralı gerçekten öldürmeye çalışmıştı."

Bain'in, "Mina'nın bu sabah gönderdiği mektup öyle demiyor," deyince gözlerimi ona çevirdim. "Mina her şeyi Konstantin Black ve senin yaptığını ve suçu başkalarının üzerine attığınızı iddia ediyor."

"Ne?" Başımı iki yana salladım. "Hayır, bu kesinlikle doğru değil. Demek istediğim Konstantin..." Konstantin hakkında ne diyeceğimi bilemediğimden konuyu değiştirdim. "Ben sadece krallığı korumaya çalışıyorum! Asla krallığa zarar verecek hiçbir şey yapmam!"

Bain parmaklarını aralayıp elini bana doğru uzattı. "Sakin ol. Kraliçe Mina'ya inandığımı söylemedim. Sana sadece onun söylediklerini aktardım."

Gördükçe sinirlerim bozulduğu için posterleri yeniden rulo yaptım. "Üzgünüm. Sadece... Bunlar doğru değil."

"Mina, Viktor Dålig'e açılan savaşa son verdiğini de söyledi," dedi Bain. Tek yapabildiğim ağzım açık ona bakmak oldu. "Söylediğine göre sen ve Konstantin bir kandırmacayla Viktor'ı kötü göstermişsiniz ve birçok insan hayatını kaybetmiş. Bu yüzden Mina sen ve Konstantin mahkemeye çıkarılana dek Doldastam'i tecrit halinde tutacakmış."

"Fakat..." İşittiklerime bir anlam veremeyerek başımı iki yana salladım. "Bu çok mantıksız."

Konstantin'le Mina'nın planının Viktor Dålig ve ordusunu Doldastam'e saldırttıktan sonra günü kurtarıp vazgeçilmez bir kurtarıcıya dönüşmek ve böylece tahttan indirilmemek olduğunu düşünmüştük.

Fakat Mina, Viktor'ı tehdit olmaktan çıkarırsa kahraman rolünü nasıl üstlenecekti? O zaman Viktor tehdidini yaratmasının ne anlamı vardı? Ayrıca neden şehri tecrit etmekte bu kadar ısrarcı davranıyordu?

Bain, "Kanin asilzadelerinin tavrı giderek tutarsızlaşıyor," dedi. "Bu yüzden de Wendy'nin aklında senin burada olduğunu onlara bildirmek yok. Sana ihtiyacın olduğu kadar uzun süre iltica hakkı tanımaya da razı geldi."

Bunun beni rahatlatması gerekse de Bain'in sözlerini yarım yamalak işitiyordum. Zihnim Mina'nın ne planladığını ve planının Doldastam'deki herkesin, benim ve Konstantin'in açısından hangi sonuçları getirebileceğini çözmeye çalışıyordu.

"Asilzadeler değil, Mina," dedim. Bain'e beni anlaması ve inanması için yakaran gözlerle baktım. "Tüm bu delice işlerin ardında Mina var. Kral Evert'ı o öldürdü."

Bain bir adım geriledi. "Şu an Kanin Kraliçesi'ne büsbütün güvenmiyor olabiliriz. Fakat bu ağır bir itham. Böyle bir suçlamayı öyle kolayca yapamazsın."

"Niyetim ortalığı karıştırmak değil," dedim. "Sadece Doldastam halkının uygunsuz ve zalim bir hükümdarın emri altında kısılıp kaldığını söylüyorum. Yardıma ihtiyaçları var. *Siz* onlara yardım edebilirsiniz. Tyrlle'in büyük bir ordusu var."

"Yavaş ol bakalım Bryn." Bain başını iki yana salladı. "Wendy seni affetti. Fakat sözüne güvenip savaş açacağı

anlamına da gelmiyor bu."

"Ortada sadece benim sözüm yok! Mina'nın neler yaptığını gördünüz!"

Bain, "Mina'nın paranoyakça hareket ettiğini gördük," dedi. "Fakat şu an büyük bir stres altında. Ayrıca senin, benim hatta Kraliçe Wendy'nin tasvip etmeyeceği davranışlar sergilese de Mina hâlâ en büyük krallığın vekil hükümdarı ve en büyük orduya, en büyük servete sahip. Yetkisi dışında bir iş yapmıyor. Kaninle boy ölçüşemeyecek olmamız bir yana eyleme geçmek için sağlam bir dayanak yok."

Neredeyse çaresizce, "Ya söylediklerimi ispat edersem?" diye sordum. "Mina'nın Evert'ı öldürdüğünü ispatlarsam taht üzerinde hak iddia edemez. O zaman Wendy -bir kraliçe ve troll'lere sahip çıkan bir hükümdar olarak- sadece Mina'yla başa çıkmaya yetkili olmaz, buna mecbur olur."

Bain bir kaşını kaldırdı. "Bunu ispatlayabilir misin?"

"Henüz hayır," dedim. "Fakat bir yolunu bulacağım."

25

strateji

Lafı dolandırmadan Finn'e, "Kraliçe Wendy'yi ne kadar tanıyorsun?" diye sordum.

Eve geldiğimde Finn bulaşık yıkıyordu. Fakat benimle konuşmak için tezgâha sırtını dayayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Mia bir süredir evin en geniş yatak odasında çocukları uyutuyordu. Soruyu sorduğumda odadan çıkıp yanıma geldi.

Finn ağırlığını bir ayağından diğerine verip eşine baktı. Nihayet, "Wendy'yi epey iyi tanıyorum," dedi.

"Kanin'e savaş açmasını sağlamak için ne yapmak gerekir?" diye sordum.

Finn geriye kaykıldı. Gözleri hayretten fal taşı gibi açıldı. "Ne? Senin krallığını yok etmeye değil, ona yardım etmeye çalıştığını sanıyordum."

"Çalışıyorum," dedim. "Krallığı yok etmek isteyen Kanin Kraliçesi Mina ve daha fazla zarar vermemesi için onu yerinden etmenin bir yolunu arıyorum."

Finn şakaklarını ovuşturdu. "Kraliçeni tahttan indirme-

ye niyetlisin. Neden ihanetle suçlandığını anlayabiliyorum."

"Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum fakat bana inanmak zorundasın." Mia'ya baktım. Bir eliyle sırtını destekliyor, sohbetin nerelere varacağından endişe ediyor gibi görünüyordu.

Finn, "Sana inanmıyor değilim," dedi. "Kraliçe ve şansölyeyle brifinglere katıldım. Doldastam'de tuhaf işler döndüğünü biliyorum. Sadece Trylle'in bu konuda ne yapabileceğinden emin değilim."

"Siz çok güçlü bir halksınız! Mina'nın üstüne çekiç gibi inebilirsiniz!" Sözlerime vurgu yapmak için yumruğumu avcuma indirdim. Mia işaret parmağını dudaklarına götürüp arkasında kalan çocuk odasına işaret edince, "Özür dilerim," dedim.

Finn, "Kanin'in büyük bir ordusu var," dedi. "Mina'nın komutası altında *bizimle* savaşacaklar. Bu da -içlerinde kız kardeşimin de olduğu- çok sayıda masum insanın yaralanacağı ya da öleceği anlamına geliyor."

"Bir iç savaş istemiyorum," dedim. "Sadece Mina'nın görevden alınmasını istiyorum Krallığınızın ordusu o kadar güçlü ve yetenekli ki sadece küçük bir kısmı gizli bir görevi yerine getirmek için yeterli gelecektir. Halkınızdan on ya da yirmi kişi Doldastam'e gizlice girip Mina'yı tutuklayabilir."

Finn bir kaşını kaldırıp, "Ve sence Mina, Trylle'in otoritesini öylece tanıyacak mı?" diye sordu. "Direnmeyecek ve muhafızlarını çağırıp kendisini esir almaya gelen yirmi askeri katletmeleri emrini vermeyecek mi?"

"O halde ona suikast yapabilirler," dedim. Kanin Kraliçesi'nin öldürülmesinden bahsedilmesi bile Mia'nın ağzından bir hayret nidası çıkmasına yetmişti.

Finn derin derin soludu. Yüzünde epey sert bir ifade vardı. "Şimdi de işi cinayete mi vardıracaksın?"

"Cinayet denemez buna," dedim. "Krallığı korumak amacıyla yapılıyorsa cinayet olmaz. Mina'yı iktidardan indirmek için tek yol buysa öyle olsun."

Finn, "Öfkeni ve hayal kırıklığını anlıyorum fakat bu bana çok aşırı ve tehlikeli bir plan gibi geldi," dedi.

"Ailen Doldastam'de, Mina'nın zalimce hükümdarlığı altında kapana kısılmış halde. O halde kalmalarını mı istiyorsun?"

Finn, "Elbette istemiyorum," diye çıkıştı. "Fakat Tyrlle'in durduk yere, doğru dürüst bir dayanak olmaksızın bir Kanin iç savaşı çıkarmasını da istemiyorum."

"Doğru dürüst dayanak ne olabilir peki?" diye sordum. "Wendy'yi bunun iyi bir fikir olduğuna ikna etmem için bana ne gerekiyor?"

"Kanin'in Tryllele savaş açması dışında mı?" Finn omuz silkti. Bilmiyorum.

Mia, "Kanin Kraliçesi hakkında ne biliyorsun?" diye sordu. "Karanlık olaylarla ilgisi olduğunu gösterecek herhangi bir delilin var mı?"

Hüzünle, "Pek sayılmaz," dedim. "Wendy'nin zaten bildiği birtakım şeyler var. Mesela Mina'nın tuhaf ve paranoyakça davranması. Fakat tek başına bu yeterli değil. Sanırım Mina kralı öldürdü. Fakat daha fazla bilgi edinmek için Doldastam'e dönemiyorum."

"Ya sırdaşlar ve yandaşlar?" diye sordu Mia. "Kraliçe tüm bu sorunlara tek başına yol açıyor olamaz. Kendisi için çalışan birileri ya da en azından tüm sırlarını aktardığı bir dostu olmalı."

Kennet Biâelse neler döndüğünü biliyordu. Fakat ölmüştü. Viktor Dâlig ise tek başıma yüzleşemeyeceğim kadar tehlikeliydi ve onun için kimlerin çalıştığını bilmiyordum.

Her zaman için Konstantin Black seçeneği vardı. Fakat Konstantin kimsenin inanmayacağı bir itirafçıydı. Sözlerini destekleyecek kanıtlara ihtiyacı olacaktı. Fakat elinde hiçbir kanıt yoktu.

Başımı iki yana salladım. "Sözüne güvenilecek biri yok."

Sonra aklıma bir şey geldi. Bir keresinde Konstantin'le ikimiz konuşurken Mina'nın dört yıldır bunları planladığını öğrenip şaşırmıştım. Konstantin de Mina'nın Evert'la tanıştığından beri tacı ele geçirme planları yaptığını söylemişti.

Fakat bu fikir Mina'nın aklına öylece gelmiş olamazdı. Mina ne denli güce aç ve hırslı görünse de bu fikir yeni olmamalıydı. Herhalde tacı ele geçirmenin yolunu çocukluğundan beri arıyordu.

Gözlerimi Finn ve Mia'ya çevirip, "Mina'nın kirli çamaşırlarını dökmek için Doldastam'e dönemem, bu yüzden daha geriye gideceğim" dedim. "Iskyla'ya gitmem gerek."

"Iskyla'ya mı?" dedi Finn.

"Nunavut'ta küçük ve ücra bir Kanin kasabası," dedim. "Mina oralı. Planı için uzun zamandır kafa yoruyorsa -ki bence öyle- işe oradan birileriyle çalışarak başlamıştır."

Artık nihayet bir planım olduğu için bir dakikayı bile boşa geçirmek istemiyordum. Bu yüzden dönüp hızla Hanna'nın odasına gittim. Finn birkaç adım arkamdan geliyor, bana bir dakika beklememi söylüyordu.

Ben aceleyle çantamı hazırlarken Finn, "Bryn, bence

bu iyi bir fikir olmayabilir," dedi. "Tüm kabileler peşinde. Bir Kanin kasabasına gidersen seni gördükleri yerde tutuklarlar."

"Iskyla son derece ücra bir yer," dedim. "Orada beni tanıyacaklarından şüpheliyim."

Finn hissizce, "Aynaya baktın mı sen?" diye sordu.

Çantamı hazırlayınca yüzümü ona çevirdim. Kapı aralığında durup bana baktı. Siyah gözlerinde ciddi bir ifade vardı.

"Ebeveynin ve kız kardeşin Doldastam'de," dedim. "Benim ebeveynim, dostlarım ve birçok masum insan da. Gizlenip fırtınanın dinmesini bekleyemem. Bir şeyler yapmazsam -senin ve benim gibi insanlar bir şeyler yapmazlarsa- bu fırtına dinmeyecek."

Finn derin bir nefes aldı. "Hızlı yolculuk etmen gerekecek. Krallığın garajında kimsenin kullanmadığı birkaç motosiklet var. Senin için birini getireceğim."

26

soğuk

Uçağın alçalmasıyla midem altüst oldu ve koltuğun kolçağına daha sıkıca yapıştım.

Pilot, "Şehre yaklaşırken küçük bir türbülansla karşılaştık," diyerek beni teskin etmeye çalıştı. Cesaret verici sözler etmek için arkasına dönmüştü. Ben ise önündeki kontrol paneline bakmasını tercih ederdim.

Normalde uçmayı pek sorun etmesem de bindiğim uçak hayatım boyunca bindiklerimin uzak ara en küçüğüydü ve rüzgâr her yön değiştirdiğinde sağa sola yatıp yalpalıyordu. Uçuş epey sarsıntılı geçmişti ve yolculuk hayatımın en uzun üç buçuk saati olmuştu.

Förening'de Finn bana bir motosiklet ve birkaç troll haritası bulmuş; elinden geldiği kadar çok para vermişti. Para teklifini reddetmek istesem de Ridley'nin bana verdiği nakit suyunu çekmek üzereydi.

Affedilmemin bir şartı Förening'deyken Finn'in bana göz kulak olmasıydı. Kapıdan geçtiğimdeyse yine tek başımaydım.

Finn bana Wendy'nin beni Förening'e bir daha asla kabul etmeyebileceği uyarısında bulunmuştu. Affını bir kenara attığım için ikinci kez aynı lütufta bulunmayabilirdi.

Fakat bu riski almam gerekiyordu. Mina'yı durdurmak her şeyden önce geliyordu. Özgürlüğümden bile.

Finn ve Mia'ya benim için yaptıkları her şey için tekrar tekrar teşekkür etmemin ardından motosiklete atlayıp günün geri kalanında Winnipeg'e yolculuk etmiştim. Kanada'ya dönmek, Kaninlere ve Viktor Dålig'e yakın olmak korku vericiydi. Geceyi perdelerini çektiğim bir motel odasında gizlenerek geçirmiştim.

Motelde geçirdiğim zaman aklıma Konstantin'le geçen günleri getirince onun kim bilir neler yaptığını, iyi olup olmadığını düşündüm. Bana kendisiyle temas kurmamı sağlayacak bir yol göstermemiş, sadece ona ihtiyacım olursa beni bulacağını söylemişti. Fakat onun bana ihtiyacı olup olmadığını bilmem mümkün değildi.

Konstantin'in yüzünü o ARANIYOR posterinde gördüğüm o an beni tuhaf bir şekilde sarsmıştı. Bunun nedeni sadece arkadaş olmamız değil, posterin Mina'dan gelen açık bir mesaj olmasıydı: Konstantin'in davranışı hoş görülmeyecekti.

Fakat Konstantin uzun zamandır kaçıyordu ve yetkin, zeki biriydi. Başının çaresine bakabilirdi. Buna inanmam gerekiyordu. Çünkü inanmazsam o acı gerçeği, yani Konstantin'in şimdiden ölmüş sayılabileceği ve ona yardım etmek için elimden hiçbir şey gelmeyeceği gerçeğiyle yüzleşmem gerekecekti.

O gece huzursuz uyudum; Kasper ve Ridley'yi gör-

düğüm her zamanki rüyalarıma şimdi Viktor Dålig'in Konstantin'e işkence ettiği ve Mina'nın onları izleyip güldüğü rüyalar eklenmişti.

Sabah olunca bulabildiğim en ucuz uçağı kiralamıştım. Şimdi ise bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyordum. Yere sorunsuzca inmemiz karşısında ferahladığım kadar şaşırmıştım da.

Nunavut'ta şehirleri birbirine bağlayan yollar yoktu. Arktik iklim yolların bakımını yapmayı ve o yollarda yolculuk etmeyi imkânsız kılıyordu. Bir yerden diğerine gitmenin en iyi yolu uçaklardı. Fakat Iskyla öyle ücra bir yerdeydi ki bir uçak pisti yoktu. Bu yüzden Iskyla'ya en yakın insan yerleşim bölgesine uçmuştum.

Uçaktan indiğimde fırtına ve kar yağışı vardı. Bu bana evimi hatırlatmıştı. Soğuk hava bana hep evimi hatırlatırdı. Kuzeyde bahar yüzünü göstermeye başladığından hava çok da kötü sayılmazdı. Son birkaç haftada sıcak havaya alıştığımdan soğuğu uzak tutmak için şapkamı başımdan aşağı iyice çektim.

Neyse ki uçak pistinden çok da uzak olmayan ve motorlu kızak kiralayan bir yer buldum. Cebimde Iskyla'ya giden yolu gösteren bir harita vardı. Haritaya buzlu tundraya yapacağım yolculuktan önce üç kez göz atmıştım. O kuş uçmaz kervan geçmez yerde kaybolmayı hiç istemezdim.

Haritamdan anladığım kadarıyla Iskyla şehirden yaklaşık yüz elli kilometre ötedeydi. İki saatten kısa sürede orada olacağımı düşünüyordum. Bu yüzden neredeyse iki buçuk saat geçip de hâlâ kasabayı bulamayınca endişelenmeye başladım.

Etrafımda dönüp yönümü tekrar tayin etmeye çalıştım.

Yakınlarda önemli ırmaklar ve dağlar olmadığı gibi yer şekilleri de kasabaya yakın mı yoksa epey uzak mı olduğumu belli etmiyordu. Beyaz uçsuz bucaksız uzanıyordu.

Pes edip geri dönecekken uzaktaki bir şey gözüme ilişti. Motorlu kızağı son sürat gördüğüm şeye doğru sürdüm. Buzlu rüzgâr yüzümü ısırıyor, karı uzak tutan yün kapüşonumu her an başımdan çıkaracakmış gibi sert esiyordu.

Yaklaşıyordum. Kasaba ileride belirmeye başladı. İç içe geçmiş birkaç gri ev ve birkaç farklı bina. Ben kasabaya yaklaşırken evlerden birinin yanındaki iki üç Sibirya kurdu bana havladı.

Nunavut'un kasabalarında evleri birbirlerine, yerel markete ve dükkânlara bağlayan birkaç yol olurdu. Burası da öyle bir yerdi. Yol kasabanın diğer ucunda bir çıkmazla sonlanıyordu. Yolun sonunda büyük, silik bir tabela vardı. Motorlu kızağımla tabelanın başına gittim.

Tabelada iri, beyaz harflerle ISKYLA'YA HOŞ GELDİNİZ yazıyordu. Altında da ᐃᓐᓇᕐᒃ yazılıydı. Kuzey Kanada'da yaşadığım için Kanada Eskimolarının dili olan Inuktitut'u öğrenmem gerekmişti. Semboller kabaca, "Buza Hoş Geldiniz," diyordu. Çünkü *Iskyla* İsveççe aşağı yukarı "buz gibi" demekti.

Karşımdaki küçük ve az sayıdaki eve baktım ve kabullenmişlikle dolu bir nefes verdim. Iskyla'ya ulaşmayı başarmıştım. Artık tek yapmam gereken benimle Mina hakkında konuşacak birini bulmaktı.

27

iskyla

Isınacak bir yer ve sorularımı sormanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Bu yüzden en iyi seçeneğim ana yol *üzerindeki bir handı. Hanın kapısının üzerinden sarkan* çarpık tabelaya bakılırsa gayet yerinde bir ismi vardı: Donmuş Han.

Geniş, kare binanın çatısında her an birinin üzerine düşecekmiş gibi duran sarkıtlar vardı. Binanın beyaz boyası kenarlardan dökülmüş, alttaki gri ahşap ortaya çıkmıştı. Kapıyı açtığımda müthiş bir gıcırtı çıkardı. Oluşan cereyanla arkamdan esen kuvvetli rüzgâr beni hanın içine itti.

İçeride epey küçük bir bekleme odası vardı. Uyumsuz renklerdeki, yıpranmış eşyalar güçbela yanan bir şömineye doğru çevrilmişti. Halı soluk kırmızıydı ve duvar kâğıdı bir yüzyıldır değiştirilmiyormuş gibi duruyordu.

Harap bir korkuluğu olan bir merdiven duvar boyunca uzanıyor, bir işyerinden çok bir çiftlik evine aitmiş gibi duruyordu. Aslen doğu duvarı boyunca uzanan, üzerinde

bir zil ve duyuru panosu olan bar olmasa pekâlâ birinin evine habersiz girdiğimden endişe edebilirdim.

Barın arkasındaki kapı açıldı ve yaşı on beş kadar görünen bir kız dışarı çıktı. Dolgun dudaklı, gözleri kehribar rengi kızın yüzü asıktı.

Boynunda beş altı kolye vardı. Uçlarında ahşap ya da fildişi süsler olan kolyelerin hepsi el yapımı gibi görünüyordu. Kızın bileklerine taktığı kalın deri ve kenevir kayışlar uyumlu renklerdeydi.

Kız, "Unnusakkut," dedi. Ağzından *u-nüuv-sovkut* gibi çıkan sözcük Inuktitut'ta, "Tünaydın," demek olsa da ilk kez bu kadar sıkıntılı ve bıkkın telaffuz edildiğini işitiyordum.

Inuktitut'um iyi olmadığından, "Tünaydın," diye karşılık verdim.

Okulda İngilizce ve Fransızca öğrenmemiz şarttı. Bunun nedeni değiştirilmiş çocuklarımızın çoğunun Kanada ya da ABD'de olmalarıydı. Atalarımızın dili olduğu için İsveççe de öğrenmiştik. Doldastam'in etrafında yaşayan Eskimo halkıyla bir benzer iletişimimiz olduğu için temel düzeyde Inuktitut da öğrenmiştik. Ancak bu dili nadiren kullandığımdan epey gerilemişti.

"A?" Ben yüzümü saran atkıyı çıkarırken kız bana hayretle baktı. "Buraya gelenlerin çoğu Eskimo'dur."

Şapkamı çıkarıp elimi saçlarımda gezdirdim. "Aslen Doldastamliyim."

Kız gözlerini kısıp bana baktığında aradaki fark pek belli olmasa da sol gözünün sağ gözünden biraz daha büyük olduğunu fark ettim. Burnu küçük, ucu kalkıktı. Teni de soluk değil, açık görünüyordu. Dağınık, sarı saç-

ları omuzlarının hemen üzerine iniyordu.

"Doldastamli gibi görünmüyorsun," dedi. Fakat ben de onun Kanin gibi görünmediğini fark etmiştim.

"Fakat Doldastamliyim."

O anda kızın arkasındaki duyuru panosundaki ARANIYOR posterini fark ettim. Bain'in bana gösterdiği posterdi bu. Konstantin Black'in hemen yanında yüzümün dosdoğru bana bakan siyah-beyaz bir fotoğrafını gördüm. O an oraya gelmekle hata yapmış olacağımı fark ettim.

Kız, "Sen de benim gibi melez misin?" diye sordu. Gözleri parlarken kambur duruşunu da düzeltti.

Başımı salladım. "Kanin ve Skojare'yim."

Çarpık bir gülümsemeyle kendisine işaret edip, "Omte ve Skojare," dedi.

Sempatik görünmeyi ümit ederek ben de ona gülümsedim. "Böyle bir soydan gelen birileri nadiren çıkar."

"Geldiğin yerde öyle olabilir. Fakat burada durum farklı. Iskyla oralarda unutmayı tercih ettikleri troll'lerin toplanma yeri; istenmeyen bebeklerin, uyum sağlayamayan kanun kaçağı, değiştirilmiş çocuklar ve hiçbir yerde dikiş tutturamayan melezler." Başını iki yana salladı. "Ben de kendimi burada öyle buldum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Ebeveynim gayrimeşru bir çocuk yüzünden dışlanmak istenmeyen asilzadelerdi. Fakat belli ki annem beni soğukta ölüme terk etmeyecek kadar çok seviyormuş." Gözlerini devirdi. "Böylece bir haftalıkken beni buraya bırakmışlar. Hancı da o zamandan beri beni durmadan çalıştırıyor."

İşin aslı Iskyla hakkında pek bir bilgim yoktu. Dışa

kapalı bir yer olduğundan burası hakkında konuşmamız için bir neden olmuyordu. Fakat tüm troll toplumunun en izole kasabalarından biri olduğundan istenmeyenlerin toplandığı bir yer olması akla yatkındı.

"Bunu işittiğime üzüldüm," dedim. Samimiydim de. Beni isteyen ve seven bir ailem olmasına rağmen bir melez olarak büyümek epey zorlu bir deneyimdi. Böyle bir yerde, kimsesiz büyümenin nasıl bir tecrübe olacağını hayal bile edemiyordum.

Kız omuz silkti. "Beter olabilirdi." Sonra alnı kırıştı ve bir şeyi hatırlamış gibi başını yana eğdi. "Hey, sizin kralınız mı ölmüştü?"

Konuyu öyle sıradan bir şeymiş gibi açması karşısında afallamıştım. Kanin başkentinde yaşamadığımdan ve krallık için çalıştığımdan asilzadelerden bahsederken hürmet gösterilmesine alışıktım. Fakat kız bir kralımız olduğunu bile bilmese şaşırmazdım.

Belli ki Iskyla'da her şey farklıydı. Kasaba krallığın geri kalanından -coğrafi ve sosyal açıdan- son derece kopuktu. Krallığın özel, küçük adası gibiydi.

Ciddi bir tavırla, "Öldü," dedim.

"Iskyla'dan kimsenin cenaze törenine katılmasına izin verilmediğini işittim," dedi kız. Sonra gözlerini yere dikip, "Zaten biz de gitmezdik ya," diye ekledi.

Biri arka taraftaki odadan, "Ulla!" diye bağırdı. "Konuğumuzun zamanını boşa harcamayı kes de ona odasını göster."

Kız bir kez daha gözlerini devirdi. Bu kez daha abartılı bir şekilde. "Özür dilerim. Odanın anahtarını getireyim."

Kız arkasına dönüp arkadaki odaya gitti. Oraya geçer

geçmez hancıyla atışmaya başladılar. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde barın üzerine sıçrayıp öne eğildim. ARANIYOR posterini duyuru panosundan koparıp buruşturdum ve cebime attım.

Tam bardan yere indiğim sırada kapı yeniden açıldı. Genç kız elinde iri, oymalı tahta parçasına bağlı kocaman bir anahtarla çıkageldi.

"Haydi." Kız merdivene yönelip kendisini takip etmem için el etti. Basamaklar ayaklarının altında gıcırdıyordu.

Kızın peşinden giderken üzerindeki giysilerin ne kadar hırpani olduğunu fark ettim. Uzun süveterinin kenarları yıpranmıştı ve kapüşonlu kürk yeleği yamalarla kaplıydı. Kalın taytının dizleri incelmişti ve tozlukları bile epey eskimişti. Soğuğa rağmen ayakları çıplaktı. Tırnaklarına *mavi oje sürmüştü ve bir ayağında bir yüzük* vardı.

Kız merdiven sahanlığına çıkınca üzerinde 3 rakamı olan kapıyı açıp geçmem için eliyle tuttu. Kızın yanından geçip içinde çift kişilik yatak ve sallanan koltuk olan dar odaya girdim. Yatağın üzerine bir sürü örtü yığılmıştı ve duvara tozlanmış bir kutup tavşanı asılmıştı.

Çantamı yatağın üzerine atıp kıza doğru döndüm. "Affedersin, ismin neydi acaba?"

"Ulla Tulin." Kız kapı tokmağını tutup kapıya yaslanınca elini tutmak için hamle etmedim.

"Bryn." ARANIYOR posterini hatırlayabilir diye soyadımı ona söylememiştim. Her halükarda Ulla'nın beni tanıdığını belli edecek hiçbir tepki vermedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Bir ihtiyacın olursa bana haber ver. Başka müşterimiz olmadığından pek işim yok. En azından sana yardımım dokunsun."

"Aslında yardımına ihtiyacım var."

Ulla birden canlanıp odaya adım attı. "Ya?"

"Mina Arvinge hakkında ne bildiğini soracaktım," dedim. Kral Mina'nın kızlık soyadıydı bu.

Ulla başını yana eğdi. "Bu isim bana tanıdık geldi. Fakat artık buralarda soyadı Arvinge olan birilerinin yaşadığını sanmıyorum." Düşünürken gözü dalan kız tekrar bana bakıp, "Kraliçenin adı da Mina değil miydi?" diye sordu. "Birisi bana onun bir zamanlar burada yaşadığını söylese de yalan söylediğini düşünmüştüm. İnsanlar buraya kaybolmak için gelirler." Sonra hüzünle, "Kimse de buradan kolay kolay çıkamaz," diye ekledi.

Onu neşelendirmek için nafile bir çabayla, "Eminim çıkanlar oluyordur," dedim. Mina ve kraliçe arasında kurduğu bağlantıya değinmekten sakındım. Ne aradığımı ne kadar az bilirse o kadar iyiydi.

Ulla artık kasabadan ayrılıp ayrılmamayı umursamıyormuş gibi omuz silkti. "Burada sadece sekiz yüz seksen sekiz kişi yaşıyor. Bu yüzden herkesin herkesi çok iyi tanıyacağı düşünülebilir. Fakat işin aslı insanların çoğu içine kapanıktır. Sırlarımızı saklamayı severiz."

"Mina adında birini tanıyor musun?" diye bastırdım. "Muhtemelen buradan beş yıl kadar önce taşınmıştı."

"Beş yıl önce mi?" diye sordu Ulla. Durup düşündü. "Kate Kissipsi'nin kasabadan ayrılan birkaç kız kardeşi oldu. Ne zaman gittiklerinden emin değilim. Fakat onunla konuşabilirsin. Bir şeyler biliyor olabilir."

"Onun nerede yaşadığını biliyor musun?" diye sordum.

"Kasabanın kuzey ucunda." Ulla gerisine işaret edip, "İstersen seni oraya götürürüm," dedi.

"Bunu yapar mısın? Harika olur."

"Evet." Ulla'nın yüzünde yayvan bir gülümseme belirdi. Herhalde handan çıkma fikri onu heyecanlandırmıştı. "Önce akşam yemeği hazırlamam gerek. Sen de yemek yiyebilirsin. Öyle heyecan verici bir menü yok. Sadece haşlanmış patates ve ukaliq."

Ulla'nın ağzından çıkan *uv-ka-lik* seslerini elimden geldiğimce çıkarmaya çalışarak, "Ukaliq mi?" diye sordum.

"Affedersin, yani kutup tavşanı." Yüzünde abartılı bir bıkkınlık belirdi. "Burada hep tavşan yiyoruz." Sonra başını bu düşünceden arındırmak istermiş gibi iki yana salladı. Gülümsemesi geri geldi. "Yirmi dakika sonra akşam yemeği için buluşuruz. Sonra seni Kate'e götürürüm."

28

ziyaretçiler

Ulla fok derisinden, kürk astarlı Eskimo botlarını ayağına geçirip, "Yürümek zorundayız," dedi."Sadece bir buçuk kilometre kuzeyde. Yani o kadar da uzak sayılmaz."

Hanın lobisindeki Ulla gibi giysilerimi bedenime sıkı sıkı sararken, "Neden yürümek zorundayız?" diye sordum.

"Çünkü Kate ziyaretçileri sevmez. Bu yüzden geldiğimizi işitmese daha iyi olur." Bu sözlerin ardından Ulla dönüp ön kapıya doğru yürümeye başladı. "Hadi gidelim. Karanlık çökmeden geri dönmemiz gerek."

Karanlığın çökmesine hâlâ saatler olsa da onunla tartışmadım. Peşi sıra soğuğa adım attım. Hanın önündeki merdivenden inip yarım blok kadar yürüdük. Sokaklar tenhaydı ve içinde yaşayanlar olduğunu bilmesem burasının bir hayalet kasaba olduğunu düşünebilirdim. Fakat Ulla orada gerçekten insanların yaşadığını söyleyerek şüphelerimi giderdi.

Bloğun sonunda sağa dönüp bakımsız bir patikaya girdik. Patikada etrafına kıyasla daha az kar olduğuna

bakılırsa üzerindeki kar kışın bir aralar kürenmiş olmalıydı. Yine de karla örtülmüştü.

İkimiz kasabadan çıkarken, "Kate neden ziyaretçilerden hoşlanmıyor?" diye sordum.

"Burada kimse ziyaretçileri sevmez." Ulla yüzüne sardığı kalın atkının gerisinden sesini duyurabilmek için yüksek sesle konuşuyordu.

"Burası ıssız bir yer gibi," dedim.

Kirpiklerine bir kar tanesi takılmış olan Ulla bana bakıp, "Bir de bana sor," dedi.

Epey uzun bir süre yürümemizin ardından Ulla yerde bir kar yığını gibi duran noktaya işaret edip orada Kate'in evinin olduğunu söyledi. İkimiz yaklaştıkça ev şekillenmeye başladı. Yere öyle yakındı ki Ridley'nin evi gibi büyük bir kısmı yüzeyin altına inşa edilmiş olmalıydı. Muhtemelen hem kamufle olması hem de sert geçen kışlarda yalıtım sağlaması için üzeri karla kaplanmıştı.

Sanki evin önünde kirli karlar hareket ediyordu. Fakat kar yığınlarını andıran iki beyaz kütle üzerimize gelmeye başlayınca hareket edenin kar olmadığını hemen fark ettim. Evin dışında uzanan iki iri kurt şimdi Ulla ve bana doğru koşuyor, hırlıyor, havlıyordu.

"Kurtları olduğunu söylemeyi unutmuşum," dedi Ulla.

Kurtlar hızla bize yaklaştığından gerilemeye başladım. "Buradan gitsek iyi olacak."

"Yo, koşma!" diye bağırdı Ulla. "O zaman peşine takılırlar."

"Eh, kurtlarla çıplak elle boğuşma uzmanı sayılmam. O halde ne yapmamızı önerirsin?"

Kulübenin ön kapısı açıldı. Siyah bir siluet elinde bü-

yük bir av tüfeğiyle dışarı adım attı.

Tüfekli figürün, "Magni! Modi!" diye bağırmasıyla üzerimize sıçramaya hazırlanan kurtlar bize birkaç metre kala durdu. "Gelin buraya!"

Bana daha yakın olan kurt duraksayıp bir kez daha hırladı. Sonra diğer kurtla beraber dönüp kulübeye doğru koşmaya başladı. Tüfek hâlâ evin sahibinin elinde olsa da köpekleri geri çağırmıştı ve bu iyiye işaretti. Ağır adımlarla kulübeye yürüdüm. Bir saniye sonra Ulla peşimden geldi.

Kadın bize, "Kimsiniz? Ne istiyorsunuz?" diye bağırdı.

"Bir dakika konuşacaktım seninle. Tabii senin için uygunsa."

Kalın bir kürk giyen kadının kapüşonu yüzünü epey kapattığından sadece bana somurtan ağzını görebiliyordum. Yanında iki kurduyla teklifimi uzunca bir süre düşündü.

Nihayet, "Buraya kadar yürümüşsünüz," dedi. "Sizi içeri almalıyım." Kadın bizi beklemeden kulübeye döndü. Kurtlar peşinden gitti.

Eve girmemin tehlikeli olup olmayacağından emin olmadığımdan Ulla'ya doğru döndüm. "İstersen kasabaya dönebilirsin. Buradan sonrasını ben hallederim."

"Olmaz. Kasabadaki her şeyden daha heyecanlı bu."

Orada dikilip Ulla'yla tartışmak istemiyordum. Özellikle de tüfeği ve kurtları olan biri beni beklerken. Bu yüzden başımı sallayıp yürümeye başladım.

Kulübenin içindeki duvarlar gri, işlenmemiş ahşaptandı. Bir tek odaya bir odun sobası, küçük bir mutfak masası ve yatak sığdırılmıştı.

Evin sıcaklığı beni şaşırttı. Kadın çoktan kürkünü çıkarıp yatağın üzerine bırakmıştı. Uzun, siyah saçlarının kıvırcık örgüsü dizlerine kadar iniyordu. Bol, siyah bir elbisesi ve yün tozlukları vardı. Ulla gibi o da çok sayıda ahşap ve fildişi takı takıyordu.

Ulla ile içeri girdiğimizde kadın bir buz sandığının içinden çıkardığı et parçalarını iki metal kaba dolduruyordu. Şapkamı ve atkımı çıkarıp kadının işini bitirmesini bekledim. Kadın kâseleri kurtların önüne koyana dek hayvanlar heyecanla inledi. Sonra kadın dikkatini yeniden bize çevirdi.

Gözleri koyu gri, kirpikleri kalın olan kadın üzerinde kürk giysiler olmadan gözüme epey minyon göründü. Yirmili yaşların başlarında olmalıydı. Fakat kollarını kavuşturarak bana bakarken yüzünde çok daha yaşlı ve hayatın sertleştirdiği birinin ifadesi vardı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Sen Kate Kissipsi misin?" dedim.

Kadın hissiz bir tonda, "Bana öyle sesleniyorlar," diye yanıt verdi.

"Birini arıyordum ve Ulla Tulin..." Yanımda duran Ulla'ya işaret ettim. Ulla, Kate'e el salladı. "Senden bilgi alabileceğimi söyledi."

"Magni ve Modi de olmasa yapayalnız yaşayan biriyim." Kate henüz tam çözülmemiş kırmızı eti sabırsıca çiğneyen kurtlara baktı. "Sana yardım edebileceğimi sanmam."

Neredeyse çaresizce, "Mina Arvinge adında biri hakkında bir şeyler biliyor musun?" diye sordum. "Herhangi bir şey?"

Bir an için Kate'in gözleri fal taşı gibi açılsa da ifade-

sindeki sertlik değişmedi. Nihayet uzun bir nefes verdi. "Evet. Kız kardeşim olur."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "O senin kız kardeşin mi?"

"O halde sanırım bize çay hazırlamalıyım." Kate sırtını bize çevirip ocağın başına gitti. "İçeri geçip oturun. Bana uzun bir konuşma olacak gibi geliyor."

29

yakınlık

"Tüfek için özür dilerim," dedi Kate. Kapının yanında duran silaha baktı.

Bir an önce sohbete başlamak için aceleyle, "Sorun değil," dedim.

Ulla ve ben ceketlerimizi çıkarıp masaya geçerken Kate çay hazırlıyordu. Metal çaydanlık ıslık çalınca Kate yanımıza gelip yıpranmış seramik kupaların içindeki çay poşetlerinin üzerine sıcak su döktü.

Kate karşımıza oturup, "Bu yıl nanuq'larla sorunlar yaşadık," dedi. Eve çok yaklaşıyorlar ve normalden daha saldırganlar. Uzun kış onları perişan etti."

Nanuq hatırladığım birkaç Inuktitut sözcüğünden biriydi. "Kutup ayısı" anlamına geliyordu. Doldastan'in çevresinde de çok sayıda kutup ayısı olsa da oradaki ayılar neredeyse hiçbir zaman saldırgan bir tavır sergilemezdi. Yine de daha konuşmamın başında Kate'in iddialarına şüpheli yaklaşıp onunla zıtlaşmak istemiyordum.

Kate kupasına bakıp, "Bana Kate Kissipsi diyorlar fa-

kat gerçek adım bu değil," dedi. Kurtlardan daha iri olanı odun sobasının yanında uzanırken diğeri Kate'in ayaklarının dibine uzanmıştı. "Buraya ben yedi yaşındayken geldik ve burada kimse yetim çocukları yanlarına almak istemedi."

Kate, Ulla'ya bakıp ciddi bir tavırla başını salladı.

"Buraya öyle çok bebek ve çocuk bırakılıyor ki," dedi. "O yüzden artık yüreğini ve evinin kapısını bu çocuklara açan pek olmuyor.

Kaninlerin hiçbiri bizi buraya kabul etmese de sonunda yakınlarda yaşayan bir Eskimo ailesi bizi yanına aldı. O zaman Kissipsi adını aldım. Inuktitut'ta 'yalnız' anlamına geliyor ve hayatımı en iyi tanımlayan sözcük de bu gibi." Kate, "Arvinge de Mina'nın gerçek soyası değil zaten," diye ekledi.

Kate'in ağzından bu sözler çıkar çıkmaz birden kafama dank etti. Kaninler resmi unvanlarda, isimlerinde hatta soyadlarında İsveççe sözcükler kullanmayı alışkanlık edinmişlerdi. Bu o kadar yaygındı ki o ana dek Mina'nın sözde kızlık soyadı üzerine hiç kafa yormamıştım.

Sesli düşünerek, "*Arvinge* İsveççede 'vâris' anlamına geliyor," dedim. Sonra taşlar yerine oturmaya başladı. "Ve buraya yedi yaşında gelmiştiniz? Sene 1999'du, değil mi?"

Kate başını sallasa da onay vermesine bile gerek yoktu. Şimdi her şeyi anlıyordum.

Sandalyeme yaslandım. "Aman Tanrım. Siz Viktor Dâlig'in kızlarısınız."

Kate, "Babam Karmin'e kısaca Mina derdi," dedi. "Babamın takma isim taktığı *tek* çocuğuydu o. En büyük ve en sevdiği de." Hırçın bir iç çekti. "Buraya geldiğimizde

kız kardeşim Mina Arvinge adını aldı. Kendisini gerçek ismimizin kötü şöhretinden soyutlamaya çalışıyordu."

Viktor on beş yıl önce kralı öldürmeye çalışınca ölüm cezasına mahkûm edilmişti. Fakat pek çok kişi en ağır cezanın Viktor'ın üç kızına verildiğini düşünüyordu. Çünkü Viktor'ın krala saldırmasının nedeni en büyük kızı Karmin'in -yani Mina'nın- tahtı hak ettiğini düşünmesiydi. Kral Evert, Viktor'ın çocuklarının sadece çocuk olsalar da ağır bir ceza almaları gerektiğine inanıyordu.

Viktor'ın üç kızı unvanları ve soyadlarından mahrum bırakıldıktan sonra krallıktan sürgün edilmişti. En büyükleri Karmin'di ve o zaman sadece on yaşındaydı. Kızların anneleri ölünce ve babaları bir kanun kaçağı olunca küçük kardeşlerinin sorumluluğu Karmin'e kalmıştı.

"Sürgün edildikten sonra gidecek bir yer bulamadık," dedi Kate. "Değiştirilmiş çocuklar değildik. Bu yüzden de hep Doldastam'de yaşamıştık. Ayrıca insan dünyası hakkında eğitimli iz sürücülerin aksine o dünyayı hiç tanımıyorduk.

Krallıktan atılmamızdan önce şansölye bize içinde giysiler ve biraz da para olan bir çanta getirdi. Bize Iskyla'ya gitmemizi söyledi. Oradaki halkın krallığın kurallarına hemen hiçbir zaman uymadığını ve orada kimsenin bizi tanımayacağını söyledi. Haklıydı da."

O günlerde asıl şansölye hastalandığından babam vekil olmuştu. Kızlara yardım edip onları güvenli bir yere gönderen kişi babam olmalıydı. Yıllar sonra, babamın onlara yardım ettiğini bilmesine rağmen Mina kendisini kraliçe ilan etmediği için babamdan intikam almak isteyecek, onu öldürmesi için Konstantin'i gönderecekti.

"Babamız uzun zaman bizden uzak kaldı," dedi Kate. "İşin aslı onun asla geri dönmemesini istedim."

Ulla kollarını masaya koyup öne eğildi. "Neden? Babam beni bir kez olsun ziyaret etse ben sevinirdim."

Kate, Ulla'ya, "Babanın intikam takıntısı olacağını sanmıyorum," diye karşılık verdi. "Dürüst olmak gerekirse daha babam yanımıza gelmeden önce de Mina'nın aklında intikam planları vardı. Fakat babam altı, yedi yıl kadar önce döndüğünde Mina'nın planları tek güdüsüne dönüştü. Aralarında sadece herkese nasıl bedel ödeteceklerini konuşuyorlardı."

"Bunu nasıl yapacaklar?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Kate başını iki yana salladı. "Onlara aldırış etmemeye çalıştım. Kız kardeşim Krista ve ben intikamı çok da önemsemiyorduk. Babam bizi de dahil etmeye çalışsa da Krista sonunda âşık olup erkek arkadaşıyla Edmonton'a taşındı. Ben burada kalsam da elimden geldiğince babamdan ve Mina'dan uzak durmaya çalıştım.

Planları hakkında bildiğim bir şey varsa o da Mina'nın bana bir baloya gidip orada kralı kendisine âşık edeceğiydi. Bana gülünç gelmişti bu. Evert'ın onu tanıyacağından emindim. Fakat Mina, Evert onu son gördüğünde on yaşında olduğunu; şimdi ise yirmisinde bir kadın olduğunu söyledi. Üstelik Evert'ın büyükannesiyle bizim büyükannemiz kardeşler."

Kate burnunu kırıştırdı. "Asilzadelerin her zaman soylarını saf tutmaya çalıştığını bilsem de bu tarz şeyler bana hep iğrenç gelmiştir."

"Fakat Evert onu tanımadı ve âşık oldu," dedim.

Kate güldü. "Buna çok şaşırmıştım. Mina nişandan

sonra dönüp bana servet ve ihtişam vaatlerinde bulundu. Ona bunların hiçbirini istemediğimi, kendisinin de bu işin peşini bırakmasını söyledim. İntikam kimseye mutluluk ve huzur getirmez. Ona 'Can düşmanınla evli olduğun bir hayat nasıl bir hayat olur?' diye sordum. Mina bana gözlerinde soğuk ve sert bir ifadeyle bakıp 'Bu en büyük başarım olacak ve bunu asla anlayamayacağın için sana acıyorum,' dedi." Kate yüzünü ekşitti. "Bana söylediği son söz de bu oldu."

"Evert'ın geçen hafta öldürüldüğünden haberin var mı?" diye sordum.

Kate gözlerini yere dikti. "Hayır. Bu kadar uzun sürdüğüne şaşırdım. Fakat sanırım artık Mina planlarını uygulamaya başlamış."

"Bir sonraki adımının ne olacağına dair bir fikrin var mı?" diye sordum.

Kate öfkeli gri gözleriyle bana bakıp, "Kesin bir şey söyleyemem," dedi. "Fakat açık konuşmak gerekirse her şey suksraungiksuk olana dek tatmin olmayacağını düşünüyorum."

Başımı iki yana salladım. Kate'in kullandığı sözcüğü tekrar etmeyi bile denemedim. "O da ne demek?"

Ulla, "İngilizcede tam bir karşılığı yok," dedi. "Fakat 'yıkılmak' ya da 'bitirilmek' demek."

Kate, "Yok edilmek' daha yakın bir karşılık olur," dedi.

30

nanuq

Güneş doğar doğmaz kalktım. Bu da saatin sabahın dördü olduğu anlamına geliyordu. Her zamanki kâbuslarım beni doğru dürüst uyutmadığından uyanmanın verdiği ferahlıktan memnundum.

Mina'nın kardeşi olduğu itirafında bulunmasının ardından Kate'in kulübesinde çok da uzun süre oturmamıştık. Ayrılmadan önce ona bize her şeyi neden tüm açıklığıyla anlattığını sormuştum. Kate omuz silkip, "Neden anlatmayacaktım ki?" demişti. "Mina asla benim için gerçek bir kardeş olmadı. Sırlarını saklamam için de hiçbir nedenim yok."

Öğrendiklerimiz Ulla'yı çok heyecanlandırsa da bunların çoğunun ne anlama geldiğini anlamamıştı. Ücra bir yerde büyüdüğünden şimdi kendisini ihanet ve casusluk senaryolarının heyecanına kaptırmıştı.

Dün gece onu odamdan çıkmaya ikna etmekte biraz zorlanmıştım. Ona erkenden yatmam gerektiğini söylemiştim. Fakat aslında sadece olanları sakin kafayla düşünmek istiyordum.

Bunu yaptığımda da Konstantin ve Kate'in söylediklerinin hikâyeyle mükemmelen uyuştuğunu ve bu şeytani, engel tanımayan, kaçık kadının portresini oluşturduğunu gördüm. Mina ve Viktor akıl almaz bir sabır sergilemişler, planlarını hayata geçirmek için *yıllarca* beklemişlerdi.

Ve şimdi amaçlarına ulaşmışlarken Mina'nın yoluna hiçbir şey çıkmaması için ne gerekiyorsa yapacağından emindim. On yıl boyunca plan yapıp nihayetinde her şeyin tepetaklak olmasını kimse istemezdi.

Förening'e dönmem gerekiyordu. Nihayet Kraliçe Wendy'yi Tryllelere Mina'yı tahtından indirmeleri emrini vermesi için ikna edebileceğim kanıtların elime geçtiğini düşünüyordum. Tabii Wendy'nin bana inanacağını varsayarsak. Zira Kate'in şahitlik etmek için Iskyla'dan ayrılacağı yoktu.

Çantamı toplayıp odamın kapısını açtığımda Ulla'nın sahanlıkta beklediğini gördüm. Dün geceki giysilerini değiştirmişti ve kendi çantasını yastık, paltosunu da battaniye niyetine kullanarak uyumuştu.

Kapının açıldığını işitince irkilerek uyandı. "Nihayet. Kalkmışsın."

"*Nihayet* mi?" dedim. "Ne yapıyorsun sen?"

"Seni bekliyordum." Ulla ayağa kalkıp gerindi. "Seninle geleceğim."

"Benimle gelmeyeceksin. Sana dün gece ne söylediğimi biliyorsun. Bu çok tehlikeli."

Ulla, "Biliyorum fakat sana yardımım dokunabilir," diye diretti. "Hem burada kimse beni istemiyor. Kalmak için hiçbir nedenim yok."

"Senin olmayabilir fakat benim var," dedim. "Seni geri

götürecek kadar param yok. Cebimdeki para ancak kendim için bir uçak tutmama yeter."

"Benim param var. Şu güne dek kazandığım her kuruşu kenara koydum." Ulla elini ceketinin cebine sokup şaşırtıcı derecede kalın bir para tomarı çıkardı. "Masraflarımı üstlenip sana yardımcı olabilirim."

İç çektim. "Kaç yaşındasın?"

"On dört buçuk." Kendisini olduğundan büyük göstermeye çalışır gibi belini dikleştirdi. Boyu benden uzun, omuzları benden biraz daha genişti. Muhtemelen Omte genlerinden kaynaklanıyordu bu. "Olgunum ve yaşıma göre kuvvetliyim. Sana yardım edebilirim."

Ona hayır diyecekken yüzündeki çaresiz ve kederli bakışı görünce geri adım attım. Ulla ve Kate'in bana orada büyümek hakkında söylediklerinden sonra kasabada yaşamanın kimse için iyi olmadığına hükmetmiştim.

"Peki," dedim. "Fakat beni yavaşlatırsan seni arkamda bırakırım." Kendime itiraf etmek istemesem de boş bir tehditti bu.

Ulla sevinçten neredeyse ciyaklamayı andıran bir ses çıkarsa da onu susturdum ve yanından geçip merdivene yöneldim. Trylle'e döneceğimden onu yanıma almak bana o kadar da kötü bir fikir gibi gelmiyordu. Ulla, Trylle'de güvende olurdu. Orada ona bu dünyada bir yer edinebilmesi için yardım edebilirlerdi.

Ulla'nın o zamana dek Iskyla'dan dışarı adım atmadığını ancak motorlu kızakla en yakın şehre gittiğimizde anladım. Küçücük şeyler onu şaşırtıyor ve büyülüyordu. Sık sık ona tanınmamamız gerektiğini bu yüzden dikkat çekmeyi bırakmasını söylemem gerekti.

Şaşırtıcı bir şekilde uçakta benden daha endişesizdi. Nasılsa uçuş geçen seferkinden de türbülanslı geçti. Pilot bu durumun yaklaşan tuhaf bir kar fırtınasından kaynaklandığını söyledi.

Bu kez iniş geçen seferkinden iki kat sert olsa da canlı çıkmayı başardık. Pilot fırtına konusunda haklıydı. Kuzeyden amansız bir rüzgâr esiyor, yanında yoğun kar yağışı getiriyordu. Ulla geceyi geçireceğimiz bir otel odası tutup sabah yola çıkmamızı önerse de ben onun şehri daha fazla görebilmek için bir fırsat yaratmak istediğini düşünüyordum.

Benim ise kaybedecek zamanım yoktu. Trylle'e olabildiğince çabuk gitmem gerektiğini biliyordum. Her ne kadar haberleri olmasa da Doldastam'deki herkesin kaderi buna bağlıydı.

Bu yüzden seyahat danışmanlarının uyarısına rağmen bir arazi aracı kiralayıp güneye yöneldim. Ulla fırtınayı ya da yolculuğun uzun süreceğini dert etmiyor gibiydi. Fakat bana ne yapsam onu heyecanlandıracakmış gibi geliyordu.

Yolculuğun ilk bir saat kadarı sorunsuz geçti. Elli kilometrenin üzerine çıkmasam da yol alıyorduk. Sonra birden işler değişti. Arazi aracına geçit vermeyen bir kar yığınına saplanıp yolda kaldık.

Ulla, "Merak etme, ben hallederim," dedi. Arabada Eskimo botlarını çıkarmıştı. Botlarını ve kalın eldivenlerini hızla giydi.

"Ben hallederim de ne demek?" diye sorsam da Ulla çoktan arabanın kapısını açıp karların içine atlamıştı bile. "Ulla!"

Ulla'nın kar fırtınasında kaybolmasına göz yumacak halim yoktu. Ben de arabadan indim. Ulla arazi aracının arkasına geçmiş ve bana eski pilot gözlüklerini hatırlatan bir gözlük takmıştı. Gözlüğün kayışı şapkasının kulaklıklarının altından geçiyordu. Komik görünse de herhalde gözlerini kardan korumakta epey etkiliydi.

Ulla bana hiçbir açıklama yapmadan arabadan atlayan benmişim gibi, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Arazi aracının vitesi boşta mı?"

"Hayır. Park ettim. Neden sordun? Asıl *sen* ne yapıyorsun?"

"Aracı kardan kurtaracağım." Ulla pazılarını sıktı.

Kulağa gülünç de gelse Ulla, Omte kanı taşıyordu. Fulaträsk'te gördüğüm ogre Torun kadar iri olmasa da güçlü olmalıydı.

Ulla'ya, "Dikkatli ol," desem de işe koyulmasına izin verdim.

Araca dönünce vitesi boşa aldım. Ulla'yı görebilmek için dikiz aynasını ayarladım. Başını öne eğip ittiği araç hafifçe sarsıldı.

Birkaç saniye hiçbir şey olmasa da araç aniden ileri fırlayıp kar yığınının içinden geçiverdi. Aracın etrafında kar taneleri uçuşuyordu. Kar yığının ötesinde kalan otobanın daha karsız bir kısmında kayarak durdu.

Arazi aracı durur durmaz Ulla'nın iyi olup olmadığına bakmak için el frenini çekip araçtan indim. Ne de olsa Ulla aracı iterken müthiş bir efor sarf etmiş olmalıydı.

"Ulla!" diye bağırdım. Bir süre onu göremedim. Karların arasında koştum.

Ulla yolun ortasında durmuş sağına bakıyordu. İncin-

miş gibi bir hali yoktu.

Bir kez daha, "Ulla," dedim. "Yaptığın müthişti."

Ulla ruhsuz bir sesle, "Buradan gitsek iyi olabilir," dedi.

"Ne? Neden?" Ulla'nın baktığı yöne ben de baktım.

İleride, yolun birkaç metre ötesinde karın içinde neredeyse görünmeyen iki küçük kutup ayısı yavrusu vardı. Nedense daha küçük olanı bize doğru gelmenin iyi bir fikir olacağını düşünmüştü. Ayının kocaman açtığı iri gözlerinden heyecan okunuyordu.

Doldastam gibi bir kutup ayısı başkentinde yetiştiğimden öğrendiğim önemli bir ders vardı. Nerede bir yavru ayı varsa orada öfkeli bir anne ayı da olurdu.

"Gidelim," dedim.

Ulla hızla yanımdan koşup arazi aracına yöneldi. Ben de dönüp onun peşinden gitmeye yeltensem de geç kalmıştım. Anne ayının nereden geldiğini bile görmedim. Dev, beyaz canavar hırlayıp araçla arama indi. Kaçacak yerim olmasa da ayı zaten beni hiçbir yere salmayacağından bunun bir önemi yoktu.

Ben kendimi yana atamadan ayı devasa pençesini bana doğru salladı. Son gördüğüm de o pençe oldu.

31

acı

Yakıcı bir acı. Beni uyanık tutan buydu. Uyudum mu yoksa uyanık mıydım, hatırlamıyordum. Acı her şeyi bulanıklaştırmıştı.

Sağ yanım kavruluyor gibiydi. Sanki bedenim yarılıp içi sıcak kömürle doldurulmuştu. Sağ gözümün üzerinde müthiş bir zonklama vardı. Sonra bir süredir sarsıldığımı anımsadım. Bedenim istemsizce sağa sola hareket ediyordu.

Bir ara bir arazi aracının arkasında uzandığımı fark edecek kadar kendime geldim. Sürücü koltuğundaki Ulla durmadan arkasına bakıp bana her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu.

Ona iyi olduğumu ve endişe etmemesini söylemeye çalışsam da ağzımdan sadece boğuk bir hırıltı çıktı. Zihnimin bir köşesinde ölüyor olabileceğimi fark ettim. Fakat sonra acı şiddetlenince hiçbir şey düşünemez oldum.

Bir süre sonra -ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum; beş dakika da beş saat de olabilirdi- arazi aracı bir-

den durdu. Öne yuvarlandım. Canım öyle yandı ki çığlık attım.

Ulla özür dileyip iyi olup olmadığımı sordu. Fakat ben cevap veremeden (zaten istesem de cevap veremezdim) sürücü kapısı açıldı. Bir erkek Ulla'ya bağırıyordu.

Adam, "Siz de kimsiniz?" diye sordu.

Ulla adama, "Ya sen kimin nesisin?" diye karşılık verdi.

Adam, "Bryn nerede?" diye sordu. O an tekrar kendimden geçtim.

Kendime gelip neler olup bittiğini anlamak istesem de acı feciydi. Yeniden bastırmasıyla bayıldım.

Sonra yüzümde güçlü ve soğuk bir el hissettim. Gözlerimi açmaya çalışsam da sağ gözüm bir türlü açılmıyordu. Sol gözüm ağır ağır odaklanınca tepemdeki yüzü görebildim.

Endişe dolu siyah gözler ve yüzüme doğru sarkan siyah saçlar. Bir süre sonra tepemdekinin Konstantin olduğunu anladım.

Konstantin fısıltıyla, "Ah, beyaz tavşan," dedi. "Ne yaptın sen?"

Bana ait olamayacak kadar cılız bir sesle, "Ölüyor muyum?" diyebildim.

Konstantin bana, "Hayır, ölmene izin vermeyeceğim," diye söz verdi. Sonra Ulla'ya, "Daha hızlı sür!" diye bağırdı. "*Hemen* oraya varmamız gerek."

Konstantin başımı büyük bir dikkatle kaldırıp kucağına aldı. Başım hâlâ zonklasa da elimden geldiğince acımı yüzümü yansıtmamaya çalıştım. Konstantin elimi eline aldı. Elim kandan yapış yapış olmuştu.

Konstantin, "Canın çok acıdığında elimi sık," dedi.

Ona canımın zaten sürekli çok acıdığını söylemek istedim. Kendimi boğuluyor, bir alev denizine batıyor gibi hissedecek kadar büyük bir acı duyduğumu söylemeyi. Fakat bunu yapmadım. Sadece Konstantin'in elini sıkıp karanlığın beni tekrar ele geçirmesini bekledim.

32

iyileşme dönemi

Daha gözlerimi açmadan farkı hissettim. Bedenim hâlâ acıyordu. Özellikle sağ yanım. Fakat beni içeriden yakan o dayanılmaz acı değildi bu.

Gözlerimi açınca her iki gözümün de kolayca açıldığını fark ettim. Sağ gözümü kaybedeceğim korkum da böylece yatıştı. İki gözüm de yerindeydi. Ben tepemdeki ışıklı dönenceye bakarken gözlerim sorunsuzca işliyordu.

Günışığı açık kapı aralığından içeri akarken dönence cılızlaşmış ışığıyla çevreme ay ve yıldız şekilleri yansıtıyordu. Ayaklarım Hanna'nın küçük yatağının bir ucundan sarkıyordu. Förening'e dönmüştüm. Finn'in evine.

Hâlâ kendime gelmeye çalışarak etrafıma bakındığımda Konstantin'in karanlık siluetinin kapı aralığına yaslandığını gördüm. Ön pencerelerden gelen güneş ışığı ona arkadan vuruyordu.

"Burada ne işin var?" diye sordum. Sonra zihnimde onun arazi aracında yanımda olduğuna dair muğlâk anı-

lar belirse de yaşadıklarım bana tuhaf ve korkunç bir rüya gibi geliyordu.

Konstantin bana, "Tıbbi yardıma ihtiyacın olduğu için seni buraya getirdim," dedi.

Ona, "Fakat daha önce Tyrlle seni tutuklayacağı için buraya gelemeyeceğini söylemiştin," diye hatırlattım.

"Şu Ulla denen kız ne ne yapacağını ne de nereye gideceğini biliyordu. Seni onunla bırakamazdım." Konstantin omuz silkti. "Hayatta kalmanı istiyorsam yapamazdım. Kapılara vardığımızda Finn'le konuştum ve yaralı bir troll'e yardım ettiğim için kraliçeyi beni geçici bir süre affetmeye ikna etti."

"Geçici mi?" diye sordum. "Ne kadar sürecek?"

Konstantin kayıtsızca, "Umarım zindana atılmadan buradan gitmeme yetecek kadar uzun süre," diye karşılık verdi. Gölgeler yüzünü gizlediğinden hapsedilmenin onu gerçekten ne kadar endişelendirdiğini anlayamadım.

"Beni nasıl buldun?" diye sordum.

"İzini sürüyorum. Unuttun mu? Paniğini sezdim ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde seni buldum. Arabanı Winnipeg'in güneyinde durdurdum. Ulla başta beni araca almak istemese de onu ikna ettim."

Konstantin'e, "Eninde sonunda izimi sürmeyi bırakman gerekecek," dedim.

"Bakarız."

"Sana yardımın için teşekkür etmeliyim." Oturur pozisyona geçmek için ağırlığımı dirseklerime versem de yerimden kımıldamamla yan tarafımda müthiş bir acı hissettim."

"Ağır ol." Konstantin aceleyle yanıma geldi. Elini ko-

lumun üzerine koyup ben oturana dek bana yardım etti. Sonra yatağıma oturdu. "Finn seni iyileştirmesi için bir şifacı getirse de kadın seansı sonuna dek sürdürmedi. Şifacı gittikten sonra birkaç hekim seni ellerinden geldiğince tedavi etti."

Konstantin söylemese de kadının beni neden tam olarak iyileştirmediğini biliyordum. Enerjisini düşük, melez bir kanun kaçağı iz sürücüye harcamak istememişti. İşin aslı yardım etmeye razı geldiğine bile şaşırmıştım.

Konstantin kadının çağrılma nedenini, "Şifacının müdahalesi olmasa ölürdün," diyerek açıkladı. En hor görülenler bile bir şifacının müdahalesi olmadan ölecekse şifacı üzerine düşeni yapması için çağrılabilirdi.

Yaralarıma göz atmak için kolsuz bluzumu kaldırsam da yaralar belimden göğüslerimin altına kadar uzanan bandajlarla sıkıca sarılmıştı. Bandajlardan birinden birazcık kan sızdı. Kaburgama nazikçe dokunduğumda içimi dağlayan bir acı duydum.

Bluzumu indirdiğimde Konstantin, "Oralara epey dikiş atıldı," dedi. "Fakat en azından kadın gözünü kurtardı."

Uzanıp gözüme dokundum. Böğrümün aksine gözümün gayet normal durumda olduğunu ve acımadığını fark ettim. Orada hiçbir hasar belirtisi hissetmiyordum.

Konstantin, "Ayı yüzünü kötü pençelese de şifacı gözünü kurtarmak için yüzünün tamamını iyileştirmek zorunda kaldı," diye açıkladı. "Ayının bedeninde açtığı kesiklerde ise şifacı daha çok iç organlarındaki kanamayı durdurdu. Çok kan kaybettin."

"Ona uğrayıp teşekkür etmem gerek," dedim. Söylediğimde samimiydim de. Şifacı kadın bana yardım etmek

zorunda değildi. Özellikle de Trylle bile olmadığım düşünüldüğünde. Ayrıca hayatımı kurtarmak için sınıfını geri plana attığı için minnettardım.

Dikkatimi yeniden Konstantin'e çevirdim. "Bana Mina'nın Viktor'ın kızı olduğunu nasıl söylemezdin?"

Konstantin dişlerinin arasından derin bir nefes aldı. "Bundan emin değildim."

Hayretle, "Nasıl olmazsın?" diye sordum. "Yıllardır Mina'yla yatıp babasıyla işbirliği yaptın? Fakat nasılsa bunun farkına varamadın demek?"

"Onların arasında normal bir baba-kız ilişkisi yok." Konstantin başını iki yana salladı. "Başta eskiden âşık olabileceklerini düşünsem de kısa zamanda birbirlerine karşı soğuk tavırlarından dolayı bunun söz konusu olamayacağını fark ettim. Daha çok iki meslektaş gibiydiler. Mina, Viktor'a asla 'baba' demezdi. Hiç aile konusu açılmazdı. Sadece intikamdan ve o intikamı nasıl alacaklarından bahsederlerdi."

"Ve sen hiç sormadın, öyle mi?" diye bastırdım.

"Tabii ki sordum! Fakat Mina sadece bana kafamı böyle şeylere takmamam gerektiğini söyledi."

"Bu da sana yetti mi?"

"Hayır!" Konstantin öne atılıp hüsran içinde ellerini yüzüne koydu. "Mina'yla yaptığım hiçbir şey beni tatmin etmediği gibi beni hep daha fazlasından mahrum bıraktı. Onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Her şey hep onun istediği gibi olurdu. *Her şey.*"

"Peki. Mina'yı bu konuda sıkıştıramayacağını anlıyorum," dedim. "Fakat bana neden söylemedin? Belli ki şüphelerin varmış."

"Cidden mi?" Bir kaşını kaldırıp bana baktı. "Sana Mina'nın Viktor'ın kızı olduğunu söylesem ve sonra öyle çıkmazsa ne olurdu? Bana biraz güvenin varsa o da kalmazdı. Ayıca bundan bahsettiğin herkesin sana olan güveni sarsılırdı."

Konstantin'in haklı olduğunu fark ettim. Yanılıyorsa kat ettiğimiz tüm mesafe boşa giderdi.

Fakat doğrulanmamış fikirlerini bana söylememekle Konstantin amacımıza gelecek bir zararın önüne geçmişti.

"Bunun bir önemi var mı ki?" diye sordu Konstantin. "Mina babası kim olursa olsun kötü şıllığın teki."

"Eh, artık önemli. Çünkü bu bilgi Trylleleri yanımıza çekip Kaninlere yardım etmelerini sağlamaya yetebilir," dedim. "Mina'nın yalanlarla tacı aldığının, kralı öldürdüğünün ve tahttan indirilmesi gerektiğinin kanıtı bu."

"Tahttan indirilmekle kastettiğin idam." Konstantin gözlerini yere dikti. Kollarını dizlerinin üzerine koydu.

İlk kez Konstantin için bunun ne anlama geleceğini fark ettim. Bir zamanlar Mina'yı sevmişti. Anlattıklarına göre de çok sevmişti. Mina'nın aslında ne kadar kötü olduğunu anlamışsa da bu onun ölmesini isteyeceği anlamına gelmiyordu.

"Evet. Mina idam edilecek. Bu senin için bir sorun olur mu?"

Konstantin derin bir nefes alıp başını salladı. "Olmayacak."

"Bana hislerini açıklayabilirsin," dedim ve, "bu arkadaşlık meselesinin yürümesini, sana güvenmemi istiyorsan benden hiçbir şey saklamaman gerektiğini de bil," diye ekledim.

Konstantin yorgun bir sesle, "Bence zaten artık tüm sırlarımı biliyorsun," diye yanıt verdi.

"Benim için döndüğün için teşekkür ederim."

Konstantin çarpık bir gülümsemeyle bana baktı. "Senin için her zaman geri dönerim."

33

ıhlamur

Konstantin'le Finn'in peşinden dar ve çakıl kaplı bir patikada yürüyorduk. Yolun etrafında çalılar bitmişti. Çalılar çevremizi görmemizi engelliyor, aklıma Harikalar Diyarı'nda kriket oynayan Alice'i getiriyordu. Patika sarayın etrafından dolanırken Konstantin'in arkamdan geldiğinden emin olmak için dönüp baktım.

Kraliçe bizi öğle yemeğine davet etmişti ve Konstantin bunun bir tür numara olduğundan emin gibiydi. Bu yüzden her an kaçabileceğini düşünüyordum. Yine de benimle gelmeyi kabul etmiş ve yemeğe uygun giysiler giymişti.

Finn, Konstantin için şehirdeki birinden bir frak gömleği ve yelek almıştı. Konstantin, Finn'den daha uzun boylu ve daha geniş omuzlu olduğundan Finn'in tüm giysileri Konstantin'in üzerine biraz küçük gelmişti. Holmes'ların evinden ayrılmadan önce Konstantin'e güzelce temizlenmesini söylemiştim.

Konstantin gözlerini bana çevirmişti; gözleri bedenimde kızarmama neden olan bir şekilde gezinmişti. Kons-

tantin ters ters, "Sen de beyaz tavşan," demiş, ardından gözlerini kaçırıp uzaklaşmıştı.

Mia bana giymem için yüksek belli ve arkasında ince bir kuyruğu olan bir elbise vermişti. Elbisenin bana biraz küçük gelmesine, kaburgalarımı biraz sıkmasına rağmen neyse ki yaralarım epey iyileşmişti. Förening'e gelip tedavi görmeye başlayalı sadece bir gün olsa da psikokinetik iyileştirme seansının kalıcı etkileri şifacı tedaviyi bıraktıktan sonra bile iyileşme sürecinin devam etmesini sağlamıştı.

Patika ırmağın kıyısındaki kayalıkların üzerindeki yemyeşil bir bahçeye açıldı. Sarayın balkonunun yaptığı çıkıntı bahçenin bir kısmını gölgede bıraksa da ılık bahar güneşi geri kalan kısmı ısıtıyordu.

İri, kokulu, pembe ve mor çiçekli sarmaşıklarla kaplı tuğla duvarlar bahçeyi çevreliyordu. Bahçede her tür meyve ağacı vardı. İlk gözüme çarpanlar armut, erik ve incir ağaçları oldu.

Çakıl taşlı patikanın yerini yumuşak, yosunlu ve çıplak ayaklarımda harika bir his bırakan bir yüzey aldı. Finn bizi bahçenin daha da içlerine götürdü. Konstantin'in yürürken başına çarpmasın diye zaman zaman ağaç dallarını ittiğini gördüm.

Küçük bir açıklığın merkezinde, beyaz ve mavi çiçekli ağaçların arasında yüksek sırtlı sandalyeleri olan, zarif, ahşap bir masa vardı. Wendy masanın bir ucuna geçmişti. Kocası Loki onun tam karşısında oturuyordu. Her iki yanda da ikişer boş sandalye vardı.

Masada çay ve meyveler vardı. Konstantin yanıma otururken aklıma yine Alice Harikalar Diyarı'nda geldi.

Wendy bize gülümseyip, "Bugün öğle yemeğinde bize eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

Kraliçeye içten bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Büyük bir memnuniyet duyduk."

Loki, "Anlaşılan iyileşme sürecin iyi gidiyor, değil mi?" diye sordu. Öne eğilip tabağından bir krep aldı.

Bir krala, bir kraliçeye bakıp, "Daha iyiyim, teşekkür ederim," dedim. "Dün yanınıza gelmek istedim. Fakat Finn dinlenmem için ısrar etti."

"Finn hep temkinli olmuştur." Wendy hafifçe gülüp gözlerini bana çevirdi.

Hâlâ taht odasındaki otoriter havası olsa da kraliçe o gün gözüme daha rahat görünmüştü. Bu kez üzerinde sırtı ve kolları açık, soluk yeşil bir elbise vardı. O gün saçı daha gösterişsiz yapıldığından yumuşak bukleleri bahçede esen rüzgârda dalgalanıyordu.

Wendy önce Konstantin'e sonra bana bakıp, "Seni buraya durumunu görmek ve niyetlerini öğrenmek için davet ettik," dedi.

Loki güldü. "Çok resmi oldu bu," dedi. Yüzünde kraliçeninkinden daha yumuşak bir bakışla bize döndü. "Sadece burada ne kadar kalacağınızı merak etmiştik."

Konstantin üstleriyle konuşan bir Högdragen'ın alçak ve resmi ses tonuyla, "Beni geçici olarak affettiğiniz için burada geçirdiğim süreyi uzun tutmaya niyetli değilim," dedi. "Sadece Bryn'in sağlık durumunun düzeldiğini görmek istedim. Artık iyi olduğuna göre de tek başıma yola düşmeye hazırım. Sizce uygunsa."

Hayretimi gizleyemeden Konstantin'e bir bakış attım. Son yirmi dört saatin çoğunu yanımda geçirmiş, dinle-

neyim diye bana kitap okumuş, Liam'ın üzerime çıkıp durmasına engel olmuş, Ulla ve bana Kanin öyküleri anlatmış; genelde bana refakat etmişti. Fakat bu zaman zarfında gitmekten hiç bahsetmemişti.

Konstantin'in orada sonsuza dek kalamayacağını biliyordum ve kendim için de planım bu değildi. Fakat bu kadar erken gitmesini de beklemiyordum. Gideceği düşüncesi göğsüme yaralarımla hiçbir ilgisi olmayan bir sızının yürümesine neden oldu.

"Gitmek istersen sana engel olmayız. Burada tutsak değilsin." Kraliçe sandalyesine yaslanıp olduğundan iki kat yaşlı bir hükümdarın bakışıyla Konstantin'i süzdü. "Fakat seni kovduğumuz da yok."

Konstantin az önce bir yudum çay içtiğinden kraliçeye yanıt vermeden önce ağzını peçeteyle sildi. "Teşekkür ederim fakat bence ne kadar yakın zamanda gidersem o kadar iyi olacak."

"Ya sen Bryn?" diye sordu Wendy. "Finn bana buradan Kaninlere neler olduğunu öğrenmek için kaçtığını söyledi. Aradığını buldun mu? Yoksa bir kez daha gitmeyi mi planlıyorsun?"

"Bana bahşettiğiniz affın süresini uzattığınız için size teşekkür ederim kraliçem," dedim. Bunu Konstantin'in gideceği düşüncesini aklımdan çıkarıp elimden geldiğince minnettar bir tonda söylemeye çalışmıştım.

"Bunun için kocama teşekkür edebilirsin." Wendy dönüp Loki'ye sevgi dolu bir bakış attı. "Kendisi Tyrlle'in troll'lere daha fazla kucak açan ve hoşgörülü bir krallık olması için işe kendimden başlamam gerektiğini söyledi."

"Bunun için bir yuvaları olmayanlara kalacak bir yer

sağlamaktan daha iyi bir yol olabilir mi?" diye sordu Loki.

"Misafirperverliğinizden dolayı size ne kadar teşekkür etsem azdır," deyip yüzümü Wendy'ye çevirdim. "Fakat sizinle konuşmak istediğim bir konu vardı. Şu an Doldastam'de büyük bir huzursuzluk olduğunu biliyorsunuz."

Wendy'nin yüzündeki neşe kayboldu. Dudaklarını büzdü. "Kralınızı kaybetmenizin krallığınız üzerinde trajik bir etkisi oldu. Acınızı anlıyorum."

Şansımı epeydir zorluyor olabileceğimi bildiğim için sözlerimi dikkatle seçerek, "Çok düşüncelisiniz fakat belki de duygudaşlığın ötesine geçmek istersiniz diye ummuştum."

Wendy, "Şansöyle Bain'in seninle konuştuğunu ve halkınızın içine düştüğü kötü duruma anlayışla yaklaştığımı açıkladığını sanıyordum. Fakat olası bir iç savaşa karışacak durumda değiliz." Wendy halka duyuru yapan bir kraliçe gibi konuşuyordu. Fakat bunu zaten sıkça yaptığından bunda şaşılacak bir şey yoktu.

"İç savaş çıkmasından yana değilim," diye açıkladım. "Kanin halkı tüm bu olayların masum tanıkları sadece. Başa çıkılması gereken Mina Strinne ve oldukça ilginç bulacağınızı düşündüğüm bazı yeni kanıtlara ulaştım."

Wendy kocasıyla bakıştı. Yüzündeki ifadeyi okumak imkânsızdı. Loki bir omzunu silkeledikten sonra gözlerini bana çevirdi.

Kral bana, "Konuş," dedi.

"Viktor Dâlig'in kim olduğunu biliyor musunuz?" diye sordum.

"Kaninler bize onun hakkında bilgi vermişlerdi," dedi Wendy. "Geçmişte Kral Evert'ın canına kastettiğini biliyoruz."

"Yıllarca Kanin Krallığı'na karşı en büyük tehdit olarak görüldü," dedim. "Kısa süre önce Mina'nın -Kanin Kraliçesi Mina'nın- aslında Karmin Dâlig, yani Viktor'ın kızı olduğunu öğrendim."

Wendy bir süre tek kelime etmedi. Sadece bahçeye baktı. Nefesimi tutup vereceği yanıtı bekledim. Kraliçe hâlâ uzaklara bakıyordu. Wendy, "Bunu kanıtlayabilir misin?" diye sordu.

"Iskyla'da yaşayan kız kardeşi bu bilgiyi doğruladı," dedim. "Oraya araştırma yapacak birini gönderirseniz kanıtlamam işten bile değil."

"Sana inanıyorum ve ortada çok rahatsız edici bir durum var." Wendy nihayet yüzünü bana çevirdi. "Fakat bunu öğrenmem tavrımı değiştirmedi."

Sakince konuşmaya çalışarak, "Fakat Mina'nın taç üzerinde hiçbir hakkı yok," dedim. "Kanin hükümdarlığını hak etmiyor. İşlediği suç tüm troll toplumuna karşı işlendi."

"Belki de öyle," dedi Wendy. "Fakat ondan tacı nasıl almamızı öneriyorsun? Doldastam'e telefon edip ondan teslim olmasını isteyemeyiz ya."

"Bir keşif ekibi göndeririz," dedim. "Konstantin ve ben saraya ve genel olarak Doldastam'e aşinayız. Sadece on adamla içeri girip Mina'yı öldürebileceğimizi düşünüyorum."

Yanımda oturan Konstantin alçak, gırtlaktan bir ses çıkarsa da gözlerimi Wendy'den ayırmadığım için Konstantin'in tepkisini görmedim.

Wendy, "Ya yaptığımız ortaya çıkarsa?" diye bastırdı. "Görevden önce de sonra da sonuç aynı olur. Kanin bize savaş açar ve kraliçelerini öldürdüğümüz için bunu yapmakta haklı da olurlar.

Ayrıca savaşta sadece Mina'yla değil, onun komuta ettiği Kanin halkıyla, senin korumak istediğin masum insanlarla çarpışacağız. Üzgünüm fakat bunu yapamayız."

Gökte beliren karanlık bulutlar az önceki günışığını ve sıcağı engelledi. Bahçe kararırken rüzgâr daha şiddetli ve soğuk esmeye başladı

Loki bana özür mahiyetinde bir gülümsemeyle baktı. "Hem Tyrlle hem de Vittra halklarından birçok masumun hayatına mal olan bir savaşın ardından dört yıldır barış içinde yaşıyoruz. Dolayısıyla, böyle bir çatışmanın ardından bir yenisine girişmek istemiyoruz. Krallığımız hâlâ toparlanma ve yeniden inşa aşamasında."

Çaresizce, "Ya Kanin haklı?" diye sordum. "Mina onları kapana kıstırdı; onları istismar ediyor. Onlara ne olacak?"

"Kraliçe söylediğin kadar zalimse halkı ona karşı zaten ayaklanacaktır," dedi Wendy. "Bağımsızlıklarını yeniden kazanmak için tek umutları bu."

34

dönüş

Konstantin, "Kraliçenin kastettiği bu değildi," diye homurdandı. Yanımda dikiliyordu. Frak gömleğinin üst düğmelerini çözmüş, kollarını kavuşturmuş, bana sert bir ifadeyle bakıyordu.

Onun aksine, ben öğle yemeğinden döner dönmez ödünç giysilerimi üzerimden çıkarıp yırtık blucinimi ve bluzumu giymiştim. Mia'ya elbisesini verip teşekkür ettikten sonra da Hanna'nın odasında çantamı hazırlamaya başlamıştım.

"Anlamıyorum." Ulla yatağın üzerindeki çantamın yanına oturup bağdaş kurdu. Bir Konstantin'e bir bana bakıp, "Kraliçe tam olarak ne söyledi?" diye sordu.

"Doldastam halkının Mina'ya karşı ayaklanması gerektiğini söyledi. Madem öyle ben de geri dönüp onları buna hazırlayacağım." Çantamı hazırlamaya ara verip son bir iki gün içinde epey dağınıklaşan odaya bakındım. "Pasaportumu bulur bulmaz."

Konstantin, "Geri gitmeyeceğin için pasaportuna ihtiya-

cın olmayacak," dedi. "Seni görür görmez öldürürler Bryn!"

Liam emekleyerek odaya geldi. Odadaki gerilime hiç aldırış etmeden yatakta oturan Ulla'nın yanına geçti. Ulla'nın alışagelmedik görünüşü onu en az benim görünüşüm kadar etkilemişti. Ulla'nın kucağına aldığı oğlan hemen onun kirli sarı buklelerini çekiştirmeye başladı.

Konstantin benimle meşgul olurken Ulla, Mia'ya ev işlerinde yardım etmişti. Liam'ın odasında uyumuştu. Oğlanın ve Hanna'nın bakımına yardımcı olarak Mia'nın ve Finn'in hayatlarını bir nebze kolaylaştırmıştı.

Ulla, "Bryn'i kim öldürecekmiş?" diye sordu. Ben pasaportumu bulmak için oyuncakları ve kitapları bir kenara çekip odada gezinirken, Ulla ne konuştuğumuzu anlamaya çalışıyordu.

"Muhafızlar. Kanin. Belki de bizzat kraliçe." Konstantin omuz silkti. "*Kimin* öldüreceğinin bir önemi yok. Fakat biri bunu yapacak. Mina onun yaşamasına izin veremez."

Dalgınca, "Oraya gizlice gideceğim," dedim.

"Saçmalıyorsun Bryn ve bunun fakındasın." Konstantin'in sesi öfkeli çıkıyordu.

Ulla araya girip bana, "Seninle geleceğim, sana yardımım dokunabilir," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, gelemezsin. Sana seni tehlikeli hiçbir yere götürmeyeceğimi söylemiştim."

"Neden?" diye sızlandı Ulla. "Hayatını kurtardım. Ben olmasam o kutup ayısı seni öldürecekti."

"Bunu biliyorum ve sana teşekkür ederim." Ulla'ya içten bir bakış atmak için araştırmamı yarıda kestim. "Fakat bu farklı bir durum. Hayatını o şekilde tehlikeye atmana izin vermeyeceğim. Hiç eğitim almadın ve çok gençsin."

Konstantin bana sert bir bakış atıp, "Aynısını ben de senin için söyleyebilirim," dedi.

Konstantin'e neredeyse bağırarak, "Sence ne yapmalıyım peki?" diye sordum. "Boş boş oturup Mina'nın değer verdiğim herkesi öldürmemesi ya da onlara işkence etmemesini mi ümit edeyim? Kimse bana yardım etmeyecek Konstantin. Omte hayır dedi. Tyrlle de. Skojare'nin elinde hiç adamları kalmadı. Ben bir şeyler yapmazsam kim yapacak?"

Finn, "Hâlâ mücadelenin başındayız," diye araya girdi. "Hâlâ Wendy'nin fikrini değiştirecek zaman var."

"O zamana kadar ne yapacağız peki?" diye sordum. "Mina'nın masum vatandaşları öldürmesini mi bekleyeceğiz?"

Finn hüzünle, "Orada yakınları olan bir tek sen değilsin," dedi. "Anne-babam ve kız kardeşim için endişelenmediğimi mi sanıyorsun? Elbette endişeleniyorum. Fakat kendimi öldürtmemin onlara faydası olmayacağını biliyorum."

Konstantin, "O haklı Bryn," dedi. "Daha iyi bir yol olmalı."

Liam mutlulukla -ne dediğini anlamasam da- bir şeyler geveliyordu. Ulla bir plan yapıp bana yardım edebileceğini söylemeye başladı. Konstantin ve Finn de gözlerini bana dikmişti. Birden bu kadarı bana fazla geldi.

"Yeter!" Ellerimi kaldırdım. "Hepiniz çıkıp bir dakika düşünmeme izin verin. Tamam mı? Biraz huzur istiyorum."

Ulla bir özür cümlesi mırıldandıktan sonra Liam'ı kucaklayıp dışarı çıktı. Finn onun peşinden gitse de Konstantin biraz bekledi.

"Bu sorunun üzerine istediğin kadar düşün," diyen Konstantin çıkıp kapıyı ardından kapattı.

Yatağa oturup parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. İçimden düş kırıklığı içinde çığlık atmak gelse de Liam ve Hanna'yı korkutabilirdim. Tabii Ulla ve geri kalan herkesi de. Finn ve Konstantin haklıydılar; Doldastam'e dönmek bir intihar görevi olurdu. Fakat başka da bir seçenek göremiyordum.

Öylece oturup işlerin düzelmesini umamazdım. Doldastam'den ayrılalı iki hafta olsa da bana bir ömür gibi uzun gelmişti. Anne-babamın ve arkadaşlarımın ne durumda olduklarını bilmeden geçen iki işkence gibi hafta. İşittiklerimden anladığım kadarıyla da durumları ancak kötüye gidiyor olmalıydı.

Nasıl bekleyip yaşanacaklara göz yumabilirdim?

Biri nazikçe kapıya vurdu. Uysallığına bakılırsa Hanna ya da Liam olmalıydı bu. Hâlâ kimseyle konuşmaya hazır değildim. Özellikle muhtemelen oyun oynamak isteyecek bir çocukla. Fakat onlara bağırmak da istemiyordum.

Elimden geldiğince nazikçe, "Buradan biraz uzaklaş," dedim. "Birazdan çıkacağım."

Fakat kapı gıcırtıyla açıldı. Bu kez niyetim anlaşılsın diye çocuklara bağıracakken başını kapıdan içeri uzatan kişiyi gördüm. Uzun, kestane rengi saçlar, koyu gri gözler, bronz ten ve mahcup bir gülümsemeyle kıvrılan dolgun dudaklar.

En eski dostum Tilda'ydı bu.

35

memleketli

Başta tek yapabildiğim ona hayretle bakmak oldu. Bunun nedeni biraz gerçekliğinden emin olamamamsa biraz da ona söyleyecek çok şeyim olması, onu son görüşümden beri yaşanan onca olaydan dolayı ondan özür dileyememdi. Bana bunların telafisi mümkün değilmiş gibi geliyordu.

Her şeyden ötesi Tilda karşımda, hayatta ve güvendeydi. Onun için öyle çok endişelenmiştim ve şimdi yatak odamın kapısındaydı.

Tilda, "İçeri gelebilir miyim?" diye sorup kapıyı biraz daha araladı.

Ona tabii ya da merhaba gibi normal bir yanıt vermek istesem de ağzımdan telaşlı ve ümitsiz bir özür çıkıverdi. "Tanrım, Tilda, çok üzgünüm."

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz Tilda ağlamaya başladı. Onunla arkadaşlık ettiğimiz tüm o yıllar boyunca sadece birkaç kez ağladığını görmüşsem de onu bu şekilde ağlarken hiç görmemiştim. Yanaklarından aşağı iri göz-

yaşları süzülüyordu. Tilda onu hayal edemeyeceğim kadar perişan görünüyordu.

Benden nefret edip etmediğinden emin değildim. Etse de onu suçlayamazdım. Fakat o an umurumda bile değildi bu. Yanına koşup ona sarıldım. Bana yaslanıp onu sarmama izin verirken yüzünü omzuma dayayıp hıçkırdı. Bebeğini taşıdığı şiş karnı ayı saldırısından kalan yaralarıma baskı yapıp canımı yaksa da acı umurumda bile değildi.

Uzunca bir süre konuşmadık. Öylece dikildik; ben ona sarılırken o hıçkırıyordu. Sonunda Tilda kendisini toplayıp kollarımdan ayrıldı ve gözlerini sildi.

Bir kez daha, "Çok üzgünüm," dedim.

Tilda başını iki yana sallayıp burnunu çekti. "Özür dilemene gerek yok. Kasper'ı asla incitmeyeceğine ya da başına bir şey gelmesine izin vermeyeceğini biliyorum. Elinden geleni yaptığına eminim."

"Olayların bu şekilde gelişmesini hiç istemezdim," dedim.

"Ne oldu?" diye sordu Tilda. Islak gözlerini bana çevirdi. "Kraliçenin söylediklerinin tek kelimesine bile inanmadım. Fakat orada başka kimse yoktu. Sen hariç kimse gerçekte neler olduğunu bilmiyor."

Yatağa işaret ettim. Tilda'yla oturduk. Sonra kocasının nasıl öldürüldüğünü ona anlattım. Kraliçe'ye Kennet Biâelse ve Skojare baş muhafızı Bayle Lundeen'in Skojare kral ve kraliçesine zarar vermek için birlikte çalıştıklarını söylemeye gidişimizi. Kasper'la zindandan kaçıp Kennet'la yüzleşmeye gidişimizi ve Kennet'ın bizi gafil avlayıp Kasper'ı öldürüşünü ve Kennet'la mücadelemin ardından prensin düşüp ölüşünü.

Ben konuşurken Tilda hiç ses etmedi. Sadece bana bakıyor, öykümü dikkatle dinliyordu. Konstantin'den öğrendiğim bazı şeyleri ve Mina'nın Viktor Dâlig'in kızı olduğunu bile öyküme ekledim.

Nihayet konuşmam bittiğinde Tilda başını bir kez salladı. "Kennet'ın öldüğü iyi olmuş. Onu yakalayıp öldürecek halde değilim. Fakat bunu yapardım. Benim yerime onun icabına baktığın için sağ ol."

Niyetimin Kennet'ı öldürmek olmadığını ona açıklamak yerine, "Bir şey değil," demekle yetindim. Oysa ben Kennet'ı konuşturup kimin için çalıştığını öğrenmek istemiştim. Fakat Konstantin sonradan bana bu bilgiyi verdiği için konunun üzerinde durmama gerek yoktu.

Sonra kafama dank etti. "Burada ne arıyorsun? Doldastam'in tecrit halinde olduğunu işitmiştim."

"Öyle." Tilda yüzünü ekşitti. "Sen gittikten sonra ortalık cehenneme döndü. Ben de orada daha fazla kalamadım. Orada bir bebek dünyaya getirmem imkânsızdı. Bu yüzden de fırsatını bulduğumda kaçmam gerekiyordu." Konuşurken dalgınca karnını okşuyordu.

"Ne kadar oldu?" diye sordum.

"Neredeyse beş aylık." Tilda gülümsedi. "Bu çok tuhaf çünkü şimdiden kendimi anne gibi hissediyorum."

Anne sözcüğünü işitmemle aklıma kendi ebeveynim ve Doldastam'den ayrıldığımdan beri onlardan hiç haber almadığım geldi.

"Annem ve babam nasıllar? Biliyor musun?" diye sordum.

Tilda'nın gülümsemesi yüzünden silindi. "Onları ara sıra görüyordum. Sana yalan söylemeyeceğim; hayatları zorlaştı. İkisi de işlerinden oldular ve kimse onlara gü-

venmiyor. Fakat güvendeler ve hâlâ birlikteler. Doldastam'deki diğer herkes kadar özgürler."

İşittiklerimin zihnime işlemesi için biraz bekledim. Annem ve babam güvende ve birlikteydiler.

"Doldastam'den nasıl çıktın?" diye sordum.

"Aşağı yukarı senin gibi," dedi Tilda. "Ridley'yle gizlice kaçtım."

Ridley'nin ismini işitmemle kalbim tekledi. "Ridley'le derken ne demek istedin?"

"Ridley sana daha iyi bir açıklama yapabilir. Mina'yı kendisini bir ayak işi için dışarı göndermeye ikna etti."

"Açıklayabilir mi?" diye sordum. Bir anda ağzım kurudu. "Ne demek istiyorsun? Nerede o?"

"Burada." Tilda kapıya işaret etti. "Sanırım dışarıda Finn'le konuşuyor. Fakat gidip görebilirsin onu." Tilda yavaşça ayağa kalktı. "Mia buraya geldiğimizde bana çay içmeyi teklif etti. Sanırım teklifini kabul edeceğim."

Şaşkın halde ayağa kalktım. "Tilda. Doldastam'den çıktığına sevindim. Güvende olduğun için çok mutluyum."

Tilda gülümsedi. "Ben de öyle. Ben de senin güvende olduğunu gördüğüm için ne kadar mutluyum bilemezsin."

Bir kez daha birbirimize sarıldık. Bu kez kucaklaşmamız ilkinden daha kısa sürdü. Tilda, Ridley'nin yanına gitmem için beni bıraktı.

36

yedek

Kraliçe Wendy ve Kral Loki'yle yediğimiz öğle yemeğine gölge eden bulutlar yanlarında yağmuru getirmişti. Sağanak yağmura uzaktan gelen gök gürültüleri eşlik ediyordu.

Çıplak omuzlarıma düşen soğuk damlalara aldırış etmeden yağmurun içine adım atıp Finn ve Ridley'yi aradım. Evden çok da uzakta değildiler. Bir zamanlar keçilerin tutulduğu ahırın tentesinin altında dikiliyorlardı.

İkisine doğru yürüdüm. Ridley'nin sırtı bana dönük olsa da onu bedeninin hatlarından tanımıştım. Güçlü omuzları; bol, zeytin rengi ceketinin altındaki dar beli ve asla tam olarak yatıramadığı saçlarının siyah bukleleri.

Yanlarına vardığımda Finn izin istedi. Ardından bana başını sallayıp eve doğru yürüdü. Bana Ridley'nin yüzünü bana çevirmesi epey zaman almış gibi gelse de aslında sadece birkaç saniye sürmüştü.

İşte bana bakıyordu. Birkaç günlük kirli sakalla kaplı sert çenesi. Zeytin rengi cildinin parlaklığı. Nefes alırken

hafifçe aralanan dudakları. Bir de içimi eriten gözlerinin maun rengi.

Ridley gerçekten buradaydı. *Benim Ridley'im.*

Bir süredir nefesimi tuttuğumu fark edip derin bir nefes aldım. Ridley'nin gözlerini yere çevirmesiyle kalın kirpikleri bakışını gizledi.

Nihayet, "Burada ne işin var?" diye sordum.

"Seni bulmaya geldim," dedi Ridley. Sesi alçak ve pes, tuhaf bir şekilde uzaklardan geliyormuş gibi çıkmıştı.

Hanna'nın küçük midillisi Calvin bahçede koşuyor, çamur birikintilerinin içine atlıyordu. Ridley bana değil, midilliye bakmayı tercih edip döndü.

Tentenin sazdan çatısı epey eskimişti ve yağmur damlaları üzerimize akıyordu. Yanımızdaki saman yığınları yağmurda ıslanmıştı ve çıplak ayaklarımın altındaki zemin soğuk ve çamurluydu. Calvin de olmasa orada yalnızdık. Ve Ridley dönüp bana bakmıyordu.

İçim ürperdi. Fakat sebebi soğuk değildi.

"Sırılsıklam olmuşsun," dedi Ridley. Göz ucuyla bana baktı. "Ceketimi ister misin?"

Başımı iki yana sallasam da Ridley ceketi çıkarmaya başlamıştı bile. Yanıma gelip ceketi omuzlarıma serdi. Eli çıplak tenime değdi. Her zamanki gibi üzerinde ayazın kokusu vardı. Bir süre gözlerimizin içine baktık. Tek düşünebildiğim beraber geçirdiğimiz o geceydi.

Sonra Ridley gözlerini kaçırıp benden uzaklaştı. Kollarımı ceketin yenlerine soktum. Cekette hâlâ Ridley'nin bedeninin sıcağı vardı. Aklıma kasvetli bir düşünce geldi. Yoksa Ridley'nin bana dokunduğu tek an bu mu olacaktı?

Aramızdaki mesafe bana ölçülemeyecek kadar uzun

geliyordu. Onu son gördüğümde beni kollarına alıp uzun uzun öpmüştü. Benimle kaçmak istemişti. Fakat bu tehlikeli olurdu ve onun geride kalıp anne-babama, Tilda ve Ember'a göz kulak olmasını istemiştim.

O geceden beri Ridley'nin benden koparıldığına dair kâbuslar görüyordum. İkimiz orada dikilirken ve aramızda gergin bir mesafe varken kâbuslarımın gerçeğe dönebileceğinden korktum.

"Neden beni bulmaya geldin?" diye sordum. "Nerede olduğumu biliyorsun. Beni buraya sen gönderdin."

Ridley, "Doldastam'den çıkmam gerekiyordu," demekle yetindi. "Kraliçe Mina senin yakalanıp cezalandırılmanı istiyor. Onu benim de aynı şeyi istediğime ikna ettim. Senin bana ihanet ettiğini, Doldastam'den ayrılıp seni ona geri götüreceğimi söyledim."

Yutkundum. "Sana ihanet ettiğimi mi düşünüyorsun?"

"Elbette hayır." Ridley buna ihtimal bile vermediğini belli etmişti. "Sadece şehirden çıkabilmek için Mina'ya öyle söyledim."

"Artık burada olduğuna göre planın nedir?" diye sordum.

Ridley gözlerini üzerime dikti. "Dürüst olmak gerekirse bir planım yok."

"Her şey altüst olurken ne yapacağını kestirmek güç oluyor."

Ridley ensesini ovuşturup döndü. Yine su birikintileri içinde hoplayıp zıplayan Calvin'i izlemeye başladı. Bana bakmadan, "Artık Konstantin Black'le mi çalışıyorsun?" diye sordu. "Ne zamandan beri?"

"Doldastam'den ayrıldığımdan beri," dedim. O an Ridley'ye açıklamam gereken çok şey olduğunu fark et-

tim. Ayrı kaldığımız zaman boyunca olup bitenler. "Beni o buldu. Viktor'dan kaçmış ve birbirimize faydamız dokunabileceğini düşünmüş."

"Dokundu mu peki?"

"Sanırım," dedim.

"O... canını yakmadı, değil mi?" Ridley bana baktığında gözlerinde hiç kıskançlık yoktu. Sadece samimi bir endişe vardı.

Hızla başımı iki yana salladım. "Hayır. Öyle bir şey hiç olmadı."

"İyi. Sadece..." Ridley iç çekti. "Haftalardır ne durumda olduğunu öğrenemiyordum. Başına gelebilecek tüm o feci şeyleri düşünüp endişe ettim."

"Bir kutup ayısına çatmam hariç, iyiyim." Havadaki gerilimi bir nebze azaltmak için kendimi gülümsemeye zorlasam da işe yaramadı.

Ridley sadece, "Finn bana bundan bahsetti," dedi.

İçten konuşmamın daha etkili olabileceğine karar verip, "Ben de senin için endişe ettim," dedim. "Seni her gün düşündüm. Başına bir şey gelir diye çok korktum." Ridley çenesini sıktı. Gözlerini diktiği küçük bir taşı dalgınca tekmeledi. "Ben Doldastam'den ayrıldıktan sonra neler oldu?"

Ridley neredeyse homurdanarak, "Geldi geçti," dedi. "Önemli olan bu."

"Bu da ne demek?"

"Burası iyice soğudu. İçeri girsem iyi olacak." Ridley hızla yanımdan yürüyüp gitti.

"Ridley," desem de durmadı.

Ridley'nin ceketine iyice sarınıp az önce olanlara bir

anlam vermeye çalıştım. Ridley'yle yeniden buluşmamı böyle hayal etmemiştim. Benim hayalimdeki çok daha öpüşmeli bir buluşmaydı.

Onu gördüğüm için, iyi olduğunu öğrendiğim için çok ferahlamıştım. Fakat aramızda geçen diyalogun ardından ne hissedeceğimi bilemiyordum.

Bir kıpırtı fark ettim. Hızla başımı çevirsem de bir şey göremedim. O şey her neyse bir daha kıpırdadı ve ahır kapısıyla saman yığınları arasında siyah bir gömlek fark ettim. Kaninlerin bukalemun gibi renk değiştiren teni sayesinde gömlek havada süzülüyormuş gibi görünüyordu.

Orada beni gözetleyen biri vardı.

37

yoldan çıkmış

Koştum. Gördüğüm her kimse onun üzerine çullanmaya hazırlandım. Bu sırada bir Kanin casusunun Ridley'yi takip etmiş olabileceğini düşünüyordum. Mina için çalışan, istihbarat toplamak ve bize tuzak kurmak için oraya gelen biri olmalıydı bu.

Fakat tam siyah gömleğe bir yumruk sallayacağım sırada Konstantin'in sesini işittim. "Ağır ol beyaz tavşan! Benim!"

Konstantin sihirli bir şekilde ortaya çıkıvermiş gibiydi. Arkasındaki duvarın tuğlalarının kahverengisini ve samanın sarısını alan teni hızla normal rengine döndü. Konstantin kollarını masumiyetini ifade etmek istermiş gibi kaldırsa da beni gizlice dinlediği için koluna bir yumruk indirdim. Çok sert vurmadım. Sadece kızdığımı belli edecek kadar.

Konstantin kaşlarını çatıp omzunu ovuşturdu. "Buna gerek yoktu."

"Neden beni gözetliyordun öyle?" diye sordum.

"Gözetlemiyordum," dedi Konstantin. "Sadece seninle konuşmak için dışarı çıkmıştım ve özel bir görüşme yaptığını görünce o anı bozmak istemedim ve konuşman bitene kadar saklanıp beklemeye karar verdim. Ve bitti işte."

Gözlerimi kısıp ona baktım. "Yaptığın ürkütücüydü. Ürkütücü olma."

"O adam da neyin nesi?" diye sordu Konstantin. "Erkek arkadaşın mı?"

Parmaklarımı ıslak saçımda gezdirip gözlerimi Konstantin'den kaçırdım. "Boş ver."

"Peki. Buraya onun hakkında konuşmak için gelmedim zaten."

"Neden geldin?"

"Mia'yı saraydan aradılar." Konstantin elini arkama, yolun bir buçuk kilometre kadar aşağısında kalan saraya doğru salladı. "Kraliçe senin şu arkadaşlarının kapıdan geçtiğini haber almış. Sabah olanları tartışmak için seninle ve Ridley'yle görüşmek istiyormuş."

"Neyi tartışmak için?" diye sordum.

Konstantin, "Finn'in evinde yarım düzine kişinin saklanmasının nedenini ve bu kişilerin burada ne kadar süre kalacaklarını olabilir," dedi.

Başımı salladım. "Akla yatkın."

"Mia'nın Ridley'nin şimdiki Överste olduğunu söylediğini işittim," dedi Ridley. "Öyle mi?"

"Ben Doldastam'den ayrılmadan önce de Överste'ydi. Hâlâ Överste olduğundan emin değilim. Artık hiçbir şeyden emin değilim..." Sustum.

"Ridley benden genç ve Högdragen üyesi değildi," dedi Konstantin. "Bu yüzden onu pek tanımıyorum. Fakat iz

sürücü okulunun ne kadar küçük olduğunu bilirsin. Bu yüzden onu az da olsa tanıyorum. Bana hep aşağılık kompleksinden dolayı aşırı alıngan, serseri bir oğlan gibi gelirdi. Överste olacak yetenekte olduğunu bilmezdim."

Konstantin'e, "Bu dediğin uzun zaman önceydi," diye hatırlattım. "O zamandan beri olgunlaştı. Hepimiz olgunlaştık."

"Zaman insanı değiştiriyor."

Konstantin haklıydı. Son birkaç ayın bizi nasıl da değiştirdiğini fark ettim. Ridley'yi, Tilda'yı ve hatta Konstantin'i. Geriye bakıyordum da Linus Berling'in izini süren Konstantin'le karşılaşmamdan önce hayatın nasıl çok daha basit olduğunu fark etmek tuhaftı.

Sesli düşünerek, "O tek an her şeyi değiştirdi ve olacakların fitilini ateşledi," dedim.

Konstantin'in kalın kaşları hayretle kalktı. Sonra zihnimi okuyormuş gibi, "Chicago'da arabama bindiğin o an. Hayatımın akışını tamamen değiştirdi."

"İyi. Hayatının akışının değişmesi gerekiyordu."

Konstantin sırıttı. "Değişti de."

Dönüp üzerimize yağan yağmura baktım. "Şimdi ne yapacağız?"

"Bilmiyorum. Fakat Doldastam'de senin için iyi şeyler görmüyorum." Konstantin başını iki yana salladı. "Sadece ölüm ve yıkım."

38

toplantı

Finn ve Mia'nın gitgide kalabalıklaşan evinde geçirdiğim huzursuz bir gece Ridley'yle aramdaki gerilimi biraz olsun azaltmadı. Onunla konuşmak, neler olup bittiğini öğrenmek istesem de onunla yalnız kalmam imkânsızdı. Araya hep birileri -genellikle de- Liam giriyordu.

Tilda yatakta uyusun diye Hanna'nın odasında yere yattım. Ulla da tekrar Liam'ın odasına dönmüştü. Ridley kanepede uyurken Konstantin tuhaf bir şekilde ahırı tercih etmiş, ısrarla en olmadık yerlerde uyumaya alıştığını söylemişti.

Sabah uyandığımda boynum tutuldu. Böğrümdeki sargılar normalden biraz daha kanlıydı. Muhtemelen sert zeminde yattığım için olmuştu bu. Fakat öyle ciddi bir sorun değildi bu.

Kahvaltıdan sonra hemen Ridley'yle Kraliçe Wendy'yle görüşmek için yola çıktık. Yol boyunca çok az konuştuk ve genellikle havadan ya da ayaklarıma batan çakıllardan bahsettik. Uzun zamandır ilk kez yan yana gelmemize rağ-

men aramızdaki mesafe hiç olmadığı kadar büyümüştü.

Bizi saraya aldıktan sonra kraliçenin bürosunun kapısında beklememizi söylediler. Herhalde kraliçenin bizi içeri almadan önce ilgilenmesi gereken bir işi vardı. Bekleme salonu olmadığından büronun olduğu koridorda dikildik.

Ridley duvara yaslanmış, sıkıntı ve öfkeyle koridorda bakınıyordu. Gömleğinin üstten birkaç düğmesi her zamanki gibi açıktı. Tavşan kolyesinin boynunda olmadığını fark ettim. Üç yıl önce Rektor olduğunda krallık ona kolyeyi hediye etmişti ve daha önce hiç Ridley'i kolyesiz görmemiştim.

Ridley'ye kolyenin nerede olduğunu, neden takmadığını sormak istesem de ondan doğru dürüst bir yanıt alacağımdan şüpheliydim. Geldiğinden beri bana söyledikleri birkaç kelime ve homurtulardan ibaretti. Sanki benimle konuşmakta zorlanıyordu.

Başımı dik tutmak ve yüzüme rahat bir ifade vermek için elimden geleni yaptım. Kalbim her dakika kırılmıyormuş gibi davranmak için.

Ridley sözcükleri uzatarak, "Bir şey kesin," dedi. "Hepimiz Finn'in evinde kalmaya devam edemeyiz."

Dürüstçe ona, "Zaten yakında gitmeyi planlıyorum," dedim.

Ridley başını çevirip bana baktı. "Neden? Nereye gideceksin?"

"Doldastam'e."

Ridley'nin gözlerine endişeli bir ifade oturdu. "Oraya dönemezsin. Mina seni öldürtür."

Bezgince, "Bunu umursadığını fark etmemişim," dedim.

Ridley öfkeli bir fısıltıyla, "Neden bahsediyorsun sen?" dedi. "Elbette ki umursuyorum."

Karşımda dikilen Ridley'yi süzdüm. Elleri arkasındaki duvar boyunca uzanan sandalyeliği sıkarken ifadesi yumuşadı. Förening'e geldiğinden beri ilk kez karşımda âşık olduğum adamı görebildim.

"Umursuyor musun?" diye sordum.

Ridley duvardan uzaklaşıp bana doğru hareketlendi. Aramızda sadece birkaç santim kala durup bana kalbimin düzensiz atmasına neden olan bir ifadeyle baktı. Nasılsa yaptığı o muhteşem, baş döndürücü şey her neyse, tüm dünyayı bir süreliğine ortadan kaldırıyordu. Geriye sadece ikimiz kalıyorduk ve tüm korkularım, tüm endişelerim kayboluveriyordu.

Ridley bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. Fakat ne diyeceğini asla öğrenemeyecektim. Çünkü kraliçenin bürosunun kapısının açılmasıyla Ridley hızla benden uzaklaştı.

Şansölye Bain kapıdan koridora uzanıp bize özür mahiyetinde bir gülümsemeyle baktı. "Sizi beklettiğim için özür dilerim. Kraliçe şimdi sizi görmeye hazır."

Ridley, "Teşekkürler," dedi. Göz ucuyla bana bakıp gömleğini düzelttikten sonra Bain'in peşinden büroya girdi.

Kendimi toplamak için bir saniye bekledim. Tenim Ridley'ninkinden çok daha açık olduğu için kızardığım kolayca fark edildiğinden Ridley'yle yaşadığım bu tür anların ardından normale dönmesi daha güç oluyordu.

Kraliçenin bürosu beklediğimden küçüktü. Dış duvarın tamamı zeminden tavana uzanan pencerelerden iba-

retti. Bu da odayı olduğundan biraz daha geniş gösteriyordu. Üç iç duvarda kitaplarla dolu raflar vardı.

Odanın ortasında geniş bir meşe masa vardı. Masanın kenarlarına sarmaşıklar oyulmuştu. Sarmaşık deseni odanın geneline hâkimdi. Tavandaki kartonpiyerde ve pencere çerçevelerinde de benzer desenler vardı.

Masanın karşısındaki duvara iki büyük tablo asılıydı. Birinde Wendy'nin annesi Kraliçe Elora, diğerinde Wendy, kocası ve herhalde oğulları Prens Oliver olması gereken üç dört yaşında, güzel bir oğlan resmedilmişti.

Odaya girdiğimde Bain masanın önündeki deri koltuklardan birinde bacak bacak üstüne atmış, oturuyordu. Ridley ayakta dikilmeyi tercih edip diğer koltuğu boş bıraktı. Ayakta duran Wendy ellerini masaya yaslamıştı ve masanın üstündeki kâğıtlara bakmak için eğilmişti.

Wendy dalgınca, "Kapıyı arkanızdan kapatır mısınız?" dedi. Gözleri hâlâ önündeki kâğıtlardaydı.

Kraliçenin söylediğini yaptım. Dönüp Ridley'nin yanında dikildiğimde kraliçenin tüm dikkatini verdiği şeyi daha iyi görebildim. Bir parşömendi bu. Kenarları kıvrılmasın diye parşömenin her iki yanına birer kuvars kâğıt ağırlığı konmuştu. Yine de kâğıdın bir kısmı epeyce kıvrıldığından üstteki mührü, beyaz balmumuyla damgalanmış tavşanı görebildim. Kanin'in sembolü.

Troll'ler büsbütün tarih öncesi bir hayat sürmüyorlardı; telefon kullanıyor, e-posta gönderiyor hatta mesaj yazıyorlardı. Böylesi postadan daha hızlı olsa da bu parşömen muhtemelen FedEx tarafından bir sonraki gün alınacak şekilde yakınlarda bir şehre gönderilmiş, sonra da bir Trylle ulağı tarafından alınmıştı. Parşömenler troll top-

lumunda resmi yazışmalarda kullanılırdı; davetlerde, teşekkür mektuplarında, bildirgelerde ve savaş ilanlarında.

Nefesimi tutup parşömenin ne amaçla gönderildiğini öğrenmeyi bekledim. Fakat Mina'yı tanıdığımdan kendimi en korktuğum olasılığa hazırladım.

39

ilan

Nihayet Wendy, "Şu senin kraliçe büsbütün delirdi," dedi.

Hiç düşünmeden, "O benim kraliçem değil," diye yanıt verdim. Beni gülümseyerek onaylayan Bain'in mavi gözleri parıldadı.

Wendy sırtını dikleştirse de gözlerini parşömenden ayırmadı. "Bu az önce geldi. Aslında sizi buraya bunun için çağırmamıştım. Size sadece Förening'deki planlarınızı soracaktım. Fakat Skojare'yle geçmişteki ilişkinizi bildiğimden bunu öğrenmek isteyeceğinizden eminim."

"Neyi?" diye sordum. Birden Linnea Biâelse'nin, kocası Mikko'nun ya da büyükannesi Lisbet'in başına bir şey geldiğinden endişe ettim.

Kraliçe nihayet bize baktı. Koyu kahverengi gözlerinde hüzün vardı. "Kanin, Skojare'ye savaş açmış."

"Ne?" diye sordu Ridley. Sesinden benim kadar şaşırdığı belliydi.

Hayretle, "Mina neden yapsın bunu?" diye sordum. "Onlarla ittifak kurmuştu. Bu sayede onların..."

O an kafama dank etti. Mina, Skojare'nin tamamıyla işbirliği yapmamış, sadece belli kişilerle çalışmıştı. Ölen Kennet Biâelse ve sürgün edilen baş muhafız Bayle Lundeen gibi.

Artık safirleri onun için ele geçirecek kimse olmadığından zor kullanarak alacaktı.

"Hepsi burada." Wendy parşömene işaret etti. "Tabii onun saçmalıklarından bir anlam çıkarabilirsen."

Ridley parşömeni okumak için kraliçenin yanına gitse de kendimi sersem hissettiğimden ben koltuğumdan kalkmadım. Ayrıca Mina'nın savaş ilanını nasıl bir mantığa dayandırdığı önemli değildi. Ben gerçeği biliyordum.

"Evert'ın ölümünden dolayı Kennet'ı suçluyor," dedi Ridley. "Oysa Kennet, Evert'tan önce öldü. Mina, Kennet'ın ölmeden önce Mina'ya ve krala hediye ettiği şaraba zehir kattığını, Evert'ın bundan öldüğünü yazmış."

"Beni Kennet'ı öldürmekle itham ettiğine göre şimdi aklanmış mı oluyorum?" diye sordum. Tabii bunun olacağına inandığım yoktu. Mina beni asla serbest bırakamazdı.

"Hayır çünkü sen anlaşılan Kennet'ı bir çeşit aşk tartışmasında öldürmüşsün ve Storvatten'ın dalâleti ve sınırsız sefahatinden etkilenip yoldan çıkmışsın." Ridley ayağa kalktı. "Mina bu tuhaf sözcükleri kullanıp duruyor. Demek istediğim, evet, bunlar sözlükte olan kelimeler fakat günlük hayatta kullanmıyoruz."

Wendy, "Dili tuhaf," diyerek Ridley'ye hak verdi. "Böyle bir bildirge için bile."

"Kanin savaşın sonunu getirdiğinde toprağın lâl rengine çalacağını söylemiş." Ridley başını iki yana salladı. "Bu sözcüğün anlamını bile bilmiyorum."

Bain, "Lâl taşının 'parlak kırmızı rengi,'" diye açıkladı. "Araştırdım."

"Yine İngiliz aksanını fazlasıyla kullanmış." Dirseğimi koltuğun kolçağına yaslayıp başımı kaldırdım. "Zeki ve önemli görünmeye çalışıyor çünkü aslında henüz toyken kendisini kuş uçmaz kervan geçmez bir kasabada bulan, kimseden görgü kurallarını ve olgun davranmayı öğrenmeyen şımarık ve eğitimsiz bir prenses. Disney prensesleri ve Julie Andrews'u taklit etmekten başka bildiği bir şey yok."

Wendy ümitle, "Yani söylediğini yapmayacak mı?" diye sordu. "Bu onun sahnelediği oyunun bir parçası mı sadece?"

"Yo, Skojare'ye kesinlikle saldıracak," dedi Ridley. "O bir canavar." Yüzüne o sert ifade tekrar oturdu. Beni ondan uzak tutan o sertlik.

Hüzünle, "Onları katledecek," dedim. Bain'e baktım. "Storvatten'da çalışmıştın. Bilirsin. Oradakilerin kendilerini korumaları mümkün değil."

Bain başını endişeyle salladı. "Muhafız birlikleri şaka gibi. Kanin'in Skojare'ye saldırması fıçıda balık avlamak gibi olacaktır. Benzetmemden dolayı özür dilerim."

Wendy'nin siyah saçları gevşek bir topuz yapılmıştı. Alnına düşen gümüş rengi tutamı eliyle geriye yatırmasıyla zümrüt bilezikleri şıngırdadı. Masanın etrafından dolaşıp Bain, Ridley ve bana yaklaştı. Sonra masaya yaslandı.

"Skojare'ye yardım etmek istiyoruz fakat berbat bir durumdayız," dedi Wendy. "Hem Kanin'in hem de Skojare'nin müttefiki olduğumuzdan teknik açıdan bu olaya karışmamamız gerekiyor. Fakat olacaklara seyirci kalıp bütün bir kabilenin yok edilmesine de göz yummam.

Mina o parşömeni Kanin'in haksız saldırısında kendisinden yana çıkmamız için göndermiş ki bu son derece gülünç." Wendy gözlerini devirdi. "Mina'nın aklında ne olduğunu bilmiyorum. Fakat bu aşırı istekli hali onun çöküşünü getirebilir."

Fakat kavgaya kolayca karışabileceğim anlamına da gelmiyor bu. Danışmanlarımla tartışıp kurulla görüşmem ve elimden gelen en iyi çözüme ulaşmam gerek."

Ayağa kalktım. "Durumunuzu anlıyorum ve elinizden geleni yapacağınızı biliyorum. O zamana dek *ben* de elimden geleni yapacağım."

"Yani?" dedi Wendy.

"Storvatten'a gidip oradakilerin savaşa hazırlanmasına yardım edeceğim."

40

tavvaujutit

Ulla, "Bekle!" diye bağırdı. Çamurlu su setinde bana doğru koşarken az kalsın ayağı takılacaktı. *"Bekle!"*

Dönüp Ridley, Konstantin ve Tilda'nın arazi aracında beni bekledikleri tepenin zirvesine baktım. Ben Titanik'te kalmışım da onlar son cankurtaran sandalıyla kaçıyorlarmış gibi bir hisse kapıldım.

İçimden koşup yanlarına gitmek gelse de iç çekip yüzümü Ulla'ya çevirdim. Ulla yanıma vardığında soluk soluğa kalmıştı ve kehribar rengi gözleri yaşarmıştı.

Elimden geldiğince nazikçe, "Ulla," dedim. "Bu meseleyi konuşmuştuk. Bizimle gelmen tehlikeli. Ayrıca burada Mia ve Finn'e çok yardımın dokunuyor. Sana burada ihtiyaçları var."

"Biliyorum, biliyorum." Ulla söylediklerimi önemsiz şeylermiş gibi geçiştirmeye çalışsa da kırgınlığı yüzüne işlemişti. "Ben sadece..." Birden kolunu uzattı. Elinde deri bir kayış vardı. "Sana bunu yaptım. Bunsuz gitmeni istemedim."

Elimi uzattım. Ulla kolyeyi elime tutuşturuverdi. Bir kayışa bağlı bir fildişi parçasıydı bu. Yontulan fildişine kabaca bir tavşan şekli verilmişse de bunun bir tavşan olduğu açıkça belli oluyordu.

Ulla, "Çünkü Konstantin sana hep beyaz tavşan diyor," dedi. "Bunun lakabın olabileceğini düşündüm." Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Belki de aptalca bu."

"Hayır, harika. Teşekkür ederim." Kolyeyi boynuma takıp Ulla'ya gülümsedim.

"Neyse, herhalde artık gitmen gerek," dedi Ulla.

Başımı salladım. Ulla bana sıkı sıkı sarıldı. Gücünün farkında olmadığından beni sıkarken az kalsın kaburgalarımı kıracaktı. Beni bırakıp geriledi.

"Tavvaujutit," dedi. Inuktitut'ta güle güle demekti bu. *Te-vav-vu-tit.*

"Tavvaujutit," dememin ardından Ulla dönüp Mia ve Finn'in evine doğru koştu.

Yokuştan yukarı, arazi aracına doğru yürümeye devam ettim. Tilda ve Konstantin arka koltuğa geçmişti. Ridley ise sürücü kapısına yaslanmış, dışarıda bekliyordu. Yanına vardığımda hiçbir şey söylemeyip araca girdi.

Ridley arazi aracını çalıştırıp Förening'in dar ve kıvrımlı yollarında kapıya doğru ilerlemeye başladı. Koltuğuma yaslandım.

Tilda, Konstantin'i, "Olmadık işlere kalkışacak olursan hamileyim diye canını yakamayacağımı sanma," diye uyardı. Bunu söylerken ne kadar ciddi olduğunu biliyordum.

Konstantin'in bizim tarafımızda olduğu konusunda ona ne kadar güven aşılasam da Tilda, Konstantin'e güvenmekten çekiniyordu. Sanırım kocasının zamanında

güvendiğim biri tarafından öldürülmesi Tilda'nın insanlar hakkındaki yargılarımı sorgulamasına neden olmuştu. Bu yüzden onu suçlayamazdım da.

Konstantin öfkeyle, "Sana söyledim, hiçbir şeye kalkışacağım yok," dedi. "Mustang'le gitmeliydim."

Ridley bir kez daha Konstantin'e, "Aynı araçta gitmemiz daha iyi olur," diye hatırlatmada bulundu. "Bu şekilde daha az dikkat çekeriz ve ne Kanin'in ne de Viktor'ın adamlarının dikkatini çekmek hepimizin isteyeceği son şey."

Konstantin uzun bir iç çekti. Dikiz aynasından baktığımda arka koltukta yüzünü astığını gördüm. "Storvatten yolculuğu epey uzun olacak."

Dün, Wendy ve Bain'le yaptığımız, bize Kanin'in Skojare'ye savaş açtığını söyledikleri toplantıda hepimiz oturup ne yapacağımızı tartışmıştık. Ben Storvatten'a gitme fikrini kafama zaten koymuştum. Konstantin de benimle gelmeye gönüllü olmuştu.

Ridley zamanla bu fikre ısınmıştı. Kanin tarafından esir alınmamak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olsa da Skojare halkının bize ihtiyacı olduğunu biliyordu. Şüphelerine rağmen hiçbir şey yapmadan oturmaya niyeti yoktu.

Tilda'nın daha güvende olacağı Förening'de kalmasını istememe rağmen bizimle gelmek için ısrar etmişti. Kasper'ın ölümünden dolaylı yoldan sorumlu olan insanları durdurmak için bir şeyler yapmak istiyordu. Bir süre öncesine kadar da Kanin ordusunda bir yüzbaşı olarak görev yapıyor, askerleri eğitiyordu. Skojare askerlerinin formuna kavuşmasında müthiş bir yararlılık gösterebilirdi.

Böylece her gittiğimiz yerde peşimizden gelen hafif bir yağmur eşliğinde Storvatten'ın yolunu tuttuk. Çok geç-

meden Förening'le Storvatten arasındaki sekiz saatlik yolun Tilda'nın sık sık molaya ihtiyaç duymasıyla normalden daha uzun süreceği belli oldu.

Daha yolu yarılamadan üçüncü molamızı verdik. Nispeten boş bir otobanda olduğumuzdan Ridley arabayı yana çekti. Tilda şarampoldeki sık çalıların arasına koştu.

Bana ihtiyacı olabilir diye her seferinde Tilda'yla beraber ben de arabadan iniyordum. Bana ihtiyacı olacağından şüphe etsem de hamile bir kadını öyle yalnız bırakma fikri hoşuma gitmiyordu. Tilda şarampolde koşarken ben de inip aracın yanında bekledim.

Konstantin arka koltuktan inip, "Sana bunun uzun bir yolculuk olacağını söylemiştim," dedi.

"Sen niye iniyorsun?" diye sordum.

"Bacaklarımı esnetmem gerek." Konstantin şiddetlenen yağmuru umursamadan arazi aracının çevresinde yürüdü.

Şarampolün ötesinde soğuk ve gri bir sis vardı. Dikkat çekmemek için arka yollardan ilerliyorduk ve son kez bir başka arabayla karşılaşmamızın üzerinden epey zaman geçmişti. Yolun kenarı bana sessiz ve ürkütücü görünüyordu. Bir an önce gideceğimiz yere varmak için sabırsızlanıyordum.

Ürperdim. Kapüşonlu sweatshirt'üme iyice sarındım.

Birden Konstantin gerildi. Avını bulmuş bir tazı gibi etrafına bakındı. Ona bir sorun olup olmadığını soracağım sırada, "Yalnız değiliz," dedi.

Sonra Tilda çığlık attı.

41

saldırı

Tilda şarampolün diğer yanında dikiliyordu. Aramızda çalılar vardı. Gözleri telaşla fal taşı gibi açılan Tilda bize işaret etti. "Arkanızda!"

Ben arkama bakmaya fırsat bulamadan Konstantin'in beni yana itmesiyle yere düştüm. Sonra Konstantin bir şeyin üzerine atıldı. Fakat görünürde boşluktan başka bir şey yoktu. Konstantin rakibinin çıplak teniyle çarpıştığında serabı andıran tenin pırıltısını fark ettim. Bukalemun gibi etrafımızdaki bitki örtüsünün renklerine bürünen ten renk değiştirip Kanin derisinin bronz tonlarını aldı.

Konstantin, "Çantamdan hançerlerimi çıkar!" diye bağırdı.

Ben apar topar yerden kalkarken Konstantin'in kavga ettiği adam nihayet normale döndü. Onun Drake Vagn olduğunu gördüm. Bir zamanlar Doldastam'de iz sürücüydü. Fakat benden on yaş büyük olduğundan onu iyi tanımıyordum.

Yine de altı yıl önce emekli olmaya zorlandığında nasıl küplere bindiğini anımsıyordum. Sonunda bu yüzden küsüp Doldastam'i ve tüm Kanin krallığını terk etmişti.

Drake, Konstantin'e, "Takım değiştirebileceğini sandın, ha?" dedi. Sırıtarak Konstantin'in yüzüne bir yumruk attı.

Sonra gıcırdayan metalin gürültüsü geldi. Arazi aracı aniden yana kayıp bana çarptı. Yere serildim. Araca dik doğrultuda uzanırken elimden geldiğince çamurlu zemine yapışmaya çalıştım. Bir saniye için araç gerçekten tepemdeydi. Metal iç organları yüzümün birkaç santim üzerindeydi. Başımı yana çevirdiğimde lastiklerin kayıp yanı başımdaki şarampolde durduğunu gördüm.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde arka tarafından çıkmak için aracın altında süründüm. Ayağa kalktım. Etrafıma baktığımda arazi aracının neden birden yana savrulduğunu anladım.

Sürücü kapısının yanında dev gibi bir adam dikiliyordu. Kapı içe göçmüş, pencere camı tuzla buz olmuştu. Bu da Ridley'nin neden henüz dışarı çıkmadığını açıklıyordu. Öfkeli dev kapıyı içe göçürdüğünden bir süre için Ridley içeride kısılıp kalmıştı.

Devin cüssesine bakarak onun Omte olduğunu tahmin ettim. İstese kolayca kırık pencereden elini sokup Ridley'yi tutabilirdi. Fakat ona sert sert bakıp bir köpekbalığı gibi sırıtmayı tercih eder gibiydi. Siyah saçlarının kalın bir atkuyruğu sırtından iniyordu. Bedeninin çıplak üst kısmı kabile dövmeleriyle kaplıydı.

Konstantin ve Drake kavgalarına yolda devam ediyor, birbirlerine art arda darbeler indiriyorlardı. Birbirlerine ettikleri hakaretlerin arasında anladığım kadarıyla

Konstantin, Viktor'ı bırakıp kaçmadan önce ikisi birlikte Viktor için çalışmışlardı.

Aracın arka kapısını açtığımda Ridley'nin arka koltuktan dışarı çıkmak için çabaladığını gördüm. Konstantin'in yıpranmış, deri el çantasını alıp telaşla içini karıştırdım.

Konstantin her gittiği yere iki uzun ve keskin hançer götürüyordu. Kraliçenin özel muhafızı olduğu zamanlardan kalan bu hançerler en iyi kalite metalden yapılmıştı ve kabzalarında ayrıntılı fildişi oymalar vardı. Güzel fakat daha da önemlisi ölümcül silahlardı.

Hançerlerden birini çantanın içinde gördüğümde kocaman bir elin belimi sıkıca kavradığını hissettim. Çantayı elimden düşürmemek için çabalasam da aniden geriye çekilmemle çanta elimden kaydı. Asfalta çarpan hançerlerin tıngırtısını işittim.

Her şey bir anda olup bitti. Havada uçup sertçe otobanın asfaltına çarptım. Yeniden nefes almam için bir saniye geçmesi gerekti. Bedenimi dirseklerimin üzerinde kaldırdığımda devin gürültülü adımlarla, yüzünde tüm dişlerini gösteren o berbat sırıtışla üzerime geldiğini gördüm.

Devin göğsündeki dövmede siyah harflerle MÅNE yazıyordu. Dev hızla bana yaklaşırken -temkinli ve yavaş yürüse de uzun adımlar atıyordu- tek düşünebildiğim Ulla oldu. On dört yaşında bir yarı Omte olmasına rağmen iki tonluk bir arazi aracını iterek karın içinden çıkarmıştı. Bu adam ise Ulla'dan en az otuz santim daha uzun boylu olmasının yanı sıra elleri onun başı kadar iri, kolları onun belinden bile kalındı.

Çıplak elleriyle beni ezecekti.

Hızla ayağa fırladığımda durmadan düşünüyor, bu

Måne denen adam kadar güçlü biriyle mücadele etmenin yollarını arıyordum. Måne'nin arkasında, elinde kocaman halkaları olan bir zincirle ona doğru koşan Ridley'yi gördüm. Zincirin ebadına ve her iki ucundaki kancalara bakarak bunun arazi aracının arkasındaki, çekme zinciri olabileceğini düşündüm.

Ridley zinciri tüm gücüyle sallayıp Måne'nin sırtına indirdi. Bu kadarı normal bir adamı yere sermeye yeterdi. Fakat Måne ancak afallamıştı. Yürümeyi bırakan dev dönüp Ridley'ye baktı ve homurdandı. Aslında hırladı. Ele geçirdiği kemiğini savunmaya çalışan bir kurt gibi.

Fakat Ridley geri adım atmadı. Zinciri tekrar, daha sert indirdi. Bu kez kanca Måne'nin omzunun sert etine saplanmıştı. Sanırım Ridley'nin planı Måne'yi çekerek düşürdükten sonra zincirle bağlamaktı.

Fakat öyle olmadı. Måne kavradığı zincirle Ridley'yi kendisine doğru çekti. O an Måne'nin ikimizin de pestilini çıkarmaması için çok atik davranmak zorunda olduğumu biliyordum.

Måne'nin yanından arazi aracına koşup otobana savrulan hançeri aldım. Arkamdan Ridley'nin hırıltılı iniltilerinin geldiğini işitmemle kanım dondu.

Arkama döndüğümde Måne'nin zinciri Ridley'nin boynuna doladığını gördüm. Ridley'nin arkasında dikilmiş, devasa elleriyle zinciri sıkıyordu. Ridley nafile bir çabayla boynundaki zinciri gevşetmeye çalışıyordu. Suratı mora çalmıştı.

Måne'nin üzerine yürüdüm. Hançeri her iki elimle tutarak sırtına sapladım. Tekrar ve tekrar. Her seferinde üzerime daha çok kan sıçradı. Måne dizlerinin üzerine çökene dek hançeri beş kez saplamam gerekti. Yeterin-

ce çöktüğünde hançeri omurgasına saplayıp beyin sapına hasar verebildim. Mâne yüzüstü yola yığıldı.

Ridley devin altından sürünerek çıktı. Nefes nefese kalmıştı. Kızaran ve soyulan boynu birkaç noktadan kanasa da bunun haricinde durumu iyi görünüyordu.

Nefes nefese, güçlükle konuşarak, "Sağ ol," dedi.

"Bir şey değil," deyip dikkatimi Konstantin ve Drake arasındaki mücadeleye çevirdim.

Kavga hâlâ kıran kırana geçse de Konstantin'in yüzü Drake'e kıyasla daha fazla kan içinde kalmıştı. Yeniliyordu.

Otobanda ikisine doğru ilerledim. Drake'in sırtı bana dönüktü. Konstantin beni görür görmez ona hançeri fırlattım. Konstantin, Drake yeniden üzerine saldırırken hançeri kolayca yakaladı. Hızlı ve tek bir hamleyle Konstantin, Drake'in boğazını kesti. Drake yere yığıldı.

Konstantin yüzündeki kanı sildi. Sonra Drake'in cesedinin üzerinden atlayıp yolun ortasına, Ridley ve benim yanıma yürüdü.

Ridley cesetlere bakıp, "Anlaşılan bu kadarmış," dedi.

Biri şarampolde sesli bir ıslık çaldı. O zaman Tilda'yı unuttuğumuzu fark ettim. Durduğum yerden hiçbir şey göremediğimden arazi aracının yanına koştum. O zaman onları gördüm. Aracın diğer yanındaki çalıların arasında dikiliyorlardı.

Bayle Lundeen -eski Skojare baş muhafızı- bir kolunu Tilda'ya dolayıp onu bedenine yapıştırırken diğer eliyle Tilda'nın boğazına bir bıçak dayamıştı. Tilda'nın elleri Bayle'in kolundaydı. Kolu bedeninden ayırmaya çalışsa da başaramıyordu.

Bayle beni, "Henüz her şey bitmedi," diye uyardı.

42

intikam

Arkamda duran Konstantin ileri atılmak için hareketlense de Bayle'in üzerine yürümesin diye kolumu kaldırıp onu durdurdum. Bayle'in bıçağı Tilda'nın boğazını kesmek için hazır bekliyordu. Kolunu biraz daha kaldırmasıyla Tilda kıvrandı.

Ridley yanıma geldi. Su setinde donakaldık. Bir sonraki hamlemizin ne olması gerektiğinden emin değildik.

Sakin olmaya çalışarak, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim. Konstantin'in elinde tuttuğu kanlı hançerin çok dikkat çektiğinin farkındaydım.

"İşin buraya varmasını gerçekten istemedim," dedi Bayle. Fakat Tilda'yı saran kolları biraz olsun gevşemedi.

Storvatten'a gittiğimde Bayle'i çözmekte zorlanmıştım. Kasper ve ben onunla görüştüğümüzde soğuk fakat profesyonelce bir tavır sergilemişti. Storvatten'da olup bitenlerde Bayle'in rolünü büsbütün ortaya çıkaramasak da baş muhafız olduğundan mutlaka olanlarda bir parmağı vardı.

Kral Mikko'yu öldürmeye çalışan Bayle'in muhafızı Cyrano olmuştu ve Mikko'nun tutuklanmasına neden olan kasa kayıtlarında tahrifat yapan kişi mutlaka Bayle olmalıydı. Anladığım kadarıyla Bayle, Kennet'ın Mikko'yu tahtından indirme planının daha en başından beri prens için çalışmıştı.

Bayle olmasa Kennet'ın işleri istediği gibi yürütebileceğinden şüpheliydim. Fakat Kennet yalnız olsa belki Mikko tutuklanmaz, bu yüzden de ne Kennet Doldastam'e Mina'nın yardımını almak için para vermeye gelir ne de Kasper öldürülürdü.

"O *krallık* için canımı dişime takıp çalıştım. Krallık demeye de bin şahit ister ya!" Bayle'in sözlerinden nefret akıyordu. "Yıllarca. Tek isteğim hak ettiğim yere gelmekti! Kennet da planıyla çıkageldi. Her şey çok kolay olacaktı."

"Her şey hâlâ kolay olabilir," dedim. "Bir masumu öldürmek sadece işleri daha içinden çıkılmaz hale getirir."

Bayle bana alaycı bir gülüşle karşılık verdi. "Kennet bana sırtını çevirip beni görevimden aldığından beri Viktor'ın pis işlerini yapmaya mahkûm oldum. Burnuma kadar kana battım! Bir kaltaktan daha ne çıkar?"

Konstantin, Bayle'i, "Viktor da sana sırt çevirecek," diye uyardı. "Bana sırt çevirdiği gibi."

"Senin gibi budala değilim ben. Sadece *paramı almak* istiyorum." Bayle dudak büktü. "Bu arada Viktor üçünüzü getirene büyük bir ödül vaat ediyor." Başıyla Ridley'ye bana ve Konstantin'e işaret etti. Sonra Tilda'ya baktı ve onun kulağına konuşur gibi, "Bir ceset fazla, ne çıkar?"

"Ona zarar verirsen buradan canlı çıkamazsın," diye gürledim. "Seni çıplak ellerimle öldürürüm Bayle."

Bayle gülmeye başladı. "Ya, öyle mi dersin?"

Tilda'nın gözlerinde bir parıltı belirdi ve bedeni gerildi. Yüzüne sert bir ifade oturdu. Onunla eğitim yaptığım zamanlardan gayet aşina olduğum bir kararlılıktı bu. Tilda kendini tutmakta usta olsa da istedi mi birini perişan edebilirdi.

Tilda gergin bir sesle, "Durun biraz," dedi. "Bu Bayle Lundeen mi yani? Kennet'la işbirliği yapan Bayle? Kocamın ölmesine sebep olanlardan biri demek?"

Bayle ilk kez yutamayacağı lokmayı ısırmış olabileceğini fark etti. Tilda'yı başka bir gözle süzdü. Tilda hamile olabilirdi. Fakat hâlâ kaslı kolları ve güçlü bacaklarıyla uzun ve azametliydi.

Bayle, Tilda'yı yakaladığında Tilda'nın Bayle'in bebeğe bir zarar vermemesi için uysal davrandığından emindim. Fakat şimdi kafasının tası atmıştı.

Aniden silkinen Tilda başını geri atıp Bayle'in yüzüne bir darbe indirdi. Onlardan metrelerce uzakta, dikildiğim yerden kırılan burnun sesini işittim. Bayle bıçağı Tilda'ya savuramadan Tilda adamın bileğini kavrayıp ters çevirdi ve diğer kolundan destek alarak Bayle'in kolunu kırdı.

Her şey birkaç saniyede olup bitmişti. Bayle acı içinde haykırıp geriye sendeledi. Kolu tuhaf bir açıyla sallanıyor, yüzünden aşağı kan akıyordu. Fakat Tilda henüz işini bitirmemişti.

Tilda bacağıyla yeri süpürerek Bayle'in ayaklarını yerden kesti. Sırtüstü çamura yığılan Bayle'in kasığına sert bir tekme indirdi. Yanımda dikilen Konstantin bunu görünce yüzünü ekşitti. Tilda, Bayle'in üzerine sıçrayıp her

iki eliyle adamın yüzüne art arda yumruklar indirdi.

Bayle'in bedeni hareketsiz kaldı. Bilincini mi kaybetmişti yoksa ölmüş müydü? Emin değildim. Her halükârda Tilda'nın emin olmak istediği açıktı. Bayle'in yere düşürdüğü bıçağı alıp dosdoğru adamın kalbine sapladı.

Sonra orada öylece, Bayle'in cesedinin yanında diz çökerek ve derin derin nefes alıp vererek oturdu. Hiçbirimiz tek kelime etmedik ve yerimizden kımıldamadık. Bize bir süre Tilda'ya ilişmememiz gerekiyormuş gibi gelmişti.

Nihayet Tilda ayağa kalktı. Kollarını silkeledi. Herhalde bunu hem Bayle'e çok sert vurduğundan yumrukları acıdığından hem de üzerine bulaşan kanın bir kısmını silkelemek için yapmıştı.

"Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordum.

Tilda başını salladı. Yanıma gelirken hâlâ nefes nefeseydi. "Evet. Fakat şu cesetlerin icabına bakmalıyız. İnsanlar şüphelenebilir."

Tilda yanından geçerken Konstantin, "Bu kız tam bir canavar," diye fısıldadı. Tilda'ya bir başka, hayranlık dolu bir gözle bakıyordu.

"Sen onu bir de hamile değilken gör," dedim.

Tilda arazi aracına girip bir şişe su ve kanı temizlemek için çantasından bir tişört aldı. Nihayetinde hepimizin aynı şeyi yapması gerekecekti. Fakat o anki önceliğimiz bir başka araba gelmeden cesetleri oradan kaldırmaktı.

Ridley'yle ikimiz Bayle'in cesedini almaya giderken Tilda eşyalarımıza kan bulaştırmamamız için tüm çantalarımızı arka koltuğa attı. Konstantin, Drake'in cesedini tutup sırtına yükledi ve bir çuval gibi aracın arkasına bıraktı.

İşin zor kısmı sadece Mâne'nin devasa cesedini sürüklemek değil -bunu ancak üç kişi yapabilmiştik- bir de arazi aracının arkasına atmaktı. Onu araca sığdırmak için tuhaf bir pozisyona sokmamız gerekti.

Tilda, "Hâlâ büyük bir sorun var," dedi. Biz aracın arkasında, açık bagaj kapağının yanında dikilirken Tilda arka koltukta oturuyordu. Ceset yığınının üzerinden bize bakmak için döndü. "Bunlar belli ki Viktor'ın adamları ve bizi buldular. Nasıl?"

Ridley başını iki yana salladı. "Doldastam'den ayrıldığımızda cep telefonlarımızı attık ve Range Rover'ı bırakıp araba kiraladık. Nasıl izimizi bulduklarını bilmiyorum." Sonra Konstantin'e baktı. "Tabii biri onlara nereye gideceğimizi söylemediyse."

Konstantin, "Beni de öldürmeye çalıştılar, unuttun mu yoksa?" diye gürledi. "Hem bu berbat yolun tam bu noktasında Tilda'nın işemek isteyeceğini nereden bilebilirdim?"

Ridley, "O halde bizi nasıl buldular?" dedi.

"Herhalde benim Bryn'i bulduğum gibi." Konstantin cesetlere doğru döndü. Drake'in cebini karıştırmak için Mâne'yi yana iteledi. Drake'in cebinden çıkardığı bir tutam kıvırcık, siyah saçı Ridley'ye uzattı. "Senin izini sürüyormuş."

Ridley'nin suratı asıldı. Eksik saç tutamının yerini hissedecekmiş gibi elini saçlarında gezdirdi. "Kahretsin."

"Kahretsin ya!" Konstantin, Ridley'ye sert bir bakış attıktan sonra arazi aracının bagaj kapağını kapattı. Sonra etrafından dolaştığı araca binip Ridley'yle beni yalnız bıraktı.

Ridley yanımızdaki boş araziye bakıp, "Üzgünüm,"

dedi. "Gelmemeliydim. Mina izimi sürerek sana ulaşabileceğini biliyordu. Benim hatam."

"Seni oyuna getirdi," dedim. "Hepimizi oyuna getirdi. O bu işte usta."

Ridley dişlerini sıktı. "Tahmin etmem gerekirdi."

"Sorun yok. Hepimiz iyiyiz. En çok yarayı sen aldın."

Ridley'nin kızarmış, yaralı teni kararmaya; çürüklerle kaplanmaya başlamıştı. Başını iki yana salladı. "Beni burada bırakıp gitmelisiniz. Peşime başkalarını da takmış olabilirler. Ben varken güvende olmazsınız."

Ridley gözlerini yere dikip yutkundu. "Üzgünüm Bryn. Gelmemeliydim. Ben sadece..."

"Sadece ne?" Yanına gittim. Gözlerini gözlerime çevirdi.

"Sadece seni görmek istedim. İyi olduğundan emin olmalıydım."

O halde neden beni kendinden uzaklaştırıyorsun? Sadece benimle olmak istediysen neden bu kadar soğuksun? İçimden ona bu soruları sormak geliyordu.

Fakat Ridley'nin yanıtı bileceğini sanmadığımdan ona bakmakla, gözlerindeki acıyı anlamayı dilemekle yetindim.

Arabanın kapısı açıldı. Konstantin dışarı uzandı. "Onlar buraya destek yollamadan gitsek iyi olacak."

43

seferberlik

Tilda, Storvatten'a ilk kez geliyordu ve sarayı gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. Deniz mavisine çalan, dalga şeklinde kıvrımları olan, ışıltılı duvarlarıyla saray büyük gölün durgun sularının içinden büyülü bir safir gibi yükseliyordu.

Yoğun sis zaten kilometrelerce açıkta olan sarayı kıyıdan gizliyordu. Saray belirene dek Ridley, Konstantin ve Tilda'yla sarayı karayla birleştiren iskelenin neredeyse yarısına kadar yürümemiz gerekmişti.

Ve işte tüm ihtişamıyla karşımızdaydı. Kolay kolay etkilenmeyen Tilda'nın sarayı görünce şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Ben de sarayı muhteşem bulsam da son birkaç hafta yaşanan olaylardan dolayı yapının büyüsüne karşı duyarsızlaşmıştım.

Sarayın büyük, ahşap kapılarına yaklaştığımızda kapılar biz daha yanlarına varmadan açıldı. Kapıların ötesindeki girişte soluk bir ışıltı göze çarpıyordu. Heybetli bir adam kapılardan çıktı. Uzay gemisinden çıkan bir uzaylı liderini andırıyordu.

Uzun ve geniş omuzlu bir adamdı bu. Özellikle de bir Skojare'ye göre. Skojareler -Mikko ve Kennet Biâelse istisnalardı- daha minyon olurlardı. Adamın sarı saçları kısa kesilmiş, sakalları sinekkaydı tıraş edilmişti.

Üzerinde Skojare muhafızlarının üniforması vardı. Buz mavisi, klapalarında bir balık sembolü olan bir giysiydi bu. Üniforması üzerinde olmasa bile adamın askeri bir havası olurdu. Esas duruşta bekliyordu. Başı dikti ve mavi gözleri bize dikilmişti.

"Adım Balstar Thorne." Bizi resmi fakat kibar bir tavırla selamladı. Başını hafifçe eğdiğinde boynundaki balık dövmesinin ince, siyah konturunu fark ettim. "Skojare'nin yeni baş muhafızıyım."

Onu ilk kez görmeme rağmen eski baş muhafızdan çok ötede olduğu anlaşılıyordu.

Linnea, "Sizi gördüğüme inanamıyorum!" diye ciyakladı. Daha onu görmeden sesinin ana holdeki yankısını işitmiştim. Cam zeminde bize doğru koştu. Mavi elbisesi o koştukça şişiyordu. Neredeyse üzerime atlayıp bana sarıldı.

Beni bıraktıktan sonra birkaç adım gerileyip süzdü. Yüzünde yayvan bir gülümsemeyle, "Gerçekten sensin," dedi. "Rıhtımın ucundaki kulübede nöbet tutan muhafızlar haber gönderip senin geldiğini söylediler. Fakat onlara inanmamıştım."

Baltsar dikkatle Linnea ve benim aramıza girmeye çalışarak, "Ekselansları," dedi. "Bu kadın prensimizi öldürmekle suçlanıyor. Bence ihtiyatlı davranıp..."

"Yo, bunu o yapmadı." Linnea elini sallayıp baş muhafızı susturduktan sonra elimi tuttu. "Soğukta durmayalım, içeri girip konuşalım. Arkadaşlarını da getir..."

Linnea ilk kez durup yanımda kimlerin olduğuna baktı. Fakat Konstantin'i görmesiyle hayretten gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağzı açık kaldı.

Bir hayret nidasıyla, "Sensin," dedi. Elimi bıraktı. "Hayatımı kurtardın."

Konstantin gözlerini yere çevirip huzursuzca ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Linnea'nın övgüsü onu şimdiden utandırmıştı. Sonra Linnea, Konstantin'in yanına gitti. Kollarını beline doladığı Konstantin'e sıkıca sarıldı.

Donakalan Konstantin'in gözleri tedirgince sağa sola bakıyordu. İki yanından sarkan kolları Linnea'ya dokunmaya korkuyormuş gibi kaskatıydı.

"Kraliçem, biliyorsunuz...konuklar tıbbi muayeneden geçirilmeden onlara sarılmak tavsiye edilmez." Baltsar, Linnea'yı ikna etmeye çalışsa da bunu başaramıyordu.

Kızan Linnea, Konstantin'den birkaç adım uzaklaşıp baş muhafıza sert bir bakış attı. "Bu adam benim hayatımı kurtardı! O bir kahraman! Tıbbi muayeneden geçmesine gerek yok! Onların hepsi krallığın konukları ve memnuniyetle içeri alınacaklar."

Baltsar iç çekti. Anlaşılan Linne'yla boş yere tartıştığını fark etmişti. "Siz öyle istiyorsanız, majesteleri."

"İçeri gelin, gelin, hepiniz!" Linnea kendisini takip etmemiz için el etti. Kraliçe sarayın içine yürürken platin bukleleri bir aşağı bir yukarı oynuyordu. Elbisesinin epey açık sırtı belinin hemen üstüne kadar iniyor; arkasından dökülen uzun, saten bir kuyruk dekolteyi dengeliyordu.

Baltsar bir kez daha hafifçe eğilip selam verdikten sonra içeri girmemiz için bize işaret etti. Nazikçe gülümseyip Linnea'nın peşi sıra içeri yürüdüm.

Ridley, Baltsar'ın yanında yürürken, "Haberin olsun diye söylüyorum, arazi aracının arkasında iki ceset var," dedi. "Onların çaresine bakmak isteyebilirsin."

Afallamış görünen Baltsar, "Anlamadım?" dedi. "Kimi öldürdünüz?"

Biz ana hole girerken Konstantin omzunun üzerinden, "Meraklanma," dedi. "Viktor Dålig'in adamlarıydılar. Baltsar'ın hâlâ şaşkın görünmesi üzerine Konstantin, "Size savaş açan adamlar," diye açıklama yaptı.

Önden yürüyen Linnea bizi içeri buyur etmekle meşgul olduğundan belli ki Konstantin, Ridley ve Baltsar'ın ne konuştuklarına dikkat etmiyordu. Fakat *savaş* sözcüğünü işitir işitmez donakaldı.

Kubbeli, yuvarlak odada etrafımız dalga şekli verilmiş, kum püskürtülmüş camla çevriliydi. Saydam olmayan camda hafifçe açık türkuaz bir renk seçiliyordu. Ayaklarımızın altındaki zeminde havuzun içini gösteren cam pencereler vardı. Elmaslar ve safirlerle ışıldayan avizeler dört yanımıza ışık demetleri yansıtıyor, bir girdabın ortasında dikiliyormuşuz hissini veriyordu.

Ridley sıradan bir sohbet ediyormuş gibi, "Eh, savaş açanlar aslen Kaninler," diyerek Konstantin'i düzeltti. "Teknik açıdan konuşmak gerekirse."

Konstantin, Baltsar'a işaret edip, "Teknik açıdan konuşmak isteyecek bir adam gibi geldi bana," dedi.

"Doğru," dedi Ridley. "Fakat her halükârda Viktor Dålig'in adamları Skojare'ye saldıracaklar. Muhtemelen Kanin'e yardım ediyorlar. Bu yüzden arada bir fark yok."

"Evet." Konstantin, Baltsar'a baktı. "Mesele şu ki o adamları öldürmekle size yardım etmiş olduk."

Linnea'nın sırtı hâlâ bize dönüktü. Herkesi görebilecek şekilde yavaşça döndü. Genellikle sergilediği tüm o rahatlık ve neşe kaybolmuştu. Teni normalden daha solgundu ve boynundaki yarı saydam solungaçlar kıpırdamıyordu.

"Savaş mı dediniz?" Linnea bunu öyle alçak sesle söylemişti ki metrelerce geride dikilen Ridley ve Konstantin'in onu işittiklerinden şüpheliydim. Tilda'yla Linnea'nın hemen arkasında olmamıza rağmen kraliçenin sözlerini biz bile güçbela işitmiştik.

"Yoksa siz..." Ridley yardım istiyormuş gibi bana baksa da ona yardım etmem mümkün değildi. "Bildirge size ulaşmadı mı? Kanin göndermedi mi?"

Linne başını bir kez iki yana salladı. "Hayır. Kennet'ın ölüm haberini verdiklerinden beri Kanin'den hiçbir haber almadık."

"Bildirgeyi dün gördüm." Ridley bana işaret etti. "İkimiz de gördük. Trylle sarayında. Mina, şey, affedersiniz, Kraliçe Mina, Tyrlle Kraliçesi'ne savaş ilan ettiğini belirten bir parşömen göndermişti."

"Bu yüzden buradayız," diye açıkladım. "Savaşa hazırlanmak için yardıma ihtiyacınız olup olmadığını görmek istedik."

Linnea hissiz bir ses tonuyla, "Elbette yardıma ihtiyacımız var," dedi. "En büyük korkularımız gerçek oldu. Hepimizi öldürecekler."

44

savunmacı

Marksinna Lisbet Ahlstrom -Skojare'nin vekil hükümdarı ve Linnea'nın büyükannesi- sırtı toplantı odasına dönük halde dikiliyor, etrafımızı çeviren karanlık suya bakıyordu. Altın rengi saçları başının üzerinde toplanmıştı ve safir, avize küpeleri ceketinin yüksek yakasından aşağı sarkıyordu. Gök mavisi kumaş dalgaları andıran desenlerle süslenmişti ve ceketinin eteği yere kadar iniyordu.

Sualtındaki toplantı odasındaydık. Odanın yarısı kubbeli bir cam duvarla suyun üzerinde kalıyor ve bir balık kavanozu etkisi yaratıyordu. Oraya son geldiğimde Kral Mikko tutuklanmıştı. Şimdi de savaşı tartışıyorduk.

Baltsar, Ridley, Konstantin ve ben çok uzun masanın ucunda oturuyorduk. Linnea bize yardımcı olamayacak kadar savaş bunalımı içindeydi. Tilda kraliçeyi meşgul edip kafasını dağıtmak için yardıma ihtiyacı varmış numarası yapıp ona bir şeyler soruyordu. Son bir saati toplantı odasında Lisbet ve Baltsar'a tüm bildiklerimizi açıklamakla geçirmiştik.

Biz konuşurken Lisbet odada bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Ona Mina'nın Viktor'la ilişkisini, Kennet'ın entrikasındaki rolünü ve Kennet ve Bayle'in yokluğunda mücevherleri çalmak için kurduğu planı anlattık.

Anlatmayı bitirdiğimizde Lisbet durup göle baktı. Gece üzerimize çökmüş, suyu içi görülemeyecek kadar kararmıştı. Fakat Lisbet, Skojare'nin tüm sorunlarının çözümü yüzüp camın kenarına gelecekmiş gibi suya bakıp duruyordu.

Lisbet nihayet, "Öldürülmesinin ardından Kennet'ın bir şekilde Mikko'nun hapse atılmasıyla bir ilgisi olabileceğini fark ettim," dedi. "Kennet'ın cenaze törenine kadar geleneklere uygun şekilde üç gün siyahlara bürünsem de törenden beri bunu yapmadım. Halkın önünde yas tuttum çünkü bunu yapmak zorundaydım. Fakat torunuma zarar vermeye çalışan biri için bir damla gözyaşı dökmem."

Linnet yüzünü bize çevirdi. Altmışlı yaşlarında olduğundan ilerleyen yaşının izleri yüzünde belirmeye başlamıştı. Yine de hâlâ gençliğinden kalan zarafet ve güzelliği taşıyordu. Asla bir kraliçe olmamışsa da odaya bir kraliçe gibi hâkimdi.

Lisbet, "Sizce ne yapmalıyız?" diye sordu. "Buna nasıl engel olabiliriz?"

Konstantin dirsekleri masada, ellerini yüzünün önünde kavuşturmuş oturuyordu. Ellerini çok sıkı kenetlemese onu gören dua ettiğini sanabilirdi. "Engel olamazsınız," dedi. "Mina bir şeyi yapmayı kafasına koyduysa onu konuşarak caydırmak imkânsızdır."

Lisbet neredeyse yakarır gibi, "Ya ona mücevherlerimizi vermeyi teklif edersek?" dedi. "Bizde çok mücevher

var. Epeyce bir kısmını verebileceğimizi düşünüyorum."

"O hepsini istiyor." Konstantin ellerini indirdi. "Ve hepsi bile ona yetmeyecektir. Mücevherlere ulaşmak için beklemek zorunda kalması onu kızdırdı. Bu yüzden acı çekmenizi isteyecek."

Lisbet şakağını ovuşturdu. "O halde ne yapacağız?"

Ridley, "Ben Kanin Överste'siydim," dedi. "Tilda da vekil yüzbaşı olarak görev yaptı. Askerlerinizle birlikte çalışıp onları hazırlayabiliriz. Kaninlerin nasıl savaştığını ve hangi alanlarda usta olduklarını çok iyi biliyoruz."

Lisbet kederle güldü. "Sanki elimizde asker var da."

"Mina henüz size resmen savaş ilan etmediyse hâlâ zamanınız var demektir," dedim. "Halkı bir araya getirip hazırlamaya yetecek kadar."

Konstantin, "Tabii bir sürpriz saldırı planlamıyorsa," diye beni düzeltince ona bir bakış attım. "'Eh, gerçek bu ama," dedi.

Ridley etrafımıza işaret edip, "Elinizde büyük bir avantaj var," dedi. "Burası bir ada kalesi."

Baltsar saraydan yükselen beş kuleyi kastederek, "Kulelerimiz de var," dedi. "Bir süredir muhafızlara okçuluk eğitimi veriyordum. Kulelere geçip içeri girmeye çalışanları vurabilirler."

Ridley iyimserlik aşılamaya çalışarak, "Ben bu işi ümitsiz görmüyorum," dedi.

"Bence yapmanız gereken bir şey daha var," dedim. "Mikko'yu serbest bırakmalısınız."

Lisbet, Baltsar'a işaret edip, "Onunla konuşun," dedi. "Ben Mikko'yu serbest bırakmak istiyorum. Ne zamandır masum olduğunu biliyorum fakat Baltsar, şansölye ve bazı

asilzadeler onun hapisten çıkarılmasını istemiyorlar."

Baltsar başını iki yana salladı. "Onun serbest bırakılmasını istemiyor değilim. Özgür kalması için yeterli kanıt yok. Bir zamanlar markiydim ve görevimden çekildim. Unvanımdan ve mirasımdan vazgeçtim. Çünkü Storvatten'ın emniyette olması benim için daha önemliydi. Bu görevi hakkıyla yapıldığından emin olmak için üstlendim."

"Savaşacaksınız; ona ihtiyacınız var," diye ayak diredim.

Lisbet, "Ben vekil hükümdarım," dedi. "Mikko'nun tüm yetkilerine sahibim."

Üzerine basa basa, "Fakat *kral* değilsiniz," dedim. "Linnea kraliçe olabilir. Fakat henüz savaşta önderlik edecek kadar güçlü değil. Mikko'nun gücü ve karizması var. Ayrıca kardeşinin intikamını da alması gerekiyor. Bence Mina olmasa Kennet asla öyle bir işe kalkışmazdı. Mikko'nun ön safta yer alması, krallığınız için savaşması gerek."

Lisbet bir süre söylediklerimi düşündükten sonra gözlerini arkamdaki Baltsar'a çevirdi. "Yapın bunu. Mikko'yu serbest bırakın."

Baltsar, "Marksinna!" diye itiraz etti. "Bu krallığa düzen getirmeye çalışıyorum ben."

Lisbet ona, "Yapmamız gereken her şeyi yapmazsak düzen getirecek bir krallık kalmayacak!" diye çıkıştı. "Mikko'yu serbest bırakın. Tüm bunlara son vermesi gereken kişi o."

45

veda

25 Mayıs 2014

Sevgili Bryn,

Herkes ya öldü ya gitti ve siz olmadan yalnızlık çekiyorum. Tilda ve Ridley'yi buradan ayrıldıkları için suçlamıyorum. Özellikle de Ridley'nin başına gelenlerden sonra. Fakat hepiniz gidince tecrit hissi daha da ağırlaştı.

Neyse ki Delilah hâlâ burada. O benim sığınağım, ışığım, bu klostrofobik kafesin içindeki hürriyetim oldu. Dün gece odasına gizlice, nöbetçiler beni görüp yakalamayacak şekilde dikkatle ve sessizce girdim. Yatak örtülerinin altına girip çevremizdeki her şeyden gizlendik ve el fenerinin zayıf ışığında Gustaf Fröding, Karnin Boye ve Pär Lagerkvist'ten şiirler okuduk. Delilah'nın İsveççesinin öyle güzel bir tınısı var ki. Bugün biraz laf kalabalığı ettiysem lütfen beni affet.

Durmadan Delilah'yı sayıkladığım için özür dilerim. Gözlerinin güzelliği, ruhunun gücü, kollarının sıcaklığı, dudaklarının tadı hakkında sayfalar dolusu yazı yazabilirim... Fakat sana bunları (her ne kadar bunu yapabilecek

olsam da) onun hakkında sonsuz methiyeler düzmek için yazmıyorum. Mesele şu ki sadece onun yanındayken kendimi biraz olsun özgür hissediyorum.

Hayatımın aynı anda hiç olmadığı kadar berbat ve güzel olabilmesi bir çelişki. En karanlık yerlerde bile aşkın yeşerebilmesi tuhaf

Ve burası, Doldastam kesinlikle karanlık bir yer. Bunun nedeni sadece senin ve Tilda'nın buradan ayrılmanız da değil. Biliyorum, Tilda gibi ben de Ridley'yle gidebilirdim. Belki gitmeliydim de. Annem gitmemi tercih ederdi.

Dört yıl önce Förening'teki kıyametten kaçmıştık. Teyzemle kocası Doldastam'de yaşadıklarından burayı tercih etmiştik. Bize yaşamak için sessiz ve güvenli bir yer gibi gelmişti. Annem artık tüm troll krallığında sessiz ve güvenli bir yerin olmadığını düşünmeye başladı. Geceleri kendisini işitmediğimi sandığı zamanlarda babama fısıltıyla kaçıp insanların arasında yaşama fikrinden bahsediyor.

Förening'i nasıl bulduğunu merak ediyorum. Ben oradan ayrılalı uzun zaman oldu. Eski odamda mı uyuyorsun? Finn hâlâ odamı boyamadığını söylüyor. Bu yüzden umarım yıllar önce çizdiğim o lekemsi bulutlar hoşuna gitmiştir.

Belki de Delilah'yla beraber buradan ayrılmam, eski odama dönmem gerekirdi. Finn, Mia ve çocukları görmeyi ne çok isterdim. Fakat gidemem.

Sadece Delilah hatta Linus Berlin yüzünden de değil. Linus'u her fırsatta eğitiyorum ve bugüne dek gördüğüm herkesten daha sıkı çalışsa da bana hâlâ kendisini koruyamayacakmış gibi geliyor. Burada onun gibi başkalarının da olduğunu biliyorum.

Her Estrid Eckwell'e (kendisi kraliçenin yeni paranoya se-

ferberliğinin yıldız öğrencilerinden) karşılık bir Linus Berling oluyor. Senin gibi hainleri asmak gerektiğini haykıran her Doldastam'liye karşılık da itaatsizlik edip şehrin isteklerini yerine getirmemek için ebeveyninin fırınında çalışan bir Juni Sköld oluyor. Maalesef dükkânları kara listedeki yerini aldı.

Burada hâlâ iyi insanlar var ve iş savaşmaya geldiğinde kendilerine yardım edecek benim gibi kişilere ihtiyaçları oluyor. Ne zaman savaşmak gerekecek bilmiyorum, fakat yakınlarda gerekeceğini seziyorum. Bu durumu daha ne kadar kaldırabiliriz, bilmiyorum.

İşler her gün daha kötüye gidiyor. Dün şehirde Omte muhafızlarını görmeye başladık. Omtelerin nasıl devasa olduklarını bilirsin; hepsinin boyu bir seksenden uzun. Bazılarının iki metreden de uzun. Kafaları kocaman ve her yerleri kasla kaplı. Anlaşılan geldikleri yer çok sıcak ki burada soğuğa alışmakta güçlük çekiyorlar. Bu yüzden de hava dört, beş dereceyken bile hepsinin üzerinde kışlık ceketler, şapkalar ve atkılar oluyor.

Gülünç kıyafetleri ürkütücü görünüşlerini eksiltmiyor. Bu lanet şehir kendi mallarıymış gibi etrafta sert adımlarla geziniyorlar. Onları görüp ağlayan çocuklara rast geldiğim bile oldu.

Onlar geldikten sonra Kraliçe Mina şehir meydanında yine bir toplantı düzenledi. Saat kulesinin balkonunda siyahlar içinde ve yüzünde o tuhaf kuş kafesi duvağıyla dikildi. Omteler beklenmedik bir şekilde orada bittiler ve Mina toplantı yapılacağını ilan ettiğinde herkes gergin ve korkmuş bir haldeydi.

Mina gösterişçi tarzıyla; fazlaca kol hareketleri ve senin çok sinirine dokunan o taklit İngiliz aksanıyla Omte'nin

şehre bize yardımcı olmak için geldiklerini açıkladı. Birçok düşmanımız olduğundan daha iyi bir savunmaya ihtiyacımız varmış.

(Mina bu düşmanların kim olduklarını açıkça ifade etmese bile epeydir Viktor Dâlig'in adını anmıyor... Herhalde Viktor artık bir tehdit değil? Mina sadece senden ve Konstantin Black'ten bahsediyordu. Görünen o ki artık listeye Skojare de eklenmiş. Fakat, neyse, konudan konuya atlamaya başladım.)

Mina herkesi Omte'nin bizi korumak için geldiğine ikna etti. Annen ve baban kalabalığın en arkasındaydılar. Birbirlerine nasıl baktıklarını gördüm. Aslında ben de en az onlar kadar huzursuz olsam da ordunun bir parçası olduğumdan elimden geldiğince gülümseyip Mina'nın fikri tam anlamıyla delilik değil de son derece zekiceymiş gibi davranmam gerekti.

Kral öldüğünde Mina diğer şehirlerden Kaninlerin gelip kral için yas tutmalarına izin vermedi. Oysa şimdi bir başka kabileden büsbütün yabancı troll'lere şehrin kapılarını açtı. Geçen yüz yıl boyunca çok az temas kurduğumuz bir kabileye hem de.

Belli ki kötü şeyler oluyor. Fakat henüz neler olup bittiğini öğrenemedim. Artık bu konuları konuşabileceğim daha da az insan olduğundan işim zor. Dürüst olmak gerekirse, sana bu mektubu yazmamın nedeni biraz da bu şekilde kafamın içindekileri toparlayabilmem. Yokluğunda benim yankı tahtam oldun.

Mina, Omte'nin neden geldiğini açıkladıktan sonra Kral Evert'ı öldürenin kim olduğunu keşfettiğini duyurdu. Kralı Kennet Biâelse öldürmüş. Kalabalık tezahürata baş-

layınca ben de onlara katıldım. Çünkü nihayet aklandığını düşünmüştüm.

Fakat hayır. Mina seni suçlayıp senin Kennet'ın suç ortağı olduğunu iddia etti. Güya Kennet'ın kralı zehirlemesine yardım etmişsin. Bunun gibi saçmalıklar işte.

Sonra Mina, Skojare'ye artık güven olmayacağını söyledi. Sen bize Skojare kanı taşıdığın için ihanet etmişsin ve bütün Skojareler özlerinde kötüymüşler.

İşte o noktada anne-baban hızla ve sessizce meydandan ayrıldılar. Ne yazık ki şehir meydanından çok da uzakta oturmadıklarından Mina'nın Skojare hakkında söylediği tüm o çirkin sözleri işitmiş olmalılar.

İlerleyen saatlerde, ortalık durulduktan sonra onlara güveç götürdüm. Annem pazarda kimsenin anne-babana yiyecek satmaya yanaşmadığını bildiğinden onlar için kök bitkilerinden hazırladı güveci. Anne-baban daha çok Juni'nin fırınından aldıklarıyla ve yabancıların merhametiyle karınlarını doyuruyorlar.

Evlerine vardığımda annen banyoda olduğundan kapıyı baban açtı. Annenin çoğu zaman sudan çıkmadığını söyledi. Babanın şakakları onu son gördüğümden beri daha da kırçıllaşmışsa da bunun haricinde onu iyi gördüm. Bana kitap okuduğunu ve sakin olmaya çalıştığını söyledi.

Evlerinden nadiren çıkıyorlar ve birkaç gün önce birkaç çocuğu onları gözetlerken yakaladıklarından beri perdeleri hep çekik.

Annen banyodan çıktığında bana sarılıp beni gördüğü için mutlu olduğunu söyledi. Onlara senin güvende olduğunu, Förening'de saklandığını söylediğimde annen ağlamaya başladı. Baban da gözyaşı döktü ve beş dakika boyunca bana

sana yardım ettiğim için teşekkür etti. Sanırım hayatımda ilk kez iki insanın o kadar ferahladığına şahit oldum.

Yakında kaçmaları gerekecek fakat şimdi Omte muhafızları ortalıkta cirit attığından bunu başarmaları eskisinden de zor. Neyse ki kraliçe henüz Tilda'nın kaçtığını fark etmemiş gibi. Tilda'nın anne-babası durumu idare edip onu soran olursa bebeğiyle yatak istirahatında olduğunu söylüyorlar. Sanırım Tilda'nın nerede olduğunu bilen sadece anne-babası ve benim.

Savunma hattında bir açık keşfeder keşfetmez kendi ebeveynimi ve senin ebeveynini şehirden çıkarmayı düşünüyorum. Kraliçe şimdiden Skojare'ye sırt çevirdi. Yakında ailemi de Tyrlle oldukları için hedef gösterecektir. Biz hep Kanin'e senden ve annenden daha iyi karışsak da artık burada kimseye rahat yok.

Herkes şüpheliler listesinde.

Aslında sana bunları yazmamam gerekirdi. Mektup yanlış kişilerin ellerine geçerse sırf burada gerçekten neler olup bittiğini anlattığım için zindana tıkılırım. Ne olur ne olmaz diye sana bu satırları gecenin geç bir saatinde, güneş doğmadan yazıyorum. Fakat artık Doldastam de çok da güvende olmak imkânsız.

Sanırım bu sana yazdığım son mektup olacak. Burada yapacak çok işim var. Böyle saçma bir iş yaptığım için yakalanmayı göze alamam. Ayrıca bu mektubu okuyabileceğinden bile emin değilim.

Yeniden görüşene dek...
Ember

46

eziyet

Lisbet, Baltsar, Konstantin, Ridley'yle katıldığım toplantı gecenin geç saatlerine kadar sürdü. Nihayet odama döndüğümde epey rahatlamıştım. Kafamı yastığa koyar koymaz uyumayı hayal ediyordum.

Fakat ne denli bitkin olsam da uyku acımasız bir efendi olabiliyordu. Benden kaçıp gitti. Yatağımda dönüp durdum ve gecenin büyük bir kısmını yatağımın üzerindeki su lekesine bakmakla geçirdim.

Skojare sarayının ihtişamı göz boyuyordu. Konuk odalarında lüks havası olsa da -kaliteli çarşaflar, zarif mobilya hatta gölün içine doğru bükülen camdan duvar- içerideki gerçekler farklıydı.

Sualtında bir yatak odası soğuk oluyor ve küf kokuyordu. Koridorlardaki duvar kâğıdı sökük, karolar çarpıktı ve köşede gitgide genişleyen bir küf öbeği olduğunu fark ettim.

Gölün karanlık suyu gün içinde güneş ışığını büyük ölçüde engellese de nasılsa su gece göğünde gitgide cılızlaşan ay ışığıyla bile odada tuhaf bir parlaklık hissi yara-

tıyordu. Tıpkı bir akvaryumun içinde olmak gibi; hareket eden suyun gölgeleri tavanda dans ediyordu.

Nihayet belki de uyuyamayan tek kişi olmayabileceğimi düşündüm. Yataktan çıktım. Çıplak ayaklarımın değdiği zemin karoları buz gibiydi.

Hâlâ üzerimde ikinci el dükkânından aldığım giysilerle seyahat ettiğimden pijama niyetine kullanabileceğim giysilerim yoktu. Yatağa bana bol gelen ve üzerinde bir gemiye saldıran bir deniz canavarı resmi olan bir tişörtle girmiştim. Tişörtün boynu genişlemiş olduğundan sürekli omzumdan aşağı kayıyor, bu yüzden tenim soğukta kalıyordu.

Başımı kapıdan çıkarıp koridora baktım. Yakınlarda hiç muhafız görmeyince sessizce dışarı çıktım. Tilda'nın odası hemen yanda olsa da hamile olduğundan ve o gün bir adama ölümüne saldırdığından belki dinlenmeye ihtiyacı olabileceğini düşündüm.

Böylece dosdoğru koridorun ilerisindeki Ridley'nin odasına yöneldim. Ridley, Förening'e geldiğinden beri baş başa kalma fırsatımız olmamıştı ve konuşmamız gerekiyordu. Onda bir tuhaflık vardı. Nesi olduğunu öğrenmeliydim.

Kapıyı yavaşça aralayıp içeri baktım. Ridley'nin odası kaldığım odanın kopyası gibiydi. Cam duvar odaya mavimsi bir ışıltı yayıyordu. Oda loş olsa da yatağın dağınık olduğunu görebiliyordum. Bir süre üzerinde uzanılmışsa da yatak boştu.

Odaya girip Ridley'yi aradım. Aniden biri beni tutup sertçe duvara savurdu. Sırtımı duvara çarptım. Daha odasına gireli bir saniye olmadan Ridley kapının arkasından çıkıp beni duvara çarpmıştı. Bedeniyle bedenimi duvara kıstırırken eliyle de boğazıma yapışmıştı.

Gelenin ben olduğumu fark edince, "Kahretsin, Bryn," diye fısıldayıp beni bıraktı. "Ödümü kopardın."

Sessizce, "Sen bana saldırdın," dedim.

"Özür dilerim." Ridley birkaç adım geriledi. "Birinin gizlice içeri girdiğini işittim. Vikor'ın izimi süren adamlarının gelmiş olabileceğini düşündüm. Sinirlerim gergin."

Havayı yumuşatmaya çalışarak, "Viktor'ın adamları genellikle üzerlerinde bol tişörtlerle mi odana giriyorlar?" diye sordum.

"Beni yakalamaya hangi kıyafetlerle geleceklerini bilemem." Ridley'nin sesi alçak ve ciddiydi. Yüzündeki ifade normalde yakışıklı ve neşeli olan yüzünü gizleyen karanlık bir maskeydi.

Karşımda üzerinde tişörtü olmadan; bol, siyah bir pijama altıyla dikiliyordu. Düşük belli pijama altı kalçalarının hemen üzerindeki kaslarının keskin çıkıntılarını ortaya çıkarıyordu. Leğen kemiğinin üzerinde başlayıp aşağı inen kıllarının ucu seçiliyordu.

Bir yanım Ridley'nin ne kadar seksi göründüğünün ve onu nasıl da kendime çekmek istediğimin farkında olsa da diğer yanım aramızdaki uçurumun ve o uçurumun geçen her saniye nasıl daha da genişleyip karanlıklaştığının farkındaydı.

Tuttuğu boynumu ovuşturup gözlerimi ondan kaçırdım.

Ridley, "Canını yaktım mı?" diye sorup bana yaklaştı. Eli bileğimdeydi. Boğazıma bakmak için kolumu çevirdi. Yana eğilen yüzü yüzüme iyice yaklaşıp beni süzdü.

Ridley bana büyük bir dikkatle dokunurken onu -saçının alnına düşüşünü, kalın kirpiklerini, harika dudaklarını ve yanağındaki kirli sakalı- izledim. O an tek

isteğim onunla olmaktı. Onu öpmek ve yine bana yakın olduğunu hissetmek.

Fakat sadece, "İyiyim," diye fısıldadım.

Ridley'nin gözleri gözlerimle buluştu. "Emin misin?"

Başımı salladım. O an Ridley'nin boynunun tamamen iyileştiğini fark ettim. Zincir derisini kaldırmış; teninde berbat, geniş morluklar bırakmıştı. Fakat şimdi boynu gayet normal görünüyordu.

Hayretle, "Boynun iyileşmiş," dedim.

"Lisbet tedavi için bir şifacı ayarladı. Yaklaşan savaşta formumun zirvesinde olmamı istiyor."

Ridley benden uzaklaşmamıştı ve eli hâlâ bileğimdeydi. Tenime değen parmakları güçlü ve sıcaktı. Bana dokunduğunda içimde uyandırdığı hisse bayılıyordum.

İçimin bir sıcak dalgasıyla dolduğunu hissettim. Yüreğimi sızlatacak kadar şiddetli bir özlemdi bu. Ridley'ye o kadar yakın olmak, *ona dokunabilmek* fakat ona adamakıllı sarılamamak beni kahrediyordu.

Gözlerimi aşağı çevirip ona ilk kez o kadar yakından baktığımda göğsündeki ve kollarındaki kabartıları fark ettim. Mükemmelen düz, bir santimden biraz daha kalın ve birkaç santim uzunluğunda yumrulardı bunlar.

Hiç düşünmeden uzanıp kabartılardan birine dokundum. İrkilen Ridley benden uzaklaştı.

"Özür dilerim. Seni incitmek istememiştim."

Ridley sırtını bana dönüp başını iki yana salladı. "Canım yanmadı. Şifacı boynumu iyileştirdiğinde bunları da iyileştirdi."

"Ne bunlar? Ne oldu?"

"Bundan bahsetmek istemiyorum."

"Ridley." Ona yaklaştım. Elimi sırtına koymak için kaldırsam da tekrar acıdan irkileceğinden çekinerek indirdim. "Lütfen bana karşı açık ol. Ben gittikten sonra Doldastam'de neler oldu?"

Ridley omzunun üzerinden bana baktı. "Doldastam'de hiçbir şey olmamış gibi davranabilir misin? Şu meseleyi unutabilir miyiz? Hiç olmazsa bu gecelik?"

"Öyle istiyorsan."

"İstiyorum."

Ridley yüzüme bakmak için dönüp elini bana uzattı. Bir an için duraksasam da elini tutup beni kollarına çekmesine izin verdim. Bir an için, güçlü ve güven veren kolları beni sararken başımı çıplak göğsüne yasladığımda gözlerimi yumup her şey eskisi gibiymiş gibi düşünmeye çalıştım.

Fakat Ridley'nin kaslarında bir katılık, daha önce var olmayan bir direnç vardı.

"Burada, kollarımın arasında olsan da bana çok uzaklardaymışsın gibi geliyor," diye mırıldandım. Bunu sesli ifade etmek canımı çok yaktığından konuşmakta güçlük çekiyordum. "Yapamam bunu."

Kollarından ayrıldığım Ridley şaşkın halde, "Neyi?" diye sordu.

"Bunu yapamam. Seninle olmak istiyorum. Fakat sen gerçekten yanımda olursan. Sana ya da *bize* neler olduğunu anlamıyorum." Yutkundum. "Bana açılmazsan bunu sürdüremem."

Ridley gözlerini yere çevirip tek kelime etmedi. Bekledim. Nihayet bana gerçekten *bir şeyler* söyleyeceğini umdum. Fakat söylemedi. Ben de dönüp yürümeye başladım."

Ridley gür fakat hissiz bir sesle, "Mina ben şehrin kapı-

sına varır varmaz beni yakalattı," dedi. "Muhafızlar beni herkesin önünden, kollarımda kelepçelerle geçirdiler."

Elim hâlâ kapı tokmağında, yüzümü ona çevirdim. Ridley konuşurken ağzının bir kenarı yukarı kalkıyordu. Gözlerini yerden ayırmıyordu.

Kısık sesle, "Beni bir askıya bağladı," dedi. "Ortaçağdan kalma bir işkence aleti. Kollarına ve bacaklarına halatlar bağlayıp çekiyorlar. Yavaşça. *Büyük bir acı* verecek şekilde." Kollarına işaret etti. "Fakat bu kadarı yetmedi. Mina etimi kızgın demirlerle dağladı."

Bu da Ridley'nin az önce dokunduğum kollarındaki yumruları açıklıyordu.

Ridley başını iki yana sallayıp, "En kötüsü ise," dedi, "bana hiçbir şey sormadı. Sorsa da yanıt vermezdim. Fakat sormadı bile. Bana bilgi almak için işkence etmedi. Bunu sadece *yapabildiği* için yaptı."

"Ridley," diye mırıldandım. Yanına gidip yüzüne dokundum. Başını avcuma dayayıp gözlerini yumdu. "Çok üzgünüm."

"Hayır Bryn, üzülme." Elini elimin üzerine koydu. "Asla üzülme. Bunun için üzülme."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Hiçbir şey söylemene gerek yok." Ridley elini indirip geri çekilince kolumu indirdim. "Vakit geç oldu ve yarın uzun bir gün olacak. Odana dönüp biraz uyusan iyi olur."

Beklenmedik sözleri karşında tek kelime etmedim. Sonra başımı yavaşça sallayıp döndüm. Ridley'yi odasında tek başına dikilir halde bıraktığımda, aklımda onu bir daha asla uzlaşamayabileceğimiz kadar büyük bir hüsrana uğratmış olup olmadığım vardı.

47

saldırı

Terlemiş bir Skojare muhafızının tepesinde dikilen Tilda, "Yeterince iyi değil!" diye bağırdı.

Ben de bir başka muhafızla antrenman yapıyordum. Durup Tilda'ya baktım. O günkü eğitim için Tilda bir yüzbaşı gibi görünmek için elinden geleni yapmıştı. Saçı atkuyruğu yapılmıştı ve kendisine buz mavisi bir Skojare üniforması bile bulmuştu. Üniforma üzerine iyi oturmuştu. Şiş göbeğinden dolayı ceketin önünü kapatmaması hariç.

Baltsar bizi sarayın balo salonuna götürmüştü. Çünkü en geniş alan orasıydı. Beyaz mermer zeminli, gösterişli, yuvarlak bir salondu. Tepemizdeki tavan kubbeli camdandı. Bu özelliğiyle de Storvatten sarayında doğal ışık alan birkaç yerden biriydi.

Duvar kâğıdı sihirli gibiydi. Yüzeyi soluk maviye çalan, içinde gümüş rengi desenler olan duvar kâğıdı sanki sudaki dalgalar gibi hareket ediyordu. Yaklaşık her altı metrede, duvar kâğıdı yarım bir sütunla bölünüyordu.

O günkü eğitimi Baltsar ve Ridley organize etmiş, deneyimlerine göre muhafızları gruplara ayırmışlardı. Birkaç hafta önce göreve gelse de Baltsar daha şimdiden muhafız birliğini elden geçirmiş, birliğe otuz yeni muhafız eklemişti. Dahası, savaş tehlikesinden dolayı birçok sıradan vatandaş ve hatta bazı asilzadeler oluşturulan iğreti orduya katılmaya gönüllü olmuştu.

Tilda'ya yeni askerlere ve gönüllülere komuta etme görevi verilmişti. Bir talim çavuşu gibi onları zorluyordu. Adamların ona ilk verilişinde Tilda hem kız hem de hamile olduğundan işlerinin ne kadar kolay olacağını söyleyip kıs kıs güldüklerini işitmiştim. Şimdi hiçbiri gülmüyordu.

Salonun arka tarafında Baltsar kendi kıtasına komuta ediyordu. Tilda daha çok dayanıklılık ve güç eğitimine odaklanıp adamları gerekli fiziksel kondisyona ulaştırmaya çalışırken Baltsar kılıç becerileri, Ridley ise çıplak elle dövüşe odaklanıyordu.

Genellikle Konstantin ve ben etrafı geziyor, insanlarla antrenman maçları yapıp onlara forma girmeleri gerektiğini gösteriyorduk. Ridley'nin emrindeki grup balo salonunun çevresinde tur atarken Konstantin, Ridley'nin yanına gitmiş bir sonraki çalışmanın hangi alanda olması gerektiğini tartışıyordu.

Ridley o gün eğitim konusunda Konstantin'in görüşlerini birçok kez almıştı. Konstantin iz sürücü, muhafız olarak çok deneyimli olduğundan ve deneyimlerini gerçek hayatta pratiğe döktüğünden bu akla yatkın bir durumdu. Förening'ten beri ikisi iyi anlaşıyor gibiydi. Anlaşılan Ridley, Konstantin'in yargısına güveniyordu.

O gün neler olduğuna dair hiçbir bilgim yoktu. Konstantin, Ridley ve Tilda rütbece benden yukarıydılar. Tabii Konstantin'le benim sürgün edildiğimiz gerçeği bir kenara bırakılırsa. Ridley, Tilda ve Baltsar'ın birlik komutanları gibi üniformalar giymeleri ve üçünün herkesin hangi alanlara odaklanmaları gerektiğine karar vermeleri gerekiyordu. Ben ise kafama göre takılabiliyordum.

Üzerimde tişörtüm ve taytımla ter içinde, önüme gelenle kapışıyordum. İşin aslı bu harika bir histi. Çevremdeki onca karmaşanın ortasında spor salonunda antrenman yapmak her zaman bel bağlayabileceğim bir aktivite olmuştu. Uzun zamandır ilk kez Mina ve Viktor Dålig karşısında kendimi aciz hissetmemin öfkesini çıkarma şansı bulmuştum.

Böylece bugün, Tilda'nın acemi askerlerinden birinin çenesine yumruğumu indirirken elimde olmadan gülümsüyordum. Geri dönmek harikaydı.

"Bryn!" diye bağırdı Tilda. "Temas kurmak yok, unuttun mu? Bu sadece eğitim. Askerleri daha savaştan önce haşat etmek istemeyiz."

"Evet. Özür dilerim. Biraz kendimi kaptırdım da." Ona el salladım. Fakat gözlerindeki bakıştan bunun yeterli gelmediğini anladım.

Tilda yanıma geldi. Öğrenciler iki yana çekilip ona yol açtılar. "Sana bunu yapmamanı dördüncü söyleyişim. Bu sana bırakmanı dördüncü söyleyişim. Sabahtan beri çalışıyoruz. Neden biraz mola vermiyorsun?"

"Hayır, iyiyim ben. Molaya ihtiyacım yok."

"Bryn." Tilda bana sert bir ifadeyle bakınca bunun bir teklif olmadığını fark ettim. "Mola ver," dedi.

Tilda'yla tartışmamın hiçbir faydası olmayacağından, "Peki," dedim.

Vurduğum adamdan özür diledim ve dönüp uzaklaştım. Kızmama rağmen salondan bir hışımla çıkıyor görünmek istemedim. Fakat hem Konstantin hem de Ridley dönüp bana soran gözlerle baktılar. Zorlama bir gülümsemenin ardından hızlı adımlarla uzaklaştım.

Balo salonunun bir ucunda iki geniş kapı vardı. Kapıları tüm gücümle, iki elimle itip öfkemi biraz olsun attım. Kapılar hızla açıldığında pes bir sesin acıyla haykırdığını işittim.

Kanatlı kapılar içe doğru kapandığında kapıyı birine çarptırdığımı fark ettim. Adam sırtını dikleştirip baş döndürücü mavi gözleriyle bana baktı. Çene çizgisinin altındaki ince solungaçları nefes verdikçe açılıp kapanıyordu. Tepemizdeki avize yanmıyordu. Koridorun sonundan gelen ışığın arkadan aydınlattığı omuzlarının meşum gölgesi üzerime vuruyordu.

Kısa süre önce yeniden görevine döndürülen Mikko Biâelse'ydi bu. Kardeşinin ölümüyle ilişkilendirildiğimden beri onu ilk görüşümdü bu. Beni gördüğüne sevinmiş gibi bir hali de yoktu.

48

yüzleşme

"Bryn Aven." Mikko'nun sesi gök gürültüsü gibiydi. Linnea bir keresinde bana Mikko'nun son derece utangaç olduğunu söylemiş, ben de bunu tuhaf bulmuştum. Çarpıcı yakışıklılığı, epey heybetli cüssesi ve Odin'i andıran sesiyle onunki gibi bir karizması olan başka kimseyi tanımıyordum. Mikko kral olmak için yaratılmış gibiydi.

Yutkunup Mikko'yı eğilerek selamladım. "Ekselansları."

"Buna gerek yok." Mikko bir an için huzursuz göründü. Sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Özgür kaldığım için sana teşekkür etmem gerektiğini işittim."

Hayretle, kekeleyerek, "Ben... Şey... Daha çok Marksinna Lisbet'e" dedim. Mikko'nun konuşması nazik olsa da pekâlâ beni çıtır çıtır yiyebilecek gibi de görünüyordu.

"Marksinna bana Baltsar'ı harekete geçirenin sen olduğunu söyledi," dedi Mikko. "Linnea bana senin hapsedildiğimden beri bir an olsun bana inanmayı bırakmadığını ve masumiyetimi ispatlamak için mücadele ettiğini söyledi. Israrla senin en büyük müttefikimiz olduğunu söylüyor."

"Ben..." Buna ne diyeceğimi bilemiyordum. Abartılı olsa da gerçeklik payı vardı. Bu yüzden, "Sadece doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım majesteleri," dedim.

"Doğru olanı yapacak birilerinin nadir bulunması ne yazık."

Mikko dikkatini balo salonunun kapılarına çevirdi. Kapıların arasındaki ince boşluktan koridorun karanlığına parlak bir ışık sızıyordu. Işık aralıktan salona bakan Mikko'nun yüzüne bir çizgi şeklinde yansıyordu. Emirler yağdıran Tilda'nın sesi koridordan bile işitiliyordu.

Belli ki kral yeni ordusunun eğitimini izlemek için gelmişti. Hazır dikkatini benden ayırıp salona odaklamışken sıvışıp gitmemin tam zamanıydı. Gidip biraz su içip serinleyebilirdim.

Fakat duraksadım. Bu da kralın tekrar bana bakmasına neden oldu. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı Bryn?" diye sordu.

Nihayet, "Size kardeşinize olanlardan dolayı üzgün olduğumu söylemek istiyordum," dedim.

Mikko derin bir iç çekti. "Ben de üzgünüm." Normalde sert olan yüz ifadesi yumuşadı. Yüz çizgilerine hayal kırıklığı ve hüzün yerleşti. "Senin bu belaya bulaşmana da üzüldüm. Linnea bana olanları anlattı ve onurlu davranışını takdir ettim."

"Teşekkür ederim," dedim. Mikko'nun kardeşinin ölümündeki payıma rağmen bana teşekkür etmesine şaşırmıştım.

"Keşke Kennet sorunları kendi başına çözmeye girişeceğine bana gelip endişelerinden bahsetseydi." Mikko gözlerini tavana dikti. Dargınlığı öfkeye dönüştü. "Fakat

hep babamın yüzünden oldu bunlar. Babam hep gerçek bir erkeğin ne istiyorsa alacağını söylerdi. Kennet ise öyle biri olamayacak kadar yufka yürekliydi. En azından babamın etkisinde kalmasa öyle olabilirdi."

Anladığım kadarıyla Mikko ve Kennet'ın babaları merhum Kral Rune iyi biri değildi. Annem onun bir sadist olduğunu bile söylerdi. Safirlerini bir yere yığıp sarayın ve krallığın bakımını ihmal eden biriydi. Refahını korumaya diğer insanların hatta kendi çocuklarının esenliğinden bile daha fazla önem verirdi.

Babasının ölümünden sonra bile Mikko, Rune'un çıkardığı yasaları yürürlükten kaldırmaktan çekinmişti. Rune'un krallıkta hâlâ işleyen politikaları yetersiz bir muhafız birliğine ve krallıkta anlaşmazlıklara yol açmıştı. Kennet'ın Mikko'yu tahtından indirme girişiminin bir nedeni de yine Rune'un kurallarıydı.

"*Kennet'ın tüm yaptıklarına* rağmen sizi sevdiğine inanıyorum," dedim.

Mikko gözlerini yere dikti. "Onun beni sevdiğini biliyorum. Durumu daha da güçleştiren de bu zaten."

"Üzgünüm. Sizi üzmek istememiştim."

"Hayır. Çok kötü bir tecrübe de olsa bu yaşadığımın bana olumlu bir etkisi oldu." Mikko bana baktı ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez benimle göz teması kurdu. "Babamın gölgesinden kurtulup ülkeye kendi bildiğim gibi liderlik etmem gerektiğini fark ettim."

"Kraliçe Linnea sizdeki azameti gördüğünü söylemişti," dedim. "Onların güçlü bir lidere ihtiyacı var ve bence bu görevi üstlenmesi gereken kişi sizsiniz."

"Skojare iyi bir halktır ve güçlü bir kralı hak ediyor."

Mikko sırtını dikleştirdi. "Onlar için o kral olmam gerekiyor."

Gülümsedim. "Sizi iş başında görmeyi iple çekiyorum."

"Burada istediğin kadar kalabilirsin," dedi Mikko. "Krallığınızda her şeyin allak bullak olduğunu biliyorum. Fakat burada her zaman sana kapımızın açık olduğunu bilmeni istiyorum. Ben varken burada, Storvatten'da hep bir yuvan olacak."

Bir uşak köşeden koşarak çıktı. Öyle acele ediyordu ki ancak kayarak durabildi. Sonra kendisini toplayıp bize doğru koştu. Kralı görür görmez, "Majesteleri! Majesteleri!" diye bağırmaya başladı.

"Ne var?" Mikko adama doğru döndü. "Sorun nedir?"

Uşak yanımıza geldiğinde bir süre soluklandı. "O-Onlar beni sizi çağırmam için gönderdiler." Uşak sustu ve nefes nefese, "Kapıda sizi bekleyen bir ordu var," dedi.

49

beklenmedik

Mikko kapıya tek başına gitmek için hareketlense de hızla balo salonuna dönüp Baltsar ve Ridley'yi getirdim. Skojare halkının henüz kavuştuğu krallarının ölmesine izin vermeyecektim.

Konstantin ve Tilda gerekirse komuta edecekleri askerlerin yanında kaldılar. Ümidimiz ordu kapıya dayandığına göre belki de Mikko'yla bir tür görüşme yapacaklarıydı. Belki Mikko onları savaştan caydırıp bir tür anlaşmaya razı edebilirdi.

Bu hiç de olası görünmese de büyük bir kıyımın önlenmesi için tek ümidimizdi.

Ridley ve Baltsar'ın peşinden gitmek için hareketlendiğimde Konstantin kolumu tuttu.

Alçak sesle, Mina'yı kastederek, "Sakın kralı onunla yalnız bırakma," diye beni uyardı. "Fırsatını buluğu anda onu öldürecektir."

"Bırakmayacağım." Dönüp gidecek olsam da Konstantin hâlâ kolumu tutuyordu. Ona baktım.

Konstantin, "Dikkatli ol," deyip beni bıraktı.

Kralın arkasından koştum. Kral, Ridley ve Baltsar hızla ve kararlı adımlarla ön kapıya doğru yürüyorlardı. Baltsar, Mikko'yla konuşuyor; ona yapması ve söylemesi gereken her şeyi sıralıyordu. Ordunun liderinin Mikko'ya söyleyebileceklerine karşı nasıl yanıtlar verebileceğine dair tavsiyelerde de bulunuyordu.

Yanına sokulduğum Ridley'ye fısıltıyla, "Ne yapmalıyız?" diye sordum.

"Kralı öldürtmemeye, kendimiz de ölmemeye çalışmalıyız," dedi. Bana bakıp, "En iyi tavsiyem bu," dedi.

Ön hole vardık. Sakinleşmek için çok çaba sarf ediyordum. Yedi muhafız -sarayda görevli ve eğitime katılmayan deneyimli muhafızlar- holde esas duruşta dikiliyordu. Elleri kılıçlarının kabzasındaydı. Gerekirse harekete geçmeye hazırdılar.

Ridley'yle kralın iki yanına geçtik. Baltsar da büyük ön kapıyı açmaya gitti. Mikko'nun başı dikti. Onu zindandan bırakmak kesinlikle iyi bir fikirdi. Marksinna Lisbet'ten çok daha göz korkutucuydu.

Baltsar dönüp hazır olup olmadığımıza baktı. Kralın başını sallamasıyla kapıyı açtı.

Az ötede, rıhtımda ufak tefek; belki doksan santim boyunda bir hobgoblin dikiliyordu. Bazı açılardan hobgoblinler minyatür ogre'lardı. Tek fark hobgoblinlerin daha simetrik bir fizikleri olmasıydı. Hobgoblin'in hatları insansı olsa da teni yapış yapış görünüyordu ve başında dimdik, kalın telli, grimsi kahverengi saçları vardı.

Daha önce hobgoblin'lerle karşılaşmıştım. Bu hobgoblin'i ise bizzat tanıdığımı fark ettim. Adı Ludlow

Svartalf'tı. Vittra Kraliçesi Sara Elsing'in sağ koluydu. Kraliçenin Doldastam'e seyahatlerinde ona eşlik ederdi.

Sağında, biraz arkasında Finn Holmes dikiliyor, bize huzursuz bir gülümsemeyle bakıyordu.

Hem Finn hem de Ludlow'un arkasında sıra sıra askerler dikiliyordu. Çoğunun üzerinde koyu, zümrüt yeşili Trylle üniformaları olsa da epey bir kısmı da Vittra'nın hem goblin'ler hem de troll'ler tarafından kullanılan şarap rengi üniformalarını giymişti.

Finn, "Tyrlle kraliçesi Wendy Staad, Skojare'nin içinde bulunduğu zor durumu işitti ve düşünüp ordusunun yarısını Kanin'e karşı mücadelenizde size yardım etmesi için gönderdi," diye açıklama yaptı.

Ludlow pes ve hırıltılı bir sesle, "Ayrıca Kraliçe Wendy ve Kral Loki, Vittra Kraliçesi Sara Elsing'i de mücadeleye katılmaya ikna ettiler," diye ekledi. "Kraliçe Sara size destek olarak ordusunun üçte birini gönderdi."

Mikko bir süre şaşkınlıktan konuşamasa da nihayet, "Teklifleriniz için size sonsuza dek minnettar kalacağım fakat krallıklarınıza bu iyiliklerinin karşılığını ödeyebileceğimden şüpheliyim," dedi. "Öyle güçlü krallıklara borçlu çıkacak durumda değiliz."

Finn, Mikko'ya, "Yardımımızın karşılığında hiçbir şey istemiyoruz," dedi. "Bize ihtiyacınız olabileceği için buraya geldik."

Ludlow, "Hizmet etmek için buradayız Kral Mikko," deyip kralın önünde eğildi. Finn de aynını yaptı. Sonra da rıhtımdaki askerler. Hepsi de Skojare Kralı'nın önünde eğildi.

50

maskeli balo

Linnea, "Kutlama yapmalıyız!" diye duyurdu. "Hepimiz ölmeyeceğiz ve bunu kutlamayacaksak başla neyi kutlayacağız, bilmiyorum."

Bu akıl yürütmeye itiraz etmek güçtü. Bu yüzden buna kalkışmadım bile. Mikko da kalkışmadı.

Tyrlle ve Vittra dün bağlılık yemini edip askerlerinin bir kısmı bize katıldıktan sonra tüm vaktimiz ordularımızı birleştirmeye çalışmakla geçmişti. Her kabilenin farklı güçleri olduğundan bunu yapmak ayrıca çaba gerektiriyordu.

Tyrlle'lerin çoğunda psikokinez gücü vardı. Yani zihin güçleriyle nesneleri hareket ettirebiliyor hatta yangınlar bile başlatabiliyorlardı. Elimizdeki askerler düşük rütbeli iz sürücüler ve siviller olduğundan (daha güçlü yetenekler asillerin daha güçlü soylarında bulunuyordu) çok güçlü olmasa da psikonetik güçleri vardı.

Vittra fiziksel açıdan, belki Omte hariç, diğer tüm kabilelerden güçlüydü. Ufak tefek olmalarına karşın hobgoblin'ler ogre'lar kadar güçlüydü. Vittra troll'leri de genellikle Om-

telerden daha zeki ve fiziksel açıdan daha çekici olsalar da onlar da kolayca öfkeye kapılıp saldırganlaşabiliyordu.

Skojareler sualtında nefes alabiliyorlardı. Fakat bu mücadelede bunun bir faydası olamazdı. Ayrıca Skojare muharebe açısından en yeteneksiz kabileydi. Skojarelerin kendilerini doğru dürüst savunmadaki yetersizlikleri diğer iki kabileyi hayal kırıklığına uğratmıştı.

Eğitim sırasında defalarca bir Vittra askerinin kızıp bir Skojare muhafızını odanın diğer ucuna fırlattığına şahit olmuştum. Ridley, Finn ve Ludlow düzeni korumak ve herkesin beraber çalışmasını sağlamak için ellerinden geleni yapsalar da bu iş o kadar da kolay olmuyordu.

Öğleden sonraki eğitimimiz sırasında Linnea balo salonuna geldi. Kutlama fikri onu heyecanlandırmıştı. Herkesin moralini yükseltecek bir etkinliğe ihtiyacı olduğunu, kutlamanın kaynaşmak için eğlenceli bir yol olacağını ve bunu yapmanın yolunun da balo salonunda parti yapmak olduğunu söyledi.

Sonra Linnnea herkesi dışarı atıp bize tyrlle ve Vittra'nın Storvatten'de kamp kurduğu dışarıda talim yapmamızı söyledi. Günün kalanını ılık bahar yağmurunun altında, Skojarelere yeni taktikler öğreterek ve çamurun içinde dövüşerek geçirdim.

Zor bir günün ardından ılık bir duşla temizlenmek için misafir odamın yolunu tuttum. Tam odama varacağım sırada Linnea koridorda koşarak yanıma geldi. Kucağında elbise torbaları vardı.

Linnea bana, "Bryn!" diye seslendiğinde az kalsın aceleden uzun, saten elbisesinin eteğine basıp düşecekti. Dönüp ona baktığında üstümün başımın ne kadar kirli olduğunu

görüp yavaşladı. "Sana bunları verecektim fakat bu halinle torbaları kirletirsin. Sen duşa gir, ben bunları yatağına bırakayım."

"Neden bana bu giysileri getirdiniz?" diye sordum.

"Parti için." Linnea bana aptalmışım gibi bir bakış attı ve yanımdan geçip odama girdi. "Yanına güzel kıyafetler alamadığını bildiğimden hoşuna gidebileceğini düşündüğüm ve sana uyacak birkaç elbise getirdim."

Ağır adımlarla odama girip, "Çok naziksiniz fakat partiye katılmayı planlamıyordum," dedim.

"Saçmalama, tabii ki katılacaksın." Linne sırtını bana dönüp elbise torbalarını dikkatle yatağın üzerine bıraktı. "Sen burada olup biten her şeyin bir parçasısın. Ayrıca kaynaşmak ve insanlar arasında güven sağlamak için orada olman gerek."

Linnea torbaların fermuarlarını tek tek açtı ve elbiseleri çıkarıp bana gösterdi. Bazı hoş elbiselerim olmuştu fakat hiçbiri bunlar kadar harika değildi.

Elbiselerden biri hareket ettiğinde sıvı gibi görünen canlı lacivert bir kumaştan yapılmıştı. Yırtmacı da öyle derindi ki bu elbiseyi giysem külotumun görüneceğinden endişe ederdim. İkincisi kar beyazı satenden, üzerinde elmas ve dantel süslemeler detaylı bir illüzyon yaka oluşturuyordu. Üçüncü ve son elbise soluk deniz mavisiydi. Akıcı desenlerle ve safirlerle süslü elbisenin eteğinin bittiği yerde bir parça tül sarkıyordu.

Elbiselerin ihtişamı karşısında donakalmıştım. Linnea, "Ayrıca..." deyip ayağa kalktı. "Bunu hak ettin. Son zamanlarda çok çalıştın. Bir gece olsun rahatlamaya hakkın var."

Başımı yavaşça salladım. "Peki. Partiye gideceğim."

Linnea el çırptı. "Sana sarılırdım fakat üzerime çamur bulaşsın istemiyorum. Şimdi hemen hazırlan."

Nihayetinde beni ikna eden -her ne kadar haklı olsa da- Linnea'nın mantık yürütmesi değil, elbiselerin görünüşü olmuştu. Troll kanında lüksü inkâr etmeyi güçleştiren bir şey vardı. Değerli taşlara ve mücevherlere olan tutkumuz da bu yüzdendi.

Ayrıca bir yanım gerçekten de bir kraliçe için dikilen bir elbiseyi giymek istiyordu.

Çabukça fakat güzelce duş aldım. Linnea'nın elbiselerine kir bulaştıramazdım. Sonra aceleyle üç elbiseyi de deneyip birini seçmek için geri döndüm.

Ben duş alırken Linnea bana bir maske ve soluk renkli safir küpeler bırakmıştı. Gümüş maskesi harika ve zarifti. Detaylı süslemeleri elmaslarla kaplıydı. Maskenin üzerine bir not iliştirilmişti: "Beni tak."

Deniz mavisi elbisenin göğsünün göğüslerimi sıkıp rahatsız etmesi ve edepsiz bir görüntü oluşturması elbise seçimimi kolaylaştırdı. Lacivert elbise tenimde ipeksi bir his bıraksa da yırtmacı da göğüs dekoltesi de çok derindi. Bu tür bir parti için uygunsuz kaçacak bir kombinasyondu bu.

Beyaz elbise ise üstüme mükemmel biçimde oturmuştu. Neredeyse benim için yapılmış gibi. İllüzyon yaka göğüs çatalımı biraz gösteriyor, arkası da sırtımı epey açıkta bırakıyordu. Eteği tercih ettiğimden uzun olsa da hafif olduğundan ve kolayca uçuştuğundan gerekirse elbiseyle koşabilir ya da tekme atabilirdim.

Saçımı yapıp makyajımı bitirdiğimde banyodaki boy aynasında kendime hayran hayran bakmak için koridora çıktım.

Aynadaki yansımama bakmak dışında bir şey yapmadığımdan kapıyı açık bırakmıştım. Konstantin beni görünce durup ıslık çaldı.

"Aferin beyaz tavşan." Bana çarpık bir gülümsemeyle baksa da beni süzen gözlerinde ciddi bir bakış vardı.

"Bugün partiyi kaçıracak olmam ne yazık," dedi Konstantin.

Hayretle, "Neden partiye gelmiyorsun?" diye sordum.

Konstantin'in giyinişine bakıp onun partiye katılacağını düşünmüştüm. Üzerinde Ridley'nin Kanin Överste'si üniformasını andıran, sade, siyah, omuzlarında apoletleri, kemerinde kınında bir kılıcın olduğu birtakımdı bu.

Ridley ve Tilda Skojare'nin parlak, mavi üniformalarını giymeyi seçmişken Konstantin ne yapıp edip bağlılık sergilemeyen birtakım seçmeyi başarmıştı. Takımın üzerinde Konstantin'i krallıkla bağdaştırabilecek bir renk ya da nişan yoktu.

"Storvatten'ın çevresinde bazı diğer muhafızlarla devriyeye çıkacağım," dedi Konstantin. "Mina ve Viktor'ın ne zaman saldırıya geçeceklerini bilmediğimizden gözcülük yapacağız"

"Kahretsin." Elbiseme baktım. Bir anda kendimi budala gibi hissetmiştim. "Üzerimi değişip seninle gelmeliyim."

"Hayır, hayır." Konstantin başını iki yana salladı. "Dışarı çıkacak epey adamımız var. Sen partiye gitmelisin. Mutlu olmalısın."

Ona fırsatını bulursa yine de partiye gelmesini söyleyecektim. Fakat dönüp uzaklaştı. Beni orada üzerimde güzel elbisemle, kendimi yalnız hisseder ve bocalar halde bıraktı.

51

flört

Linnea'nın partiyi hazırlamak için kısa bir süresi olduğu düşünüldüğünde balo salonu daha da etkileyici görünüyordu.

Cam kubbeden görünen karanlık gecenin altındaki oda yanıp sönen ışıklarla bezenmişti. Duvarlar ve masalar pırıltılı ketenlerle, kristal sofra süsleriyle ve ambiyansı tamamlayan mumlarla süslenmişti. Balo salonunun en dibindeki duvarın kenarında İştah açıcı yiyeceklerin ve tatlıların olduğu bir büfe vardı. Büfe buzdan bir balık heykeliyle süslenmişti.

Salonun uzak köşesinde küçük bir orkestra vardı. İçeri girdiğimde annemin söylediğini anımsadığım eski bir Skojare şarkısı çalıyorlardı. Sonra La Roux'nun, "Bulletproof" parçasının orkestraya uyarlanmış, muhteşem bir yorumuna başladılar.

Geç geldiğimden dans pisti çoktan kalabalıklaşmıştı. Tüm konukların yüzlerinde benimki kadar güzel maskeler vardı. Balo salonu gökkuşağını andırıyordu. Bunun

nedeni sadece güzel elbiseler de değildi. En üst seviye asilzadeler ve gümüşi üniformaları içinde Skojare muhafızları da oradaydılar.

Müttefik kabileler Trylle ve Vittra'dan partiye katılanların çoğu erkekti. Zümrüt yeşili ve kırmızı şarap rengi, koyu renkli üniformalarıyla şık görünüyorlardı. Skojare kadınları onlarla dans etmekten dolayı mutluydular. Yıllarca izole Storvatten'de yaşadıktan sonra yeni yüzler onlara ilginç ve heyecan verici geliyordu. Üstelik o yüzlerin sahipleri krallığı kurtarmaya gelmişlerdi.

Bir süre kapı aralığında dikildim. Bu kadar çok troll'ün bir araya gelişini izlemek bana mutluluk veriyordu. Sohbet ediyor, gülüyor, birlikte dans pistinde dönüyorlardı. O güne dek katıldığım partilerde -Kral Evert ve Kraliçe Mina'nın evlilik yıldönümü partisi gibi- bile herkes gruplaşıyordu. Tyrlle'ler Tyrlle'lerle, diğer kabileler de kendi üyeleriyle dans ediyordu.

İlk kez krallıkların böyle kaynaştığını görüyordum. İnanılmaz bir manzaraydı. Buna imkân veren Linnea'nın seçtiği maskeli balo teması olabilir miydi?

Biri yanımdan, "Geleceğini sanmıyordum," dedi. Dönüp baktığımda Ridley'nin bir ara yanıma kadar geldiğini gördüm.

Diğer davetlilerin aksine Skojare üniforması yerine sade, üzerine şaşırtıcı bir şekilde iyi oturan birtakım giymişti. Bembeyaz, saten takım elmaslarla süslenmiş, Ridley ceketinin altına siyah bir gömlek giymişti. Takımın göz alıcılığına bakılırsa bu takımı bana olduğu gibi Ridley'ye getiren de Linnea'ydı.

Storvatten'a geldiğimizden beri Ridley tıraş olmamış-

tı. Dudağının üzerindeki ve çene çizgisinin üzerindeki sakallar hafifçe uzamıştı. Saçları hafif dağınıktı. Mükemmelen şekil verse de dayanamayıp sonra dağıtmış gibi.

Maskesi siyah ve benimkinden kalın, daha erkeksi fakat bir o kadar harikaydı.

"Ben de senin geleceğini sanmıyordum," dedim. Sadece eğitime odaklandığımızdan geceki randevumuzdan beri konuşma fırsatımız olmamıştı. Aramızdakinin artık nasıl bir ilişki olduğunu bilmiyordum.

"Seninle dans etme fırsatını asla kaçırmam." Ridley geri adım atıp elini bana uzattı. Tek kelime etmedi. Buna gerek yoktu. Gözlerinden sorusunu okuyabiliyordum.

Çekingence elini tuttum ve beni dans pistine götürdü. Kalabalık bizim geçmemiz için yol açmış mıydı yoksa bana mı öyle gelmişti? Ne zaman Ridley'yle yan yana olsam -o bana dokunduğunda, gözlerini üzerime diktiğinde, kalbim başımı döndürecek bana sarhoşluk hissettirecek kadar hızlı attığında- tüm dünya bizden uzaklaşıyordu sanki. İkimiz evrenin merkeziymişiz de her şey etrafımızda dönüyormuş gibi.

Ridley beni kendisine çekip elini sırtıma koydu. Sırt dekoltem sayesinde hissettiğim, çıplak tenime değen eli sıcak ve sertti. Kısa bir an öylece kaldık. Elim elinde, bedenim bedenine yapışık halde gözlerini bana dikti.

Gözlerinin karasına bayılıyordum. Beni benden alıyordu gözleri.

Sonra hareketlendik. Hızlı hareketlerine ayak uydurarak onun beni adım adım yönlendirmesine izin verdim. Ridley kolunu uzatıp beni kendi etrafımda çevirdi. Elbisem etrafımda uçuştu. Sonra beni tekrar yanına çekti.

Kalabalık gerçekten bizim için odanın ortasında bir alan açmıştı. Ridley'yle okulda öğrendiğimiz dans figürlerini sergiliyorduk. Tüm iz sürücüler bu figürleri öğrenmişse de Ridley'nin diğer pek çoğundan daha yetenekli olduğunu kabul etmeliydim.

Beni öyle bir geriye yatırdı ki saçlarım yere değdi. Gülümsedi. Gözünde bir ışıltı vardı. Hızlı bir hamleyle beni yeniden kollarına alıp bedenine yasladı.

Şarkı değişmiş, John Newman'ın, "Love Me Again" parçası çalmaya başlamıştı. Parçaya uygun bir şekilde yavaşladık. Ridley elini belimde tutuyordu. Ellerimi omuzlarında gevşettim. Flört ediyor, daha önce olduğu gibi cilveleşiyorduk. Fakat bu kalbimi sızlatıyordu.

Çünkü artık hiçbir şey eskisi gibi değildi. Hem de hiç.

Gülümsemem kaybolmuş olacaktı ki Ridley'nin yüzüne endişeli bir ifade yerleşti. Maskenin gerisindeki siyah gözleri huzursuzlaştı ve kolları beni daha da sıkıca sararken adımları yavaşladı.

Nihayet Förening'e geldiğinde söylediklerini kastederek ona, "Neden *benim* için geldin?" diye sordum. "Benim için mi geldin bir kere?"

Ridley üzerine basa basa, "*Evet*," dedi. "Elbette *senin* için geldim."

"Fakat neden? Neden? Yanımdayken aslında yanımda bile değilsen neden yaptın bunu?"

"Buradayım. Şu an olduğumdan fazla yanında olamam." Ridley'nin gözleri etrafımızda dans edenlere çevrildi. "Sanırım burası bu konuyu konuşmak için en doğru yer olmayabilir."

"Burada yaşananlar yüzünden adamakıllı tartışma-

mız mümkün değil. Sadece bize neler olduğunu bilmek istiyorum." Ridley'nin siyah gözlerine baktım. "Artık *biz* diye bir şey bile kaldı mı?"

Ridley cesaretini toplamak için bir nefes aldı. "Senin için geldim çünkü sabah uyandığımda ilk aklıma gelen sensin. Çünkü hep daha iyi biri olmak için çabalıyor ve bunu yaparken çevrendeki herkesi daha iyi olmaya zorluyorsun. Sen her şeyi daha güzel kılıyorsun.

Tanıdığım herkesten daha yürekli ve güçlüsün. Aklıma senin bana ilgi duyacağın hiç gelmezdi. Sana asla yetmeyeceğimden emindim.

Fakat kuzey ışıkları altındaki ilk öpüşmemizde sana karşı hislerimin hepsi ispatlanmış oldu. Senin için geldim. Çünkü hep istediğin ve ihtiyaç duyduğum her şey sensin. Çünkü hep senin yanında olmak istiyorum."

Öyle afallamıştım ki bir süre tek kelime edemedim. Ona öylece gözlerimi diktim. Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı ve kalbim küt küt atıyordu.

"Yanındayım," dedim. "Hep yanında olacağım."

Ridley'nin dudaklarında ağır ağır bir gülümseme şekillendi. Hem rahatlamış hem de şaşırmış görünüyordu. Sonra öne eğildi ve kollarımı ona sıkıca sardım. Dudakları dudaklarıma sürterken müzik sesini bastıran bir haykırış işittim.

Nihayet orkestra çalmayı bıraktı. Bağıran Baltsar'dı. "Ridley! Kral Mikko!"

"Neler oluyor?" Ridley beni bıraksa da eli hâlâ belimdeydi. Gözleri kalabalığı taradı. Ta ki kalabalık iki yana çekilip de ikimiz yanında Linnea'yla birkaç metre ötemizde dikilen Mikko'yu görene dek.

Baltsar telaşla kalabalığı yarıp Ridley ve Mikko arasındaki açıklıkta dikildi. "Devriye gezen adamlarımıza saldırı yapılmış. İkisi ağır yaralanmış. Biri ölmüş. Bir hekime ihtiyacımız var. Ayrıca tehlikenin geçtiğinden emin olmamız gerek."

Linnea, "Mikko, sen Ridley'yle gidip güvende olduğumuzdan emin olmak için adamlarını topla," dedi. "Ben hekimi getiririm."

"Kimler yaralanmış?" diye sordum. Balo salonundaki endişeli mırıltılar arasında sesimi duyurmam güçtü. Maskemi çıkarıp kalabalığı yarmak için hareketlendim. Fakat bu kez kimse geçmem için bana yolu açmadı. "Baltsar, saldırıya uğrayanlar kimler?"

"Birkaç acemi." Baltsar bana bakacak kadar uzun bir duraksamanın ardından, "Ve Konstantin Black," diye ekledi.

52

ölüm

Sonrasında gelen kargaşanın içinde kendime nefes alıp vermem gerektiğini hatırlatmam gerekti. Baltsar, Konstantin'in adını söyledikten sonra hızla uzaklaşmıştı. Herkes etrafımdan aceleyle geçerken ben olduğum yerde kaldım. Ne ne yapacağımı ne de nereye gitmem gerektiğini biliyordum. Birinin beni yönlendireceğini ümit ederek etrafıma bakındım.

Tilda, Skojare muhafızlarına emir vermeye; dışarıdan bir sızmayı engellemek için onları sarayın etrafındaki görev yerlerine yollamaya başlamıştı. Marksinna Lisbet balo salonunda kalan sivillerle ilgileniyor, onları her şeyi yoluna gireceğini söyleyerek teskin ediyordu.

"Bryn." Tilda bir ara emir vermeyi bırakıp elini omzuma koydu. Ona doğru döndüm. Kül rengi gözlerinde bilmiş bir ifade vardı. O her zaman içimi görebilirdi. Böylesi kargaşa anlarında bile.

Tilda, "Biz durumu kontrol altına alırız," dedi. "Sen git."

Elimden bıraktığım maskem yere düştü. Koşmaya

başladım. Elbisemin eteğini tutarak koşarken kumaşın istediğim kadar hızlı hareket etmeme olanak sağlayacak kadar hafif oluşuna şükrediyordum. Başta nereye gittiğimi bilmesem de yavaşlayamazdım. Koridorlara doluşan askerlerin arasından hızla geçtim.

Nihayet Linnea'yı gördüm. Üzerinde yaldızlı, mavi elbisesiyle koşuyor, kolundan tuttuğu bir hekimi peşinden sürüklüyordu. Linnea koridorun bir ucunda, ben diğer ucundaydım ve Linnea sarayın güney kanadına doğru ilerliyordu. Yine de o koştukça bir aşağı bir yukarı sallanan platin buklelerini görebildiğimden onu takip edebildim.

Linnea ve hekimin hemen ardından odaya girip kapı aralığında dikildim. Ana kattaki küçük bir odaydı bu. Dışarıdaki göle yansıyan yıldızların görülebildiği bir penceresi ve iki ikiz yatağı olan bir odaydı bu. Linnea ve hekim görüşümü engellediklerinden yataktakilerin sadece bacaklarını görebiliyordum.

Bir de kanı. Kan beyaz yatak örtülerini lekelemiş, zemine dökülmüştü.

Daha Linnea gelmeden Ridley işe koyulmuş, adamlarla ilgileniyordu. Beyaz ceketini çıkarıp gömleğinin kollarını kıvırmıştı ve kolları dirseğine kadar kırmızıya boyanmıştı.

Hekim tedaviye başladı. Linnea da yaralılara her şeyin yoluna gireceğini telkin etmeye çalışıyordu.

Konstantin, "Lanet olsun!" diye homurdandı. İlk kez rahat ve derin bir nefes aldım.

Linnea, Konstantin'e, "Acıdığını biliyorum fakat seni iyileştirmesini istiyorsan bırak hekim işini yapsın," dedi. Sesi teskin edici ve azarlayan tonlar arasında gidip geliyordu.

Konstantin bağırarak, "Beni iyileştirmesini istemiyorum!" diye karşılık verdi.

Linnea, "Sen hayatımı kurtardın," diye diretti. "Ölüp gitmene izin vermeyeceğim."

Ridley en kötü yarayla ilgilenmesi için hekimin Konstantin'in gömleğini yırtmasına yardım etti. Konstantin'in karnında derin, korkunç bir yara vardı. Hekim yarayı psikokinez gücüyle iyileştirmek için yaranın üzerine bastırırken Ridley acı içindeki Konstantin'i zapt etmeye çalışıyordu.

Hekimin müdahalesi başlar başlamaz Konstantin direnmeye, tepesindekileri itmeye çalıştı. Konstantin'in kolunu savurmasıyla Linnea çığlık atıp geri kaçarak ondan uzaklaştı.

"Bırakın!" diye haykırdı Konstantin. "Bırakın öleyim."

Ridley kendisine ya da bir başkasına zarar vermemesi için Konstantin'in kollarını tutmaya çalışarak, "Sana ihtiyacımız var," dedi. "Bırak sana yardım edelim."

Linnea'nın yanından geçip Konstantin'in başına gittim. Konstantin beni görünce direnmeyi bıraktı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve yüzü buruştu. Saçları terden ıslanmıştı ve yanaklarına kan sıçramıştı.

Konstantin biraz rahatladığından yatağına oturdum ve eğilip kanlı elini elime aldım.

Yumuşak bir sesle ona, "Bırak yardım etsinler," diye yakardım.

Konstantin gözlerini benden kaçırıp tavana dikti. Dişlerini sıktı ve öfkeyle burnundan nefes aldı. Ondan alıp alabileceğimiz rıza bundan ibaretti. Bu yüzden hekime bakıp başımı salladım.

Hekim ellerini Konstantin'in sırtına koyarken Konstantin dişlerinin arasından seslice homurdandı. Eli elimi acı verecek kadar sert sıksa da buna ses etmedim. Müdahale kısa sürdü. Nihayet Konstantin gevşemeye başladı.

Hekimin ellerini Konstantin'in bedeninden çekerken soluk soluğa kaldığını gördüm. Yara iyileşmişti ve kuruyan kan tabakasının altında kalan taze bir yara izi haricinde Konstantin'in karnı tamamen normal görünüyordu.

Hekim, Konstantin'e sakin olmasını ve başka yerlerinde başka hafif yaralar varsa bunların iyileşmesinin zaman alacağını çünkü tüm enerjisini karnındaki yaraya odakladığını söyledi.

Linnea hekime yardımları için teşekkür edip onu koridora çıkardı. Konstantin elimi bırakınca sırtımı dikleştirdim Konstantin'in yatağının karşısındaki yatakta yatan adamın tüm bedeni kızıla boyanmış beyaz bir pikeyle örtülmüştü. Konstantin'le birlikte getirilen diğer adam hayatını kaybetmişti.

"Böyle bir zamanda bunu yapmak hoşuma gitmiyor," dedi Ridley. Yatağın diğer ucunda dikilip Konstantin'e baktı. "Fakat saldırıyla ilgili bilgi almam gerekiyor. Kendimizi hazırlamamız açısından bunu yapmam gerek."

"İki izci vardı," dedi Konstantin. "Sadece iki kişiydiler. Birini benimle devriye gezen adamlardan birini indirmesinin ardından kolayca öldürdük. Fakat ikinci adam sıkı çarpıştı." Yaşananlar zihninde canlanırken Konstantin yüzünü buruşturdu.

"Bir şey söylemedi mi?" diye sordu Ridley.

Konstantin başını salladı. "Evet. Sonunda kılıcımı boğazına dayadım. Hayatını bağışlayacağımı sandığı

için çenesi epey açıldı. Viktor'ın onları Skojare'nin silah durumunu öğrenmeleri için gönderdiğini söyledi. Bir de Viktor'un askerlerini göndermeden önce izcilerden rapor bekleyeceğini."

Ridley kollarını göğsünde kavuşturdu. "İzciler öldüğüne göre bir iki gün kazanabiliriz demektir."

"Bu iyi haber," dedi Konstantin. "Kötü haber ise her iki izcinin de Omte olması ve herhangi iki Omte de değil. Bunlar eğitimli askerlerdi. Bu yüzden bize bu kadar hasar verdiler."

"Anlamıyorum," dedim. Başımı iki yana salladı. "Viktor'ın diğer kabilelerden atılan rastgele troll'ler seçtiğini sanıyordum. Bent Stum gibileri."

Konstantin bitkince, "Ben de," dedi. "Fakat yanılmışız. İzci bana o kadarını söyledi. Omte artık Viktor ve Mina için çalışıyormuş."

Ridley, "Lanet olsun," diye fısıldadı. "Kralı ve Baltsar'ı bulup onlara bundan bahsetmem gerek. Bu durum her şeyi değiştiriyor."

Yatağın etrafından dolanan Ridley kapıya yönelse de durdu. Uzanıp koluma nazikçe dokundu. "Sen iyi misin?"

"Evet." Başımı salladım. "Ben iyiyim."

Ridley daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi duraksadı. Belki balo salonunda yarım kalan öpüşmemizin sonunu bile getirmek istiyor olabilirdi. Fakat o an bunun ne yeri ne zamanıydı. O da bunun farkındaydı. Konstantin'e baktı. Sonra kolumu bırakıp odadan çıktı.

Konstantin gözlerini yumup homurdandı. "Ölmeme izin verecektiniz. İmkanlarını ve hekimin enerjisini benim için kullanarak heba ettiler. Bunu daha fazla hak

edecek birçok asker olacak."

"Ölmene izin vermeyeceğim." Konstantin'in yatağının kenarına oturdum.

Konstantin kasvetli bir kahkaha attı. "Ölüm senin bile kontrolünde olmayan bir şey beyaz tavşan."

53

misilleme

Konstantin uyuyunca Linnea acemi askerin cesedinin taşınması ve uygun bir defin için gerekli hazırlıkları yapması için bir uşak çağırdı. Koridorda dikilen Linnea ölen muhafızın bedeninin dikkatle ve saygıyla taşınmasını izledi.

Konstantin'in yanından ayrılıp koridora, Linnea'nın yanına gittim. Kraliçenin hâlâ saçlarının arasında duran maskesinin geriye ittiği saç lüleleri birbirine karışmıştı. Ellerini dalgınca birleştiren Linnea'nın gözleri uzaklaşan uşaklara dikilmişti.

Ona, "Nasılsınız?" diye sordum.

"Bir yıl boyunca kraliçelik bile yapmadım." Benden çok kendi kendine konuşuyormuş gibi bir hali vardı. "Temmuzun on altısında on yedime basacağım. Bir hafta sonrasında ise ilk evlilik yıldönümüm var. Kraliçe olarak geçirdiğim bir yılı geride bırakmış olacağım."

"Epey meşgul bir yıl oldu," dedim.

"Başta bana sadece kraliçecilik oynuyormuşum gibi geliyordu. Dürüst olmak gerekirse Mikko zaten bunu

yapıyordu." Dönüp bana baktı. Gözleri yaşarmıştı. "Asla ciddi bir şekilde sınanmadık. Bu yüzden tek yaptığımız kanun önergelerini gözden geçirmek, partiler vermek ve bu aptalca kostümleri giymekti."

Linnea elbisesinin eteğini kaldırıp bıraktı. "Şimdi ise daha önce rolünü yaptığımız şeylere dönüşmemiz gerekiyor. İnsanlar ölüyor ve onları bizim korumamız gerek."

Tek bir damla yaş porselen teninden aşağı süzüldü. "Kendimi daha şimdiden başarısız olmuşum gibi hissediyorum."

"Hayır, başarısız olmadınız." Başımı iki yana salladım. "Bu gece yaşanan her şeye rağmen balo düzenlemek iyi bir fikirdi. Storvatten'da birliği, düzeni sağlamalı, mutluluk aşılamalısınız. Diğerleri cephede savaşırken sizin burada düzeni sağlamanız, onlar döndüklerinde de onlarla ilgilenmeniz gerekiyor. Kraliçe olarak göreviniz bu."

"Sence bu gece gerçekten doğru olanı mı yaptım?" Linnea gözündeki yaşı sildi.

Ona, "Evet, yaptığınız her şey son derece doğruydu," dedim. "Fakat güçlü olmalısınız. Bir kraliçenin ağladığı asla görülmemelidir."

Linnea sırtını dikleştirip omuzlarını geriye çekti. Çenesini kaldırıp derin bir nefes aldı. "Haklısın. Bir lider gibi davranmalıyım."

Ona gülümsedim. "İyi bir lider olacaksınız."

"Sana sarılırdım. Fakat üstün başın kan içinde." Elbisemin korsajının üzerindeki açık kırmızı lekelere işaret etti. Konstantin'i sakinleştirmeye çalıştığım sırada dantel ve saten kan içinde kalmıştı.

"Özür dilerim. Farkına varmamışım."

"Bryn." Linnea bana sert bir bakış attı. "Aptal elbisemden çok daha ciddi endişelerimiz var. Krallığa hizmet eden biri giyerken o elbiseye ne olduğu beni hiç ilgilendirmiyor."

Ona teşekkür ettim. Linnea, Konstantin'in yanında oturacağını söyleyip izin istedi. Konstantin'in yalnız kalmasını istemiyordu. En azından durumunun iyileştiğinden tamamen emin olana dek. Oradan ayrılmadan önce artık bir krallığın vatandaşı olmayan, dışlanmış o yaralı adamın yatağının başucunda oturan Linnea'ya baktım. Başka kaç kraliçe bunu yapardı ki?

Konstantin'i Linnea'nın emin ellerine bırakmanın huzuru içerisinde toplantı salonunun yolunu tuttum. Ben, Konstantin'in yanındayken saraydaki panik hali artık tehlike kalmadığının anlaşılmasıyla sona ermişti. Etrafta hâlâ normalden daha çok sayıda muhafız olsa da insanlar çıldırmış gibi etrafta koşuşturmuyorlardı.

Alt kata indiğimde balo salonunda çalan orkestranın sesini işittim. Balo kaldığı yerden, muhtemelen Lisbet'in kararıyla devam ediyordu. Saldırıya uğradığımızı ve Lisbet'in müzikle dans etmeye devam ettiğini hayal ettim. Aklına *Titanik* filminde gemi batarken çalmaya devam eden orkestrayı getirmişti bu.

Ellerimdeki kanı yıkadıktan sonra yeniden toplantı salonuna yöneldim. Finn ve Ludlow uzun masada otururken Baltsar masanın yanında bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Mikko masanın ucunda, yüzünde ciddi bir ifadeyle dikliyor; kapıya sırtı dönük olan Ridley ise dışarıdaki karanlık suya bakıyordu. Odaya girdiğimde bana baksa da dönmedi.

Ben kapıyı ardımdan kapatırken Finn, "Ellerinde kaç Omte olduğuna bağlı," diyordu.

Ludlow, "Güçlüyüz," diye ekledi. "Fakat Omtelerin sayısı Vittra'dan fazla. Tüm ordularını getirirlerse onlara karşı dayanabileceğimizden şüpheliyim."

Volta atan Baltsar, "Duvarları yıkacaklar," diye homurdandı. "O ogre'lar bir kez hücum ederlerse duvarları yumruklarıyla yıkarlar. Sarayı yerle bir ederler."

Finn, "Onları saraya varmadan durdurmamız gerek," dedi. "Savaş kıyıdan uzakta, karada gerçekleşmeli."

Baltsar, "Bizi yenip savunmamızı yarıp geçerlerse ne olacak peki?" diye sordu. "Kanin ordusu, Omte ordusunun ve Viktor Dålig'in topladığı daha kim bilir kaç adamın bize saldıracaklarının farkındasınız, değil mi? Ordumuzu ezip geçerler."

"Bir kez saraya vardılar mı her şey biter," dedi Finn. "Duvarları yıkar, safirleri çalar ve hayatta kalan herkesi öldürürler."

"Biliyorum!" diye bağırdı Baltsar. "Söylemeye çalıştığım da bu zaten. Onların sarayı ele geçirmelerine nasıl engel olacağız?"

Finn derin bir iç çekip, "Biz onlara saldıracağız," diye yanıt verdi.

Odaya girdiğimden beri ilk kez konuşarak, "Bunu yapamayız," dememle tüm gözler üzerime çevrildi. "Doldastam'deki insanlar masum Kraliçelerine karşı savaşımızda zayiat vermeleri gerekmiyor. Kraliçenin günahlarının cezasını onlar çekmemeli."

Finn bana, "Benim ailem de orada," diye hatırlattı. Gözleri kederliydi. "Riskin ne denli büyük olduğunun farkındayım. Fakat bir başka krallığı yok etmeden önce kraliçeyi ve ordularını durdurmak için tek şansımız bu.

Skojare'yle işi bittikten sonra sıranın kime geleceğini kim bilebilir?"

Baltsar, "Peki, biz onlara saldıralım," dedi. Sesinden fikri gönülsüzce kabullendiği anlaşılıyordu. "Savaşı Doldastam'e taşıyalım. Buna rağmen kazanamayabiliriz. Hâlâ sayı üstünlüğü onlarda ve çok daha güçlüler. Fakat kaybedersek en azından Storvatten'daki herkese kaçma şansı vermiş oluruz. Masumların ölmemesi için elimizdeki en iyi plan bu."

Mikko her zamanki gür sesiyle, "Sarayı terk etmemizi mi öneriyorsunuz?" diye sordu.

"Kaybedersek, evet. Storvatten'da bıraktığımız herkes ceplerini safirlerle dolduracak ve gölde izlerini kaybettirecek," dedi Baltsar. "Tek avantajımız diğer kabilelerin suda peşimize takılamayacak olmaları."

Ridley, "Konstantin ve ben Doldastam'in ve sarayın her köşesini iyi biliyoruz," dedi. Biri bir Högdragen üyesi, diğeri de Överste olduğu için şehre dair tüm planlardan ve tasarılardan haberdardılar. Şehri Tilda'dan ve benden bile iyi tanıyorlardı.

Ridley yüzünü odadakilere çevirdi. "Onları yenmek için gerçekten bir şansımız var mı? Bilmiyorum. Fakat yenersek, Finn haklı. En iyi şansımız onlar Storvatten'ı almaya gelmeden bizim Doldastam'i almamız."

Mikko odaya göz gezdirdi. Karşıt görüşleri bekliyordu. Fakat ben bile gözlerimi yere diktim. Plan mükemmel değildi ve sonunda hepimizin ölmeyeceğinin bir garantisi yoktu.

Fakat Mina'yı yenmek için en iyi şansımız buydu. Bunun için en değer verdiğim insanların hayatlarının tehli-

keye atılması gerekse de. Beş krallığa gelecek barış şahsi hislerime üstün çıkıyordu.

"O halde karar alındı," dedi Mikko. "Yakında üzerimize saldıracaklarından kaybedecek zamanımız yok. Şafakta Doldastam'e gitmek için yola çıkacağız."

54

älskade

Çantam omzumda, Storvatten sarayının konuk odasının kapısını son kez kapattım. Tuhaf bir şekilde orada son kez bulunduğum hissine kapılmıştım. Bir daha oraya geleceğimden ya da birkaç hafta sonra sarayın yerinde olacağından emin değildim.

Koridorda yürümeye başladım ve Tilda'nın odasına varınca durdum. Tilda yatağının üzerinde bağdaş kurmuş, okşadığı göbeğine bakıyordu. Dalgalı, kestane rengi saçları bedeninden aşağı bir perde gibi sarkıyordu.

Açık kapıyı çaldığımda yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle bana baktı.

"Şimdiden gidiyor musun?"

Başımı salladım. "Vakit geldi. Ridley yukarıda bekliyor."

Tilda'nın gülümsemesi daha da hüzünlü bir hal aldı. Dolgun dudakları birbirlerine kenetlenip ince bir çizgiye döndü. Çantamı yere bırakıp yanına oturmaya gittim.

Tilda nerdeyse ümitsizce, "Keşke ben de seninle gelebilseydim," dedi.

"Bunu istediğini biliyorum. Fakat savaş alanı senin kadar çetin ceviz de olsa hamile bir kadına göre bir yer değil."

"Doğru olanın bu olduğunu, bebek için burada kalmam gerektiğini biliyorum." Tilda kendisini ikna etmek istermiş gibi başını salladı. "Fakat bu benim de savaşım. Yanında olmam, seninle omuz omuza çarpışmam gerekir."

"Yeterince yardımın oldu zaten. Skojare ordusu için onca emek verdin. Şimdi eskisinden iyiyseler sebebi *sensin*."

"Fakat zor işte." Tilda karnını ovaladı. "Bence bebek de gitmek istiyor. Tekme atıp duruyor." Sonra bana baktı. "Hissetmek ister misin?"

Bunu istediğimden emin olmasam da Tilda'nın elimi alıp karnına götürmesine izin verdim. Başta hiçbir şey hissetmedim. Sonra birden avcumu bir şeyin hafifçe ittiğini fark ettim.

Tilda heyecanla, "Hissettin mi?" diye sordu.

"Evet, bu çılgınca bir şey." Bir süre elimi Tilda'nın karnında tuttum ve bir başka, daha güçlü tekme hissettim. Sonra elimi geri çektim.

"Sana bebeğin bir oğlan olduğunu öğrendiğimi söylemiş miydim?" diye sordu Tilda. Gülümsemesi daha da yayvanlaşmıştı.

"Hayır, söylemedin. Oğlan demek?" Gülümsedim. "Harika."

"Bebeğin cinsiyetini ancak Kasper'ın ölümünden sonra öğrendim..." Tilda'nın gülümsemesi hâlâ yüzünde olsa da gözleri yaşarmıştı. "Demek istediğim, Kasper ve ben bebeğin cinsiyetini birlikte öğrenebilirdik. Fakat evlenene kadar bekleme kararı almıştık. Aptalca fakat bunun bize bir düğün hediyesi gibi olmasını istemiştik."

Tilda başını iki yana salladı. "Bilemiyorum. O aralar eğlenceli bir fikir gibi gelmişti bu. Fakat oğlan mı kız mı olacağını bilmediğimizden oturup bebeğin ismi üzerine konuşmamıştık. Bu konuyu enine boyuna tartışmamıştık."

"Artık aklında bir isim var mı peki?" diye sordum.

Tilda, "Älksade Kasper Abbott," dedi. "Älksade 'sevilen' demek ve bu bebeğin onu her şeyden çok sevdiğimi bilmesini istiyorum."

Gülümsedim. "Bence mükemmel."

"Teşekkürler." Tilda gülümsedi ve gözyaşları akmasın diye gözlerini kırpıştırdı. "Her neyse, seni fazla oyaladım sanırım. Diğerleri sensiz gitmeden yola koyulsan iyi olacak."

Öne eğilip ona sıkıca sarıldım. İkimiz sarılmayı seven tipler olmasak da bu kez epey uzunca sarıldık. Nihayet onu bırakıp ayağa kalktım. Çantamı yerden aldım ve ona şöyle bir el sallayıp kapıya yöneldim.

Tilda'nın, "Bryn," demesiyle kapı aralığında durdum. "Belki de bir daha görüşemeyiz. Bu yüzden gerçekten harika bir dost olduğunu ve seni sevdiğimi bilmeni istiyorum."

Genellikle ikimiz de fazla duygusal olmadığımızdan biraz iğreti bir şekilde, "Ben de seni seviyorum," dedim. "Kendine dikkat et."

Tilda'yı odasında yalnız bırakmak kendimi kötü hissetmeme neden olmuştu. Fakat yakın gelecekte Linnea'nın ondan yardım isteyeceğini biliyordum. Linnea kocasının yokluğunda krallığı idare edecekti ve Tilda düzeni sağlamak konusunda epey bilgiliydi.

Sarmal şeklindeki merdiveni kullanarak yatak odalarının olduğu kattan ana hole çıktım. Ana hole doğru yü-

rüdüğüm sırada Konstantin'in karşı yönden aksak adımlarla, benim gibi omzunda çantasıyla geldiğini görünce şaşırdım.

Duş alıp kendisine çekidüzen veren Konstantin epeydir olmadığı kadar iyi görünüyordu. Dün gece onu getirdiklerinde rengi soluk, ter içinde ve ölümün eşiğindeydi. Şimdi ise her zamanki gibiydi. Sol bacağının hafifçe aksaması hariç.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Konstantin durup yanına gitmemi bekledi.

"Doldastam'e gidiyorum."

"Fakat dinlenmen gerek," dedim. "Hekim sana dinlenmeni söyledi. Ayrıca ayağın aksıyor."

Konstantin sözlerime omuz silkerek karşılık verdi. "Bacağım iyileşmek üzere. Bir güne kalmaz aksamam da geçer."

"Konstantin." Ben durunca o da durup bana baktı.

Konstantin içtenlikle bana, "Gerçekten iki elim kanda olsa da bu savaşı kaçıracağımı mı sanıyorsun?"

"Peki." İç çektim. "En azından bana kendini tehlikeye atmayacağına söz ver."

Konstantin başını iki yana sallayıp yürümeye başladı. "Hayır."

55

arazi

Farklı fizikleri ve cüsseleri olan kafilemiz kolayca göze batacağından alışageldik seyahat yöntemlerinden kaçınmamız gerekiyordu. Buna tren de dahildi ki genellikle uçsuz bucaksız Kanada arazisini aşıp Doldastam'e ulaşmak için tren yolunu tercih ederdik.

Neyse ki kış artık Manitoba'nın büyük bir kısmında sona erdiğinden açık arazide yolculuk etmemiz daha kolaydı. Gideceğimiz yönde yolların bile olmadığı birçok yer vardı. Skojare haritalarına, GPS'e ve dört çekerli araçlara bel bağlayacaktık.

Tyrlle araçlarını getirme nezaketini göstermişti. Bunlar her arazide gidebilen, modifiye edilmiş ordu araçlarıydı. Çoğumuz bunların arkalarına, muşambaların altlarına sıkışırken geri kalanımız da Skojare'nin küçük Jeep Wrangler filosunun ciplerine doluştuk.

İnsanlar bizi göremesin diye medeniyetten ve kalabalık yollardan elimizden geldiğince uzak durmamız gerekiyordu. Özel güçleriyle bizi gizlemeleri için yanımızda

birkaç Skojare kule muhafızı getirmiştik. İnsanlar bizi mesela benzin almak için durduğumuzda filan görecek olurlarsa da grubumuzda ikna gücünü kullanarak onlara bizi gördüklerini unutturacak birçok Tyrlle vardı.

Doldastam'e yeterince yaklaştığımızda konvoy araçlarını geride bırakıp yolun kalanında yayan gidecektik. Araçlar çok ses çıkarıp kolay fark edilirdi. Oysa yayan gidersek düşmanı hazırlıksız yakalayabilirdik. Kule muhafızlarının gizlenme becerisi insanlar üzerinde gayet etkili olsa da troll'ler üzerinde çok daha etkisizdi. Özellikle böyle geniş ve hareketli bir hedefi gizlemeye çalıştıklarında.

Araçlardan birinin arkasında, Ridley ve arka kapı arasında oturuyordum. İki yandaki banklar kıdemli Skojare muhafızlarıyla doluydu ve kendilerinden emin görünmeye çalışsalar da ne kadar gergin olduklarını görebiliyordum.

Konstantin de benimle aynı aracı seçmişse de bankta oturmak yerine yerde uzanıyor, çantasını yastık niyetine kullanıyordu. Bazı muhafızlar bu durumdan şikâyet etseler de Konstantin bacağını daha hızlı iyileşmesi için uzatması gerektiğini söyleyince konuyu uzatmadılar.

Sarsıntılı yolculuğa rağmen Konstantin rahatsız olmadan uyuyabiliyor gibiydi. Taşlık arazide araçlar zorlanıyordu. Bacaklarımızı esnetmek ve yıkanmak için mola verdiğimizde her yanımın ağrıdığını hissettim.

Yolculuğun büyük bölümünde hiçbirimiz konuşmadık. Aracın sesi yüzünden birbirimizi işitmekte zorlanmamız bir yana dursun, söyleyecek pek bir şeyimiz de yoktu. *Sen de Omtelerin seni ezmesinden korkuyor musun? Ya? Ben de öyle.*

Ridley benimle bir kez konuştu. Onda da öğle yemeğinin bir kısmını isteyip istemediğimi sordu. Dün gece

danstaki itirafının ardından onunla doğru dürüst konuşmamış, sadece savaş ve neler yapmamız gerektiğinden bahsetmiştik. Fakat bunu umursamıyordum. Başka şeylere ayıracak zaman yoktu.

Bir molanın ardından yola koyulduk. Ridley araç büyük bir tümsekten geçerken elini bacağıma koyup bacağımı nazikçe sıktı. Bu hareketi bana söyleyebileceği her şeyden daha teskin ediciydi.

Karanlık çöktüğünde yolun üçte ikisi geride kalmıştı. Dışarıda kamp yapmak için durduk. Gün boyu arazide seyahat etmek zaten yeterince zorluydu ve hepimizin Doldastam'e varmadan önce dinlenmeye ihtiyacı vardı. Dışarıda kamp yapacağımızı bildiğimizden yanımızda uygun eşyalar getirmiştik.

Hava eksi altı derece olduğundan kamp için epey soğuktu. Bu yüzden hemen çadırlarımızı kurmaya koyulduk. Tyrlle'lerden bir kız çadırını benimle paylaşmayı teklif etti. Kabul ettim. Diğer askerler ateş yaksa da biz çadırımızı kamp yerinin sınırına kurduk. Bütün gece bir ateşin etrafında konuşup uyanık kalmaktansa uykumu almayı yeğlerdim.

Kız çadırı -kalın, çadır beziyle soğuğu dışarıda sıcağı içeride tutacak bir çadırdı- kurmayı bitirince zeminin buz gibi soğuğunu engelleyecek hayvan postlarını almak için kamyonetlere doğru yürümeye başladım.

Kamyonete vardığımda Ridley'nin Finn'le çalışmaya başladığını, birlikte postlar ve uyku tulumlarını çıkardıklarını gördüm. Daha şimdiden beş kişi sırada uyku malzemelerini bekliyordu. Sıraya girdim. Ridley bana baktı. Yakınlardaki bir ateşin loş ışığı gözlerinin karasını aydınlatıyordu.

Sıra bana geldiğinde, "Bizde zaten uyku tulumu var," dedim.

Ridley arkamda bekleyen iki kişiye bakıp, "Hey, Finn, onlarla sen ilgilenir misin?" diye sordu. "Bir dakika Bryn'le konuşmak istiyorum da."

"Evet, tabii." Finn omuz silkti. "Sanırım nerdeyse herkes malzemesini aldı."

"Harika. Sağ ol." Ridley, Finn'e şöyle bir gülümseyip dikkatini bana çevirdi.

"Ne konuda konuşmak istiyordun?" diye sordum.

Ridley başını iki yana salladı. "Burada olmaz." Döndü. Muşamba kaplı kamyonetlerin arasından geçti. Onu takip ettim.

Araçların çoğu kamp yerinin ucunda bir arada park edilmiş, o alan mahrem ve sessiz bir yer olmuştu. Büyük kamyonetler sesi de ateşlerin ışığını da büyük ölçüde önlüyordu.

Yeterince uzaklaştığımızı düşününce Ridley'ye, "Neler oluyor?" diye sordum. Önce ben durdum. Ridley bana doğru döndü. Tepedeki ay yüzünü aydınlatırken Ridley arkamda bir casus görmeyi umuyormuş gibi çevreme bakınıyordu.

"Ridley, ne var?" diye sordum. Ridley konuşmadığından endişe etmeye başlamıştım.

Ridley bir an dudağını ısırıp bana baktı. Sonra aniden üzerime atıldı. Dudaklarını sıkı sıkı dudaklarıma dayadı. Sıcak tenime değen dudakları serin ve canlılık vericiydi.

Beni geri itti. Geriye sendelesem de kolları hemen uzanıp beni tutup kaldırdı ve sırtım kamyonetin buz gibi

metaline değene dek beni taşıdı. Öpüşü sert ve açtı. Dişleri tenime teğet geçiyor, bedenime nefis bir sıcak dalgası gönderiyordu.

Ben de onun hışmına ayak uydurup bacaklarımı beline doladım ve parmaklarımı saçlarına gömdüm.

Neredeyse içgüdüsel bir tepkiyle ceketini çıkarmaya başladım. Bedeninin o seksi ve sert konturlarını görmek için yanıp tutuşuyordum. Ridley ellerini kalçalarımın ve bacaklarımın altına götürüp beni alttan kavradı ve kamyonetin arkasına taşıdı.

Ridley beni yere bırakınca sırtüstü geriye süründüm. Ridley tepeme çıkıp sabırsız dudaklarını dudaklarıma kenetledi. Elleri telaşla kat kat tişörtlerimin altına girince çıplak tenimde teninin soğuğunu hissettim.

Tepemde oturan Ridley sırtını dikleştirip telaşla gömleğini yırttı. Onun kadar çabuk soyunabileceğimden şüpheliydim. Sweatshirt'üm başımdan geçmeyince Ridley memnuniyetle imdadıma yetişti.

Ridley beni yeniden öpmenin telaşı içinde sweatshirt'ü başımdan çıkarıp geriye atsa da kollarımı giysinin içinde, sırtımın arkasında bırakmıştı. Başını indirip ağzını boynumdan aşağı gezdirdi. Dudakları ve tenime nazikçe sürten sakalları içimi gıdıklıyordu.

Bir koluyla bedenini dengelerken diğeriyle sutyenimin kopçasını çözdü. Hâlâ kollarımı giysiden kurtaramamış olsam da debelenmeyi ve kollarımı çıkarmaya çalışmayı bıraktım. Ridley'nin bana dokunmasına engel olmak istemiyordum.

Bir kolunu bana dolayan Ridley sırtım hafifçe kavis alacak şekilde beni kaldırdı. Sonra göğüslerimden birin-

de soğuk ağzını hissettim. Sabırsızca inledim. Bedeninin daha fazlasını istiyordum.

Ridley beni bırakıp blucinini çıkardı. Nihayet kollarımı sweatshirt'ten kurtardım ve sutyenimi çıkarıp attım. Ridley dikkatini külotuma çevirdi. Tek ve sert bir hareketle külotu çıkarıp attı.

Tepeme çıktı. Bedeni bedenimin üzerinde, gözlerinin içine baktım. Elimi yanağına yasladım. Ridley başını yana eğip bileğimi nazikçe öptü. Dudakları kolumdan aşağı yürüdü. Ta ki yeniden ağzımı bulup beni ateşlice öpene dek.

Soğuğa rağmen, Ridley'nin bedenime yaslanan bedeni ateş gibiydi. Gücünü ve kararlığını hissediyordum. Beni sarıyor, tamamlıyordu.

Daha fazla sabredemeyip onu kendime doğru çektim. Kalçamı kaldırıp ona yaklaştırdım. Ridley nihayet içime girdiğinde titrek bir nefes verdim. Kendimi tutamayıp tekrar inledim. Dudaklarını dudaklarıma yaslayıp beni susturdu.

Çok geçmeden nefesimi omzuna vermeye, çığlık atmamak için parmaklarımı sırtına gömmeye başladım. Ridley içimde daha derinlere ulaştı. Ta ki uzun bir nefes verene ve bedeni bedenimin üzerinde gevşeyene kadar.

56

gıpta

Bir süre öyle kaldık. İkimiz de birbirimizden ayrılmak istemiyorduk. Fakat nihayetinde soğuğa karşı önlem almamız gerekiyordu.

Aracın muşambası soğuğu kısmen engellese de uzun süre çıplak uzanamazdık. Ridley yattığı yerde sırtını dikleştirip ceketini geçici bir battaniye olarak üzerime serdi. Kendisi de etrafta örtünecek bir şeyler aradı.

Banklardan birinin altında, kapağı açık bir acil yardım setinin içinde gümüş rengi, polyester bir battaniye buldu. Battaniyeyi üzerimize serip yanıma yattı ve beni kollarının arasına aldı.

"Eh, hoş bir konuşma oldu," diye mırıldandım. Başımı göğsüne yaslayıp ona daha da sokuldum.

"Seninle gerçekten konuşmak istemiştim," dedi Ridley. Saçlarım Ridley'nin sözlerini boğuyordu.

"Ya?" Biraz geri çekildim ve ona bakmak için başımı yana eğdim. "Ne konuda konuşacaktın benimle?"

Nihayet Ridley, "Bir daha ne zaman konuşabiliriz, bil-

miyorum," dedi. "Ve sadece her şeyi bildiğinden ve gerçek hislerimi anladığından emin olmak istedim."

Kalbim tekledi. "Ne hakkında her şeyi?"

"Soğuk davranmam ve senden uzak durmam hakkında her şeyi." Ridley gözlerini tepemizdeki muşambaya dikti. "Seni incitmeyi ya da kendimden uzaklaştırmayı asla istemedim. Sadece... Ben Doldastam'deyken, Mina beni zindana kapattığında bana senin hakkında hiçbir şey sormadı. Bir kez olsun. Orada kaldığım tüm o zaman boyunca."

Yumuşak bir sesle, "Bundan bahsetmiştin," dedim.

"Biliyorum." Başını salladı. "Fakat Mina'nın senin hakkında hiç konuşmadığını söylemedim. Çünkü senden çok bahsediyordu. İşin aslı sürekli senden bahsediyordu."

Biraz gerilmiştim. "Ne demek istiyorsun? Ne diyordu?"

"Senin ne kadar güçlü ve yetenekli olduğunu, bana bulaşmasan başının asla derde girmeyeceğini söylüyordu." Ridley başını eğip bana baktı. "Öpüştüğümüzü ya da birlikte olduğumuzu nasıl anladığını bilmiyorum. Fakat bir şekilde öğrenmiş."

Ürperdim. Soğuktan da değil. Ridley'yle birlikte geçirdiğimiz geceden kimseye bahsetmemiştim. Mina'nın bu sırrı nasıl öğrenmiş olabileceğini düşündüğümde aklıma ürkütücü ve rahatsız edici olasılıklar geliyordu.

Ridley gözlerini yere dikti. Konuştukça sesi boğuklaşıyordu. "Sonra bana seni nasıl yüzüstü bıraktığımı ve bir Högdragen üyesi olma şansını elinden aldığımı, dokunduğum her şeyi nasıl mahvettiğimi söylemeye başladı."

"Ridley, bu doğru değil." Başımı iki yana salladım. "Sen bana hiçbir şey yapmadın. Kendi seçimlerimi ken-

dim yaptım ve başımı derde sokan seçimlerin çoğunun seninle bir ilgisi yoktu."

"Biliyorum. Demek istediğim bir yanım bunu biliyordu." Ridley iç çekti. "Fakat aynı şeyi defalarca işittikçe... Sonunda Mina'nın sözleri zihnime kazındı ve senin ölümüne neden olacağıma inanmaya başladım."

Elimi Ridley'nin yüzüne koyup onu bana bakmaya zorladım. "Bu doğru değil. Mina'nın söylediği hiçbir şey doğru değil."

Ridley yutkundu. "Zindandayken aklımda sadece sana nasıl ulaşabileceğim ve sana ulaşırsam başına gelebileceklerin korkusu vardı. Sana bir zarar getirirsem yaşayamazdım."

"Bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum," diye fısıldadım.

Ridley beni tekrar öptü. Bu kez öpüşü daha yumuşaktı ve çok da ısrarcı değildi. "Seni seviyorum Bryn." Derin bir nefes aldı. "Tüm geceyi, bu şekilde, seninle geçirmek isterdim. Fakat geri dönüp biraz uyumamız gerek."

Derin bir iç çekip. "Yarın Doldastam'e varacağız," dedim. "Korkuyor musun?"

Ridley, "Evet," diye itiraf etti. "Fakat en çok seni yine kaybetmekten korkuyorum." Ridley yüzümü iyi görebilmek için yan yattı. Uzanıp yüzüme dokundu. "Riskli işlere kalkışmayacağına söz vermen gerek Bryn. Savaşacağını ve başını derde sokmaktan çekinmeyeceğini biliyorum. Fakat seni tekrar kaybedemem."

"Söz veriyorum," dedim. Fakat bunun tutabileceğim bir söz olduğundan emin değildim.

57

memleket

Tepenin zirvesinde yüzüstü yattım. Altımdaki zemin kar ve çamurun soğuk bir karışımıydı ve giysilerimi sırılsıklam etmişti. Fakat bunun adamakıllı farkında bile değildim. Güneş yeni yeni doğuyor; her şeyi hoş, mavimsi bir ışıkla boyuyor; kararan gök ufukta pembeden mora çalıyordu.

Tepeden vadi sırtından aşağı inip Hudson Körfezi'ne uzanan çam ağaçlarının ötesini görebiliyorduk. Orada, yaylada Doldastam vardı. Şehri nadiren bu şekilde görmüştüm.

Doldastam'in etrafını saran dört taş duvarı görebiliyordum. Altı metreden uzun taş duvarlar geçen iki yüzyılda çoğu işgalcinin şehre girmesini engellemişti. Sırtını gördüğümüz saray şehrin güney kenarında yükseliyordu. Büyüklüğünden dolayı bir şatoyu andırıyordu. Dış süslemeleri ve vitraylı camları da kesinlikle bu etkiyi güçlendiriyordu.

Şehrin batı yakasında marki ve marksinnaların büyük, tuğla malikâneleri olsa da şehrin büyük bir kısmını daha küçük kulübeler oluşturuyor, bu da şehri tuhaf bir

köy gibi gösteriyordu.

Sarayın yakınlarında çatı katı dairemin olduğu ahır vardı. İri Tralla atları ahırın yanındaki bahçede geziniyordu. Emin olamayacak kadar uzak olsam da Bloom'un diğer atlarla koştuğunu hayal ettim. Gümüş tüyleri ve boynunda uçuşan gür, beyaz yelesiyle.

Şehir meydanının en yüksek yapısı saat kulesiydi ve çanı gece son kez çalmaya başladı. Gece on ve sabah altı arasında saatin çanları susardı.

Anne-babamın evleri şehir meydanının hemen yakınındaydı. Fakat evler kasaba evleri gibi iç içe geçmiş olduğundan ve hepsinin çatıları birbirine benzediğinden hangisinin onların evi olduğundan emin olamıyordum. Fakat duvarlar arasından anne-babamı görebilecekmişim gibi gözlerimi kıstım.

Şehrin uzak, doğu yakasında, duvarın kenarında Ember'ın anne-babasıyla kaldığı ev vardı. O tarafta, "çiftçilik" yapılması için evler birbirinden daha ayrık bırakıldığından Ember'ın evini seçmek daha kolaydı. Ember'ın annesi tiftik keçisi ve Gotland tavşanları yetiştiriyordu. Fakat bulunduğum yerden hayvanları seçemiyordum.

Şehirde dolanan insanları seçebiliyordum ve tanıdık bir yüz görmeye ne kadar hasret olsam da yüzler ayırt edemeyeceğim kadar uzaktı. Ara sıra Högdragen üniformalarının apoletlerinden yansıyan parıltıları seçebiliyordum. Dolayısıyla Doldastam'de devriye gezen çok sayıda muhafız olduğunu anlamıştım.

Muhafızların arasına kahverengi paltolu, daha iri figürler karışmıştı. Omte şehirdeydi. Muhafızlarla birlikte çalışıyorlardı.

Duvarların hemen dışında, vadide geniş bir kamp yeri kurulmuştu. Özel çadırların yanı sıra toplantıların düzenlendiği ve yemeklerin dağıtıldığı geniş, dikdörtgen otaklar vardı. O bölgede yakılan birçok ateşin dumanları göğe yükseliyordu.

Kampın üzerinde uçan sakallı akbabalar daireler çiziyordu. Omteler yanlarında kuşlarını da getirmişlerdi. Rivayete göre Omtelerin bu akbabaları seçmelerinin nedeni öldürmekten aldıkları zevkti. Akbabalar kemiklere üşüşür, Omtelerin geride bıraktığı pisliği temizlerlerdi.

"Ne görüyorsunuz?" diye sordu Finn. Arkamızda, yanında Ludlow ve Konstantin'le dikiliyordu.

Baltsar, Ridley ve ben tepenin zirvesine uzanarak Doldastam'i gözlüyorduk. Baltsar'ın dürbünü vardı. Ridley ve ben şehri çıplak gözle inceliyorduk.

"Bu kesinlikle iyi değil." Baltsar dürbününü indirdi. Uzanıp dürbünü ondan aldım.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Fin. "Düşündüğümüzden kötü mü?"

Dürbünü ayarlayıp duvarların dışındaki kamp yerine odakladığımda sorunun ne olduğunu hemen anladım. Orada çok sayıda Omte askeri olmasının yanı sıra Högdragen üyeleri ve Kanin askerleri de vardı. Anlaşılan Viktor'un ordusu Kanin ve Omte'yle tamamen uyum sağlamış, üç grup birbirleriyle kaynaşmıştı.

Konstantin, Viktor'ın ordusunun Doldastam dışında kamp yaptığını söylemiş, biz de Omte'yle uğraşmaya geçmeden önce Viktor'ın ordusunun icabına bakabileceğimizi ummuştuk. Doldastam tüm Omte ordusunu barındırabilecek kadar geniş olmadığından Omtelerin de şehir

duvarları dışında kamp kuracağını varsaymıştık.

Planımız Kaninlere hiç ilişmeden Viktor'ın adamlarının ve Omtelerin işini bitirmekti. İlk iki tehdidi ortadan kaldırırsak Mina ve ordusu büyük olasılıkla teslim olurdu. Çünkü o noktada sayı üstünlüğü bizde olacaktı. Tabii önce Viktor'ı ve Omte'yi dize getirebilirsek...

Fakat Kaninlerin kanını dökmekten elimden geldiğince sakınmak istiyordum. Yanlarında büyümüş, onlarla birlikte eğitilmiştim. İyi insanlardı ve öleceklerdi.

58

takviye

Dürbünü indirip, "Lanet olsun!" dedim.

Baltsar ayağa kalkıp giysilerindeki çamuru sildi. Sonra Finn ve Konstantin'e doğru döndü. "Bir kerede hepsiyle çatışmamız gerekecek."

"Bunu yapamayız," diye itiraz ettim. Ben ayağa kalkınca Ridley uzanıp dürbünü benden aldı. "Masum insanlar zarar görecek," diye ekledim.

Konstantin sert bir ifadeyle, "Kaninlerin hepsi sanki aziz de geri kalan herkes günahkârmış gibi davranıyorsun," dedi. "Oradaki Omte askerleri sadece emirleri yerine getiriyorlar. Tıpkı Kaninler gibi. Ve sen onları öldürme fikri sana hiç dokunmuyor."

Başımı iki yana salladım. "İkisi farklı şeyler."

Konstantin, "Nasıl faklı şeyler?" diye karşılık verdi. Senin gibi olmadıkları için mi farklı? Onlarla iç içe büyümedin diye mi? Yakınlık bazı insanları diğerlerinden daha değerli kılmaz Bryn."

"Öyle demiyorum. Kimseyi öldürmek istemiyorum fa-

kat Omteler bu savaşa girmeye gönüllü oldu. Kaninlerin ise aklı çelindi."

"*Omtelerin aklının çelinmiş olabileceği hiç aklına gelmiyor mu?*" Konstantin bir kaşını kaldırdı. "Fulaträsk'te tuhaf şeyler olduğunu kendin söylemiştin."

Söylemiştim. Omte Kraliçesi Bodil'in yeğeni Bent Stum'ı bu belaya bulaştıranları durdurmak için Konstantin ve bana yardım etmeye hevesli olduğunu anımsadım. Viktor Dålig'i durdurma amacımızda bize yardım etmeye razı olmuştu.

Fakat sonra, gecenin ilerleyen saatlerinde Bodil'in sağ kolu Helge çark etmişti. Sadece bize yardım etmeyi reddetmekle kalmamış, gecenin bir yarısında bizi Fulaträsk'ten kovmuştu."

Tüm bunlar son derece tuhaftı ve şimdi Omte'nin viktor ve Kanin'in saflarına katılmaları daha da şüpheli görünüyordu. Bodil bir an Viktor'dan intikam almak isterken, hemen sonra ona yardım ediyordu.

Omteler asabi mizaçlarından dolayı huysuzluklarıyla nam salmışlardı. Fakat onların standartlarının bile ötesinde bir durumdu bu.

Baltsar, "Fulaträsk mi?" diye sordu. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bir Konstantin'e bir bana baktı. "Fulaträsk'e mi gittin?"

Konstantin de ben de gerekmediği için Omte başkentine seyahatimizden bahsetmemiştik. Fakat şimdi, Omte de işin içinde olduğundan, herkesin bilmesinin bir sakıncası yoktu.

"Finn." Ridley ayağa kalkıp dürbünü Finn'e uzattı. "Şunu görmen gerek."

"Ne var?" Finn apar topar tepeden aşağı inerken az kalsın beni yere yıkacaktı. Dürbünü Ridley'nin elinden kaptı. "Of, lanet olsun."

"Ne var?" diye sordum.

"Kız kardeşim yanlarında." Omzuları çöktü. "Onu Viktor Dålig'le bir çadırı girerken gördüm."

"Fakat kız kardeşin *Viktor'la* değil," dedim. Baltsar ve Ludlow, Ember hakkında yanlış kanıya kapılmasınlar diye bu sözleri neredeyse kendi fikrimi onlara dayatmak istiyormuşum gibi söylemiştim. "Ember onunla çalışıyorsa sebebi sadece zaman kazanmaktır. Ben de bunu söylüyorum işte. Doldastam'e hücum edip onun gibi masumlara zarar veremeyiz. Onları şehirden çıkarmamız gerek."

"Oradaki 'masumların' çoğu bizi görür görmez öldürür." Konstantin şehre işaret etti. "*Bizi* kötü görüyorlar. O halde kimin zararsız olduğunu, kimin ölmesi gerektiğini nasıl ayırt edeceğiz?"

"Tartışma gereğinden fazla büyümeden burada bırakalım." Baltsar, avuçlarını bize doğru çevirip Konstantin'le aramıza girdi. "Uzun bir gün oldu ve üzerimizde büyük bir baskı var. Hava kararıyor. Bu yüzden kamp kurup geceyi geçirmeliyiz. Sabah bir saldırı planı yaparız."

Aşağımızda kalan askerlerin çoğu kamp kurmaya başlamışlardı bile. Günün büyük bir kısmını araçlarda geçirmiş, son dört saatte Doldastam'e gür ormanlarda ve engebeli arazide zorlu bir yürüyüş yapmıştık. Ben dahil, herkes bitkin düşmüştü. Fakat bu durum adrenalinin bedenime akın etmesini engellemiyordu.

Baltsar bizi sakinleştirmeyi başarmıştı. Finn, Mikko ve tüm yüzbaşılarla şafakta bir toplantı yapmayı kabul etmiş-

ti. Herkes tepeden inmeye başlasa da ben yaralı bacağından dolayı hâlâ yavaş yürüyen Konstantin'le geride kalmıştım.

Ridley durup yüzünde endişeli bir ifadeyle bana baktı. Başımı sallayıp ona bensiz devam etmesini işaret ettim. Uzun bir iç çekse de beni tepenin kenarında Konstantin'le atışmam için bıraktı.

Alçak sesle Konstantin'e, "Ne diye benimle bu kadar çekişiyorsun?" diye sordum.

Konstantin bana bitkince yanıt verdi. "Çünkü şu fanteziyi kafandan atman gerek. Bir beyaz şövalye gibi atına binip ejderhayı yok edeceğini ve krallığı kurtaracağını sanıyorsun."

Durdum. "Öyle bir fantezim yok."

"Hayır, var," diye ayak diredi Konstantin. Sonra bana bakmak için durdu.

Yağmur yağmaya başlamıştı ve hava donma noktasının biraz üstünde olduğundan yağmur damlaları buz parçaları hissi veriyordu. Tepenin eteğinde, ıslak çam ağacı kokan ağaçların arasında dikiliyorduk. Batan güneşin önünü kapayan bulut örtüsü yüzünden ışık gitgide seyrelse de Konstantin'in gözlerindeki sert ifadeyi seçebiliyordum.

"İyi savaş diye bir şey yoktur," dedi Konstantin. "İyi insanlar ölecek. Masumların hayatları mahvolacak. Sonunda da bulunduğu yeri hak etmeyen biri yine tahtta kalacak."

"Fakat Mina kötü ve durdurulması gerek," dedim. "Bunu savaşsız nasıl yapacağız?"

"Mina'nın durdurulması gerek ve bunun için gerekli tek yolun muhtemelen savaş olduğunda haklısın," dedi Konstantin. "Fakat bu da savaşı iyi, kolay ya da kansız yapmaz."

59

buz krallığı

Uyandığımda çadırın kanatları donmuştu. Tekmeleyerek çadır kanatlarını açmamla buz yere düşüp cam gibi kırıldı.

Çadır arkadaşım kendisine yatacak başka bir yer bulmuş, Ridley de kaldığım çadıra gelmişti. Bitkinliğimize rağmen bir süre uyumayıp ailelerimizi savaşın en kötü sonuçlarından kurtarmak için bir plan yapmaya çalışmış fakat nihayetinde uykuya yenik düşmüştük. Bedenlerimiz ısınmak için birbirine yapışmıştı ve çadır bezine vuran yağmur damlalarının pıtırtıları geliyordu.

Biz uyurken sıcaklık nihayet suyu donduracak kadar düşmüşse de yağmur bir süre devam etmiş olmalıydı. Çadırdan çıktığımızda gök aydınlanıyor; bizi ilahi, mavi bir ışıkla sarıyordu. Çevremizdeki her şey de kalın bir buz tabakasıyla kaplanmıştı.

Gece dünya donmuş bir harikalar dünyasına dönüşmüştü. Dallar buzla kaplanmış, vaktinden önce tomurcuklanan çiçekleri kristal mezarlara hapsolmuştu. Buz üzerinde dolaşmak ne denli güç olsa da bu görüntünün,

buzun yeryüzünü tamamen değiştirişinin tuhaf bir şekilde sihirli bir yanı vardı.

Mikko karargâhını kenarları cam levhaları andıran geniş ve yuvarlak bir çadıra kurmuştu. İçeride dikilen, koyu gri bir kürk paltolu kral üzerinde Doldastam haritası olan bir masaya abanmıştı. Biri ateşin üzerinde çaydanlık kaynatıyordu. Mikko haritayı incelerken kupasındaki çayı yudumluyordu.

Geniş tepe sayesinde ordularımız ve yaktığımız ateşler Doldastam'den görülemezdi. Fakat Skojare kule muhafızları ne olur ne olmaz diye görülebilecek dumanları ya da ışıkları görünmez hale getiriyorlardı. Yine de muhafızların güçleri sınırlı olduğundan ateşleri asgari sayıda tutuyorduk.

Biz Ridley'yle çadıra vardığımızda Ludlow, Finn ve Balstar'ın kralın yanına bizden önce geldiklerini gördük. Hiçbiri konuşmadığına göre pek bir şey kaçırmamış olmalıydık.

Ludlow, "Vakit bunun için çok erken," diye mırıldanıp kendisine bir kupa çay doldurdu.

Karanlık yılın o zamanında ancak aşağı yukarı altı saat kadar sürüyordu ve yatmadan önce yaptığımız plana göre Doldastam'i seher vaktine olabildiğince yakın bir anda vuracaktık. Eh, en azından eski plan buydu. Bu planı değiştirmeyi umuyordum.

Finn, "Eğer böyle..." diye söze girse de sözünü kesip masaya yaklaştım.

"Majesteleri, bir teklifim olacaktı," dedim. Mikko başını yavaşça kaldırıp bana baktı. "Doldastam'e saldırıyı erteleyip bana ve yanımda gelecek birkaç kişiye şehrin

duvarlarından gizlice geçip kıyım başlamadan insanları dışarı çıkarmamıza izin vermenizi rica edecektim."

Mikko sırtını dikleştirip bana ciddi bir ifadeyle baktı. "Burada büyüdüğünü, düşünmen gereken arkadaşların ve ailenin burada olduğunu biliyorum. Fakat şehrin yarısını tahliye edemeyiz. En azından fark edilmeden yapamayız bunu."

"Şehrin yarısını çıkarmak istemiyorum," diye diretttim. "Anne-babamı çıkarmak istiyorum. Ridley de annesini almak istiyor." Finn'e işaret ettim. "Finn'in anne-babası ve kız kardeşi de orada."

Mikko'nun yüz ifadesi sertleşti ve konuşmamı sürdürüp oradan çıkarmak istediğim insanları -Tilda'nın annebabası, kız kardeşi, kayınbiraderi ve üç yaşındaki yeğeni ya da zaten oğullarını yeni kaybetmiş olan Kasper'ın ailesi gibi- sıralamak istesem de sustum. Hatta Linus Berling ve asilzadelerde nadiren görülen ölçüde iyi yürekli anne-babasını da şehirden çıkarmak isterdim.

Mikko'nun korkusunu anlıyordum. Elimde olsa tüm şehri boşaltırdım fakat böyle bir seçeneğim yoktu. Fakat annebabamı o duvarların ardında bırakırsam da kahrolurdum. Tilda bana şehrin anne-babama sırt çevirdiğini zaten söylemişti. Bir de onları orada ölüme terk edemezdim.

Baltsar, "Görünmeden içeri girmenin bir yolunu biliyor musunuz?" diye sordu. Besbelli çok meraklanmıştı.

"Evet, sanırım." Ridley haritanın başına gidip duvarın doğu yakasına parmağıyla vurdu. "Hudson Körfesi'ne akan dar bir boru var. Bir ordunun sığacağı kadar geniş olmayabilir fakat birkaçımız görünmeden oradan geçebiliriz."

Finn, "Ailemi oradan çıkarmak istiyorum," dedi. "Bu

meselenin bir parçası değiller."

Arkamızda beliren Konstantin, "Ben de gitmek istiyorum majesteleri," dedi. Dönüp ona baktım. "Zaten kanalizasyon sistemini kullanarak Doldastam'den bir kez kaçmam gerekmişti. Yine oradan geçerek şehre dönebilirim."

Baltsar çenesini ovup haritadaki noktaya baktı. "Planlarımı daha iyi yapabilmek için Doldastam'in içini görmek istiyorum. Fakat bu riske değeceğini de sanmam."

Konstantin, Baltsar'ın yanına gidip, "Duvarda zayıf bir nokta arıyordun," dedi. "Bu mesafeden görmek de zor. İçeride olsak sana en zayıf noktaları gösterirdim ve nereden saldırmak istediğine karar verebilirdin."

Baltsar bir kaşını kaldırdı. "Bu paha biçilemez bir bilgi olurdu. Doldastam'e girmemizin tek yolu duvarda bir gedik açmak."

"Sadece bir ya da belki iki saatimizi alır," diye diredim. "Baltsar bize savaşta büyük bir avantaj sağlayacak bilgileri toplar sonra da döneriz. Savaşa hiçbir şey kaybetmeden başlayabiliriz."

"Gidin o zaman," dedi Mikko. Gür sesi öfkeden patlıyordu. "Başkaları da peşinize takılmadan gidin artık."

Kaybedecek zaman yoktu. Ailelerimizi kurtarmak istiyorsak güneş doğmadan elimizdeki kısa zamanı kullanmamız gerekiyordu.

Grubumuz yola çıkmadan önce Konstantin beni tepenin dibinde durdurdu. Kendisine ödül olarak verilen hançerlerden birinin kabzasını bana uzattı. "Al bunu beyaz tavşan. Başın derde girerse işine yarar."

Cephanelikten bir kılıç almaya niyetli olsam da bir hançeri taşımak daha kolaydı. Ayrıca oradaki silahların

hiçbiri Konstantin'in hançeri kadar hoş ve güçlü olmazdı.

Hançeri kuşağıma sokup, "Teşekkür ederim" desem de Konstantin dönüp tepeden yukarıya yürümeye başlamıştı bile.

Doldastam'in dışındaki tepeden çıkmak buz yüzünden önceki geceden de zor olmuştu. Zirveye vardığımızda aşağı bakmak için durup şehrin güzelliğini hayranlıkla izledim.

Loş ışıkta bile buzun etkisiyle parıldıyordu. Her karışı donmuştu. Kristalden inşa edilen bir krallığı andırıyordu.

Ridley sessizce yanıma geldi ve o konuşmaya başlayana kadar yanımda olduğunu fark etmemiştim bile.

"Şehri böyle görmek tuhaf." Derin bir nefes aldı. Ağzından beyaz buhar çıkıyordu. "Kastettiğim şey buzun şehri elmaslarla kaplı gibi göstermesi de değil. Buradan, uzaktan şehir küçük, huzurlu bir köyü andırıyor. İçindeki hayatlar ya da şehrin gizlediği karanlık sırlar insanın aklına bile gelmiyor."

"Biliyorum," dedim. "Fakat gerçekten güzel."

Ridley'ye baktım. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Özlem ve kederin birbirine karıştığı bir ifade. Fakat onu çok iyi anlıyordum. Çünkü Doldastam bende de aynı hisleri uyandırıyordu. Sıla özlemi, öfke, korku, mutluluk ve dehşet.

Doldastam bildiğimiz tek yuvaydı ve sevdiğimiz herkesin yuvasıydı. Biz de Doldastam'i kurtarmaya çalışıyorduk. Tabii o sırada onun bizi öldürmeyeceğini ya da mahvetmeyeceğini varsayıyorduk.

Uzanıp Ridley'nin soğuk elini elime aldım. Elimi sıktı. Kavrayışındaki güç bana bir şekilde görevimizin üstesinden geleceğimizin sözünü veriyordu.

Çarpık bir gülümsemeyle, "Eve dönmeye hazır mısın?" diye sordu.

Tepenin dörtte birini şimdiden inen Konstantin bize, "Gidiyor muyuz yoksa bütün gün orada dikilip sohbet mi edeceksiniz?" diye seslendi.

Ridley'ye gülümseyerek güven telkin etmeye çalıştım. "Gidelim."

Tepeden kayarak inmeye ve kampın etrafından gizlice dolaşmaya başladık. Körfezden giderek Doldastam'le aramızda yaklaşık altı kilometrelik bir mesafe bırakıyorduk. Kıyı şeridinde hiç ağaç olmasa da Omtelerin ve Viktor'ın adamlarının kamp yaptıkları yerden bizi görmeleri imkânsızdı.

Nihayet şehirden akan atık suya ulaştık. İki buçuk metre derine kazıldığından su kanalında fark edilme endişemiz olmadan yürüyebiliyorduk. Tabii kimse gelip kanala bakmadığı sürece.

Taş duvarın altında insanların ya da ayıların içeri girmesini engellemek için demir bir ızgara vardı. Konstantin ızgaranın parmaklıklarından sarkan buz saçaklarını düşürdü. Konstantin ızgaranın duvarlarla buluştuğu kenarları hançerinin kabzasını bir çekiç gibi kullanarak dövdü. Gevşeyen ızgarayı Ridley'nin yardımıyla geri çekip bir kişinin geçebileceği genişlikte bir aralık açtı.

Yana çekilen Konstantin bana bakıp boşluğa işaret etti. "Hanımlar önden."

Ona gülümseyip dar boşluktan geçtim ve nerdeyse bir ayın ardından ilk kez Doldastam'e girdim.

60

defin

Çıktığımız yer mezarlıktı. Konstantin şehre giriş için başka yollar da olduğunu fakat bunların son derece göz önünde alanlara çıktığını söyledi. Bir kanalizasyon mazgalından şüphe çekmeden çıkabileceğimiz en ideal yer burasıydı.

Mezarlık şehir merkezinden birkaç blok ötede, dar bir dikdörtgendi. Her dem yeşil çalılar mezarlığın etrafında canlı bir çit oluşturuyor, bize fazlasıyla ihtiyacımız olan gizliliği sağlıyordu.

Etrafımız kışın yapraklarını döken, kalın, koyu renkli ağaçlarla çevriliydi. Ağaçların dalları tepemizde birleşerek bir sayvan oluşturuyordu. Yazın bu ağaçlar parlak renkli çiçeklerle bezense de şimdi dallarından elmas süslemeleri andıran buz saçakları sarkıyordu.

Loş ışıkta neredeyse fark edilmeyen bir sakallı akbabanın dallardan birine tünediğini gördüm. Akbaba başını yana eğip sert bakan gözlerini bana dikti. Nefesimi tutup ötmesini ve yerimizi belli etmesini beklesem de kuş

bizi bir süre izledikten sonra uçup gitti.

Mezarlığın merkezinde dört geniş mozole vardı. Hepsi de dört ayrı yöne dönüktü. Kraliyet ailesi, yüksek makamlardaki markiler ve marksinna'lar bu mozolelere gömülürdü. Saray entrikaları nadir görüldüğünden buralara fazla gömülen olmuyordu. Asilzadelerden geriye kalan sınırlı alan da dödsfall, yani krallığa hizmet ederken ölen kahramanlar için kullanılıyordu.

Sessizce ilerledik. Yakınlarda devriye gezen muhafızlar olabilir diye başımızı eğiyorduk. Sonra Ridley aniden durunca ona çarptım. Konstantin önden gidiyor, hemen ardından gelen Baltsar ve Finn'le mezar taşlarının arasından geçiyordu.

Ridley'ye neden durduğunu soracakken neye baktığını fark ettim. İkiye bölünmüş bir mezar taşıydı bu. Taşın üzerine iç organları sarkan bir balık ölüsü bırakılmıştı. Balığın donan kanı ve organları granite yapışmıştı.

Taş kırık da olsa üzerindeki sözcüklerin çoğunu çıkarabilmiştim. Sözcüklerin kalanını da tahmin ederek tamamladım:

REINHARD MIKAEL DRESDEN
1963-1999
KRALIN KAHRAMANI
İYİ BİR BABA VE KOCA

Ridley'nin babası Viktor Dålig'in isyanı sırasında kralı korurken öldürülmüştü. Bir kahraman olarak görülüyordu... Ta ki Ridley, Doldastam'den kaçana dek. Ölü balığa bakılırsa da Reinhard'ı Ridley'nin sözüm ona Skojare'ye,

bana olan bağlılığından dolayı cezalandırıyorlardı.

Elimi Ridley'nin kolunun üzerine koyup, "Çok üzgünüm," diye fısıldadım.

Ridley dişlerini sıkıyordu ve gözlerinde sert bir bakış vardı. Sonra başını iki yana salladı. "Buradan gitmemiz gerek."

Dönüp yürümeye başladı. Taşı düzeltip üzerindeki donmuş kanı temizlemek istesem de bunu yapmak için gerçekten zamanım yoktu. Hem bunu yapsak ne fark edecekti ki? Olan olmuştu.

Mezarlığın kenarına ulaştığımızda Konstantin, Baltsar ve Finn gitmişlerdi bile. Finn'in ailesini bulmak için uğraşacağını bilsem de Konstantin ve Baltsar'nın neler yapacaklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Çalıların yanında çömelip Ridley'ye ayrılmamız gerektiğini söyledim. O annesini, ben de anne-babamı almaya gidecektik.

Oradan en kısa sürede çıkmamızın en garantili yolu ayrı hareket etmekti. Bu yüzden Ridley dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu ve ters yöne doğru koştu. Ben de buzlu kaldırım taşlarıyla kaplı sokaklarda şehir meydanın yolunu tuttum.

Hâlâ bir muhafızla karşılaşmadığım için ne kadar şanslı olduğumu düşünürken bana doğru gelen iki iri Omte askerini gördüm. İki ev arasındaki dar boşluğa gizlendim. Bedenim boşluğa ancak yan dönersem sığabilmişti. Yan yan ilerlemeye başladım. Ortaya vardığımda duvarların kaburgalarımı fazlaca sıkıştırdığını fark ettim daha fazla ilerleyebilmem için nefesimi tutmam gerekti.

Başımı diğer yandan uzattığımda bloğun sonunda bir Högdragen üyesinin anne-babamın evin sadece üç ev öte-

sinde devriye gezdiğini gördüm. Adam bir ileri bir geri, aynı tempoda yürüyordu. On saniye uzaklaşıyor, sonra geri dönüyordu.

Adamın daha geniş bir alanda devriye gezmesi gerektiğini bilmem için komutanı olmama gerek yoktu. Fakat tembel bir budala olduğundan anne-babamın evine ulaşmamı zorlaştırıyordu.

Anne-babamın evine koşarak ulaşmak için yirmi saniyem olduğunu hesaplamıştım. Başka şansım olmadığından fırlayıp buzun üzerinde güvensiz bir hızda koşmaya başladım. Durmaya çalıştığımda kaydım ve kulübenin kenarına tutunmasam yanından kayıp gidecektim. Son anda ebeveynimin eviyle komşu evin arasındaki boşluğa atladım.

Mutfak lavabosunun üzerinde işe yaramayan bir pencere vardı. Pencereye işe yaramaz diyen annemdi. Çünkü sadece komşunun duvarını görüyordu. Fakat o gün pencere işe yaramaz olmadığını kanıtlayacaktı. Pencereyi küçük levyemle açıp deliğe tırmandım.

Lavaboya tutunarak kendimi aşağı çektim. Daha nazik bir düşüş beklesem de yüzüstü zemine çakıldım. Düşerken de birkaç bardak devirmiştim.

Çıkardığım gürültü anne-babamı uyandırmaya yetti. Üst katın ışığı yandı. Babam üzerinde pijamalarıyla ve dağınık saçlarıyla koşarak geldiğinde ayağa kalmıştım. Silahlarla arası iyi olmadığından elinde sadece zamanında tarihi değeri yüzünden satın aldığı bir İskandinav kılıcı vardı.

"Siz küçük serserilerin canını almaktan çekinmem," diye homurdanan babam mutfağın ışığını açtı.

"Baba, benim." Beni görsün diye kapüşonumu çıkardım. Şaşkınlıktan az kalsın kılıcını düşürecekti.

Annem üst kattan, "Iver?" diye seslendi. "Iver? Her şey yolunda mı?"

Babam beni sıkıca kucaklayıp, "Runa, aşağı gel," dedi. Kemiklerim kırılacak sansam da ben de onu en az onun kadar sıkıca sardım.

Annem temkinli bir sesle, "Iver?" dese de beni görmüş olmalıydı ki ağzından bir hayret nidası çıktığını işittim.

Annem yanıma geldiğinde ağlıyordu. Bir kolumu babamdan ayırıp onunla da anneme sarıldım.

Annem hıçkırıklar içinde, "Ah, Bryn, seni bir daha göreceğimizden şüphe ediyorduk," dedi.

"Biliyorum, biliyorum." Nihayet onları bıraktım. "Sizi seviyorum. Çok özledim. Fakat tüm bunları sonra konuşuruz. Şimdi buradan çıkmamız gerek."

Annem gözlerini silip başını salladı. "Çantam hazır. Ne zamandır kaçmak için fırsat kolluyorduk. Sadece izin ver üzerime doğru dürüst bir kıyafet giyeyim."

61

özgürlük

Anne-babamın evlerinden çıkmak girmekten daha zor olmuştu. Anahtarım olmadığından içeri zorla girmem gerekti. Anahtarım olmadığından içeri gizlice girmem gerekmişti. Fakat şimdi arka kapıdan çıkıp gidebilirdik.

Ebeveynimin evinin arkasında çok küçük bir bahçe vardı. Yıpranmış ahşap çitlerle ayrılan küçük bir çimlik alan. Yazları annem orada bahçeyle uğraşırdı. Komşuların çoğu gibi onun da tavukları vardı.

Neyse ki çitlerin çoğu yüksek değildi de babam üzerlerinden atlamakta zorlanmadı. Babam hep entelektüel biri, annem ise sportif açıdan ondan hep üstün olmuştu. Bu yüzden annem çitleri aşmakta hiç zorluk çekmiyordu.

Aralarındaki mesafe diğer evlerden çok daha fazla olan iki eve ulaşana dek bahçelerde ilerledik. Bazı evlerin arasında aralıklar sadece birkaç santimken bu evlerin arasında onlarca santimlik bir alan vardı. Yine de aralıktan geçmekte zorlandık. Özellikle de annem ve babamın kocaman sırt çantasından dolayı. Fakat bu seferki

boşluktan diğerlerinden daha rahat geçmiştik.

Sonra muhafızların gözlerinden sakınarak ve mümkün olan her noktada gizlenerek sokaklarda birkaç kez deli gibi koşmamız yetti. Annemi ve babamı mezarlıktan, mezar taşlarının arasından geçirdim. Çıkışa yaklaşırken Finn'in bizden önce oraya vardığını gördüm.

Finn annesinin açık delikten geçmesine yardım ediyordu. Tünele inen bir merdiven olmadığından aşağıya iki buçuk metrelik bir iniş vardı. Annali'nin ellerini tutan Finn onu ağır ağır babasına doğru sarkıtıyordu. Babası belinden tuttuğu eşini dikkatle yere bıraktı.

Ember'ı o kadar uzun zaman sonra görecek olmamın heyecanıyla delikten aşağı baksam da orada olmadığını gördüm. Tünelde sadece Finn'in annesi ve babası bekliyordu.

"Ember nerede?" diye fısıldadım.

Finn alçak sesle, "Gelmedi," diye homurdandı.

"Ne demek gelmedi?" diye bastırdım.

Finn bana sert bir bakış attı. "Bu konuya girmek istemiyorum artık. Annemi ve babamı torunlarının onlara ihtiyaçları olduğunu söyleyerek gitmeye zor ikna ettim. Ember gitmeye yanaşmadı. Hepsi bu kadar."

Anlaşılan Finn bundan fazlasını söylemeyecekti. Çünkü çömelip deliğin kenarlarını tuttu ve kendisini kanalizasyona bıraktı.

Babama Finn'in peşinden gitmesini işaret ettim. Finn ve babası ona yardım ettiler. Biraz sert inse de bir şeyi yoktu. Ayağa kalkınca annemin inmesine yardım etti.

Annem ayaklarını güvenle yere basana kadar bekledim. Tepemde gök iyice aydınlanmaya başlamıştı ve mezarlıkta çömeldiğim yerden göremesem de güneşin ufuk-

ta yükselmeye başladığının farkındaydım.

Annem ve babam hazırlanıp değerli gördükleri eşyalarını almak için bence gereğinden uzun bir zaman harcamışlardı. Fakat yirmi yıl boyunca inşa etmek için uğraştıkları hayatı geride bırakıp kaçtıkları için onları suçlayamazdım.

Annem gözlerini bana dikip, "Bryn, aşağı gel," dedi. "Babanla aşağı inmene yardım edeceğiz."

Anneme, "Geri dönüp Ember'ı almam gerek," dedim. "Siz Finn ve ailesiyle gidin. Sizi kampa götürecekler."

"Bryn!" Annem neredeyse haykırmıştı. Sesi çaresizlikten titriyordu. "Sensiz hiçbir yere gitmeyeceğim."

Ona, "Anne, *gidin*," dedim. "Bana bir şey olmayacak. Bunu yapmak zorundayım. Sen ve babam güvenli bir yere gitmelisiniz."

Babam onlarla gitmem için yakarırmışçasına, "Bryn," dedi. Fakat ikna olmayacaktım.

"Gitmem gerek. Sizi seviyorum. Dikkatli olun." Izgarayı deliğin üzerine yerleştirirken annemin bana yine seslendiğini işittim. Uzaklaştım ve artık onları duymaz oldum.

Ember dört yıldan uzun bir süre önce Doldastam'e taşındığında hemen en yakın arkadaşlarımdan biri olmuştu. Bana hep destek olmuştu. Bazen başka hiç kimsenin olmadığı zamanlarda bile. Benden sadece birkaç yaş küçük olduğundan onu hep küçük kız kardeşim gibi görmüştüm. Ben sadece bir çocuktum ve onun da erkek kardeşi uzaklarda yaşadığından ikimiz birbirimize kardeş olmuştuk.

Ember'ı ölüme terk etmeyecektim. Finn'in onu nasıl ikna etmeye çalıştığını bilmiyordum. Fakat ben gerekirse onu zorla, yaka paça götürecektim.

İşin iyi yanı Ember'ın şehrin uzak ucunda, daha yoksul insanların olduğu kısmında yaşamasıydı. Bu da orada muhafızların fazla devriyeye çıkmayacakları anlamına geliyordu. Şehrin doğu yakası da körfeze baktığından muhafızlar muhtemelen sudan bir saldırı geleceğini düşünmeyerek o tarafı daha gevşek tutacaklardı.

Ember'ın tarlasına koşarken yolun ikinci yarısında bir tek muhafız bile görmedim. Bu da Ember'ın evine ulaşmamı kolaylaştırdı. Çitin üzerinden atlayıp keçilerin otladığı bahçeye indim ve eve koştum.

Evin dışında koyu renkli odundan, hem dekorasyon hem de destek amaçlı kirişler vardı. Kirişleri kullanarak tırmandım ve ikinci kat balkonuna ulaştım. Her şeyin üzeri bir buz tabakasıyla kaplı olduğundan bunu yapmam o kadar da kolay olmamıştı.

Metal tırabzana tutunup kendimi yukarı çektim. Bir süre balkonda öylece uzanıp soluklandım ve ışıkları gitgide sönen yıldızlara baktım. Fakat sonra kalkıp Fransız kapıları maymuncukla açıp Ember'ın evine girdim.

Tam kapılardan geçip ona sesleneceğim sırada çeneme inen sert bir yumruk beni yere serdi.

62

kavuşma

"Ah, Bryn, aman Tanrım, çok üzgünün!" Ben afallamış halde yerde uzanırken Ember üzerime çıkıp bana sarıldı. "Seni annem ve babamı kaçarken yakalayan bir muhafız sandım."

"Yo, sadece benim."

Ember ben uzandığım yerde sırtımı dikleştirebileyim diye dizlerinin üzerine kalktı. Vurduğu çenemi ovuşturdum. Sonra ona öylece bakakaldım. Onu tekrar gördüğüme inanamıyordum.

İri gözleri neredeyse kömür kadar karaydı ve kâkülü gözlerinin hemen üzerine iniyordu. Uzun, kestane rengi saçları kalın bir örgüyle omzuna düşüyordu. Üzerinde eski püskü bir tayt ve desenli, uzun kollu bir termal tişört vardı. O sıcak bir evde, güzel bir yatakta uyurken ben dışarıda, fırtınada uyuduğum için biraz kıskançlık hissettim.

Ember tüm dişlerini gösterecek şekilde sırıttı. "Gerçekten *sensin*, inanmıyorum."

"Biliyorum. Çılgınca."

Daha önce daha uzun süre ayrı kaldığımız da olmuştu. Ben de, o da değiştirilmiş çocukların izini sürdüğümüz görevlere çıkmıştık. Fakat bu kez her şey farklıydı. Çok şey yaşanmıştı ve ikimiz de birbirimizi bir daha göreceğimizden emin değildik.

Sonra Ember kendisini tutamayıp bana bir kez daha sarıldı. Bu defa ben de ona sarılabildim.

Bana sarılmayı bırakmadan yumuşak bir sesle, "Seninle gitmeyeceğim," dedi.

Onu bırakıp geri çekildim. "Ne? Nedenmiş o?"

"Yapamam." Ember başını iki yana salladı. "Sana her şeyi açıklamaya zamanım yok. Fakat gidemem. Burada kalıp geride kalanlara yardım etmem gerek."

"Ember, saçmalıyorsun. Finn sana tepenin arkasında konuşlandığımızı söylemedi mi? Burada kan gövdeyi götürecek. Ölebilirsin."

Ember hüzünlü bir gülümsemeyle, "Biliyorum, gerçekten," dedi. "Fakat tam da bu yüzden kalmam gerek. Buradakileri savunmasız bırakamam. Tilda ve Kasper'ın aileleri hâlâ burada. Tabii Juni Sköld, Simon Bohlin, Linus Berling ve daha birçok arkadaşımız da." Durakladı. "Delilah'yı bırakmayacağım."

"Delilah mı?" diye sordum. Sonra anımsadım.

Ember'ın birlikte eğitim yaptığı marksinnaydı bu. Ben Doldastam'deyken aralarındaki ilişki bana sadece flörtmüş gibi gelse de Ember'ın sesindeki kararlılıktan ilişkilerinin daha fazlasına dönüştüğünü çıkardım.

"Ember, biri için hayatını bu şekilde tehlikeye atamazsın. Hayatta kalmak için yapman gereken neyse yapmalısın. Delilah da sana gerçekten değer veriyorsa böyle düşünür."

"Elbette hayatımı tehlikeye atabilirim. Atacağım da." Ember, "Onu seviyorum," diye ekledi.

"Bu harika fakat..."

"Anlamanı beklemiyorum," dedi Ember. "Senin aşk uğruna asla fedakârlıkta bulunmayacağını biliyorum." Sesi bana acıyormuş gibi çıkıyordu. "Onur için, sadakat için, krallık için her şeyden vazgeçersin. Fakat aşk... Senin sevgiye hiç zamanın olmadı."

Ember'ın sözleri canımı yakmıştı. Belki onun beklemediği kadar çok. Kalbime batan bir bıçak gibi. Ona karşı çıkmak, sevdiğimi hem de çok sevdiğimi söylemek istedim. Sadece onu, Tilda'yı, anne ve babamı da değil Ridley'yi ve Konstantin'i de.

Mesele sevgiye zamanım olmaması ya da sevgi uğruna fedakârlıkta bulunmayacak olmam değildi. Sadece kendimi ve dünyadaki konumumu annem gibi, Ember'ın annesi gibi, onlardan önce yaşamış birçok kadın gibi kaybetmekten korkuyordum. Aşkın beni yolumdan alıkoymasını reddediyordum.

Fakat gerekirse aşk için her şeyimi verirdim. Acısını biraz olsun dindirebileceğimi bilsem Ridley için hayatımı verirdim.

O an Ember'la tartışmamın hiçbir faydası olmayacağını fark ettim. Değer verdiğim insanları korumam gerekirse kimsenin benim fikrimi değiştiremeyeceği gibi ben de onun fikrini değiştiremezdim. Ayrıca Ember'ın en önemli iki özelliği inadı ve sadakatiydi.

Nihayet ona, "Dikkatli olmalısın," dedim. "Burası cehenneme dönecek."

"Biliyorum. Gitmelisin. Onlar birilerinin kaçtığını fark

etmeden." Ember birden, "Buradasın!" diye haykırıp ayağa fırladı.

"Evet?" Bundan şüphe duyuyormuşum gibi ona baktım. "Birkaç dakikadır buradayım."

"Yo, demek istediğim... Bekle biraz." Ember dönüp yatak odasına koştu. Birkaç saniye sonra elinde zarflarla döndü. "Bunları okuyabilirsin."

Zarfları alıp sırayla hepsine baktığımda üzerlerinde *Bryn* yazdığını gördüm. "Nedir bunlar?"

"Sen yokken sana mektup yazmıştım fakat nereye göndereceğimi bilmediğimden postaya vermedim." Ember kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ayrıca Högdragen tüm yazışmaları kontrol ettiğinden mektupları göndermemin iyi sonuçları olmayabilirdi."

"Teşekkürler Ember." Ayağa kalktım. "Yaptığın çok hoş."

Ember omzunu silkti. "Seni özledim ve seninle konuşmamın tek yolu buydu."

"Ben de seni özledim." Ona gülümseyip mektupları pantolonumun arkasına, hançerin yanına, yağmur ya da kardan etkilenmeyecek şekilde soktum. "Fakat şimdi gitmeliyim."

Ember, "Seni bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum," dedi. *Ne zaman* derken duraksamıştı. Çünkü aslında doğrusu *görüp görmeyeceğimi* olmalıydı. "Kendine dikkat et."

"Sen de."

Ember'ın evinden balkona çıktım. Köşeden sarkıp dikkatle bahçeye indim. Bir adım geri çekilip yukarıda Fransız kapıları kapatışını izledim.

Sonra arkamı dönmemle Ridley'ye çarptım. Ridley pa-

nikle çığlık atmayayım diye eliyle ağzımı kapattı.

Ridley elini çekince, "Burada ne işin var?" diye tısladım.

"Seni arıyorum. Finn bana Ember'ı almak için geri döndüğünü söyledi. Seni arkada bırakmak istemedim."

"Ya annen?" diye sordum.

"Finn annemi kendi ailesiyle beraber dışarı çıkarıyor," dedi Ridley." Ember nerede?"

Başımı iki yana salladım. "Gelmeyecek." Ridley konunun üstüne gitmedi. En iyisi de böyle olmasıydı. "Konstantin ve Baltsar'ın nereye gittiklerini biliyor musun?" diye sordum.

"Tek bildiğim Konstantin'in Baltsar'a şehir duvarlarının zayıf noktalarını göstermeye çalıştığı."

Çiti aşıp bahçeden çıktık ve mezarlığa doğru yürümeye başladık. Ara sokaklardan ve arka bahçelerden geçerek yolu kısaltsak da aşağı yukarı Ember'ın evine gelirken kullandığım aynı güzergâhtan döndük. Fakat hava aydınlanmaya başlıyordu ve artık karanlıkta gizlenmemiz mümkün değildi.

Kar yağmaya başlamıştı. Ağır ve ıslak kar taneleri henüz hafif hafif yağsa da yakında yağış şiddetlenecek gibiydi.

Mezarlığın iki blok ötesinde durup bir ara sokakta bekledik. Bir Omte askeri sokakta devriye geziyordu. Ridley yakınındaki bir eve sırtını yaslayıp boynunu eğerek askeri izledi. Daha iyi görebilmek için yanına çömeldim.

İkimiz de ilerideki Omte askerine odaklandığımızdan arkamızdan birinin sessizce yaklaştığını fark etmedik. Ta ki Helge Ötack'in kalın sesini işitene dek. "Eh, ne hoş bir sürpriz, değil mi?"

63

yakalanmış

Helge Ötack, Omte kraliçesinin naibiydi ve normalde bu kulağa bir masa başı işi gibi gelse de Helge bir politikacıdan çok yaşlı bir bisikletçiye benziyordu. Köselemsi cildi belki yüz bar kavgasının izlerini taşıyor, dağınık saçları omuzlarından dökülüyordu.

Üzerindeki kalın, kahverengi kışlık paltoya rağmen Helge'nin ne kadar iri bir adam olduğu belli oluyordu. Boyu bizden hayli uzundu. Bu da onu insan standartlarına göre güçlü gösteriyordu. Üstelik Omtelerin gücüne de sahipti.

Bize sırıttığında iki ön dişinin yerine altın dişler taktırdığını fark ettim. Fakat Helge birden hareketlendiğinden bundan öte hiçbir şey fark edemedim.

İkimiz de harekete geçemeden Helge, Ridley'yi tuttu. Ridley onu yumruklarla ve tekmelerle savuşturmaya çalışsa da fayda etmedi. Helge bir kolunu Ridley'nin boğazına dolarken diğer eliyle onu saçlarından tuttu. Ayakları yerden kesilen Ridley Helge'nin bir koluna yapıştı.

Hançeri pantolonumdan çıkarıp Helge'ye doğrulttum. Fakat onu nasıl durduracağımı bildiğim yoktu.

Helge bana bakıp cık cık etti. "Elinde o bıçak varken dikkatli hareket et küçük kız. Sence bana ne kadar sürede ulaşırsın? Bir saniye mi? İki mi? Çünkü yarısı kadar sürede dostunun boynunu koparabilirim."

Ridley'nin Helge'den kurtulmak için çırpınışına bakıp, "Bırak gitsin," dedim. "İstediğin o değil. Beni istiyorsun. Kraliçenin arananlar listesinde olan benim."

"Öyle olabilir. Fakat kim ikinizi de götüremeyeceğimi söylüyor ki?" Helge sırıttı ve arkamdan gelen homurtuyu işittim.

Omzumun üzerinden baktığımda dev bir Omte askerinin ara sokağın başında, bir-iki metre ötemde dikildiğini gördüm. Yüzümü yeniden Helge'ye çevirip gözlerimi Ridley'ye çevirdim. Durmadan düşünüyor, ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalışıyordum. Arkamdaki Omte'nin sert ayak seslerinin bana yaklaştığını işittim ve bekledim. Omte askeri arkamda bitene dek onun hareketlerini kestirmeye çalıştım.

Sonra tek hamlede çömelip etrafımda döndüm. Hızla hançeri kaldırıp Omte'nin çenesine sapladım. Askerin sıcak kanı üzerime aktı. Hançeri geri çekmemle rahatsız edici bir şapırtı çıktı.

Askerin bedeni yere yığıldı. Artık rahat bir nefes almam gerekiyordu. Fakat hemen arkasında dikilen bir başka Omte muhafızı vardı. Arkadaşına ne yaptığımı görmüştü. Belli ki pek de memnun olmamıştı.

Homurdanan Omte üzerime yürümek istiyormuş gibi başını öne eğdi. Fakat tam bunu yapacakken sol yanında

bir kıpırtı fark ettim. Siyah bir ceketin içindeki bir kol uzun bir kılıç tutuyordu ve gözlerini üzerimden ayırmayan muhafıza savrulan kılıç Omte'nin boynunu kesip başını gövdesinden kopardı.

Baltsar ara sokağa adım attı. Elinde kanlı kılıcı tutuyordu. Konstantin onun yanından koşarak geçti. Kolumu tuttu ve beni çekip uzaklaştırdı. Omzumun üzerinden bir kez daha yüzünde bir sırıtışla Ridley'yi rehin tutan Helge'ye baktım.

Konstantin'in elinden kurtulmaya çalışarak, "Ridley, Helge'nin elinde dedim."

Konstantin, "Helge'nin muhafızları yolda," dedi. "Hepsiyle başa çıkamayız ve onlar gelmeden buradan ayrılmamız gerek." Ayaklarımı yere gömmeye çalışsam da buzda kayıyordum.

"Onu öldürürler," dedim. Bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. Fakat oraya başka muhafızların da dikkatini çekemezdim.

Konstantin durup bana doğru döndü. "Hayır, öldürmezler. Henüz değil. Mina, Ridley'yi yem olarak kullanacaktır. Bırak kullansın."

Ridley'yi orada bırakmak beni kahrettiğinden diretecektim. Konstantin belki haklı olabilirdi. Fakat risk büyüktü.

Kolumu bırakmayan Konstantin bir umumi tuvaletin kapısını kırdı. İçeri girip tuvaletin ahşap tabanını tekmeleyerek kırdı. Fark edilme riskini göze alamazdık. Bu da mezarlığa geri dönemeyeceğimiz demek oluyordu. Bu çözümle yetinmeliydik.

İlk aşağı atlayan Baltsar oldu. Ben biraz bekledim.

Konstantin ellerini yüzüme yaslayıp beni kendisine bakmaya zorladı.

Sert bir sesle, "Ölürsen onu kurtaramazsın," dedi. "Fakat seni benimle gelmeye zorlamayacağım. Seçim senin."

Konstantin delikten içeri atlarken Ridley'yi görebilecekmişim gibi dönüp arkama baktım. Helge'nin niyeti Ridley'yi öldürmekse onu çoktan öldürmüş olması gerektiği gerçeğini fark ettim. Helge biz kaçar kaçmaz daha fazla adam toplayabilmek için Ridley'nin boynunu oracıkta kırıverirdi.

Ya iş işten geçmişti ya da bir kurtarma ekibiyle geri döneceksem oradan hemen çıkmalıydım. Muhafızların nereye gittiğimizi anlamalarını bir nebze zorlaştırmak için tuvaletin kapısını kapattım. Konstantin'den sonra ben de delikten atlayıp kanalizasyonda onu izledim.

64

fırtına

Kampımıza döndüğümüzde kar lapa lapa, beyaz körlüğe neden olacak kadar çok yağıyordu. Rüzgâr hızlanıp bir bahar sonu fırtınasına dönüşmüştü. Bu tür fırtınalar Doldastam'de nadiren görülse de duyulmamış olaylar da değildi. Artık bana hava koşulları bile bize karşıymış gibi geliyordu.

Annem tepenin dibinde dönüşümüzü bekliyordu. Konstantin ve Baltsar'la dönüş yolunun büyük bir kısmında koşmamıza rağmen Finn ve aileler kampa bizden önce varmıştı. Konstantin'in bacağının hâlâ ona güçlük çıkarıp çıkarmadığını bilmiyordum. Fakat o da en az Baltsar ve benim kadar hızlı hareket etmek için kendisini zorlamıştı.

Annem beni görür görmez bana sarıldı. Fakat ben kaskatı durup ona sarılmadım. İri kar tanelerinin arasından Konstantin ve Baltsar'ın kralın çadırına gittiklerini görünce annemi bırakıp ikisinin peşinden koştum.

Çadıra girdiğimde Ludlow, Mikko'ya, "Hava böyle gi-

derse adamların bizi görüp emir almaları mümkün olmaz," diyordu. Peşimden gelen kar çadır kapısının aralığında bir birikinti oluşturdu.

Mikko masanın karşı ucunda dikilirken danışmanları Finn ve Ludlow karşısındaydılar. Baltsar, Ludlow'un yanına geçerken Konstantin girişte oyalandı.

Finn, "Bunu söylemek benim için ne kadar zor olsa da kabul etmem gerek," dedi. "Hamlemizi yapmak için fırtınanın dinmesini beklemeliyiz. Göz gözü görmezse emir veremez ya da saldırı sırasında birlikleri istediğimiz şekilde yönlendiremeyiz."

Araya girip, "Bekleyemeyiz," dedim. "Gidip Ridley'yi kurtarmalıyız." Konstantin kolunu uzatıp beni durdurdu.

Mikko sert bakışını üzerime dikti. "Ridley Dresden'a ne oldu?"

Konstantin, "Bana Bryn'le bir dakika verin," dedi. "Baltsar, sen krala bilgi ver."

Baltsar boğazını temizledi. "Biz geri çekilirken Omte, Ridley ve Bryn'e pusu kurdu..."

Konstantin beni çadırdan dışarı itmeye başlayınca sonrasında neler söylendiğini işitemedim. Ben direnmeye çalışınca Konstantin elini belime dolayıp beni dışarı taşıdı.

"Beni yere bırak!" dedim. "Ne yapıyorsun sen?" Fakat Konstantin'e doğru dürüst direnmedim. O sabah olanlardan sonra ona ucunda ölüm olmayan hiçbir konuda başkaldıracak gücü kendimde bulamıyordum.

Kralın çadırından ve kamp yerinden baş başa konuşmamıza yetecek kadar uzaklaşmamızın ardından Konstantin beni yere bıraktı. Parlak beyaz karlar etrafımızda

fırıl fırıl dönüyor, Konstantin'in kuzguni buklelerine ve kaşlarına takılıyordu.

Konstantin nihayet, "Kıçını kurtarıyorum," dedi.

Ona, "Bu nasıl kurtarmak?" diye çıkıştım.

"Çadıra girmiş, kraldan Ridley için bir kurtarma ekibi göndermesini isteyecektin. Bunun intihar olacağını bilmene rağmen. Etrafına bir bak!" Konstantin giderek şiddetlenen fırtınayı gösterdi. "Bu havada adamlarımızı yönetemeyiz. Tabii savaşı kazanmak istemiyorsak başka. Ayrıca bir kurtarma görevi bizi yakalatmaktan başka bir işe yaramaz.

Şu an Mina'nın sadece benden, senden, Ridley'den ve Baltsar'dan haberi var. Sen, ben ve Ridley'nin birlikte çalıştığımızı da biliyordu zaten. Bu yüzden Baltsar'ın bir ara ekibe dahil ettiğimiz bir başka kişi olduğunu düşünmesi gayet olası. Ridley'yi esir alsa bile yeni bir şey keşfetmiş olmayacak.

Fakat bu ordu..." Konstantin kamp yerine işaret etti. "İşte *bu* onun için yeni bir haber. Şehre Ridley'yi kurtarabilecek bir ekiple girecek olursak Mina arkamızda ciddi bir destek olduğunu anlar."

Konstantin bana yanaşıp gri gözlerini gözlerime dikti. "Şu an Mina'nın niyetimizden haberi yok ve planlarımız son ana dek öğrenmesine izin veremeyiz."

İçimden ona itiraz etmek geliyordu. Daha büyük silahlar alıp toplayabileceğim kadar çok adam toplayıp Ridley'yi bulana dek sarayın altını üstüne getirmek istiyordum. Fakat gerçek ne kadar canımı yaksa da Konstantin'in haklı olduğunu biliyordum.

"Hislerini bir kenara bırakıp doğru olanı yapmanın

zor olduğunu biliyorum." Konstantin'in yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "İnan bana diğer herkesten daha iyi biliyorum bunu. Fakat şimdi Ridley'ye -ya da herhangi birine- karşı hislerinin muhakemeni bulandırmasına izin veremezsin." Gözlerini üzerimden ayırmadan sustu. "Sana ihtiyacımız var Bryn."

Derin bir nefes alıp kar taneleri yanaklarımda erirken soğuk havanın boğazıma ve akciğerlerime batışının tadını çıkardım.

Kısık bir sesle, "Onu orada uzun süre bırakamam," dedim.

Konstantin, "Mina, Ridley'yi öldürmeyecek," diye beni teskin etti ve eldivenli eliyle yavaşça yanağımdaki eriyen kar tanelerini sildi. "Henüz değil. Mina, Ridley'den alabileceği tüm bilgileri almaya çalışacak. Ayrıca onu kurtarmaya girişip tuzağa düşmemizi istiyor. Ridley güçlü ve zeki. Ayrıca hâlâ hayatta. Sana söz veriyorum ki öyle."

Gözlerimi yere çevirdim. "Benim için döndü. Hepsi benim suçum."

Konstantin öfkeyle, "Senin suçun değil," diye homurdandı. İrkilerek ona baktım. "Ridley geri dönmeyi seçti. Ayrıca o ara sokaktan gelecek tehlikelere dikkat etmedi. Her zaman her suçu üstlenemezsin Bryn. Bazen nedensiz yere kötü şeyler olur. Bunlar da bazen başka insanların hatalarından dolayı olur. Suçlu her zaman sen olamazsın."

Konstantin iç çekti. "Üzgünüm. Sana bağırmak istemedim."

"Hayır, sorun değil. Bunu işitmeye ihtiyacım vardı." Elimle saçımı yüzümden çektim. "E, şimdi ne yapacağız?"

"Anne-babanın yerleşmesine yardım et. Kar yüzünden

bir süre harekete geçemeyeceğiz." Gözlerini kısıp yaklaşan fırtınaya baktı. "İşler önce kötüleşecek, sonra yoluna girecek."

Fırtınadan mı yoksa savaştan mı bahsettiğinden emin olmasam da her halükârda doğru söylüyordu.

65

huzursuzluk

Çadırın tavanı yine sarkmıştı. Büsbütün üzerime çökmeden gidip üzerindeki karı temizlemem gerektiğini biliyordum. Lambamın pilleri tükenmek üzere olduğundan güçsüz ve titrek bir ışık veriyordu. Fakat buna aldırış etmemeye çalıştım.

Bir kolumu başımın altına koyup sırtımın üzerine uzanıp uyku tulumuma sarındım. Etrafım Ember'ın mektuplarıyla çevriliydi. Kar hâlâ azalmadığından kampın geri kalanı yatmaya gitmişti.

Muhtemelen çevremdeki herkes uyuyordu. Fakat ne zaman gözlerimi yummaya çalışsam tek düşünebildiğim geçen gece Ridley'yle nasıl birbirimize sarılıp uyuduğumuz, şimdi ise onun Mina'nın işkence odasında, dünyada olmasını isteyeceğim son yerde tutulduğuydu.

Uyumadım. Ember'ın mektuplarını tekrar tekrar okudum. Son mektubunu beşinci kez okumama rağmen hâlâ için sızlıyordu. Doldastam'in nasıl çöktüğünü, paranoyak ve deli bir kadının hükümdarlığında nasıl çarpık bir dik-

tatörlüğe dönüştüğünü okumak bana acı veriyordu.

Ayrıca Ember'ın, Tilda'nın, anne-babamın ve Ridley'nin hayatlarında ne kadar çok şeyi kaçırdığımı da fark etmiştim. Başlarından çok şey geçmişti ve onlara biraz olsun yardım edememiştim.

Ayrıca Ember'ı öyle özlüyordum ki. Tilda, Kasper'ın ölümünün etkisinden kurtulmaya çalışırken ve Ridley, Mina'nın işkencelerinin travmasını atlatmaya çalışırken Ember son birkaç haftada büyük bir yükü omuzlamıştı. Elbette Ember'ın kimse kılını kıpırdatmazken anne-babamın halini hatırını sorması da vardı. Ayrıca kendilerini korumayı becersinler diye diğer iz sürücüleri ve asilzadeleri eğitmeye çalışıyordu.

Keşke onunla daha fazla konuşabilseydim. Bunun biteceği günü sabırsızlıkla bekliyordum. Böylece ona yaptığı her şey için teşekkür edebilir, onunla ne de çok gurur duyduğumu söyleyebilirdim.

Ember'ın mektubunu bırakıp bir an için hayallere daldım. Hayalimde bu topraklarda yine barış vardı. Tilda, Ember ve ben eskisi gibi birkaç kadeh şarap içmeye gidiyorduk. Onlardan ayrılınca eve dönüp, Ridley'nin yanına kıvrılıyordum. Ridley'yi düşünmek beni üzse de kendimi tutamıyordum. Gözlerimi yumup teninin tenimde bıraktığı hissi ve kollarında kendimi nasıl da güvende hissettiğimi aklıma getirdim.

Fakat onu düşünmek bana çok acı verdiğinden başka şeyler düşünmeye çalıştım. Bu kötü günler geride kaldığında neler yapacağımı. Mesela Bloom'u alıp uzun bir yola çıkmak. Anne-babamla akşam yemeği yiyip annemden benim için altın çilekli turta yapmasını istemek. Konstantin de...

Konstantin'i düşünmek beni gündüz düşlerimden uyandırdı. Onunla çok yakınlaşmıştık ve kesinlikle güvenebileceğim birine dönüşmüştü. Tüm sorunlar çözüldüğünde onun yine hayatımın bir parçası olmasını istiyordum. Fakat hüzünle onu hayatımda nereye oturtacağımı bilmediğimi fark ettim.

Dışarıdan gelen itiş kakış sesleri beni düşüncelerimden kopardı. Yanımda duran hançeri aldım. Çadır kanadını açıp son temizlediğimden beri çadırın etrafında biriken karı ittim.

Kralın çadırının yanında bir kamp ateşi yanıyordu. Ateşin yaydığı ışıkta iki muhafızın büyük çadıra doğru birini sürüklediğini görebildim.

Kadın, "Bırakın gideyim," diyordu. "Yanlış anladınız."

Muhafızların kulak asmadıkları kadın onların elinden kurtuldu. İki esaslı yumrukla iki adamı da yere serdi. Gücü aklıma Omte'yi getirdi.

Çadırdan hızla çıktım. Elimde hançerimle kampımıza sızmaya cüret eden Omteleri tek tek durdurmaya hazırdım. Kadın muhafızların tepesinde, sırtı bana dönük dikiliyordu. Karlar saçlarına ve kürk astarlı ceketine yapışıyordu. Arkasına döndüğünde ilk kez yüzünü net bir şekilde gördüm. Onu tanımıştım.

Yirmili yaşlarında ve güzeldi. Özellikle de bir Omte'ye göre. Bir savaşçı yüzüne sahipti. Kararlı bakan, koyu renkli gözleri ve pürüzsüz, zeytin rengi bir teni vardı.

"Bekk Vallin," dedim. Fakat hançerimi indirmedim.

Konstantin'le Fulaträsk'e gittiğimizde Bekk bize iyi davranmış hatta bir ogre'ın hışmından kurtulmamıza yardım etmişti. Fakat o kraliçenin muhafızlarından bi-

Baltsar, Mikko kadar şüpheci bakışlarla Bekk'i süzüp, "Ne hakkında konuşacakmış?" diye sordu.

Bekk, Baltsar'a, "Neden bunu bana kendin sormuyorsun?" diye karşılık verdi. O an Bekk'i oraya getirmemin iyi bir fikir olduğundan şüphe etmeye başladım.

"Peki." Mikko derin bir nefes aldı. Geniş omuzları biraz gevşerken az önceki kadar suçlayıcı olmayan bir dille baştan almaya çalıştı. "Gece büyük bir risk alıp kampımıza gelmişsen bize söyleyecek önemli şeylerin olmalı."

Bekk sakinleşip krala cevap verdi. "Var. Buraya size Helge Otâck'ten bahsetmeye geldim. Kraliçe Bodil'i kandırdı; Viktor Dâlig'le işbirliği yapıyor. Tüm bunların kurgulanmasına önayak oldu."

Mikko'nun alnı kırıştı. "Helge Otâck mi? İsmi bana tanıdık gelmedi."

"Omte'nin kral naibi," dedim. Onun aynı zamanda Ridley'yi esir alan pislik olduğunu eklememek için dilimi ısırmam gerekti.

Baltsar, "Omteler Kanin ve Viktor Dâlig için çalışıyorlar," dedi. "Bunu hepimiz biliyoruz." Omuz silkti. "Bizi heyecanlandıracak haber bu mu yani?"

Bekk, Baltsar'a öfkeli bir bakış attı. Kehribar rengi gözleri mum ışığında alev alev yanıyor gibiydi. "Her şeyi Helge planladı. Bir yıldır Omte kabilesinin en güçlü üyelerini en küçük suçları bahane ederek sürdürüyor, Viktor da o Omteleri ordusuna katıyordu."

Finn, "Helge bunu neden yapıyordu?" diye sordu.

"Viktor adamlarımıza karşılık birkaç safir veriyordu. Helge birkaç dandik mavi taş için kabilemizi yavaş yavaş satıyordu." Bekk başını ağzından çıkanlara inanamıyor-

muş gibi iki yana salladı. "Hatta kraliçenin öz yeğenini bile gönderdi. Kraliçenin yeğeni Viktor'ın ayak işlerini yaparken öldürüldü!"

Kraliçenin yeğeni Bent Stum'dı. Konstantin'den öğrendiklerime göre Bent sürgün edildikten kısa bir süre sonra Viktor'ın ordusuna katılmış ve ona hemen Konstantin'le birlikte değiştirilmiş çocukların izini sürme görevi verilmişti. Viktor, Konstantin'in görevi yerine getirdiğinden emin olmak için yanına Bent'i vermişti.

"Tüm bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Mikko. "Öykünden şüphe ettiğimi söylemiyorum. Fakat Helge'nin bunları sana bizzat itiraf ettiğini de sanmıyorum."

"Helge'ye hiç güvenmedim," dedi Bekk. "Doldastam'e gelip Viktor Dålig'le tanıştığımızda taşlar yerine oturmaya başladı. Viktor'ı ilk kez görmediğimi fark ettim. Daha önce de Fulaträsk'te dolanıyor, sarayın koridorlarında Helge'yle fısıldaşıyordu.

Fakat dün gece Helge ve Viktor'ın gülüşüp planlarının nasıl da istedikleri gibi gittiğini söylediklerini işittim." Bekk dudağını tiksintiyle büktü. "Birilerinin konuşmalarına kulak misafiri olabileceğini bile umursamıyorlardı. Çoktan zafere ulaştıklarını; Viktor'ın Kaninlerin Helge'nin Omtelerin kralı olacağını ve tüm kabileler ve mücevherleri onların olana dek kalan kabileleri dize getireceklerini düşünüyorlardı.

Buraya bu sebeple geldim. Buna izin veremem. O iki pisliğin kazandığını görmektense tüm Omte Krallığı'nın yok olduğunu görmeyi yeğlerim."

Mikko elleri belinde, gözlerini yere dikip burnundan derin derin nefes aldı. Baltsar ve Finn bakıştılar. Yüzle-

rindeki ifadeden sandıklarından daha büyük bir belayla karşı karşıya olduklarını fark ettikleri okunuyordu.

Nihayet Mikko, "Buraya geldiğin için sağ ol," dedi. Başını kaldırıp Bekk'e baktı. "Verdiğin bilgiler ilginç hatta değerli. Fakat bunların savaşı kazanmamızda, Helge Otâck'i ya da Viktor Dâlig'i yenmemizde bize bir faydası olmaz."

Bekk krala, "Ya buna ne dersiniz?" diye meydan okudu. "Högdragen ve Kanin askerleri geceleri duvarların arasında oluyorlar. Kaninle savaşmaktan sakınmak istiyorsanız günün ilk ışıklarıyla saldırın. Dışarıda sadece Omteler ve Viktor'ın adamları olacak."

Mikko başını bir kez salladı. "İşte bunun bize gerçekten faydası olur."

Mikko, Baltsar ve Finn aralarında konuşup savaş planlarını gözden geçirmeye başladılar. Artık Bekk ve bana ihtiyaç olmayacağı anlaşıldığında Baltsar bize gidip mümkün olduğunca dinlenmemizi söyledi.

İkimiz çadırıma yürürken Bekk bana, "Beni onlarla görüştürdüğün için sağ ol," dedi. Onu başka nereye götürebileceğimi bilmiyordum ve ikimizin de iyi bir uyku çekmesi gerekiyordu.

"Eh, asıl ben bize yardım ettiğin sana teşekkür ederim," dedim. Sonra durup ona baktım. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

Bekk başını yana eğip beni süzdü. "Sende bir ogre'ı bile kıskandıracak bir cesaret var. Her ne istiyorsan yaparım."

67

savaş çığlığı

Dizlerimize ulaşan kara rağmen tepeden aşağı, Doldastam'e doğru ilerleyişimizi sürdürüyorduk. Mikko en önden gidiyor, her bir yüzbaşı kendi ordusuna komuta ediyordu. Baltsar, Skojare ordusunun; Finn, Trylle ordusunun, Ludlow da Vittra ordusunun başındaydı.

Konstantin, Bekk ve benim hangi gruba tabi olduğumuz belli değildi. Bu yüzden sadece ön sıranın yakınından yürüyor, Mikko'nun karların arasında attığı uzun adımların peşinden gidiyorduk. Bu kez şehre gizlice girmem gerekmediğinden silah olarak Şam çeliğinden bir Skojare kılıcı seçmiştim.

Daha şafak sökmeden tepeden inmeye başlamıştık. Omtelerin çoğu uyuyordu. Onlara ulaşmamıza ramak kala içlerinden biri bizi fark edip alarmı çaldı.

Çok kısa bir sürede Omteler savaş düzenine geçtiler. Mikko'nun savaş çığlığıyla savaş resmen başladı.

Basit bir planım vardı. Duvara ulaşmak. Savaşın beni yavaşlatmasını istemiyordum. Fakat yoluma çıkan her-

kesi de biçmeye kararlıydım. Bekk bana yardım etmeyi kabul etmiş ve inanılmaz bir müttefik olduğunu dev bir ogre'ı yolumdan çekerek hemen ispatlamıştı.

Kılıcımı çekip üzerime gelen herkesi yere indirdim. Baltalı bir Omte'nin kafasını uçurdum. İki kılıcı olan, Kanin Krallığı'ndan sürgün edildiği anlaşılan hırpani bir adamın bir elini kesip kılıcımı göğsüne sapladım.

Ne yaptığımı düşünmüyordum bile. Sadece içgüdülerimle hareket ediyor, cesetlerin ve yıkık çadırların üzerinden atlıyordum. Omteler günlerdir orada yaşıyorlardı. Yere kemikler saçılmıştı. Çöp, çürüyen yiyecek ve sönmüş kamp ateşlerinden ibaret bir keşmekeşti bu. Çevrem bir engelli koşu parkurunu andırıyordu ve gözünü kan bürümüş manyaklar üzerime geliyordu.

Sakallı akbabalar tepemizde daireler çiziyor, öfkeyle ötüyordu. Dört yanımdan acıyla haykıranların sesleri geliyordu. Bir Skojare askerinin yere düştüğünü gördüm. Boynundan oluk gibi kan akıyordu.

Fakat görevim açıktı ve askeri kurtaramazdım. Bu yüzden hücuma devam ettim.

Bekk yol boyunca yanımdan ayrılmadı. Yanıma yaklaşan herkese kılıç ya da yumruk darbeleri indirdi. Duvara vardığımızda ikimizin de üzeri kanla kaplanmıştı. O ana dek giysilerimizi boyayan kan hep başkalarına aitti. Fakat bu durum eninde sonunda değişecekti.

Kılıcımı kınına sokup gözlerimi duvara diktim. Buz ve kar yüzünden duvar hâlâ kaygandı ve etrafımızdaki mücadele de düşünüldüğünde duvara tırmanmak neredeyse imkânsızdı.

Bekk kılıcını bize doğru koşan bir adamın başına in-

dirdikten sonra, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet, hazır olsam iyi olur," dedim.

Bekk beni ceketimin arkasından ve pantolonumun kuşağından tuttu ve önce geri çekip sonra havaya fırlattı. Belim tepesine uçtuğum duvara çarptı. Aşağı kayacakken ayağımı sokacak bir boşluk buldum. Kollarımı kullanarak duvardaki karı temizleyip tutunarak bedenimi duvarın üzerine çektim.

Aşağıdaki Bekk'e bakıp başparmağımı yukarı kaldırdım. Gülümsedi. Sonra birine öyle sert bir yumruk indirdi ki adamın yüzü gerçek anlamda içe göçtü. Öyle bir şeyi hayatımda görmemiştim. Bir daha görmemeyi diledim. Bekk bizim tarafımızda olduğu için çok şanslıydık.

Ayağa kalkıp dikkatimi Doldastam'e çevirdim. Omteler alarmı çaldıklarından Högdragen ve Kanin askerleri sokaklara doluşmaya başlamıştı. Askerlerinin çoğunun kraliçelerini korumak için koştuğu sarayın yakınlarındaydım.

Tüm gücümle, "Kanin Halkı!" diye bağırdım. Arkamda kalan savaşın sesleri gitgide şiddetlense de neyse ki duvarlar gürültünün bir kısmını önlüyordu. "Beni dinleyin!"

İnsanlardan bazıları hâlâ etrafta koşuştursa da çoğu bana bakıyordu. Başımda kapüşonum yoktu. Kim olduğumu saklamak için uğraşmıyordum çünkü bilmelerini istiyordum.

"Mina sizin gerçek kraliçeniz değil!" diye bağırdım. "Kandırıldınız! Kralınızı o öldürdü! Size yalan söylüyor çünkü Viktor Dålig'in kızı o!"

Askerlerden hatta panik içindeki şehir sakinlerinden bazılarının ağızlarından hayret nidaları yükseldi. Diğer-

leri sözlerime kuşkuyla yaklaşmışsalar da bunun olacağını biliyordum. Hepsini inandıramayacağımı bilsem de bazılarını inandırmayı umuyordum.

Altımdaki duvar sallanmaya başladı. Arkama bakınca Vittra hobgoblin'lerinin demir koçbaşıyla duvarı dövdüklerini gördüm. Ordumuzun geçmesi için duvarda bir gedik açıyorlardı.

Hobgoblin'lerin arkasındaki mücadele gitgide kızışıyor, Skojareler ve müttefikleri Viktor'ın adamlarına ve Omtelere ellerinden geldiğince çok kayıp verdirmeye çalışıyorlardı. Cesetler yere saçılmış, taze karın üzerine kan lekeleri bulamıştı. Fakat ölenlerin hangilerinin dost hangilerinin düşman olduğunu ayırt etmek güçtü.

Her halükârda hobgoblin'ler Kaninler organize olmadan duvardan geçip onlara saldırma zamanının geldiğine karar vermişlerdi.

Giderek artan kalabalığa, "Onun sizi daha fazla kandırmasına izin vermeyin!" diye bağırdım. Söylediklerimi işitmek için gelenlerin sayısı artıyordu. "Ona sadakat borcunuz yok. Çünkü Mina bir yalancı, hain ve katil! Üniformalarınızı yırtıp bugün bizim yanımızda savaşın! Baskıya karşı savaşın! Kraliçe'ye karşı savaşın! Özgürlüğünüz için savaşın!"

Kalabalığın arasında Ember'ın yanında Linus Berling'le dikildiğini gördüm. İkisi de bana gülümsüyordu.

Sonra bir düzine Högdragen kalabalığın önüne geçip tek dizlerinin üzerine çöktü ve oklarını bana doğrulttu. Üzerinde durduğum duvar çöktü çökecekti ve şehre gereğinden uzun süre seslendiğimi biliyordum.

Högdragen üyelerinin okları yaylardan fırlayınca kılı-

cımı yere, köye doğru atıp ardından atladım. Kar birikintileri düşüşümü yavaşlattı. Çarpmanın bacaklarıma ve ayak bileklerime yapacağı baskıyı azaltmak için hemen yerde yuvarlandım. Kılıcımı alıp duvardan devrilen taşların altında kalmamak için kaçtım.

Hobgoblin'ler de duvarı aştığından Högdragen'ın dikkati onlara çevrilmişti. Ordumuz molozların üzerinden Doldastam'e akmaya başladı. Çöken duvar boyunca ilerleyip binaların arkasından saraya doğru koştum. Ridley'ye doğru.

68

günahların affı

Ağlayan küçük bir kızın sesini işitince durdum. Dizlerime kadar karın içindeydin. Bulunduğum noktadan sekiz yüz metre kadar ötede sarayın arka kapılarından birini görebiliyordum. Saraya girmek kolay olmayacaktı. Fakat bu yüzden daha da çabuk hareket etmem gerekiyordu.

Solumda bir duvar, sağımda bekâr Högdragen üyelerinin kaldığı küçük yatakhane vardı. Yani durup beklemem için hiç de güvenli bir yerde değildim.

Dört bir yanımdan erkeklerin ve kadınların haykırışları, birbirlerine çarpan kılıçların ve duvar daha da çöktükçe dökülen taşların sesleri geliyordu. Sesler geri kalan duvarlarda ve köyün kenarında kalan binalardan yankılanıyor, savaşın sonu gelmez homurtusuna dönüşüyordu. Fakat tüm o gürültünün arasında küçük kızın ağladığını işitebiliyordum. Demek ki kız yakınlardaydı. Demek ki ona yardım edebilirdim.

Birkaç adım ilerleyip hıçkırık seslerini takip ettim. Yatakhanede etrafıma bakındım. Yatakhanenin Högdragen

spor salonuyla buluştuğu, rüzgârın kar birikintilerinden arındırdığı sessiz köşede başını kollarının arasına gömen küçük bir kız oturuyordu.

Kızın başında kimsenin olmadığından emin olmak için etrafıma bakındım. Sonra eğilerek ona doğru *yürüdüm.*

Kıza yaklaşınca, "Hey," dedim. Başını kaldırdı.

Nihayet onu gördüğümde az kalsın şaşkınlıktan tökezleyecektim. Kız Kasper'a öyle benziyordu ki neredeyse bir hayalet görmek gibiydi bu. Yaşı ancak on olduğundan çocuk yanakları tombul, yüz hatları daha yumuşak ve kadınsıydı. Fakat siyah, lüle lüle saçlarının altındaki koyu renkli gözleri, burnu ve hatta kalın kaşlarıyla Kasper'ın küçük bir kopyası gibiydi.

Naima Abbott'yı bu. Kasper'ın küçük kız kardeşi. Onu orada *bırakamayacağımın farkındaydım.*

Naima, "Savaş başlayınca buraya Kasper'ın kılıcını almaya geldim," dedi. Yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu ve beni tanıyıp tanımadığından emin olamadım. "Fakat içeri giremedim. Sadece ailemi korumak istedim. Kasper'ın yapacağı gibi."

"Bu çok asilce bir davranış fakat Kasper senin güvende olmanı isterdi." Kılıç tutmayan elimi Naima'ya uzattım. "Seni ailene geri götürmeliyiz."

Naima'yı saraya götüremeyeceğimi biliyordum. Çünkü *orası beni öldürmek* isteyen muhafızlarla dolu olacaktı ve mücadele sırasında Naima'nın kazara zarar görmesi son derece olasıydı.

En güvenli yol kızı ailesine geri götürmekti. Çünkü babası eski bir Högdragen üyesi, diğer erkek kardeşi ise iz sürücü okulu öğrencisiydi. Onlar Naima'yı koruyabi-

lirlerdi ve Naima evlerinden çıkmazsa büyük ihtimalle herhangi bir saldırıya uğramazdı.

Savaşın iki tarafı da çocuklara zarar vermek istemiyordu. Fakat Naima sokakta olursa ogre'ların insanları etrafa savurduğu, herkesin birbirini öldürdüğü bir ortamın karmaşası içinde zarar görmesi işten bile değildi.

Neyse ki Abbott Ailesi sarayın yakınlarında oturuyordu. Ne yazık ki bu da eve dönüş yolunda muhafızlarla çarpışmaktan kaçınamayacağım anlamına geliyordu.

Naima'ya, "Seni eve götüreceğim," diye söz verdim. "Fakat sana saklan dersem gizlenebileceğin en iyi yeri bulacaksın, tamam mı?"

Naima başını salladı. Onu yatakhanenin etrafından dolaştırıp Högdragen'a ait binalarla saray arasında kalan ara sokaktan geçirerek ana caddeye çıkardım. Yedi yüz, sekiz yüz metre kadar ötede; hobgoblin'lerin duvarı yıktıkları noktada en çetin çatışmalar yaşanıyordu.

Fakat bu bulunduğum yerin yakınlarında hiç çarpışma olmadığı anlamına da gelmiyordu. Bir Tyrlle askeri ve Högdragen ilerimizdeki sokakta ölümüne dövüşüyorlardı. Högdragen üyesi kılıcını kullanırken Tyrlle askerinin bir savaş baltası vardı. Silahlarını amansızca birbirlerine savuruyorlardı.

Naima'yı arkama alıp savaşın kanlı yüzünü görmesin diye bedenimi ona siper etmeye çalıştım. Kapüşonumu başıma geçirip sarı saçlarımı gizledim. Yanında bir çocukla koşan biri bir Skojare kadar dikkat çekmezdi.

Högdragen üyesi Tyrlle'i yere düşürdü. Belli ki askerin işini bitirmek üzereydi. Bu yüzden hemen oradan ayrılmak için iyi bir zamandı.

Naima'ya, "Koş," dedim. Sonra Naima'nın elini bırakmadan sokakta koşmaya başladım.

Fark edilmeden sokağın diğer ucuna ulaşacağımızı umuyordum. Fakat arkamızdan bir ogre'ın öfkeli homurtusunun geldiğini işittim. Ana yoldan sapıp Abbott'ların evine giden, kaldırım taşlarıyla kaplı sokakta koşmaya başladık.

Peşimizden gelen Ogre'ın kaldırım taşlarını döven sert adımları hızlanırken Naima'nın ogre'ı atlatacak kadar hızlı koşamayacağını fark ettim. Onu bıraksam bile benim de bunu yapabileceğim şüpheliydi.

"Saklan!" diye bağırıp Naima'yı yana çektim ve onu birkaç evin arasında kalan dar aralığa savurdum. Aralık erişkin bir troll'un sığabileceği kadar geniş olsa da bir ogre oraya sığmak bir yana dursun, kolunu uzatıp Naima'yu tutamazdı bile.

Artık Naima güvende olduğundan kılıcımı çekip üzerime yürüyen ogre'la yüzleşmek için arkama döndüm.

69

ogre

Kocaman ağzında çarpık bir sırıtış olan ogre bana ulaşınca yavaşlayınca onun Torun olduğunu fark ettim. Fulaträsk'in dışındaki bataklıklarda karşılaştığımızda beni ve Konstantin'i ezmeye can atan ogre.

Torun neredeyse iki buçuk metre boyundaydı. Kolları ağaç gövdeleri gibiydi. Fiziği tamamen orantısız, sağ yanı sol yanından iriydi. Sol elinden çok daha büyük olan sağ elini yumruk yapmıştı.

Torun öfkeli bir homurtuyla, "Ben şimdi seni ezmek," dedi.

Ona, "Geçen sefer beni kılıçsız yakalamıştın," dedim. "Sandığın kadar kolay bir av olmayacağım."

Torun sağ yumruğunu başının üzerine kaldırdı. Beni ezmek için yumruğunu indirmesini bekledim. Sonra kılıcımı kaldırıp bileğine sapladım. Acıyla inleyen Torun kolunu çekince beni de kılıçla beraber kaldırdı.

Bacaklarımı Torun'un koluna doladım. Böylece beni silkelemeye çalışsa da ona sıkıca yapışabilmiştim. Kılı-

cı döndürerek bileğinin kirişlerini ve kemiğini kestim. Ogre'lar sıradan troll'lerden daha iri ve güçlü olsalar da kemikleri bizim kemiklerimiz kadar kolayca kırılıyordu.

Torun onu bırakmayacağımı anlayınca sol eliyle beni tutup bir kenara fırlattı. Bir eve çarpıktan sonra bir kar yığınının içine düştüm. Çarpmanın etkisiyle bir an afallayıp nefessiz kalsam da elimden geldiğince hızlı bir şekilde ayağa kalktım.

Sadece bir parça deri ve birkaç kiriş Torun'un kocaman elini koluyla bir arada tutuyordu. Acıyla haykıran Torun sağlam eliyle diğer elini tutarken kolundan boşanan kan sokağı ıslatıyordu.

Torun ayağa kalktığımı görünce öfkeyle gürledi. İşini bitirmek için elimi çabuk tutmam gerektiğinin farkındaydım. Torun üzerime yürüyünce yana çekildim. Ogre bir eve çarpıp sendeledi. Kan kaybı onu etkilemiş gibiydi. Geriye tökezledi.

Kılıcım yere düşmüştü. Hızla kılıcı alıp Torun'un yanına gittim ve silahımı kaburgaları arasına, dosdoğru iri ogre kalbine sapladım. Torun bir kez daha inledi. Hepsi bu kadardı. Ben kılıcımı geri çekerken Torun yere yığıldı.

Üzerindeki kanı sildiğim elimi Naima'ya uzattım. Naima dışarı çıkmakta tereddüt etse de nihayet çıktı ve birlikte sokakta koşmaya başladık.

Köşeden döndüğümüzde nihayet Naima'nın evi göründü. Bir Omte muhafızı bir anda beliriverdi. İki evin arasından fırlayan adam üzerime atıldı. Naima'yı arkama alıp bedenimi bir kalkan gibi kullandım.

Omte kılıcını kaldırıp bana savurunca hamlesini kendi kılıcımla bloke ettim. Omte kılıcını bana doğru, ben de

kendi kılıcımı ona doğru itiyordum. Bu pozisyon ikimizin de hareketini kısıtladığından onu geri itip karnına bir tekme indirdim. Omte muhafızı geriye sendeledi.

Atik davranarak ona hamlemi bloke etme fırsatı vermeden kılıcımı göğsüne sapladım. Kılıcımı çekmemle yere yığıldı.

O an tekrar sokağa baktım ve Rutger Abbott'ın sokağın ortasında dikildiğini gördüm. Kılıcını çekmişti ve Högdragen'lara has o kımıltısız savunma pozisyonunu almıştı. Yüzünde Kasper'da hiç görmediğim kadar sert bir ifade olsa da gözleri hem Kasper'a hem de Naima'ya benziyordu.

Naima'nın önünden çekilip ona, "Babana git," dedim.

Rutger az önce Kanin Krallığı'nın bir müttefikini öldürdüğümü görmüş olmalıydı. Mesafeli ve dikkatli adımlarla bana doğru yürüdü. Naima ona doğru koşunca kıza sarıldı. Fakat gözlerini benden ayırmıyordu.

Karşılaşmamızın nerelere varabileceğini düşündükçe dehşete kapılıyordum. Rutger, Mina'nın ona söylediği yalanlara inanırsa beni Kasper'ı öldürmekle suçlayacak ve şeytani bir hain olduğumu düşünecekti. Aklında bunlar varken pekâlâ beni öldürebilirdi ve ben Kasper'ın babasıyla ölümüne dövüşmeyi hiç mi hiç istemiyordum.

Rutger, Naima'ya, "Eve git," dedi.

Naima, Rutger'ın dediğini yaptı. Görece güvenli evine doğru koşarak Rutger'ı ve beni sokakta yalnız bıraktı. En azından bir süre için. Diğer muhafızlar da yakında gelirdi.

Nihayet Rutger, "Kızımı koruduğun için teşekkür ederim," dedi.

Ona, "Oğlunu koruyamadığım için özür dilerim," diye yanıt verdim.

Rutger gözlerini yere dikip, "Gidip başladığın işi onun için bitir," dedi. Ardından dönüp evine yürüdü.

Dönüp çevremizdeki kulübelerin çatılarına, herkesin ve her şeyin üzerinde yükselen saraya baktım. Sonra elimden geldiğince hızlı bir şekilde saraya doğru koşmaya başladım.

70

komplo

Saraya giden yolda elimden geldiğince anayollardan ve çatışmalardan sakınmaya çalıştım. Sadece oraya olabildiğince çabuk ulaşmak istediğimden değil, aynı zamanda bir Kanin'i öldürmek zorunda kalmamak için. Tabii bu arada kendim de öldürülmezsem iyi olurdu.

Yine de sarayın yakınlarına varana dek iki Omte askeri daha öldürmem gerekti. Astrid Eckwell'in malikânesinin yanına çömeldim. Yanı başımda, karların arasında Simon Bohlin'in cesedi vardı.

Yolumun üzerinde Simon'ı görmüştüm. Başı bir yana yatmıştı ve karnında kanayan, ölümcül bir yara vardı.

Onunla bir yıl flört etmiştik. Ta ki ciddiye binmeyecek türde bir ilişki arayıp ondan ayrılmama dek. Fakat Simon müthiş bir iz sürücüydü ve onu çekici bulmamın nedenlerinden biri de buydu. Birlikte büyümüştük ve diğer birçok çocuğun aksine Simon bana hep iyi davranmıştı.

Onu sokağın ortasında bırakamazdım. Ogre'ların ayakları altında ezilirdi. Bu yüzden onu evin kenarına

çektim. Tüm cesetleri kaldıramayacağımı, herkesi kurtaramayacağımı biliyordum. Fakat Simon'ı dışarıda o halde bırakma düşüncesine tahammül edemiyordum.

Sırtımı malikânenin soğuk tuğlalarına dayayıp soluklanmaya ve kendimi toplamaya çalıştım. Simon'ın ya da o gün ölecek bir başka kişinin yasını tutacak zamanım yoktu. Tabii Ridley'yi kurtarmak ve Mina'yı durdurmak istiyorsam.

Savaşın şiddetlendiği sokağa baktığımda Ember'ın kalabalığın arasında savaşarak ilerlediğini gördüm. Arkasında Linus Berling vardı. Linus muhteşem bir iş çıkarmasa da kendisini gayet iyi koruyordu. Henüz öldürülmemişti. Fakat anlaşılan kolunda kanama vardı.

Ember nihayet çatışma alanından kopabilmişti. Linus, Ember'ın peşinden gidiyor onun açtığı yolda ilerliyordu. Dosdoğru Astrid'in evinin yanındaki malikâneye koşup çitin üzerinden atladıktan sonra evin etrafından arka kapıya ilerlediler.

Niyetim sarayı basmaksa Ember gibi birinin yardımını almam fena olmazdı. Çevik ve güçlü bir dövüşçüydü ve sarayda çarpışmam gereken birçok muhafız olacaktı.

Ember'ın yanına gidip Ridley'yi kurtarmama yardımcı olup olamayacağını sormaya karar verdim. Astrid'in evinin arkasına dolanıp komşu evin çitinin üzerinden atladım. Kapıyı çalsam mı çalmasam mı bilemedim. Fakat Ember arka kapıdan az önce geçtiği için kapıyı açmayı denemeye karar verdim.

Kapıyı iterek açmamla karşımda kılıcı yüzüme doğrulmuş Ember'ı gördüm.

"Ah, Tanrım, Bryn." Ember iç çekip kılıcını indirdi.

"Kapı çalma alışkanlığı edinsen gerçekten iyi olacak." Kapıyı benim için daha da aralayıp beni içeri aldı.

Kapı mutfağa açılıyordu. Linus mutfak masasında göğsü çıplak oturuyordu. Linus'un yanında, oğlanın kolundaki feci bir kesiği temizleyen uzun, siyah saçlı bir kız dikiliyordu.

"Bryn." Linus bana gülümsemeye çalışsa da yarasının verdiği acıyla yüzü buruştu. "Bugün seni duvarda gördüğümde iyi olduğuna ve saraydaki cadıyı defetmek için savaştığına çok sevindim."

Linus, Doldastam'e geleli yaklaşık iki ay olsa da henüz on sekiz yaşındaki oğlan bu süre zarfında çok olgunlaşmış ve değişmişti. Ember'dan eğitim alan Linus'un kolları ve göğsü genişlemeye, ince uzun bedeni kaslarla kaplanmaya başlamıştı.

Linus'un yüzü hafifçe çilliydi ve yüzü hâlâ hislerini gizleyemiyormuş gibi kolayca okunabiliyordu. Fakat gözlerine bir karanlık oturmuş, geldiğindeki masumiyetinin bir kısmı kaybolmuştu.

Linus'un yarasının çevresindeki deri renk değiştirmeye, çevresindeki renklere göre değişmeye başlamıştı. Yaralarıyla ilgilenen kız Linus'un kolundaki kesiği dikmeye çalışırken Linus yüzünü buruşturdu ve teni öyle çok renk değiştirdi ki kolu kandan kıpkırmızı olan kısımları hariç neredeyse görünmez oldu.

Ember kapıyı kapatıp kilitledi. "Buraya Linus'u tedavi etmeye geldik. Delilah'yı da güvenli bir yere bırakmak istedim."

Delilah bana baktı. Kızı daha önce sadece bir kez gördüğümden hemen tanıyamamıştım. Siyah, badem gözleri

ve sevimli gülümsemesiyle çok güzel bir kızdı. Üzerinde blucini ve tuniğiyle ince ve uzun görünüyordu.

Ember, "Linus'un anne-babasını şehirden çıkardık bile," diye ekledi. "Kardeşim mültecilerin kaçmasına yardımcı oluyor. Çatışmalar daha çok arka duvarın çevresinde yoğunlaştığından Finn kaçanları ön kapıdan tepenin diğer yanındaki kampınıza götürüyor."

Linus, "Başkalarının kaçmalarına yardım etmek için döndüm," dedi. Delilah'nın yeniden tedaviye başlamasıyla Linus dişlerini sıktı.

"Annem ve babam gitmemekte diretiyorlar." Linus'un koluna sargı bezi dolayan Delilah kaşlarını çattı. "Bodrumdaki panik odasında saklanıyorlar ve yukarı dönüp beni yanlarına almadıklarına şaşırdım."

"Yapmaya *çalıştığımız bu, insanların şehirden kaçmalarına* yardım ediyoruz." Ember bana baktı. Gözleri kanlı kılıcıma takıldı. "Sen ne yapıyorsun?"

"Saraya ulaşmaya çalışıyorum," dedim.

Ember'a Ridley'nin durumundan, onun esir alındığından ve Mina onu öldürtmeden onu kurtarmam gerektiğinden bahsetmeyi düşünsem de orada onca şey yaşanırken bunlardan bahsetmem yakışık almazdı. O odadaki herkesin yeterince sorunu vardı.

Bu yüzden, "Sizi görünce iyi olduğunuzdan emin olmak istedim," demeyi seçtim. Boğazımdaki düğüm yüzümden sözlerim kısık çıkmıştı.

Ember, "Bence başımızın çaresine bakabiliriz," dedi. Yüzüne güven veren bir gülümseme kondurmaya çalıştı. "Senin zaten üstesinden gelmen gereken zorlu bir görevin olduğunu biliyorum."

Ön kapının sertçe vurulmasıyla konuşmamıza ara verdik. Mutfak evin arkasında olduğundan bulunduğumuz yerden kapıyı göremeyecek olsak da hepimiz o yöne döndük.

Delilah sessizce, "Ön kapıyı kilitleyip sürgüledim," dedi.

Fakat kapı bir süre giderek daha sert çalındı. Sonra tak tak seslerinin yerini, kapının zorlandığını belli eden gürültüler aldı.

71

hasım

Ember'la kılıçlarımızı çektik ve kapının kırıldığı ön koridoru görebilmek için mutfağın girişine yaklaştık.

Bir adam Högdragen üyelerine has sert bir ses tonuyla, "Marki ya da Marksinna Nylen burada mı?" diye sordu.

Bir kadın tiz, karatahtaya sürtülen tırnakları andıran bir sesle, "Onun içeri koştuğunu gördüm!" diye haykırdı. Sesi hemen tanımıştım. Astrid Eckwell. "İçeri girip onu yakalayın! Tüm bunların arkasında o var!"

Astrid'in eve girdiğimi gördüğünü anlayıp yüzümü buruşturdum. Herhalde bir süredir ailesinin malikânesinde, başlarında nöbet tutan özel Högdragen muhafızlarıyla gizleniyordu. Fakat benden öyle nefret ediyordu ki sırf cezalandırıldığımı görmek için güvenli evinden ayrılmıştı.

Birlikte büyüdüğüm Astrid bana karşı hep son derece kötü davranmıştı. Bana ilk kez o, "melez" diye seslenmiş, teneffüslerde diğer çocukların bu sözcüğü bana koro halinde söylemeleri için önayak olmuştu.

Ancak ergenlik çağına girdiğimde Astrid'in kıskançlık

ve aşağılık kompleksinden kaynaklanan nefretinin düzeyini fark edebilmiştim. Astrid'in ailesinin evi ve serveti aslında babama kalması gereken fakat babamın ebeveyninin bir Skojare'yle evlendiği için onu mahrum bıraktıkları mirastan geliyordu. Babamla kardeş torunları olan Eckwell'ler miras hakkı sıralamasında ona en yakın akrabalardı.

Astrid'in statüsü sadece babamın konumundan vazgeçmesinden kaynaklanıyordu. Onun yerinde benim olmam gerekiyordu. Sanırım bu da Astrid'in elindekileri hep alacağımı düşünerek gizliden gizliye korkuya kapılmasına neden oluyordu.

Fakat ben asla onun yerinde olmak istememiştim. Şimdi de Astrid beni öldürtmeye çalışıyordu.

"Buradayım," dedi Delilah. Ember onu durduramadan mutfaktan çıktı. "Ben Marksinna Delilah Nylen. Buradayım ve güvendeyim."

Astrid, "O nerede?" diye sordu.

Mutfak duvarına yaslandım ve olup bitenleri görmek için gizlice antreye baktım. Gelen Högdragen üyesi Janus Mose'ydi. Benden birkaç yaş büyüktü ve benimle aynı dönemde iz sürücü okulunda okumuştu. Belli ki Astrid'in aksine Nylen Ailesi'nin evine zor kullanarak girmiş olmalarından huzursuz olmuştu. Astrid onu itip yanından geçti.

Kapısının sekiz yüz metre ötesinde savaş kızışmışken üzerinde elbise ve kürk şal vardı. Her zamanki kibrinin ve ahmaklığının yansımasıydı bu.

Astrid, Delilah'ya dudak büküp, "O Skojare hainin buraya koştuğunu gördüm," dedi. "Ona evinizi açtıysanız siz de hapsi boylarsınız. Ya da idam edilirsiniz. Janus bu işi hemen halledebilir."

"Buna gerek yok." Ember kılıcını kınına sokup ana salona koştu.

Linus gömleğini giyip mutfaktan çıktı. "Herhalde gördüğün bizdik. Ember'la savaştan uzaklaşmak için buraya kaçtık."

Ember kız arkadaşının yanında dikilip, "Markiyi güvende tutmak istedim," dedi.

Astrid, Linus'a, "Saygısızlık etmek istemem Marki Linus fakat küçük, sarışın bir melez haine hiç de benzemiyorsunuz," dedi. Kendisinden daha yüksek mevkideki bir asilzadeyle konuştuğu için soğukkanlılığını korumak için elinden geleni yapıyordu. "Bryn Aven burada. Bunu biliyorum. Bunu gizlemeye devam ederseniz Janus'ın hepinizi idam etmekten başka bir seçeneği kalmayacak."

Kılıcımı sıkıca kavrasam da yerimden kımıldamadım. Henüz.

Astrid teoride haklıydı. Savaş zamanında bir Högdragen üyesinin krallığa sorun çıkaranları, hainlere yataklık edenleri idam etme hakkı vardı. Fakat Janus okulda birlikte okuduğum öğrencilerin en zekilerinden bir olmasa da kindar bir marksinna'nın sözüne uyup hesapsızca hareket etmemesi gerektiğini bilecek kadar da eğitim almıştı.

Üzerinde Högdragen üniformasıyla dimdik duran Janus lafı hiç dolandırmadan onlara, "Bryn Aven'a yardım ve yataklık ediyor musunuz?" diye sordu. Açık pencerelerden içeri giren ışığın altında apoletleri parıldıyordu. Yüz ifadesi Kasper'a benzer bir şekilde sert fakat hissizdi.

Delilah elinden geldiğince sakince konuşarak, "Burada sadece biz varız," dedi.

"O halde anne-baban neredeler?" diye sorup gözlerini Janus'a çevirdi. "Hâlâ şehirdeler."

Delilah, "Anne-babam panik odasında..." diye söze girse de daha cümlesinin sonunu getirmeden Astrid'in ağzından memnuniyet dolu bir hayret nidası çıktı.

"Panik odaları varmış! Bryn'i orada saklıyorlar!" Astrid çıldırmışçasına eliyle evin içine işaret etti. "Onu bulana kadar evi ara."

Linus, "Bu gerçekten gerekli mi?" diye sordu. "Bu iş çığırından çıkacak gibi. Özellikle de dışarıda yaşananlar düşünüldüğünde. Astrid'i kendi emniyeti için evine götürmen gerek."

Janus, Linus'a kararlı bir sesle, "Haini bulur bulmaz bu iş bitecek," dedi. "Sonra herkes emniyette olacak."

O an bu meselenin huzurla kapanmayacağını anladım. Ember'ın, Delilah'nın ve Linus'un da benim adıma dövüşmelerine izin veremezdim. Astrid beni görünce çığlık atsa da gözleri heyecandan fal taşı gibi açılmıştı.

"Size onun burada olduğunu söylemiştim!" diye ciyakladı.

Janus kılıcını kaldırdı. Gözlerinde acımasız bir bakışla dişlerini sıktı. O bakışı iyi biliyordum. Niyeti Astrid'in kışkırtmasıyla beni öldürmekti.

Delilah, "Bu noktaya varması gerekmiyor," dedi.

Delilah belki ikna etmek için Janus'a yaklaştı. Fakat durumun ciddiyetini kavrayamamıştı. Savaşın verdiği gerilim, Mina'nın hakkımda çıkardığı yalanlar ve kulağının dibinde ciyak ciyak bağıran Astrid'in etkisiyle Janus patlamaya hazır bir tabancaya dönmüş, tetiklenmek için bir sebep bekliyordu.

Delilah'nın Janus'a doğru yürümesiyle olan oldu. Janus kolunu geri attı. Delilah'yı öldürecekti. Yoluna çıkacak her şeyi öldüreceği gibi. Her şey bir anda olup bitse de sanki yavaş çekimde gerçekleşmişti. Sanki dünya durmuştu ve olanları görebilsem de değiştirebilecek kadar hızlı hareket edemiyordum.

Linus, "Dur!" diye haykırsa da Ember hızla Delilah'nın üzerine atlayıp onu yana itti. Delilah yere düşerken Janus'ın kılıcı Ember'a saplandı. Ember rahatsız edici bir *küt* sesiyle yere yığıldı.

72

allt är mitt

Janus'ın üzerine atıldım. Ne bir Högdragen olması ne de yaptığının haklılığına gerçekten inanıp inanmadığı umurumdaydı. Bir an için öfkem tüm mantığımı gölgeledi ve öylece harekete geçtim.

Janus kılıcını kaldırıp darbemi bloke etse de ben gitgide hızlı hareket ettim. Böylece darbelerimi her savuşturuşunda ondan uzaklaşıp az öncekinden de hızlı bir şekilde üzerine atıldım. Ta ki savunmasında bir açık bulana dek. Kılıcımı boğazına saplayıp onu geri itip cam bir vitrin içindeki bir böcek gibi duvara yapıştırdım. Gırtlağından boşanan kan üniformasının siyah kumaşını lekeledi.

Janus'ı o halde bırakıp durumu gözden geçirmek için arkama döndüm. Astrid sırtını duvara yaslamış haklı bir dehşet içinde dikiliyordu. Linus gözlerinde yaşlarla Ember'ın yanında dikiliyordu. Delilah, ağır ağır kanı akan Ember'ı kucağına almıştı.

Yanlarına gidip diz çöktüm.

Ember'ın yüzüne düşen saçlarını yana çeken Delilah

gözyaşları içinde, "Neden yaptın bunu?" diye sordu. "Yapmamalıydın."

Ember, Delilah'nın gözlerinin içine bakıp yumuşak bir sesle, "Tabii ki yapmalıydım," dedi. "Hayattasın, güvendesin ve seni seviyorum. Yapabileceğim en yüce şey bu; gerçek aşkımı kurtarmak için ölmek."

"Ember, seni seviyorum." Delilah hıçkırdı. "Sensiz ne yaparım ben?"

"Savaş." Ember gözlerini yumdu. Göğsü sığ nefeslerle inip kalkıyordu. "Ve yaşa. Aşkım seninle yaşayacak. Bu yüzden yaşayabildiğin kadar uzun yaşa."

"Allt är mitt, och allt skall tagas från mig." Delilah kulağa lirik ve hoş gelen, İsveççe bir Pär Lagerkvist şiirini okuyordu. *"Inom kort skall allting yagas från mig."*

İsveççem olması gerektiği kadar iyi olmasa da sanırım sözler aşağı yukarı şöyleydi: "Her şey benim ve her şey elimden alınacak/bir çırpıda her şeyim alınacak benden."

Sonra Ember son nefesini verdi. Delilah onun üzerine eğilip dudaklarına nazikçe bir öpücük kondurdu. Ardından başını Emer'ın göğsüne yaslayıp kalbi göğsünden sökülmüşçesine feryat etti.

Az önce en iyi dostlarımdan biri ölmüştü ve benim de içimden Delilah gibi yas tutmak gelse de buna zaman olmadığını biliyordum. Daha sonra Ember için hak ettiği yası tutacaktım. Fakat şimdi Ember'ın boşa ölmemiş olması için bitirmem gereken işler vardı. Delilah'nın güvenliğini sağlamalıydım.

Ayağa kalkıp Delilah'nın kolunu nazikçe çekiştirdim. "Delilah. Linus'un seni emniyetli bir yere götürmesine izin vermen gerek." Linus'a baktım. "Mültecileri buradan

nasıl çıkaracağını biliyorsun, değil mi?"

Linus gözyaşlarını silip başını salladı. "Evet. Ember bana göstermişti. Ne yapmam gerektiğini biliyorum."

"İyi. Senden Delilah'yı buradan çıkarıp korumanı istiyorum." Hâlâ ayağa kalkmayan Delilah'ya dönüp doğrulmasına yardım ettim. Ellerimi yüzüne koyup onu bana bakmaya zorladım. "Dinle beni Delilah. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum. Fakat Ember sen hayatta kalabilesin diye öldü. Bu yüzden yaşaman gerek. Kendini toplayıp Linus'la buradan gitmelisin. Anlıyor musun beni?"

Delilah gözyaşlarını tutmaya çalışarak başını salladı. "Evet."

"Güzel." Linus'un zaten bir kılıcı olduğundan Ember'ın kılıcını alıp Delilah'ya verdim. "Hızlı hareket edin ve dikkatli olun." Gözlerimi sırayla ikisine çevirdim. "İkiniz de."

Linus, "Tamam," diyerek beni temin etti. "Ember'la başladığımız işi bitireceğim."

Linus dimdik, daha önce onu hiç görmediğim kadar kendinden emin duruyordu. Ember için dünyadaki en önemli şeyi Linus'a emanet etmekle doğru olanı yaptığımı ümit ettim. Fakat Ember'ın Linus'u iyi eğittiğine, Linus'un aldığı görevi başaracağına inanıyordum.

Finn'in ikisini şehirden kaçırabileceği ön kapıya giden en kestirme yolu hesaplayan Linus, Delilah'nın elini tutup onu ön kapıdan çıkardı. Astrid'le yalnız kalmıştık.

Dönüp yüzüne bakmamla Astrid irkildi. Hâlâ az önce durduğu yerde, sırtını duvara yaslamış dikiliyordu.

"Bryn, üzgünüm. Böyle olsun istemezdim. Bunların hiçbiri yaşansın istemezdim." Bu sözler Astrid'in ağzın-

dan aralıksız, telaşlı bir cümle halinde, neredeyse tek kelime gibi çıkmıştı.

Kılıcı Janus'ın boğazından çıkarmamla bedeni yere düştü. Astrid yüzünü ekşitti. Yavaş ve kararlı adımlarla yanına gittiğim Astrid iniltiler çıkarmaya başladı.

"Lütfen Bryn. Özür dilerim. Niyetim..."

Astrid konuşmaya devam etti. Ta ki ben üzerinde hâlâ Janus'ın sıcak kanı olan kılıcı boğazına dayayana dek. Astrid'in gözleri açılırken ağzı hemen kapandı. Kılıcı boynunu kesmeyecek fakat kenarının ne kadar keskin olduğunu hissedeceği şekilde bastırdım.

"Seni şuracıkta öldürebilirim," diye homurdandım. "Bunu yapmalıyım da. Fakat yapmayacağım." Bir adım geri gidip kılıcı boğazından çektim.

"Teşekkür ederim Bryn. Çok teşekkür ederim. Sana nasıl..."

Sözünü, "Fakat seni kurtarmayacağım," diyerek kestim.

Astrid'in boğazındaki eli az önce kılıcın değdiği yeri ovuşturdu. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Şu an bir savaş yaşanıyor ve az önce tek korumanı öldürdüm." Kılıcımla pencerenin ötesine, gitgide içinde olduğumuz evin kapısına dayanan çatışmaya işaret ettim.

Astrid'i bileğinden tutup dışarı sürüklemeye başladım. Bana durmam için yakarsa da sözlerini duymazdan geldim. Ben onu sokağa sürüklerken bir Tralla atı hızla yanımdan geçti. Atın ağır toynakları karlı kaldırım taşlarını dövüyordu. Herhalde çatışmalardan dolayı ahırları çeviren çit kırılmış, atlar serbest kalmıştı.

Fakat şimdi endişe edeceğim son şeydi bu. Astrid'i savaşın kenarında bir Omte ogre'ının işini bitiren iki

hobgoblin'e doğru sürükledim. Astrid alışık olmadığı ve görünüşlerinden ürktüğü hobgoblin'leri görür görmez çığlık atmaya başladı.

Astrid yalvarıyordu. "Bryn! Lütfen! Bırak gideyim!"

"Hey, çocuklar!" diye bağırmamla hobgoblin'ler dönüp bana baktı. Astrid'e işaret ettim. "Yanımdaki bize yardım eden bir askeri öldürttü. Ayrıca Kanin Kraliçesi'yle yakın bağları var."

Astrid, "Bana elinizi sürerseniz Kraliçe Mina kafanızı vurdurur!" diye haykırdı. Cümlenin başı ve sonu arasında sesi giderek tizleşmişti.

Astrid'in kendi mezarını kazmayı gayet iyi becereceğini anladığım için onu bırakıp oradan uzaklaştım. İki hobgoblin sırıtıp Astrid'in üzerine atıldı. Astrid'in çığlığını işitsem de dönüp ona bakmadım. Buna gerek de yoktu.

73

kanlı

Başta Högdragen'lara zarar vermekten kaçınmıştım. Fakat Janus'tan sonra kılıcıyla üzerime yürüyecek herkesi öldürmeye hazırdım. Savaşta siyah ve beyaz gibi keskin ayrımlar olmayacağını hep bilsem de artık grinin de daha koyu bir tonu olduğunu fark etmiştim. Bu renkle karşılaşıldığında neyin doğru, neyin yanlış olduğu hayatta kalmak kadar önemli olmuyordu.

Dosdoğru saraya gidip Ridley'yi bulmak istesem de çatışmalar hızlı hareket etmemi güçleştiriyordu. Cesetlerin üzerinden aşıp birkaç metre ilerlediğimde kendimi yeni biriyle çarpışır halde buluyordum. Ellerim ve giysilerim kanla kaplanmıştı ve saraya varmanın daha hızlı bir yolu olmalıydı.

Sonra neredeyse bir koruyucu melek gibi çıkagelen Bloom'un sesini işittim. Arkama baktığımda iri Tralla atının sokaklarda koştuğunu gördüm. Gümüşi yelesi uçuşuyordu. Bloom'a ıslık çaldım. Şaha kalkan at seslice homurdandı. Toynaklarının etrafındaki kürkünün koyu kızıla boyandığını fark etti.

Beni gören Bloom kalabalığın arasından önüne çıkan herkesi devirerek bana doğru koştu. Yanıma vardığında kılıcımı kınına soktum ve sıçrayıp yelesine yapıştım. Kendimi yukarı çekmeye çalışsam da Bloom'un omuzları neredeyse iki metreden biraz daha yüksekte kaldığından üzerine adamakıllı çıkamadım.

Sonra bir elin beni ayaklarımın altından yukarı itmesiyle nihayet bacağımı Bloom'un sırtına atacak kadar yükselebildim. Dönüp bana yardım edenin kim olduğuna baktığımda Baltsar'ın bana gülümsediğini gördüm. Hemen ardından bir Högdragen muhafızıyla kapışmaya başladı.

"Haydi Bloom," diye seslensem de Bloom'un zaten emir almasına gerek yoktu. O bile bir savaş bölgesinin durak-sayacak bir yer olmadığını biliyordu.

Bloom ileri fırladı. Devasa cüssesi önümüze çıkan herkesi kaçırıyordu. İnsanlar ya yana çekiliyor ya da atın ayakları altında eziliyordu. Parmaklarımı yelesine dolayıp öne eğilerek Bloom'u daha hızlı gitmeye zorladım.

Ember'ı kaybetmiştim; Ridley'yi de kaybetmek istemiyorsam en kısa zamanda ulaşmam gerekiyordu. Omteleri öldürmekle ya da birilerine yardım etmekle zaman harcayamazdım. Bir başka yerde meşgul olduğum için ölmesine izin veremezdim.

Delilah'nın Ember'a söylediği son sözler, o şiir, kafamın içinde bir ölüm çanı gibi çınlıyordu. Her şeyimin elimden kayıp gitmesine izin vermeyecektim. Sonuna kadar savaşmadan asla.

Uzunca bir süre aşkı bir zayıflık olarak görmüştüm; insanı sadece amaçlarından saptıran ve narinleştiren bir şey olarak. Fakat artık aşkın Ember'ı eskisinden de cesur kıldı-

ğını görmüştüm. Aşk Tilda'nın hayatına devam etme gücünü bulmasını da sağlamıştı. Anne-babam birbirleri uğruna her şeylerini feda edebilmişlerse bunun sebebi yine aşktı.

Aşk beni de daha güçlü kılmıştı. Ridley'yi kurtarmak için her şeyi yapardım. Bu uğurda *ne gerekiyorsa* yapardım.

Sarayın devasa kapısı yıkılmıştı bile. Hobgoblin'lerin duvara yaptıklarını gördükten sonra buna şaşırmamıştım. Kapı altı metreden yüksek olduğundan Bloom açıklıktan rahatça geçip dosdoğru ön salona yöneldi.

Yüksek tavanından demir avizeler sarkan, geniş, taş bir salondu bu. İçerideki yegane doğal ışık farklı yönlere bakan vitraylı pencerelerden geliyordu. O anda güneş ışığı Uzun Kış Savaşı'nın tasvir edildiği vitraydan geçiyor, içerideki eşyalar kırmızıya boyanıyordu.

Çevredeki tek tük cesetler hariç, ön salon boş görünüyordu. Sarayın geri kalanında Bloom'un cüssesinde bir atın rahatça hareket etmesi mümkün değildi. Canının yanmasını da istemiyordum. Bir bacağımı atın üzerinden aşırıp yere atladım.

"Kahretsin," dedi Konstantin. Dönüp bakınca onun salonun solunda kalan bir koridordan geldiğini gördüm. Başını iki yana sallayıp Bloom'a baktı.

"Ne var?" Bloom'un yaralı olmadığından emin olmak için ata baktım. Bir şeyi yok gibiydi.

"Bir beyaz şövalye gibi atına atlayıp ejderhanın inine giremeyeceğini söylemiştim. Beni yalancı çıkarmasan olmazdı, değil mi?" Konstantin bana sırıttı.

Bloom'u okşayıp ona iyi iş çıkardığını söyledim. Sonra böğrüne bir tokat indirip ata oradan gitmesini söyledim. Bloom dediğimi yaptı. Az önce geçtiği kapılardan tekrar

geçerek dışarı koştu. Yeniden Konstantin'e doğru döndüm.

"Ridley ya da Mina'yı bulabildin mi?" diye sordum.

Konstantin başını iki yana salladı. "Henüz değil. Ridley'yi bulmak için zindanlara göz attım. Fakat orada ikisinden de bir iz yoktu. Taht odasına gidiyordum."

"Sence Mina orada mıdır?" diye sordum.

"Taç takıntısı olduğundan akla yatkın," dedi Konstantin. "Hem onu bulursak bize Ridley'nin yerini söyleyebileceğinden eminim."

Başımı salladım. "O halde seninle geliyorum."

Taht odası nadiren, sadece taç giyme törenlerinde ve ara sıra gerçekleşen diğer törenlerde kullanılırdı. Sarayın güney ucunda; ana salona bağlı uzun ve dar bir koridorun sonundaydı.

Yavaşça koşan Konstantin birkaç adım önümden gidiyordu. İkimiz de taht odasının ön kapılarının önünde dikilip yolumuzu kapatan birini görünce yavaşladık.

Üzerinde kalın pazısındaki yara izlerini ve dövmeleri belli eden, deri bir yelek olan Helge Otäck'ti bu. İkimiz kapılara yaklaşırken yağlı saçları yüzünün iki yanından sarkan Helge bize altın dişlerini göstererek sırıttı.

"Bak şu işe. Demek buraya elinizi kolunuzu sallayarak girebileceğinizi..."

"Cidden bu saçmalıklara ayıracak vaktim yok," diye mırıldandım. Kılıcımı tutup bir mızrak gibi Helge'ye; altın dişlerle sırıtan aptal ağzına fırlattım.

Helge'nin ağzından geçen kılıç dişlerinden birini kırıp kafatasının arkasından çıktı. Kenarları yırtılan ağzı Helge'yi yüzü çarpılmış bir palyaço gibi gösteriyordu. Kılıcımı geri çektiğimde Helge'nin başının üst yarısı yere düştü.

"Aferin," dedi Konstantin. Helge'nin cesedini bir tekmeyle kenara ittikten sonra taht odasının kapılarını açtı.

Küçük, kare bir odaydı burası. Beyaz, kadife perdeler tavandan sarkıyor, taş duvarları örtüp yerde toplanıyordu. Odanın en arkasında iki taht vardı. Tahtlardan daha geniş olanında Viktor Dålig odayı sahiplenmiş gibi oturuyordu. Fakat dikkatimi çeken asıl nokta bu değildi.

Odanın ortasından geniş, metal bir kafes sarkıyordu. Siyah bir sakallı akbaba kafesin tepesine tünemiş, bize doğru ötüyordu. Kafesin içinde Ridley yatıyordu. Giysileri yırtık olan Ridley fena dövülmüştü.

Kapı açıldığında başını kaldırdı. Kurumuş kanının şakağında kabuk tuttuğunu fark ettim. Kafeste diz çöken Ridley siyah gözlerinde korkuyla bana bakarak metal parmaklıkları tuttu.

Ridley telaşla beni, "Bryn, git buradan," diye uyardı. "Bu bir tuzak!"

74

tuzak

Duvarı örten beyaz, kadife perdeler kımıldamaya, dalgalanmaya başladı. Sonra perdelerin gerisinden siyahlar içinde adamlar çıktı. Kumaş ve soğuk taş arasında adamları gizleyecek kadar boşluk vardı. Viktor'ın askerlerinden bir düzinesi küçük odaya doluştu.

Konstantin ve benim arkamdaki kapılar gürültüyle kapandı. İşte o an Viktor başını geriye atıp gülmeye başladı. O güldükçe uzun, siyah saçları sallanıyordu. Yüzündeki yara izinin mat kırmızısı sol gözünden sağ yanağına kadar iniyordu. Ridley'nin babasının Viktor onu öldürmeden önce bıraktığı hatıraydı bu.

Viktor yüzünde yayvan bir sırıtışla Konstantin'e bakıp, "Mirasyedi oğul dönmüş," dedi.

Konstantin ona, "Asla oğlun olmadım," diye karşılık verdi.

Kılıcımı hazır tutuyor, askerlerin saldırıya geçmesini bekliyordum. Fakat Konstantin gözlerini Viktor'a dikmiş, elinde yere bakan kılıcıyla dikiliyordu.

Nihayet Viktor'ın gülümsemesi kayboldu. "Bize ihanet edersen neler olacağını söylemiştim. Eninde sonunda ce-

zanı bulmak için geri geleceğini de biliyordum."

"Hayır." Konstantin başını iki yana sallayıp kılıcını Viktor'a doğrulttu. "Sana *senin* cezanı vermek için döneceğimi söylemiştim."

"Yeter," diye gürledi Viktor. "Yakalayın şunları. Kraliçe onlara bizzat işkence etmek istiyor."

Askerler üzerimize yürüyünce Konstantin'le sırt sırta verdik. Tek avantajımız oda küçük olduğundan birbirimizin arkasını kollayabilecek olmamızdı. Bir de Konstantin'in tanıdığım en iyi kılıç ustası olması.

Korkumu, Ridley için duyduğum endişeyi, Viktor ve Mina'ya karşı öfkemi bastırdım. Her şeyi kafamdan silip zihnimi boşalttım. Böylece bir asker üzerime atıldığında sadece içgüdülerimle tepki verdim. Bedenimi aldığım eğitime uygun bir şekilde hareketlendirip üzerime gelen her saldırıyı savuşturdum ve rakibimin açık verdiğini fark ettiğim anda hücum ettim.

Bir yandan Konstantin'le kendi eksenimizde dönerek arşınladığımız odada askerleri hızlıca savuştururken, diğer yandan göz ucuyla baktığım Ridley'yi kurtarmanın bir yolunu arıyordum. Kafes tavandan uzun bir zincirle sarkıyordu. Nihayet zincirin tavana nereden bağlandığını gördüm. Perdeler arasında kalan küçük boşluktu bu.

Viktor odanın ortasındaki tahtta oturuyor, sırf o eğlensin diye bir gösteri sergiliyormuşuz gibi olanları izliyordu. Sonra maalesef gerçekten de yaptığımızın bu olduğunu fark ettim. Tüm bunları Konstantin'i ya da beni orada kapana kıstırmak için sahnelemiş, şansı yaver gitmiş ve ikimizi de enselemişti.

Tepemizdeki kafesten gelen gıcırtıları işittim. Yukarı

baktığımda Ridley'nin kafesi sallamasıyla kuşun uçmaya başladığını gördüm. Ridley bedenini kullanarak kafesi bir sağa bir sola sallıyordu. Kafesin tuğla duvara gömülü kancasının nasıl zorlandığını seçebiliyordum.

Kafes aslen Mina'nın özel törenlerde saldığı güvercinler için yapılmıştı. Ridley'nin uyguladığı türden bir güce dayanamazdı.

Konstantin dikkatimi yeniden çarpışmaya çevirmem için, "Bryn!" diye bağırdı.

Arkama döndüğümde bir askerin üzerime yürüdüğünü gördüm. Karnına bir tekme indirmemle ayakları yerden kesilen adam gerisingeri duvara çarptı. Asker yerden kalkmaya fırsat bulamadan yanına koşup kılıcımı ona sapladım.

Odanın etrafına bakındığımda cesetlerle dolu olduğunu gördüm. Viktor'ın yüzündeki ifade de öfkeli bir somurtuşa dönmüştü. Üç adamı hariç hepsini öldürmüştük ve ikisiyle Konstantin ilgileniyordu.

Üçüncü asker bana doğru koşunca üzerine atılıp kılıcımı karnına sapladım. Sonra Ridley haykırarak beni uyardı. Daha düşünmeye bile vaktim olmadan kafes yere, benden birkaç santim uzağa düştü.

Tam zamanında yana kaçıp metal kafesin altında ezilmekten kıl payı kurtulmuştum. Fakat kargaşada kılıcımı düşürdüm. Kafes cesetlerin üzerinden yuvarlanıp duvara çarptı.

Ridley'nin kafesin kapısını açmasına yardım etmek için koştuğumda Ridley'nin yüzünün korkudan kireç kesildiğini gördüm.

Ridley, "Bryn, dikkat et!" diye bağırdı. Arkama dönünce elinde kanlı bir kılıç olan Viktor'ı gördüm.

75

misilleme

Bıçağın keskin ucunun giysilerimi yırtıp karnımın sol yanında, kalçamın hemen üzerinde kalan yumuşak eti deldiğini hissettim. Geriye sendeledim. Gözlerim yakınlarda bir kılıç arıyordu. Konstantin odanın diğer yanında adamların sonuncusunun işini bitirmekle meşgul olduğundan bana bir silah fırlatması mümkün değildi.

Viktor dişlerini göstererek bana baktı. Kılıcımı gördüm. Kabzası kandan kıpkırmızı olmuş silah bir metre kadar ötemde, kuş kafesinin hemen yanında duruyordu. Fakat ben kılıcı almak için uzanamadan Ridley kafesin kapısını tekmeleyerek açtı. Kafesten çıkıp Viktor'a doğru yürüyerek Viktor'ın bana ulaşmasını engelledi.

Viktor, Ridley'ye, "Bu kadar oyun yeter," diye bağırdı. "Bu işi bitirme vakti geldi."

Viktor, Ridley'nin üzerine atılınca Ridley yana kaçıp Viktor'ın koluna yapıştı. Viktor'ın bileğini büken Ridley, Viktor kılıcı düşürdükten sonra bile onun bileğini bükmeye devam etti. Ta ki Viktor'ın elindeki ve bileğindeki kemiklerden bir çatlama sesi gelene kadar.

Viktor, Ridley'den iri olsa da ondan daha yaşlı ve antrenmansızdı. Ridley'nin Viktor'ın ona karşı bir daha baskın çıkmasına izin vermeyeceğini de biliyordum.

Viktor acıyla inledi. Ridley onu bırakıp ayağa kalkmasına izin verdi.

Ridley, Viktor'a, "Bu işi bitireceğini sanıyordum ihtiyar," diye gürlerken Viktor geriye sendeleyerek ondan uzaklaştı.

Viktor yüzünde hastalıklı bir gülümsemeyle Ridley'ye, "Hâlâ zaman var," dedi.

Ridley, Viktor'a doğru hareketlenip bir tekmeyle adamın ayaklarını yerden kesti. Viktor ölen adamlarının cesetlerinin üzerine düştü. Çarpık bir açıyla, sırtı cesetlerin üzerinde yatan Viktor'un başı soğuk, taş zeminin üzerindeydi.

Ridley, Viktor'ın üzerine sıçrayıp onu yağlı saçlarından tuttu ve başını üç kez yere vurdu. Viktor -henüz- ölmemişti fakat kıpırdamaz olmuştu.

Ridley, "Bu Bryn içindi," deyip ayağa kalktı.

Şakağımdaki, Viktor'ın başımı taş duvara vurduğu günün hatırası olan yara izi Ridley'nin sözlerini anlamışçasına zonkladı.

Konstantin geri kalan iki adamı da öldürdükten sonra odanın diğer ucunda dikilip soluklandı. Viktor etkisiz hale geldiğinden Ridley dikkatini bana çevirdi.

"İyi misin?" diye sordu Ridley. Gözleri gömleğimdeki kana çevrildi.

"Evet, sadece bir sıyrık," dedim. Fakat belli etmesem de yara feci acıyordu. Ridley'ye işaret ettim. Gömleğinin düğmeleri açık olduğundan vücudunu kaplayan morluklar meydandaydı. "Ya sen iyi misin?"

Konstantin, "Hey, hey," diye araya girdi.

Dönüp ona baktık. Konstantin kılıcını Ridley'ye attı. Ridley silahı hiç zorlanmadan havada kaptı. Dönüp baktığımda Viktor Dålig'in ayağa kalkıp bize doğru sendelediğini gördüm. Yüzünün yanından aşağı kan aksa da bir kılıcı eline alıp Ridley'nin kırdığı, titreyen sol eline almayı başardı.

Ridley benden uzaklaşıp Viktor'a doğru yürüdü. Viktor onun üzerine atılmaya çalışsa da Ridley, Viktor'un kılıcını kolayca elinden düşürerek saldırıyı savuşturdu. Viktor, Ridley'nin önünde dikildi. Başını dikleştirip gülmeye başladı.

"O kadar komik olan nedir?" diye sordu Ridley.

Viktor kahkahalar arasında, "Seni Helge buraya getirir getirmez öldürmem gerekirdi," dedi. "Seni o budala baban gibi ikiye bölebilirdim."

Ridley'nin kılıcının karnına saplanmasıyla bunlar Viktor'ın son sözleri oldu. Geriye sendeleyen Viktor tahta yığıldı. Ölmeden önce birkaç hırıltılı nefes verdi.

Ridley, "Bu da babam içindi," dedi.

Ridley'yi teselli etmek için, "Baban seninle gurur duyardı," dedim.

Ridley dönüp bana bakınca elimi Viktor'un açtığı yaranın üzerine bastırarak elimden geldiğince dik durdum. Rildey'nin gözlerinde karanlık bir bakış vardı. Elini nazikçe yüzüme götürdü.

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Evet." Ridley'ye gülümsedim. "Sen iyi olduğun sürece ben de iyiyim."

Konstantin, Ridley'den kılıcını alıp gömleğindeki kanı sildi. Sonra bana ve Ridley'ye doğru döndü. "Devam edelim mi? Daha indirecek çok düşman var."

76

odalarda

Savaş sarayın ana salonuna taşmıştı. Ridley ve Konstantin'le taht odasına bağlı dar koridorda koşarken kılıçların şakırtılarını duymaya başlamıştık bile. Baltsar ve Bekk diğer Skojare ve Tyrlle müttefikleriyle yirmi kadar Kanin muhafızıyla ve Omte'yle çarpışıyordu.

Taht odasından ayrılmadan önce beyaz perdelerden bir parça koparıp bileğime dolamış, kan kaybını önlemek için yarama baskı uygulamıştım. Bunun biraz faydası olsa da artık yeterince hızlı hareket edemediğimin farkındaydım. Yine de o noktadan sonra vazgeçmeyi ya da başarısız olmayı reddederek kendimi zorladım. Biz Mina'yı yenmeye o kadar yaklaşmışken pes etmeyecektim.

Ridley eline bir kılıç geçirmişti. Ana salona vardığımızda da hiç vakit kaybetmeden mücadeleye katıldı. Viktor ya da Mina'nın ona yaptıkları hiçbir şey Ridley'nin hızını kesmemişti. O an durup ona ve ona dair her şeye hayran olacak zamanım olsa ne de iyi olurdu diye düşündüm. Ridley'nin yine güvende ve hayatta olduğu gerçeği-

nin tadını çıkarmak istiyordum. Fakat bir Omte askeri kılıcını bana saplamaya çalışıyordu.

Ridley'yle omuz omuza savaşmaya başladım. Fakat göz ucuyla Konstantin'in koştuğunu gördüm. Koridordan özel odalara doğru koşuyordu. Omte askerinin saldırısından kaçınıp Konstantin'in peşinden gittim. Ona yetişmek için tüm gücümle koştum.

Şimdilik sarayın özel odaların olduğu kanadına ilişilmemiş gibiydi. Sedefi zemin karolarında kan lekeleri yoktu. Fildişi kartonpiyerin üzerinde de delikler ya da çentikler görünmüyordu. Mobilya kırılmamış, tablolar yırtılmamıştı.

Konstantin koridorun ikiye ayrıldığı noktada durup her iki yönü kolaçan etti. İşte o an ona yetiştim.

"Nereye gidiyorsun?"

"Mina'yı bulmaya." Konstantin bana baktı. "Bu işi kendim bitirmeliyim. Benimle gelmene gerek yok"

"Elbette ki seninle geleceğim," diye ayak diredim. "Ben de onun ölmesini en az senin kadar istiyorum ve neyin peşinde olduğunu bilmiyorsun."

"Hayır, biliyorum. Mina artık kaybettiğinin farkında ve kaçacak." Konstantin soldaki koridora dönünce peşinden gittim. "Odasında yeni bir başlangıç yapmak için gereken her şeyi topluyor."

Kraliçe'nin süiti sarayın güneyindeki kulenin tepesindeydi. Sahanlığın hemen ötesinde iki ölü Högdragen askeri vardı. İkisinin de boğazları kesilmişti. O ana dek özel kanatta ilk kez ceset görmüştük.

Konstantin, "Onları Mina öldürdü," diye fısıldadı. "Adamlar üzerine düşen görevi yapınca onlara ihtiyacı

kalmadı. Belli ki Mina adamların mücevherlerini almalarını istememiş."

Konstantin sessizce sahanlığa geçti. Önden gidip kapıyı yavaşça itti. Omzunun üzerinden baktığımda oda bana boş göründü. Herşey yerli yerindeydi; dört direkli karyolanın üzerindeki saten örtüler seriliydi; tüylü, beyaz halılar bozulmamıştı ve pencerelerdeki perdeler çekiliydi.

Mina'nın hâlâ orada olup olmayacağını soracağım sırada küçük, beyaz bir tavşanın odada hopladığını gördüm. Mina'nın tavşanı Vita'ydı bu. Mina çıktığı her yolculukta tavşanı yanına alırdı. Anladığım kadarıyla Mina'nın değer verdiği tek şey Vita'ydı. Tavşan Konstantin'i ve beni görünce hızla yatağın altına girip bizden saklandı.

Sonra yatak odasının makyaj odasından kulağıma arabanın ön camına vuran yağmuru anımsatan bir ses geldi.

Konstantin, "Özel kasasını orada tutuyor," diye fısıldayıp kapıyı biraz daha araladı. Elinde kılıcıyla odaya girip temkinli bakışlarla makyaj odasının yarı açık kapısına baktı.

Konstantin'in peşinden içeri girdim. Bana pencerelerden birinin yanındaki büyük dolaba doğru gitmemi işaret etti. Beyaz dolap ahşaptı ve üzerinde oymalarla eski bir efsane tasvir edilmişti: Kanin halkına Gotland tavşanlarını hediye eden Odin.

Konstantin yanıma gelip sessizce dolabın kapılarını açtı. Makyaj odasından Mina'nın kendi kendine eski bir Kanin savaş şarkısı söylediğini işitebiliyorduk. Ayrıca Mina çantasını hazırlarken kulağıma birbirlerine çarpan mücevherlerin ve değerli taşların sesi geliyordu.

Konstantin, "Dolaba gir," diye fısıldadı. Sesi o kadar alçaktı ki neredeyse duyulmuyordu.

Konstantin'in emrine uyup dolaba girdim. Herhalde Mina makyaj odasından çıkana dek orada saklanmamızı istemişti. Mina tüm değerli eşyasını toplayıp savaşa soktuğu krallıktan kaçmaya yeltendiyse üzerinde mutlaka silah olmalıydı. Basamaklarda iki ölü muhafız olduğuna göre belli ki hançer kullanmayı biliyordu.

Dolap içinde ayakta durabileceğim kadar genişti ve altındaki yükseltiyle boyum Konstantin'le aynı hizaya gelmişti. Konstantin bir süre beni süzdü.

Normalde duygusal olduğu anlarda bile gözleri sert baksa da şimdi içlerinde ne düşündüğünü maskeleyen tuhaf bir pus vardı. Saçları alnına düşmüştü. Ona neler *olduğunu soracağım sırada* aniden beni kavradı. Elini belime doladı. Sırtımdaki eli güçlü ve arzuluydu. Beni kendisine çekti. Tepkimi beklemeden, güçlü bir biçimde beni dudaklarımdan öptü.

Konstantin'in dudakları soğuk olsa da içimi bir sıcaklık kapladı. Israrlı arzusunun altında şefkati ve tutkuyu hissettim. Ona sarılsam mı, onu itsem mi bilemedim. Bir yanım her ikisini de yapmak istiyordu.

Konstantin beni öpmeyi bıraktığında kolunu belimden çekmedi. Gözlerinde güçlü, nefesimi kesen özlem vardı. Sonra yana çekildi. Dudaklarının dokunuşu hâlâ dudaklarımdaydı.

Konstantin, "Üzgünüm beyaz tavşan," diye fısıldayıp dolabın kapakların kapattı. Bir çıt sesi işittim. Beni dolaba kilitlediğini anladığımda iş işten geçmişti. Konstantin, "Bu kez güvende olmanı istiyorum," diye ekledi.

77

beyaz tavşan

"Konstantin," diye tıslasam da tek kelime daha etmedim. Dolap kapaklarını kırıp dışarı çıkmak istesem de bunu yapamazdım. Konstantin'in yerini belli etmek istemiyorsam bunu yapmamalıydım.

Dolap kapaklarının ortasındaki aralıktan uzaklaşan Konstantin'e baktım. Beni tuzağa düşürmüştü. Dolaptan çıkmaya çalışmayacağımı çünkü bunu yaparsam hayatını tehlikeye atacağımı da biliyordu.

Sonra geri çekilen Konstantin'in derisinin renk değiştirdiğini gördüm. Her zamanki bronz renginin yerini Kraliçe Odası'nın beyazı aldı. Konstatnin gömleğini çıkarıp yatağın altına attı. Sonra dört direkli karyolanın yanındaki duvara yaslandı.

Hançerleri pantolonun arkasındaydı. Konstantin bedeninin büyük bir kısmı şişkin yatak örtülerinin ardında gizlenecek şekilde dikiliyordu. Neredeyse tamamen görünmez olmuştu.

Hemen sonra Mina güçlükle sürüklediği kocaman

bir valizle makyaj odasından çıktı. Tüm o değerli taşlar epeyce ağır olmalıydı. Hâlâ Evert'ın, "yasını tuttuğundan" üzerinde uzun, siyah bir elbise vardı.

Elbisenin saten etekliği bacaklarını sardıktan sonra ayaklarının etrafında genişliyordu. Korsajının tepesi boğazına kadar ulaşsa da ince, boşluklu dantelden yapıldığından kumaşın gerisindeki göğüsleri neredeyse tamamen görünüyordu. Elbisenin kolları eline kadar uzanıp uzun bir uçla noktalanıyordu. Elbise hayli açık olduğundan onu hiç sıcak tutamazdı. Bu yüzden omuzlarına siyah bir kürk şal atmıştı. Şal gözüme gösterişli ve gereğinden büyük apoletler gibi görünüyordu.

Mina evcil tavşanına, "Vita, canım," diye seslendi. Mina'nın İngiliz aksanı onu son gördüğümden beri daha da kuvvetlenmişti. Yarattığı hayali karaktere büsbütün bürünmüştü. "Gitme vaktimiz geldi."

Mina çantasını bırakıp tavşanı aramaya koyuldu. Bir elini üzerine koyduğu yatağın altına bakmak için eğildiğinde ojesinin siyah olduğunu fark ettim. Sırtının dönük olduğu Konstantin yavaşça ona yaklaşmaya başladı.

Mina tavşana seslendi. "Vita. Gel buraya bir tanem."

Konstantin hançeri pantolonundan çıkardı. Teni her zamanki normal tonuna dönmeye başladı. Nefesimi tutup aralıktan Mina'nın akasında dikilen Konstantin'i izledim.

"Orada olduğunu biliyorum," dedi Mina. Sesi Vita'ya seslendiğinde olduğundan daha sert çıkmıştı. "Beni öldüreceğini de biliyorum."

Mina ayağa kalkıp yüzünü Konstantin'e çevirdi. Yüzüne bir gülümseme yerleşti. Konstantin, Mina'ya öfkey-

le baktı. Öfkesi büyüdükçe yüz ifadesi daha da sertleşti. Mina kahkaha atmaya başladı.

"Beni öldüremezsin Konstantin. Beni çok seviyorsun."

Konstantin, Mina'yı tutup kendi etrafında döndürdü. Sonra sertçe kendine çektiği Mina'nın sırtını göğsüne bastırıp hançerini onun boğazına götürdü. Mina'nın elbisesinin dantelleri boğazını örtüyor, bir tasma yakayı andırıyordu. Konstantin'in kılıcı danteli kesti. Konstantin onu öldürmese de hançeri Mina'nın kanını hafifçe akıtacak kadar bastırdı.

Mina, "Lütfen Konstantin," diye yalvardı. Sesinden korkusu seziliyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Yaşadığımız onca şeyden sonra hele. Yıllarca planını kurduğumuz an bu. Elimde bir servet var! Nihayet kaçıp birlikte özgür olabiliriz. Senin hep istediğin gibi."

Öfkeli bir âşık gibi Mina'nın kulağına fısıldayan Konstantin onu, "Plan kuran *sendin,*" diye düzeltti. "Ben sadece senin emirlerini yerine getiriyordum."

"Konstantin, lütfen. Yapma böyle." Mina yumuşamıştı. Sesine tavşanıyla konuştuğundaki gibi nazik bir ton vermeye çalışıyordu. "Çok şey paylaştık ve neden böyle fikir değiştirdiğini bilmiyorum. Fakat seni affediyorum. Tüm yaptıklarına karşın hâlâ seninle olmak istiyorum. Seni hâlâ seviyorum."

"Tüm *yaptıklarıma* karşın mı?" diye gürledi Konstantin. Mina'yı yere itti. Beyaz halıda oturan Mina gözlerini Konstantin'e çevirdi. Nasılsa gözlerinden yaşlar akıtmayı başarmıştı. Konstantin, "Sen kötü, acımasız bir fahişesin Mina. Yanlışlar yapan benmişim gibi davranma."

"Bak, Konstantin anlaşmazlıklarımız olduğunu ve

işleri halletme şeklimi her zaman onaylamadığını biliyorum," dedi Mina. "Fakat ben sadece yapmam gerekeni yaptım. Bu da seni geçmişte ve hâlâ sevmediğim anlamına gelmiyor."

Mina, Konstantin'in pantolonunun bacağına dokunmak için uzandı. Konstantin geri kaçtı.

Mina'ya sertçe, "Seni yıllar önce öldürmeliydim," dedi. "Fakat aptalca aşkım gözümü öyle kör etmişti ki. Hâlâ o aşkın kırıntıları geride kaldığı için de kendimden nefret ediyorum. Kalbimin sana verdiğim, asla geri alamayacağım bir parçasında var olduğu için."

Mina, "Konstantin," diye yakardı.

Konstantin burnundan derin bir nefes aldı. Sonra yüzünü hislerini gizlemek için çevirdi. Çok küçük bir zayıflık sergilemiş de olsa bu kadarı Mina'ya yetmişti. Konstantin'in sırtı kısmen Mina'ya dönüktü. Mina, Konstantin'in pantolonunun arkasındaki hançeri görebiliyordu.

Mina hızla ve sessizce hareketlenip ben Konstantin'e seslenemeden hançeri kaptı. Konstantin ona doğru dönse de iş işten geçmişti. Mina hançeri onun sol yanına batırıp kalbine sapladı.

Konstantin mücadele etmeye bile çalışmadı. Diğer hançerini elinden bıraktı. Geriye sendeleyip duvara çarptı. Sonra duvardan aşağı kayıp yere yığıldı.

78

delik deşik

"Beni bana âşık olduğun için öldüremediğini mi sanıyorsun?" Mina, Konstantin'e bakıp dudak büktü. "Beni öldüremedin çünkü *zayıftın.* İşte bu yüzden seni *hiçbir zaman* sevmedim. Hep zayıf, aptal bir oğlan oldun sen."

Dolabın kapaklarına vurmamla Mina dönüp bana baktı. Yalnız olmadığını fark edip başını yana eğdi. Sonra Konstantin'in yere düşürdüğü hançeri aldı. Tekrar, daha da sert vurduğum kapaklar açıldı.

"Hah, bilmeliydim." Mina kıs kıs güldü. "Aptal, küçük fahişesini de yanında getirmiş."

"Beni hep küçümsedin," dedim. "Fakat bugün bunu yapamayacaksın."

Mina'nın üzerine çullandım. Hançeri bana saplamaya çalışsa da bileğini kavradım ve hançer elinden düşene dek çevirdim. Sonra tüm gücümle kafasını yumruklamaya başladım. Mina geriye sendeledi. Dudağı kanıyordu.

"Hep uyum sağlamak istediğini fakat bunu asla başaramadığını biliyorum," dedi Mina. İkimiz birbirimizin et-

rafında daireler çizerken elinden geldiğince benden uzak durmaya çalışıyordu. "Fakat bende istediğini almanı sağlayacak araç var. Kabul görmek için hep ihtiyaç duyduğun yegâne şey. Para. Beni bırakırsan sana bugüne dek istediğin her şeyi sağlarım. Saygı. Kabul. Bir krallık."

"Biliyor musun? Konstantin senin istediğinin hep bu olduğunu düşünüyordu," dedim. "Yeterince paran, bir taçın, tahtın, krallığın olsa sonunda mutlu olacağını. Fakat bence sen bunların hiçbirini *gerçekten* istemedin. Sen bunların hepsini yok etmek istedin."

Mina sırıttı. "Hırs her zaman müthiş bir motivasyon kaynağıdır. Takımıma katılanların çoğunda hırsın işe yaradığını biliyorum. Fakat haklısın. Doğrusu ben sadece elimden her şeyimi alanlardan her şeylerini almak istedim. Sadece Kanin'in bu dünyadan silindiğini görmek istedim."

"Benim istediğim tek şey ise öldüğünü görmek," dedim. "Ve bunu bizzat gerçekleştirmem gerekecek."

Mina üzerime atılıp beni tırnaklamaya başladı. Dövüşten anladığı buydu. Ona bir yumruk daha atıp karnına bir tekme indirdim. İki büklüm olsa da yıkılmadı.

Yanına gidip hançeri yerden aldım ve ona bir tekme daha attım. Mina bana dünyadaki tüm parayı vaat ederken onu saçından tutup yeniden ayağa kaldırdım.

"Lütfen, her şeyi, sana her şeyi veririm." Mina şansını deniyor, hayatını bağışlamam için yalvarıyordu.

"Seni kalbinden bıçaklardım fakat bir kalbin olduğunu sanmıyorum," dedim. Sonra hançeri boğazına sapladım. Saçını bırakmamla cansız bedeni yere yığıldı.

Konstantin cılız bir sesle, "Keşke seni alkışlayacak gücüm olsaydı," dedi.

Duvarın kenarına yığılmış, güçlükle nefes alıyordu. Yanına gidip çömeldim. Konstantin yana kayınca devrilmesin diye kollarımı ona doladım. Bedeni soğuk ve ağırdı. Ne kadar zamanı kaldığından emin değildim.

"Neden yaptın bunu Konstantin? Neden sana yardım etmeme izin vermedin?"

"Daha fazla incinmeni istemedim. Yaptığım şeyler yüzünden canın yeterince yandı zaten. Bu kez seni korumak istedim." Konstantin uzanıp yüzüme düşen saçları geri attı. Eli düştü.

"Beni korumana gerek yok. Asla da gerek olmadı."

"Biliyorum." Güçlükle gülümsedi. "Sana aşk için bir canım daha olsa vereceğimi söylemiştim, hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Evet, zindandayken. Mina'dan bahsediyordun."

"O berbat anı, her korkunç hatamı, hatta bu hançerin kalbime saplanışını yine yaşardım. Tüm bunları memnuniyetle tekrar yaşardım. Fakat Mina için değil. Sadece bu olaylar burada seninle beni bir arada getirdiği için."

Yanağımdan aşağı bir damla yaş süzüldü. "Konstantin. Kader bizi buraya daha iyi bir şekilde getirebilirdi."

"Belki," dedi Konstantin. Gözleri kapanmaya başladı. "Fakat ben sadece sevgini hak etmeyi diliyorum."

"Hep hak ettin," dedim. Son nefesini vermeden önce Konstantin'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. Onu kucağıma aldım. Yüzümü göğsüne gömüp ağlarken kalbinin atışını bir kez daha işitmeyi her şeyden çok diledim. Fakat kalbi asla atmadı.

79

dödsfall

"Bryn?" Ridley merdivenden bana sesleniyordu. Ne zamandır orada, dizlerimin üzerinde, Konstantin'in yanında durduğumu gerçekten bilmiyordum.

Gözlerimi yumdum. Bana bir rüyadan yeni uyanmışım gibi geliyordu. Kraliçenin odasındaki karmaşaya baktım. Bir-iki metre ötemde kırmızı lekelerle kaplı halının üzerinde Mina'nın cesedi vardı. Tavşanı Vita neler olup bittiğine bakmak için yatağın altından çıktı.

Ridley tekrar, "Bryn?" diye bağırıp yatak odasının kapısını açtı. "Tanrım." Gözlerini kraliçenin cesedinden ayırmadan bir kez daha, "Tanrım," dedi. "Ölmüş."

Sonra bana baktı. "İyi misin?"

"Evet." Gözyaşlarım yanaklarımda kurumuştu. Başımı salladım. "Ben iyiyim. Konstantin öldü."

"Evet, fark ettim." Ridley dikkatle bana yaklaştı. "Onu bırakmaya hazır mısın?"

Kollarımdaki cesede baktım. Teni kireç kesilmiş, buz gibi olmuştu. Azmi ve canı bedeninden tamamen akıp git-

miş, o bedeni Konstantin yapan her şey yitmişti.

Konstantin'i nazikçe yere bıraktım. Elimi uzattığım Ridley beni çekip ayağa kaldırdı. Uzun zamandır çömeldiğimden bacaklarım uyuşmuş ve zayıflamıştı. Düşmemek için Ridley'ye yaslanmam gerekti.

"Bryn." Ridley elini belime dolamıştı. Diğer elini de yüzüme götürüp nazikçe gözlerimi yüzüne çevirdi. "İyi misin?"

"Krallık kargaşa içinde. Dostlarımın ve komşularımın çoğu öldü. Ember öldü. Konstantin öldü. Kraliçeyi öldürdüm." Omuzlarımı güçsüzce silktim. "Bir daha iyi olur muyum gerçekten bilmiyorum."

"Her şey yoluna girecek," dedi Ridley. Parmakları saçlarımın arasındaydı. "Sen bunları atlatacak kadar güçlüsün ve kendini yine iyi hissedeceksin."

Ona bakıp, "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordum. Gözlerinin karasında hissettiğim o aynı ümitsizliği, bir yandan da direnme azmini gördüm.

"Çünkü seni tanıyorum ve nasıl mücadeleci olduğunu biliyorum. Hiçbir şeyin uzun süre elini kolunu bağlamasına izin vermeyeceğini biliyorum." Başparmağını yanağımda gezdirdi. "Bu yüzden seni bu kadar çok seviyorum."

Ridley eğilip dudaklarıma yumuşak, tatlı bir öpücük kondurdu. Daha önce daha ateşli, tutkulu öpüştüğümüz olmuştu. Fakat bu seferki bambaşka bir öpücüktü. Ferahlamanın ve hüznün yansımasıydı. Bir de öpüşmeye ihtiyacımız vardı. Çünkü hâlâ hayattaydık ve kendimize hayatta hâlâ yaşamaya değer çok şey olduğunu anımsatmamız gerekiyordu.

Ridley fısıltıyla, "Gitmem gerek," dedi. "Gidip Kral

Mikko'ya kraliçenin öldüğünü ve savaşmayı bırakabileceğimizi söylemeliyim. Kraliçe ve Viktor yoldan çekildiğine göre bir ateşkese varılmaması için hiçbir neden yok."

Ridley'nin kollarından ayrılıp ona, "Git," dedim. "Git ve başka insanlar da zarar görmeden durdur bu savaşı."

Ridley başını salladı. "Senin için döneceğim."

Ona cılız bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Biliyorum."

Ridley tüm o ölümlere ve kıyıma son vermek için telaşla odadan çıktı. Vita'yı yerdeki kana bulaşmadan kucaklayıp pencereye taşıdım. Tül perdeleri açtım. Dalgınca tavşanın beyaz kürkünü okşayıp şehrin ne halde olduğuna baktım.

Karlar kandan kızıla çalmıştı. Yerde yaralı ve ölü bedenler vardı. Evler ve binalar zarar görmüşse de yıkılmamıştı. Doldastam tam da Mina'nın istediği gibi perişan haldeydi.

Fakat Mina'nın galip gelmesine izin veremezdim. Kanin halkı da buna izin vermeyecekti. Bu halkta bunları atlatacak güç vardı. Bir savaşçı olmayı büyüdüğüm, daha iyi yerlere gelmenin mücadelesini veren insanları izlediğim bu şehirde öğrenmiştim. Bir şekilde her şeyi tamir edecek gücü kendimizde bulacaktık.

Kimsenin bizi yok etmesine izin veremezdik.

80

ümit

7 Haziran 2014

Takip eden günlerde buzlar çözülmeye, nehri örten kar erimeye başladı. Tam olarak bir sıcak hava dalgası olduğu söylenemezdi. Fakat kulübelerin aralarındaki bahçeler yeşillenmeye başlamıştı. Yer yer pembe ve mor çiçekler tomurcuklanmıştı.

Güneş tepede parlıyor, havanın ayazını ısıtıyordu. Herkes şehir meydanında toplanmıştı. Çevredeki dükkânların çoğunun tamiri devam ediyordu. Juni Sköld'ün çalıştığı fırının tabelası gelişigüzel bir açıyla sarksa da ön pencerenin kırık camlarının yerine yenileri takılmıştı.

Temizlik devam ediyordu. Epey de edecekti. Fakat ilerleme kaydetmiştik. Doldastam halkı gerektiğinde tek vücut olmayı her zaman başarırdı.

Ridley, Kral Mikko'ya Mina'nın ölüm haberini verdikten sonra kral hemen savaşı noktalamaya girişmiş-

ti. Çatışmalar gereğinden uzun sürse de nihayet Mikko, Högdragen'ın başıyla konuşabilmiş ve bir ateşkes ilan edilmişti.

Sonraki birkaç gün adamakıllı bir ateşkesi şekillendirmekle geçmişti. Fakat yeni Kanin kralının seçilmesiyle her şey kolayca ilerledi. Omteler öfkelerini bir kenara bırakmakta gönülsüz gibi olsalar da Kraliçe Bodil onları Fulätrask'e geri çağırdığından dönmekten başka bir seçenekleri yoktu.

Linus Berling üç gün önce saraydaki özel bir törenle resmen taş giymişse de bugün halka açık bir taç giyme töreni ve savaş bittiği için bir kutlama yapılacaktı.

Söz konusu bir kutlama olduğundan şehir meydanı uygun şekilde süslenmişti. Gümüşi ve beyaz kurdeleler binalar arasında uzanıyor, hasarı kısmen gizliyordu. Kokulu, beyaz çiçeklerle dolu kocaman buketler her köşeye konmuştu.

Katlanır sandalyeler beyaz satenle kaplanmış, şehir meydanını dolduran aynı kurdelelerle süslenmişti. Saat kulesinin hemen altına geniş bir sahne kurulmuştu. Linus şehre balkondan seslenen Mina gibi halkla arasına mesafe koymak istemediğinden, konuşurken şehrin sakinleriyle aynı hizada olmak istediğinden saat kulesinin hemen altına geniş bir sahne kurulmuştu.

Arka sırada oturduğum yerden herkesi görebiliyordum. Tüm şehir oradaydı. Juni Sköld birkaç sıra önümde oturuyor, yeni erkek arkadaşının elini tutarken her zamanki gibi neşe saçıyordu. Bekk Vallin, Omte ateşkese razı olsa da Fulätrask'e dönmeme kararı almıştı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, birkaç koltuk ötemde oturuyordu.

En ön sıranın yakınlarında Delilah Nylen anne-babasıyla oturuyor, sessizce ağlıyordu. Ember öldüğünden beri onunla çok az konuşabilmiştim. Fakat onu ne zaman görsem dalgındı. Yaşadıklarının etkisinden kurtulup yakında hayatına kaldığı yerden devam edecek huzuru ve gücü kendinde bulmasını diledim.

Kral Mikko ve Kraliçe Linnea Biâelse en ön sırada yanlarında Tyrlle kralı ve kraliçesi Loki ve Wendy Staad'la ve Vittra Kraliçesi Sara Elsing'le oturuyorlardı. Hepsi de savaştaki yardımlarından dolayı Kanin'in onur konuklarıydı. Omte Kraliçesi Bodil Elak da bir barış jesti olarak davet edilmişse de henüz bunun için çok erken olduğunu söyleyip daveti geri çevirmişti.

Savaş bittiğinden Tilda birkaç gün önce Doldastam'e dönmüştü ve daha iyi görünüyordu. Kasper'ın intikamının hakkıyla alındığını bilmesi endişelerini kısmen azaltmış gibiydi. Fakat yaşadıkları kolay atlatılacak türde şeyler değildi. Anne-babasının yanında oturan Tilda'nın annesi nazikçe kızının sırtını sıvazlıyordu.

Finn, Mia ve çocuklarıyla otursa da anne-babası ortada yoktu. Doldastam'de yaşananlar ve Ember'ı kaybetmeleri onları yıldırmıştı. İnsanlar arasında yeni bir hayata başlamak için troll dünyasını terk etmişlerdi.

Anne-babam da benzer hisler içindeydi. Storvatten'a yerleştiler. Marksinna Lisbet Ahlstrom bir keresinde bana torununu kurtardığım için ne dilersem yapacağını söylemişti. Ben de ondan bana olan borcunu annemi seve seve geri kabul ederek ödemesini istedim.

Lisbet de öyle yaptı. Annem Storvatten'dan yıllarca nefret etmesinin ardından geri döndüğü için memnun

görünüyordu. Storvatten'ın gençliğindekinden çok farklı, daha huzurlu bir yere dönüştüğünü ve eski dostlarıyla, akrabalarıyla yeniden buluştuğu için mutlu olduğunu söyledi.

Bu arada babam Skojare'yi olması gereken yere taşımak için şansölyeyle beraber çalışmaya başladı. Mikko ve Linnea da Storvatten'daki hayatı iyileştirmek için canla başla çalışıyorlardı. İkisi nihayet iyi bir çizgi tutturmuş gibiydi.

Linus başında uzun, platin tacıyla sahneye çıkarken Doldastam için de benzer şeyler söyleyebilsem ne iyi olurdu diye düşündüm. Linus şehrin sakinleri için fazla deneyimsiz olsa da Evert Strinne'in en yakın akrabası olduğu için taç ona geçmişti.

Linus sahnede yürürken bir alkış tufanı koptu. Bir süre öncesine dek ne tür anlaşmazlıkları olursa olsun oradaki herkes değişime, bizi daha iyi bir krallığa kavuşturacak yeni bir lidere hazırdı. Kalabalığın heyecanı Linus'un o lider olduğuna olan inançlarından geliyordu.

Linus'un iyiliğini ve insanlara karşı samimi anlayışını bildiğim için ben iyimserdim. Acaba Evert ve birçok eski kralımızın aksine Doldastam'in soğuk duvarları dışında büyümek mi onu daha merhametli kılmıştı? Doğru danışmanlar ve vesayetle Linus'un bu özelliklerini kaybetmeyeceğine inanıyordum.

Sahnede, Linus'un arkasındaki gösterişli koltuklarda anne-babası ve Högdragen lideri oturuyordu. Hemen yanlarında da saten bir örtünün altında büyükçe bir dikdörtgen vardı. Benden gümüş süslemeleri olan ve en büyük askeri onur nişanı olan platin tavşan sembolünü taşıyan,

şık ve beyaz birtakım giyip Högdragen liderine katılmam istenmişti. Takımı giymeyi kabul etsem de sahneye çıkma teklifini geri çevirmiştim.

Linus'un kral olarak ilk icraatlarından biri beni özel muhafızı olarak atamak olmuştu. Krallığa doğru bir yön verilmesine ve kralın yozlaşmadan korunmasına katkım olabileceği düşüncesiyle teklifi kabul ettim.

Fakat artık bu görevin getirdiği onur için yanıp tutuşmuyordum. Övülmeye ihtiyaç duymadığım gibi bunu hak etmiyordum da. Tek isteğim krallığıma hizmet etmekti.

Linus beni sahneye alıp bir kahraman olarak gururlandırmak istese de bunu kabul edemezdim. Kahraman değildim. Ayrıca bana birçok açıdan başarısız olmuşum gibi geliyordu. İnsanları korumak için daha fazlasını yapmam gerekirmiş gibi. O zaman kimsenin ölmesine gerek kalmazdı.

Kral Linus, "Hepinize bugün buraya geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi. Kalabalığa sesini duyurabilmek için yüksek sesle konuşuyordu. "Büyük bir badire atlattık ve bazılarınız için buraya gelmenin ne denli güç olduğunun farkındayım. Çoğunuzun kaybı büyük ve kutlama yapacak bir ruh hali içinde değilsiniz."

Delilah bu sözler üzerine hıçkırdı. Babası kolunu doladığı Delilah'yı kendisine çekti. Kalabalıktan yükselen hafif hıçkırık seslerini işitebiliyordum.

"İşte bu yüzden gün beni kralınız olarak onurlandırma günü değil." Linus yana adım atıp örtülü dikdörtgene yaklaştı. "Gün kaybettiklerimizi, bugün özgürlüğümüzü kutlayabilelim diye krallığı korumak uğruna hayatlarını ortaya koyanları onurlandırma günü."

Örtüyü kaldırmasıyla üç metre boyunda, bir buçuk metre genişliğinde beyaz, mermer bir taş ortaya çıktı. Taşın üzerinde iri, siyah harflerle öldürülenlerin isimleri yazıyordu. En üstte Mina'nın ilk kurbanlarından biri olduğu için *Evert Strinne*'in adı vardı. Onun isminin altında da birçok isim.

Kasper Abbott, Ember Holmes, Simon Bohlin ve şehirde hemen her gün karşılaştığım pek çok kişinin isimleri. Yeri doldurulamayacak onca hayat; asla doldurulamayacak onca boşluk.

En altta herkesinki kadar siyah ve belirgin harflerle *Konstantin Black* yazıyordu.

Boğazım acıyla düğümlendi. Konstantin'in krallığı kororken can verdiğini kimsenin öğrenmemesi, savaşa katkılarından kimsenin haberi olmaması düşüncesi beni çok korkutuyordu. Onun için yas tutan tek kişi olacağımı düşünmek beni dehşete düşürüyordu.

Fakat artık Konstantin'in yaptıklarını herkes bilecekti. Nesiller boyunca insanlar onun ismini görecek, gerçek bir Kanin kahramanı olarak öldüğünü bileceklerdi.

Konuşmasına devam eden Linus, Doldastam'e krallığa yeni bir hayat sunarak ölenleri onurlandırmayı planladığını söyledi. Bu kadarını işitmek bana yetmişti. Sessizce ayağa kalktım. Kalabalıktan uzaklaşıp meydandan ayrıldım.

Henüz çok da yürümemiştim ki Ridley'nin ayak seslerini arkamda işittim. Herkes kutlamada olduğundan kaldırım taşlı sokaklar boştu. Dönüp Ridley'ye baktım.

Kestane rengi saçları dağınıktı. Saçlarını alnından geriye attı. Gömleğinin üst düğmelerini iliklememişti.

Tam da benim sevdiğim gibi. Fakat tavşan kolyesi boynunda değildi. Savaş biter bitmez Överste ve Rektor görevlerinden çekilmişti.

"Neler oluyor?" Bana bakan siyah gözlerinde endişe vardı.

Ona dürüstçe, "Son zamanlarda ölüleri fazlaca düşündüm," diye yanıt verdim. "Biraz ara vermem gerek. Sanırım geleceği düşünüp yine iyimserlik hissetmem için biraz zamana ihtiyacım var."

"Anlıyorum," dedi Ridley. "Son birkaç hafta çok karanlıktı. Aydınlık bir şeyler aramaya başlamalısın."

Başımı salladım. "Kesinlikle."

"Şimdi nereye gidiyorsun. Aydınlık bir şeyler aramaya mı?"

Omuz silktim. "Sadece çatı katıma dönüyorum."

"İzin ver seni eve kadar geçireyim."

"Ne zaman istersen bunu yapabileceğini biliyorsun." Ona gülümsedim.

"Biliyorum. Fakat bana bunu yapabileceğimi söylemen de hoşuma gidiyor." Kolunu bana doladı. Şehrin diğer yanındaki daireme doğru yürümeye başladık.

Ridley'ye bakıp, "Ne yapacağına karar verdin mi?" diye sordum. "Artık iz sürücülerin başında olmayacaksın."

Ridley, "Henüz karar vermedim," diye itiraf etti. "Fakat bunu düşünecek zamanım olacak."

"Doğru," dedim. "Düşünmek için önümüzde bir ömür var."

Ridley şakağıma bir öpücük kondurdu. "Ve sanırım birlikte her işin üstesinden geleceğimizi kanıtladık."

sözlük

Değiştirilmiş çocuk Gizlice bir başka çocuğun yerine konan bir çocuk

Doldastam Kanin'in Kanada'nın Manitoba eyaletinde, Hudson Körfezi yakınlarındaki başkenti ve en büyük şehri

Edvatten Kelimesi kelimesine, "ateş suyu" olarak çevrilebilecek olan, Omtelerin çok sert alkollü içkisi.

Förening Trylle'in başkenti ve en büyük şehri. Minnesota'daki Missisipi Nehri boyunca uzanan kayalıklar arasına kurulu bir kompleks.

Fulaträsk Omte'nin başkenti ve en büyük şehri. Luisiana'nın güneyinde, bataklıklar arasındaki şehirde Omtelerin çoğu ağaçlarda yaşamaktadır.

Hobgoblin Boyu bir metreyi geçmeyen çirkin ve şekilsiz bir troll. Sadece Vittra ve Omte kabilelerinde görülürler. Zeki olmasalar da fiziksel güçleri doğaüstüdür.

Högdragen Kanin krallığını koruyan seçkin bir mu-

hafızlar birliği. Birliğe katılacakların iz sürücü okulundan mezun olduktan sonra özel bir eğitimden geçmeleri gerekir ve adaylardan çok azı bu zorlu eğitimi başarıyla bitirebilir. Çoğu alt tabakadan da olsa becerilerinden ve kraliyet ailesini ve genel olarak krallığı başarıyla savunmalarından dolayı krallıkta Högdragen üyeleri büyük bir saygı görür.

Konak Aile Değiştirilen çocuğun yanına bırakıldığı aile. Bu aileler insan toplumundaki mertebelerine göre seçilir ve en önemli kriter refah düzeyidir. Çocuk troll toplumunda ne kadar yüksek mertebeli bir aileden geliyorsa yanına bırakıldığı konak aile de insan toplumunda o kadar güçlü ve varlıklı olur.

Iskyla Kuzey Kanada'da yaşayan küçük, arktik Kanin topluluğu.

Kanin Geri kalan troll kabilelerinin en güçlülerinden biri. Kendi halinde ve barışçıl bir kabile olarak bilinir. Kamuflaj becerileriyle tanınırlar ve derileri bukalemunlar gibi renk değiştirip çevreye uyum sağlayabilir. Trylleler gibi onlar da hälä insan çocuklarını alıp yerlerine kabilelerinden çocukları koymaya devam etseler de bunu onlar kadar sık yapmamaktadırlar. Doğan on Kanin çocuğundan sadece biri değiştirilmiş çocuk olur.

Lysa Bir troll'ün astral yansıtma yoluyla bir başkasının zihninde -genellikle rüyada- belirmesini sağlayan bir telekinezi yeteneği.

Mänsklig Sıklıkla, "mänk'ler" olarak kısaltılır. Aslında, "mänsklig" sözcüğünün karşılığı "insan" olsa da zaman içinde ailelerinden koparılıp yerlerine Trylle bebekleri bırakılan insan çocuklarına verilen isme dönüşmüştür.

Marki Troll toplumunda bir erkek asilzade unvanı. İnsanlardaki düke benzer bir unvandır ve üstün becerileri olan troll'lere verilir. Sıradan bir troll'den daha üst mertebede olsalar da kral ve kraliçenin altında yer alırlar. Troll toplumu hiyerarşisi şu şekildedir:

Kral/Kraliçe
Prens/Prenses
Marki/Marksinna
Högdragen
Troll vatandaşları
İz sürücüler
İnsanlar

Marksinna Troll toplumunda bir kadın asilzade unvanı. Marki'nin kadın dengi.

Ogre Hobgoblin'lere benzeseler de ogre'ların cüssesi devasadır. Çoğunun boyu iki metre on santimi de aşar. Müthiş bir fiziksel güce sahiptirler. Yarım akıllı ve saldırgan ogre'lar sadece Omte kabilelerinde görülür.

Omte Skojare kabilesinden nüfusça biraz daha kalabalık olan Omte kabilesi troll'leri kaba ve asabi yapılarıyla tanınırlar. Diğer kabilelerin aksine Omteler daha çirkin kalmaktadırlar ve sadece Omte ve Vittra halklarının içinde hobgoblin'ler vardır.

Ondarike Vittra'nın başkenti. Kral, kraliçe ve diğer güçlü Vittra'ların büyük bir kısmı bu şehirdeki sarayda yaşar. Şehir kuzey Colorado yakınlarındadır.

Överste Savaş zamanında Överste askerleri komuta eden subaydır. Överste savaş planlarına kendisi karar vermez.

Bunun yerine kral ve şansölyeden emir alır.

İkna Zihin kontrolünün daha yumuşak bir şekli. Düşünce gücüyle bir başkasının belli bir şekilde hareket etmesini sağlamak.

Önsezi Bir olayın gerçekleşeceğini önceden bilmek. Özellikle de duyular ötesi algı yoluyla.

Psikokinez Psişik güçler kullanarak hareket üretme ve hareketi kontrol etme becerisi için kullanılan genel bir terim. Genellikle cansız ve uzak nesnelerin beyin gücüyle hareket ettirilmesi için kullanılır. Psikokinez zihin kontrolü, geleceği görme, telekinezi, biyolojik şifa gücü, ışınlanma ve şekil değiştirmeyi kapsar.

Rektor İz sürücülerin başındaki Kanin. Rektor yeni işe alınan iz sürücüleri çalıştırır, görev yerlerini belirler ve genellikle iz sürücülerin organize ve işlevsel olmasını sağlamak için çalışır.

Skojare Neredeyse nesli tükenecek olan bir deniz troll'leri kabilesi. Hayatta kalmak için bol miktarda suya ihtiyaç duyarlar ve nüfuslarının üçte birinin su altında nefes almalarını sağlayan solungaçları vardır. Bir zamanlar çok sayıda olan Skojarelerden tüm gezegende sadece beş bin kadar kalmıştır.

Storvatten Skojare'nin başkenti ve en büyük şehri. Kanada'nın Ontario eyaletinin güneyinde Superior Gölü üzerindedir.

Tonåren Skojare toplumunda ergenlik çağındaki gençlerin insan dünyasını keşfetme ve Storvatten'ındaki tecrit havasından kaçma ihtiyacı duydukları döneme verilen isim.

İz sürücü Değiştirilmiş çocukların izini sürüp onları

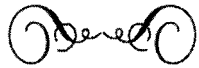
yuvalarına geri getirmek için özel olarak eğitilen troll'ler. İz sürücülerin tek doğaüstü becerisi bulmakla yükümlü oldukları değiştirilmiş çocukla aralarında kurulan güçlü bağdır. Geri getirmek için yola çıktıkları değiştirilmiş çocuklara yönelik tehlikeleri sezebilir ve onlarla aralarındaki mesafeyi kestirebilirler. Troll toplumu hiyerarşisinde en altta yer alan Mânsklig'in bir üstündedirler.

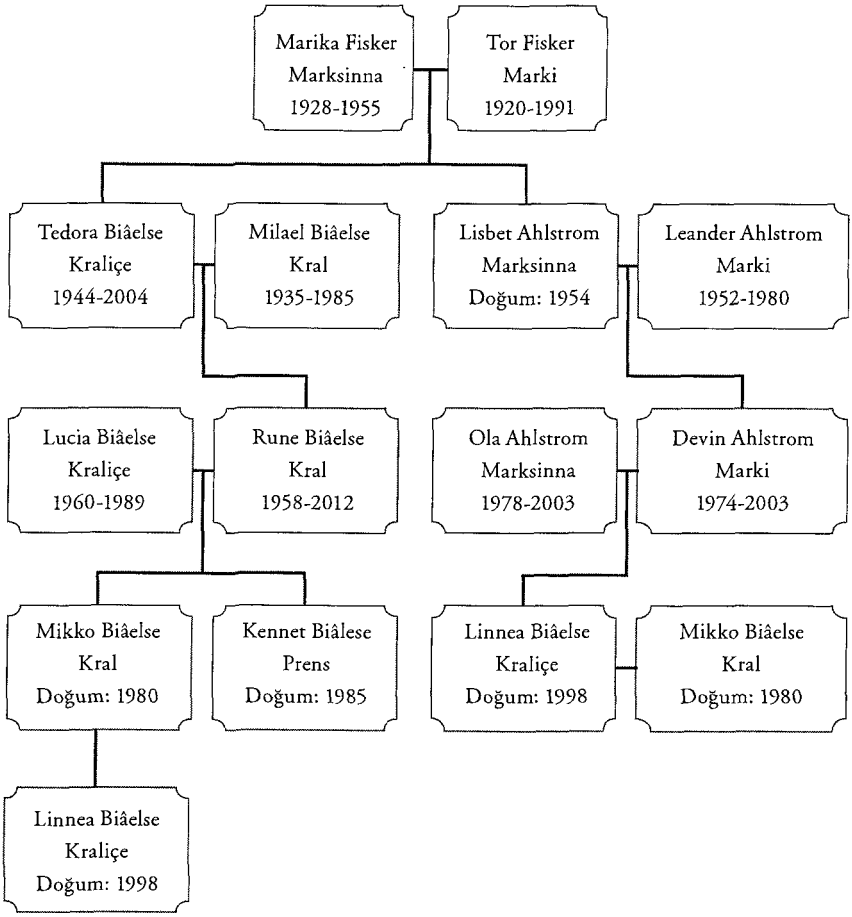
Tralla atı Shire ya da Clydesdale cinsi bir attan daha iri olan güçlü bir koşum atı. Kökeni İskandinavya olan bu cins sadece Kaninler tarafından yetiştirilir. Bu cins atlar genellikle geçit törenleri ya da kutlamalar gibi etkinliklerde gösteriş amacıyla kullanılır.

Trylle Toplumları çocuk değiştirme eylemine dayanan, psikokinetik güçleri olan, fiziksel açıdan son derece güzel troll'ler. Tüm troll'ler gibi onlar da huysuz, kurnaz ve sıklıkla bencildir. Artık sayıları azalmakta ve becerileri körelmekte olsa da Tyrlle hâlâ troll kabilelerinin nüfusça en kalabalık olanlarından biridir. Barışçıl bir kabile olarak bilinirler.

Vittra Diğer klanlara göre daha saldırgan bir troll kliği. Güçlerini fiziksel kuvvetlerinden ve uzun ömürlü olmalarından alsalar da bu klanda düşük oranda psikokinez becerilerine rastlanır. Genellikle Vittra troll'leri fiziksel açıdan güzel olsalar da çocuklarının yüzde elliden fazlası hobgoblin olarak doğar. Omtelerle birlikte, içlerinde hobgoblinler olan iki troll kabilesinden biridir.

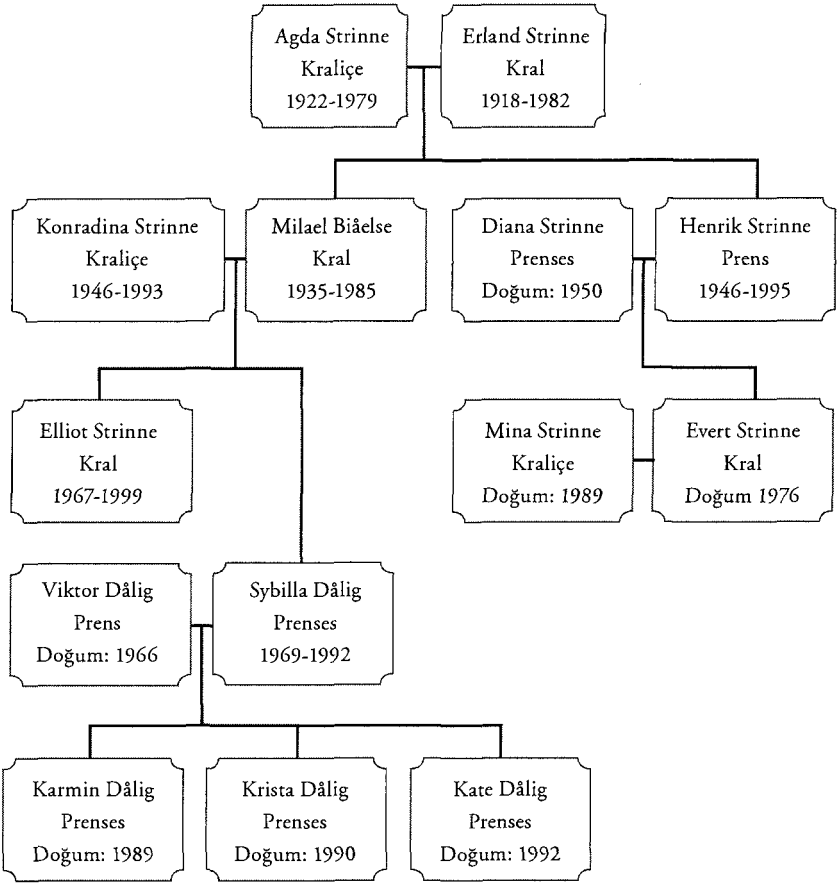
Biâelse Soyağacı

Strinne Soyağacı

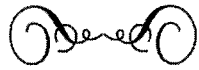
telaffuz rehberi

Älskade Abbott—*El- sıka- da Eb-bıt*
Baltsar Thorne— *Bal- tı-sar Torn*
Bayle Lundeen— *Beyl Lan- din*
Bodil Elak— *Bo- dil İ-lak*
Bryn Aven— *Bı-rin Ey-vın*
Cyrano Moen— *Sir-a-no Mo- en*
Doldastam— *Dol- da- sıtam*
Eldvatten— *Eld- vat- tın*
Evert Strinne— *E-vırt Sıt-rin*
Förening— *Füır- ning*
Fulaträsk— *Ful-a-tı-resk*
Gotland— *Got- land*
Helge Otäck— *Hel-ge U- tek*
Högdragen— *Hag- dı-re-gın*
Iskyla— *İs-ki-la*
Iver Aven— *İ-ver Ey- vın*
Juni Sköld— *Cun-i Şı-ve-ald*

Kanin— *Kenın*
Isolera— *Ay-so-le-ra*
Linnea Biåelse— *Lin-ne-a Bi– yel-se*
Lisbet Ahlstrom— *Liz-bet Ol-sıt-ram*
Ludlow Svartalf— *Lud-lo Sı-vey- tof*
lysa— *lay-sa*
Måne— *Mov- ney*
Markis— *mar-ki*
Marksinna— *mark-is-ina*
Mikko Biåelse— *Mik-o Bi–yel-se*
Mina Strinne— *Mi-na Sıt-rin*
Modi ve Magni— *Mo-di ve Mag-ni*
Naima Abbott— *Ney- ima Eb-bıt*
Omte— *um-te*
Överste— *Ör-veş-te*
Ridley Dresden— *Rid-li Dırez-dın*
Runa Aven— *Rü-na Ey-vın*
Skojare— *Sıko- yâr-e*
Storvatten— *Sı-tor- va-tın*
Tilda Moller— *Till- da Mo-ler*
tonåren— *To- no-ren*
Tralla— *Tı-ral-a*
Trylle— *Tı-ril*
Ulla Tulin— *U-la Tu- lin*
Viktor Dålig— *Vik-tır Do-uv-leg*
Vita— *Vi-ta*
Vittra— *Vit-ra*

Kraliyet Ailesi Mensupları

Kanin
Kral Evert Henrik Strinne
Hükümdarlık dönemi: 1999-
Doğum Tarihi: 3/8/1976 Doğum Yeri: Doldastam
Tahta Çıkış Tarihi: 1/17/1999
Nikâh tarihi: 4/12/2009
Prens Henrik Strinne ve (kızlık soyadı Berling olan)
Prenses Diana Strinne'in oğlu

Kraliçe Mina Viktoria Strinne
(kızlık soyadı Arvinge)
Doğum Tarihi: 9/3/1989 Doğum Yeri Iskyla
Nikâh tarihi: 4/12/2009
Alva Arvinge ve Viktoria Arvinge'in yetim kızı

Skojare
Kral Mikko Rune Biâelse
Hükümdarlık dönemi: 2012-
Doğum Tarihi: 5/7/1982 Doğum Yeri: Storvatten
Tahta Çıkış Tarihi: 9/13/2012
Nikâh tarihi: 6/22/2013
Kral Rune Biâelse ve (kızlık soyadı Ottesen olan)
Kraliçe Lucia Biâlse'nin oğlu

Kraliçe Linnea Lisbet Biâelse
(kızlık soyadı Ahlstrom)
Doğum Tarihi: 6/16/1998 Doğum Yeri: Storvatten
Nikâh Tarihi: 6/22/2013
Marki Devin Ahlstrom ve (kızlık soyadı Fisk olan)
Marksinna Ola Ahlstrom'un kızı

Prens Kennet Tor Biâelse
Doğrum Tarihi: 12/3/1985 Doğum Yeri: Storvatten
Kral Rune Biâelse ve (kızlık soyadı Ottesen olan)
Kraliçe Lucia Biâelse'nin oğlu

Trylle
Kraliçe Wendy Luealla Staad (kızlık soyadı Dahl)
Hükümdarlık dönemi: 2010-
Doğum Tarihi: 1/9/1992 Doğrum Yeri: New York
Tahta Çıkış Tarihi: 1/14/2014
Nikâh Tarihi: 5/1/2010
Tyrlle Kraliöesi Elora Dahl ve
Vittra Kralı Oren Elsing'in kızı

Kral Loki Niklas Staad
Doğum Tarihi: 11/17/1987
Nikâh Tarihi: 5/1/2010 Nikâh Yeri: Ondarike
Eski Trylle Şansölyesi Alrik Staad ve (kızlık soyadı Härlig olan) Vittra Marksinna'sı Olivia Staad'ın oğlu

Veliaht Prens Oliver Matthew Loren Staad
Doğum Tarihi: 10/6/2010 Doğum Yeri: Förening
Kraliçe Wendy Staad ve Kral Loki Staad'ın oğlu

Omte

Naib Kraliçe Bodil Freya Elak

(kızlık soyadı Fågel)

Hükümdarlık Dönemi: 2011-

Doğum Tarihi: 3/24/1978 Doğum Yeri: Fulaträsk

Nikâh Tarihi: 9/1/2006

Dul Kaldığı Tarih: 8/13/2011

Vekil Hükümdar Olarak Tahta Çıkış Tarihi: 8/14/2011

Marki Boris Fågel ve (kızlık soyadı Dam olan)
Marksinna Freya Fågel'in kızı

Kral Thor Osvald Elak

Hükümdarlık Dönemi: 1992-2011

Doğum Tarihi: 4/2/1969 Doğum Yeri: Fulaträsk

Nikah Tarihi: 9/1/2006

Ölüm Tarihi: 8/13/2011 Ölüm Yeri: Fulaträsk

Kral Duagr Elak ve (kızlık soyadı Asp olan)
Kraliçe Märta Elak'ın oğlu

Veliath Prens Furston Thor Elak

Doğum Tarihi: 3/4/2010 Doğum Yeri: Fulätrask

Kraliçe Bodil Elak ve Kral Thor Elak'ın oğlu

Vittra

Kraliçe Sara Adrielle Elsing (kızlık soyadı Vinter)

Hükümdarlık Dönemi: 2010-

Doğum Tarihi: 2/1/1977 (Doğum Yeri: Ondarike)

Nikâh Tarihi: 11/2/1996

Vekil Hükümdar Olarak Tahta Çıkış Tarihi: 1/15/2010

Dul Kaldığı Tarih: 1/14/2010

Marki Luden Vinter ve (kızlık soyadı Dron olan)
*Marksinna Sarina Vinter'*ın kızı

Kraliçe Oren Bodvar Elsing
Hükümdarlık Dönemi: 1985-2010
Doğum Tarihi: 7/1/1914 Doğum Yeri: Ondarike
Tahta Çıkış Tarihi: 11/23/1985
Nikâh Tarihi: 5/19/1990
Nikâh Akdinin Feshi: 7/30/1992
Nikâh Tarihi: 11/2/1996
Ölüm Tarihi: 1/14/2010
Kral İkinci Bodvar Elsing ve
Kraliçe Grendel Elsing'in oğlu